

การประชุมทางวิชาการ ครั้งที่ 4

เด็กกับการพัฒนาสังคม

[Children and Social Development]

ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก

คณะจิตวิทยา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ISBN 974-9940-81-4

คำนำ

ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้รับความจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นศูนย์กลางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมมนุษย์ในบริบทของวัฒนธรรมตะวันออก ในการประชุมวิชาการประจำปีของศูนย์ฯ ปีนี้ ทางศูนย์ฯ มุ่งเน้นที่จะนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนไทย การคัดสรรหัวข้อในการนำเสนอผลงานครั้งนี้ เป็นไปเพื่อเฉลิมฉลองวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถทรงมีพระชนมายุครบรอบ 72 พรรษา นอกจากนั้น จะเห็นได้ว่าปัญหาของเด็กและเยาวชนไทยในปัจจุบันทวีความรุนแรงและมีความสลับซับซ้อนยิ่งขึ้น เนื่องจากความบีบคั้นของสถานะทางเศรษฐกิจสังคมส่งผลให้รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูเด็กและเยาวชนเปลี่ยนไป อีกทั้งกระแสวัฒนธรรมตะวันตกซึ่งไม่ได้เหมาะสมกับสังคมไทยในหลายๆกรณีก็ยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น การประชุมวิชาการครั้งนี้จึงนับเป็นโอกาสอันดีที่บุคลากร นิสิต นักศึกษาในสาขาจิตวิทยาจะได้มาเสวนาแลกเปลี่ยนประสบการณ์ ความรู้ ทักษะคิดและผลการวิจัยค้นคว้าที่จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน ก่อให้เกิดองค์ความรู้ทางจิตวิทยาในบริบทของสังคมไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาเด็กและเยาวชน ตัวอย่างของประเด็นที่ได้หยิบยกมานำเสนอในการประชุมครั้งนี้มีอาทิเช่น การป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ การเสริมสร้างประสิทธิภาพในการสื่อสารกับเด็กและเยาวชนวัยต่างๆ รวมทั้งการหยิบยกปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กและเยาวชนมาอภิปรายเพื่อหาแนวทางในการแก้ไข ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการทุจริตในห้องสอบ ปัญหาการลดน้ำหนักตัว หรือปัญหาการฆ่าตัวตายในเด็กและเยาวชนไทย และที่สำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าปัญหาเหล่านี้ก็คือการนำเสนอมุมมองในการใช้ชีวิตของเยาวชนไทยซึ่งประสบความสำเร็จในสาขาวิชาชีพต่างๆ เพื่อเป็นการจุดประกายความคิดและเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตให้แก่เด็กและเยาวชนของชาติต่อไป

คณะจิตวิทยาและคณะกรรมการจัดการประชุมหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การประชุมครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนไทย หากการจัดการประชุมในครั้งนี้มีข้อบกพร่องประการใด ทางคณะจิตวิทยาขออ้อมรับฟังคำแนะนำของท่าน เพื่อนำไปใช้ปรับปรุงการจัดการประชุมวิชาการครั้งต่อไป

(รองศาสตราจารย์ ดร. สม โภชน์ เอี่ยมสุภามิต)

คณบดีคณะจิตวิทยา

สารบัญ

	หน้า
• กำหนดการประชุม	ก
• คำกล่าวรายงานการจัดการประชุมวิชาการของ รองศาสตราจารย์ ดร.สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (คณบดี คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)	ก
• คำกล่าวเปิดประชุมวิชาการและคำกล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมประชุมของ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ จรัส สุวรรณเวลา (นายกสภามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)	ง
• ปาฐกถา เรื่อง เด็กกับการพัฒนาสังคม โดย ท่านผู้หญิงภรณี มหานนท์	1
• ปาฐกถา เรื่อง เด็กไทยกับความสดใสแห่งอนาคต โดย คุณเจฟฟรีย์ เบญจกุล คุณภูมิยศ วิมลกิตติวัฒน์ คุณปัญญา บัวบุปผา คุณสันทัต พรประเสริฐมานิต	7
• พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกอายุ 10-14 เดือน โดย นางสาวฉวีภรณ์ ขุนไชย	21
• ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัส ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นในเด็กอายุระหว่าง 3-4 ปี โดย นางสาวจริยา ชีรนรวณิชย์	27
• รูปแบบความผูกพัน ค่านิยมทางวัตถุ และเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นของ นักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร โดย อาจารย์ ณิชสุดา เต้พันธ์ และอาจารย์ วัชรภรณ์ เฟ่งจิตต์	33
• Reasons for Unprotected Sexual Behaviors of Late Adolescent and Young Adult Thai Males โดย นายฉวีภรณ์พงษ์ จันทร์อยู่	43
• ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ในเขต กรุงเทพมหานคร โดย นางระวีวรรณ คณัญญ์กุล	65

- พฤติกรรมการทุจริตในการสอบของนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษาในกรุงเทพมหานคร: 73
 ความชุก และสาเหตุของปัญหา
 โดย นายสันต์ พรประเสริฐมานิต
- Non-adaptive Eating Behaviors in Female College Students in Bangkok: 87
 An Initial Study
 โดย อาจารย์ ดร. กุลยา เดชอิทธิรัตน์ และอาจารย์ อานนท์ ศักดิ์วีระวิญญ์
- จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมนัดพบระหว่างชายหญิง 97
 โดย นางสาวดารณี เลิศปิติวานิชย์
- ผลของการแสดงบทบาทสมมติต่อการสื่อสารระหว่างบุคคลในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 101
 โดย นางสาวปิยะรัตน์ เรืองแสง
- ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดฆ่าตัวตายของนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีประวัติการฆ่าตัวตาย 103
 โดย นางอมรรัตน์ สุขมาศ
- ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับเขาน้ำอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย 105
 โดย นางสาวจิตตินันท์ ชุมทอง
- ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับอำนาจควบคุมตนของนักเรียน มัธยมศึกษาปีที่ 4 107
 โดย นางสาวศิระพร เทพภิบาล
- ปัจจัยของพ่อแม่ที่สัมพันธ์กับการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่น 109
 โดย นางสาวจิรวัดนา แก้วหนองเสม็ด
- ผลของการฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติต่อการลดความเครียดของนิสิต 111
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 โดย นางสาววรัญญา รุ่งแสง
- ผลของการรับรู้ความสามารถของตนและการฝึกกำหนดลมหายใจต่อความเร็วใน 115
 การวิ่งระยะสั้นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา
 โดย นางสาวอัจจรา ประเสริฐสิน
- พัฒนาการความสามารถในการใช้ข้อมูลแรงจูงใจในการอนุมานลักษณะนิสัยและ 119
 ทำนายพฤติกรรมช่วยเหลือของผู้อื่นในเด็กอายุ 5, 8 และ 11 ปี
 โดย นางสาวสุธีรา แสงศิริสาขันธ์กุล
- ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของวัยรุ่นตอนต้นในกรุงเทพมหานคร 123
 โดย นางสาวประไพ การะเกตุ

- ผลของอารมณ์ ความเกี่ยวข้องกับส่วนบุคคล และคุณภาพของข้อโต้แย้งต่อการตอบสนอง
ต่อสาร โน้มน้ำใจ 125
โดย นายก้อนทอง นนทรีวีระชัย
- อิทธิพลของบุคลิกภาพ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอารมณ์ที่มีต่อการพยายามควบคุมอารมณ์ 129
โดย นางสาวศุภติ กุวานนท์
- ความดึงดูดใจทางกายภาพและปรากฏการณ์ความคาดหวังสร้างความจริงในคู่สนทนา
ต่างเพศผ่านอินเทอร์เน็ต 133
โดย นายคณศ ศิริินภากุล
- รายงานการฝึกงานการศึกษาเชิงจิตวิทยา ณ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต 135
โดย นายภาณุวัฒน์ ศิวะสกุลราช
- รายงานการฝึกงานการศึกษาเชิงจิตวิทยา ณ ศูนย์การศึกษาเชิงจิตวิทยาสถาบันราชภัฏ
สวนสุนันทา 137
โดย นายอดิศร จันทรสขุ
- ความแตกต่างระหว่างเพศ ต่อค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาไทยในมหาวิทยาลัยของรัฐ 139
โดย อาจารย์ ภัทรวิบูลย์ ฉาวเกียรติ
- ผลของความไว้วางใจระหว่างบุคคล ความผูกใจมั่นต่อองค์กร และการรับรู้คุณค่าของ
การปันความรู้ระหว่างกันต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร 141
โดย นายอิสระ พัฒนศึกษา
- การเปรียบเทียบผลของการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา กับ โดยคณะกรรมการต่อ
การรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมความเป็นสมาชิกขององค์กร 145
โดย นางสาวสุรีย์วรรณ สรงสระแก้ว
- ผลของความต้องการส่วนบุคคลและเพศที่มีต่อการเลือกลักษณะองค์กรที่ต้องการร่วมงานด้วย 149
โดย นางสาวนนท์นที พิยะกุล

กำหนดการประชุม
เรื่อง “เด็กกับการพัฒนาสังคม (Children and Social Development)”
วันศุกร์ที่ 17 ธันวาคม 2547 ณ อาคารสถาบัน 3

- 08.00 น. ลงทะเบียน
- 08.30 น. พิธีเปิดการประชุม
โดย ศาสตราจารย์ นายแพทย์ จรัส สุวรรณเวลา
นายกสภามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 09.00 – 10.00 น. คำบรรยาย “เด็กกับการพัฒนาสังคม”
โดย ท่านผู้หญิงภรณ์ มหามนต์
- 10.00 – 10.15 น. พัก – อาหารว่าง
- 10.15 – 12.00 น. อภิปราย “เด็กไทยกับความสดใสแห่งอนาคต”
ผู้ร่วมอภิปราย
คุณเจฟฟรีย์ เบญจกุล
(ดารา นักแสดง)
คุณภูมิยศ วิมลกิตติวัฒน์
(นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ผู้ร่วม โครงการศึกษาค้นการเดินทางของกิ่งก้อย)
คุณปัญญา บัวบุปผา
(นิสิตคณะทันตแพทยศาสตร์)
คุณสันหัต พรประเสริฐมานิต
(ผู้แทนนิสิตคณะจิตวิทยา)
- ผู้ดำเนินการอภิปราย
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- 12.00 – 13.00 น. อาหารกลางวัน (ตามอัธยาศัย)
- 13.00 – 14.30 น. เสนอผลการวิจัย
1. พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกอายุ 10-14 เดือน
นางสาว ัญฐพร ขุนไชย
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ความสามารถในการตัดสินใจตัดสินใจตามจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้าม
หมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นในเด็กอายุ
ระหว่าง 3-4 ปี

นางสาว จริยา ชีรนรวิชย์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. รูปแบบความผูกพัน ค่านิยมทางวัตถุ และเจตคติต่อพฤติกรรมกรรมมี
เพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร

อาจารย์ ณัฐสุดา เต้พันธ์ และอาจารย์ วัชรภรณ์ เฟ่งจิตต์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

4. Reasons for Unprotected Sexual Behaviors of Late Adolescent and Young
Adult Thai Males

นาย ณัฐพงศ์ จันทร์อยู่

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

14.30 – 14.45 น. พัก - อาหารว่าง

14.45 – 16.00 น. เสนอผลการวิจัย

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ใน
เขตกรุงเทพมหานคร

นางระวีวรรณ ดนัยคุณฤกุล

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. พฤติกรรมททุจริตในการสอบของนิสิต นักศึกษาระดับอุดมศึกษาใน
กรุงเทพมหานคร: ความชุกและสาเหตุของปัญหา

นายสันทัต พรประเสริฐมานิต

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. Disordered Eating in Female College Students in Bangkok: An Initial
Study

อาจารย์ ดร. กุลยา เดชอิทธิรัตน์ และอาจารย์ อานนท์ ตักดีวีรวิษญ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ผู้ดำเนินการเสนอผลงานวิจัย

อาจารย์ สุภรณ์ ลวดลาย

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

16.00 น.

พิธีปิดการประชุม

รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต

คณบดีคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำกล่าวรายงานการจัดการประชุมวิชาการ
เรื่อง “เด็กกับการพัฒนาสังคม (Children and Social Development)”
วันศุกร์ที่ 17 ธันวาคม 2547

รองศาสตราจารย์ ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต
(คณบดีคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

กราบเรียนท่านนายกสภามหาวิทยาลัย ท่านผู้ทรงคุณวุฒิ คณาจารย์และท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้จัดตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 พร้อมกับการจัดตั้งคณะจิตวิทยา ด้วยวัตถุประสงค์ที่จะสร้างองค์ความรู้ทางจิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนา บำบัดและแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมไทย ใน 3 ปีที่ผ่านมา ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตกได้ให้ความสำคัญกับปัญหาด้านความเครียดและได้จัดประชุมวิชาการในเรื่องความเครียดมาโดยตลอด ซึ่งก็ได้รับการตอบรับจากผู้เข้าร่วมประชุมเป็นอย่างดี ในปีนี้ ทางศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตกได้เล็งเห็นปัญหาที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชนของชาติที่มีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในการแสดงออกทางเพศที่ไม่เหมาะสมและยาเสพติด ผมมีความคิดว่าน่าจะได้มีการจัดประชุมวิชาการในเรื่องของเด็กและเยาวชนไทยขึ้น ทั้งนี้ เพื่อเป็นการจุดประกายความคิดในการที่จะช่วยกันพัฒนาและหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น อีกทั้งเพื่อเป็นการเฉลิมฉลองในวโรกาสที่สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถทรงมีพระชนมายุครบ 72 พรรษา ทางศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตกจึงขอกราบเรียนเชิญท่านนายกสภามหาวิทยาลัยเปิดการประชุมวิชาการและกล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมประชุมด้วย จะเป็นพระคุณอย่างยิ่ง

คำกล่าวเปิดประชุมวิชาการและคำกล่าวต้อนรับผู้เข้าร่วมการประชุม
เรื่อง “เด็กกับการพัฒนาสังคม (Children and Social Development)”

วันศุกร์ที่ 17 ธันวาคม 2547

ศาสตราจารย์ นายแพทย์ จรัส สุวรรณเวลา

(นายกสภามหาวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย)

ท่านวิทยากรรับเชิญ ท่านผู้ทรงคุณวุฒิ ท่านอดีตนายกรัฐมนตรี ท่านคณบดี ท่านผู้เข้าร่วมการประชุมทุกท่าน ขอขอบคุณที่ทำให้เกียรติเชิญผมมาในงานนี้ ขอแสดงความยินดีกับคณะจิตวิทยาที่ได้จัดการประชุมครั้งนี้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง ที่จริงขอแสดงความยินดีกับท่านคณบดีที่มารับตำแหน่งใหม่ ก็นับว่าจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาวิชาการด้านนี้ของประเทศ ขอแสดงความยินดีกับท่านคณบดีที่เพิ่งพ้นวาระ เป็นคณบดีคนแรกที่ก่อตั้งคณะ ขอแสดงความยินดีที่คณะได้เจริญก้าวหน้ามาจนถึงปัจจุบัน นับว่าได้วางรากฐานด้านนี้ในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย แล้วก็เจริญก้าวหน้ามาอย่างดีทีเดียว สำหรับการประชุมนี้นี้ เป็นที่น่ายินดีที่คณะได้ถือโอกาสที่จะเจริญรอยตามพระราชเสาวนีย์และพระราชดำริสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าฯ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษาครบ 72 พรรษาในปี นี้ เพราะพระองค์ท่านทั้งสองได้สนพระทัยและให้ความสำคัญกับการพัฒนาเด็กตลอดมา ข้อคิดต่างๆ เกี่ยวกับการพัฒนาเด็กก็จะได้รับฟังจากท่านผู้ทรงคุณวุฒิโดยละเอียดต่อไป สำหรับประเทศไทยในขณะนี้ เราทุกคนก็ตระหนักดีว่ากำลังประสบกับกระแสต่างๆ ที่เข้ามาทั้งจากภายนอกและทั้งที่คืบคลานเข้ามาในสังคม ทำให้เกิดผลกระทบกับอนาคตของชาติ ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นด้วยกระแสเหล่านั้น ทั้งกระแสโลกาภิวัตน์ กระแสบริโภคนิยม กระแสวัตถุนิยมไปจนถึงกระแสความรุนแรง กระแสของการที่จะมีวัฒนธรรมสากล ความจริงวัฒนธรรมสากลที่เข้ามาก็มีทั้งส่วนดีและส่วนที่ไม่พึงประสงค์ โดยที่การกระจายของข้อมูลข่าวสาร กระจายทั่วไปทั้งประเทศ กระจายไปถึงทุกหนทุกแห่ง ก็มีผลกระทบต่อวัฒนธรรมของเรา วัฒนธรรมที่จะเป็นวัฒนธรรมสากลจะต้องมีความสอดคล้องกับการรักษาความดีงามของวัฒนธรรมไทย ลึกลงไปจนเป็นเรื่องของสิ่งที่มีความเชื่อ สิ่งที่เป็นตัวหลักความคิดของคนในชาติ ซึ่งหลักความคิดนี้ก็คงตั้งต้นมาตั้งแต่ตอนเป็นเด็ก เพราะฉะนั้น การที่เราจะพิจารณาเรื่องของเด็กควรให้ความสำคัญที่จะสร้างภูมิคุ้มกัน สร้างวัฒนธรรม สร้างจิตใจและพฤติกรรมที่จำเป็นสำหรับอนาคตของชาติ ขอชื่นชมยินดีที่ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก ได้คิดเรื่องนี้แล้วก็นำเรื่องนี้มาเป็นปัญหา ชื่อของศูนย์ก็ชัดเจนว่าเราจะหาความดีงามของตะวันออก แล้วใช้วัฒนธรรมนี้เป็นเครื่องที่จะช่วยทำให้โลกอยู่รอด เจริญก้าวหน้าไปได้ ความจริงแล้วพระราชเสาวนีย์และพระราชดำริทั้งหลายก็อาศัยพื้นฐานของความเป็นไทยเป็นหลักอยู่ทั้งสิ้น ก็น่าจะนำมาเอากระแสพระราชดำริส พระราชเสาวนีย์มาเป็นเครื่องในการพิจารณาของเราต่อไป บนพื้นฐานของความคิดแบบตะวันออก เพราะฉะนั้น การที่เราได้มาพิจารณากันในที่นี้ก็คงจะเป็นประโยชน์ในการที่จะแก้ปัญหาของชาติต่อไปในระยะยาว ก็ขอขอบคุณทุกๆ ท่านจากสถาบันต่างๆ ที่ได้มาร่วมกันคิดในสิ่งที่สำคัญ และหวังว่าจะเป็นเครื่องที่ทำให้เราสามารถจะมีทางออก สามารถจะมีความเข้าใจ และสามารถจะเห็นช่องทางที่จะหาความรู้เพิ่มเติม และพัฒนาความรู้ ทำการวิจัย แล้วก็เผยแพร่ให้เกิดสิ่งที่เป็นประโยชน์กับสังคมต่อไป ขอถือโอกาสที่ได้จึงห้วงเวลาที่เหมาะสม ขอเปิดการประชุมวิชาการของศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หวังว่าจะประสบความสำเร็จตามที่พึงประสงค์ทุกประการ ขอขอบคุณครับ

เด็กกับการพัฒนาสังคม CHILDREN AND SOCIAL DEVELOPMENT

ท่านผู้หญิงกรณี มหานนท์

รายนามข้าราชการในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ

ท่านผู้หญิงกรณี มหานนท์ สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านสังคมวิทยา จาก New York สหรัฐอเมริกา การศึกษาระดับปริญญาเอกทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จาก New York University และได้รับประกาศนียบัตรจากวิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร รุ่น 366 นอกจากนี้ดำรงตำแหน่งเป็นรายนามข้าราชการในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถแล้ว ท่านยังเป็นกรรมการในมูลนิธิส่งเสริมศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เป็นอาจารย์พิเศษในหลักสูตรมหาบัณฑิตของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เป็นอาจารย์พิเศษ สังกัดบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นอกจากนี้ ท่านยังเป็นอาจารย์พิเศษ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและอดีตคณบดี คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ในโอกาสนี้ขอกราบเรียนเชิญท่าน โปรดเล่าให้ฟังถึงพระราชกรณียกิจในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ในเรื่องเด็กกับการพัฒนาสังคมเนื่องในปีมหามงคลในปีนี้

ขอบคุณอาจารย์วัชรภรณ์นะคะ รู้สึกดีใจที่ได้เห็นตัวจริงหลังจากเห็นในเนชั่นเกือบทุกวัน และขอขอบพระคุณท่านนายกสภามหาวิทยาลัยที่ได้กล่าวเปิดประชุมแล้วท่านก็ขอตัวไปประชุมที่อื่นต่อ และขอขอบพระคุณท่านคณบดีปัจจุบัน ท่าน รศ. ดร. สมโภชน์ และท่านอดีตคณบดี รศ. ดร. พรรณทิพย์ ที่กรุณาชวนมาพูดในวันนี้ค่ะ หัวข้อนั้นคือเรื่องของเด็กกับการพัฒนาสังคม โดยเน้นในพระราชกรณียกิจในสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ การที่เด็กมีความสำคัญต่อการพัฒนาสังคมนั้นเป็นสิ่งที่อยู่ในพระทัยของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถมาตลอดระยะเวลาที่ท่านทรงงานมานับ 50 ปีที่ท่านได้มีโอกาสตามเสด็จสมเด็จพระนางเจ้าอยู่หัวฯ ไปทรงงาน เรื่องที่ท่านไม่ทรงลืมเลยคือเรื่องของครอบครัว เรื่องของแม่และเด็ก เพราะทรงทราบว่าครอบครัวนั้นเป็นสถาบันที่มีความสำคัญยิ่งต่อการที่สังคมของเราจะเจริญก้าวหน้าไปในทางใด ทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจจะเป็นไปอย่างประสบความสำเร็จไม่ได้ ถ้าทิศทางของการพัฒนาครอบครัวนั้น ไม่ได้สอดคล้องกันไปกับการพัฒนาในเรื่องการเมือง การปกครอง หรือวัฒนธรรม เพราะฉะนั้น ปัญหาที่เกิดขึ้นในสังคมล้วนมีผลกระทบหรือเกิดขึ้นเป็นผลจากปัญหาในครอบครัวเป็นอย่างยิ่ง

ทุกที่ที่ท่านเสด็จไป พระราชกรณียกิจของพระองค์ท่านนั้นจะเน้นในครอบครัวที่ชนบท ครอบครัวในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งปัญหาของเขานั้นไม่เหมือนกับครอบครัว

ในถิ่นที่เจริญแล้วหรือเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่ แต่ถึงกระนั้นก็ตามปัญหาของเมืองใหญ่หลายปัญหาเป็นปัญหาที่เกิดจากความแตกแยกของสังคมในชนบท หรือก่อให้เกิดความแตกแยกของคนในชนบท ทั้งนี้เพราะว่าสังคมของประเทศนั้นก็ประกอบไปด้วยครอบครัว สังคมของครอบครัวย่อยๆ เป็นระบบย่อยที่สานกันก่อให้เกิดระบบของประเทศ ปัญหาที่เกิดขึ้นในแหล่งเสื่อมโทรมการที่เกิดแหล่งเสื่อมโทรมคือการหลั่งไหลเคลื่อนที่ของประชากรในชนบทซึ่งมาหางานทำ และมาตั้งรกรากอยู่ในที่ที่พอจะหาที่อยู่ได้ ซึ่งไม่สามารถที่จะมีเงินทองที่จะเช่าที่หรือหาบ้านที่ดีที่จะอยู่ได้ เขาเข้ามาเพื่อรอหางานเพื่อที่จะจุนเจือครอบครัวให้มีรายได้ สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อเขาไม่สามารถจะหางานได้ ก็รอนานกันไป และครอบครัวก็เกิดความแตกแยก คนที่เป็นหัวหน้าครอบครัวก็ต้องทิ้งครอบครัวมาหางานทำ เด็กผู้หญิงหรือวัยรุ่นหรือวัยที่คิดว่าหางานทำได้ อย่าลืมนะสังคมชนบทนั้น เด็กมักจะจบการศึกษาภาคบังคับแล้วก็ได้ไม่ได้เรียนต่อ เพราะเขาคิดว่าเขาจะต้องอยู่เพื่อช่วยครอบครัวในการหางานทำ อาจจะช่วยทำงาน หรือว่าเป็นแรงงานในไร่ นา และเมื่อหมดฤดูกาลของการเก็บเกี่ยว เขาก็จะมาหางานทำเพื่อหารายได้เสริม และการที่มาหางานทำในเมืองใหญ่นั้น เขาก็ต้องการที่จะทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะมีงานในโรงงานอุตสาหกรรมทำ หลายคนไม่มีทักษะพอที่จะทำงานโรงงานอุตสาหกรรมก็จะรอนานแบกหามบ้าง บางคนก็ไม่สามารถจะมีแรงพอหรือร่างกายที่แข็งแรงพอที่จะทำงานหนักๆ เช่นนั้นได้โรงงานที่เขาถึงมักจะถูกล่อลวงให้ไปประกอบอาชีพเป็นเด็กขายยาเสพติดบ้าง เด็กผู้หญิงหน้าตาดีก็จะถูกล่อลวงให้ไปเป็นอาชีพโสเภณี เพราะฉะนั้น ปัญหาของเมืองหลวงต่างๆ ที่เกิดขึ้นก็มีผลมาจากการที่ครอบครัวในชนบทนั้นมีความยากจน และก็ต้องส่งเด็กเข้ามาหางานทำในเมืองต่างๆ หลายเมืองที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ เสด็จฯ ไป ทรงพบในภาคต่างๆ ภาคอีสานก็จะมีพ่อแม่มาร้องเรียนว่าลูกซึ่งไม่เคยเห็นทะเลเลย แต่มีความจำเป็น ลูกชายอายุ 14 ทั้งบ้านไป บอกว่าไปหางานทำในเรือหาปลา ซึ่งเขาก็ว่าไม่น่าไม่ไปก็ได้ แต่ว่าไปตกทะเลแล้วก็เสียชีวิตเพราะว่าไม่น่าไม่ไป แต่ว่าเนื่องจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจ เขาก็ต้องไปเป็นลูกเรือที่ออกไปหาปลาในทะเล อันนี้ก็มีหลายกรณีที่ท่านทรงพบเห็นนั้น

ระหว่างการบรรยายนี้จะให้เห็นภาพพระราชกรณียกิจ ไปพลางๆ อันนี้ก็เป็นลักษณะของการเสด็จฯ ทรงเยี่ยมราษฎร ก็จะมีราษฎรที่มาเข้าเฝ้าฯ รับเสด็จจะจะมีคนแก่เฒ่าและเด็กต่างๆ ที่ยังอยู่วัยเรียนที่มามีแล้ว

ก็ผู้ปกครอง นี่ก็เป็นบรรยากาศของการเสด็จฯ ทรงเยี่ยม
ราษฎร อันนี้ก็ทรงซักถามเกี่ยวกับครอบครัวของ
ราษฎรที่มาเฝ้าฯ ก็จะเห็นว่ารุ่นคุณยายคุณย่าก็จะพา
หลานๆ มาเฝ้าฯ และเด็กที่ยังอยู่ในวัยเรียน ท่านก็จะ
รับสั่งถามถึงการเรียนของเขา เพราะว่างานหนึ่งของ
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถก็คือการ
พระราชทานทุนการศึกษา หลายท่านก็จะได้อินงานศิลปะ
ของพระองค์ท่าน แต่ไม่ใช่จะเป็นงานเดี่ยวที่ท่านทรง
มีหรือพระราชกรณียกิจเดี่ยวที่ท่านทรงมีเกี่ยวกับการ
พัฒนาเด็ก จะทรงส่งเสริมให้เขาได้เรียนในสายวิชาการที่
สนใจ ไปจนสูงสุดเท่าที่เขาจะเรียนได้ โดยเฉพาะเด็ก
ที่มาจากรอบครัวที่ยากจน แล้วก็ไม่มีหนทางที่จะ
สามารถหาทุนเรียนต่อได้ ก็จะมีพระราชทานทุนการศึกษา
จะมีหน่วยงานในกองราชเลขาฯ ในพระองค์สมเด็จพระ
เจ้าพี่นางเธอฯ ที่เกี่ยวกับการดูแลเด็กที่รับพระราชทานทุนการศึกษา
ตั้งแต่ระดับประถมไปจนถึงมหาวิทยาลัยหลายคน ก็ได้
เรียนถึงขั้นสูงสุดคือถ้าเรียนได้ก็ทรงส่งเสริมให้เรียนไป
ระดับปริญญาโทก็มี และหลายคนก็ได้กลับมาทำงาน
ถวาย เพราะไม่ได้มีข้อบังคับที่จะต้องมาทำงานชดใช้ทุน
หรืออะไรทั้งสิ้น จบแล้วก็ไปประกอบอาชีพอย่าง
ที่ตนเองต้องการได้เลย เพราะฉะนั้น ก็จะส่งเสริมให้เรียน
จนถึงขั้นสูงสุดเท่าที่เขาจะเรียนได้ แต่สำหรับเด็กหลาย
คนที่ไม่สามารถจะเรียนในสายวิชาการได้ ก็จะทรง
ชักชวนให้เขาได้มาเรียนทางด้านศิลปศาสตร์ เพราะทรง
เห็นว่าการศึกษาที่เด็กมีอาชีพสามารถที่จะหารายได้ช่วยเหลือ
ครอบครัวได้ นั่นเป็นสิ่งที่ดี ทำให้เขามีความหมายในชีวิต
และเป็นสมาชิกที่สมาชิกของครอบครัวมีคุณค่า หลาย
ปัญหาของครอบครัวที่ทรงพบหลังจากที่ทรงคุยกับพ่อ
แม่จะเสด็จฯ ไปทรงงานนี้ จะประทับใจหลายชั่วโมงและ
ก็จะทรงประทับใจอยู่กับโต๊ะเล็กๆ เพื่อที่จะทรงคุยกับพ่อ
หรือแม่หรือเด็กในครอบครัว ก็จะทรงทราบถึงปัญหาที่
พ่อแม่มีปัญหาเกี่ยวกับเด็ก โดยเฉพาะเด็กวัยรุ่น เด็กวัยรุ่นใน
ชนบทนั้นปัญหาของเขาคือไม่มีงานทำ บางคนพอไปหา
งานทำในกรุงเทพฯ หรือเมืองใหญ่แล้วหางานไม่ได้ ก็
ต้องกลับมาบ้านด้วยอารมณ์ที่ท้อแท้ มีความผิดหวังใน
ชีวิตไม่รู้ว่าจะหันหน้าไปทางไหน งานในอนาคตหรือในไรก็
มีเพียงชั่วคราวหรือบางทีไรนาก็สูญไปจากการที่พ่อแม่
เอาไปจำนำจำนองเพื่อที่มามาหาเงินใช้ใน ช่วงที่การ
เพาะปลูกไม่ประสบความสำเร็จ เช่น เจอกับภาวะฝนแล้ง
หรือภาวะน้ำท่วม ทำให้ต้องไปจำนำจำนองที่บางทีก็ไม่มี
เงินใช้หนี้ขายทุน ที่นั้นก็หลุดไปโอกาส ที่จะมามีงานทำนั้นก็
น้อยลงและที่นั่นก็จะเล็กลงๆ แล้วเมื่อไม่มีผลผลิตงาน
เขาไม่มีจะทำ จะไปปรับจ้างคนอื่นทำ คนอื่นก็มีปัญหา
อย่างเดียวกัน เพราะฉะนั้น เมื่อมีอารมณ์ที่ท้อแท้
อารมณ์เสีย ก็มาระบายกับครอบครัว โดยเฉพาะกับแม่
ท่านจะทรงทราบถึงปัญหาเด็กวัยรุ่นที่ทำร้ายแม่เพราะไม่
มีเงินที่จะไปใช้จ่ายได้อย่างที่เขาอยากจะทำใช้จ่าย มีการ
ซ้อมผู้ปกครองหรือคนแก่เฒ่าในครอบครัว ซึ่งอันนี้ที่ทรง
เป็นห่วงมากเพราะปัญหาของเขา ก็รับสั่งถามว่านิสัยเขา
เป็นอย่างนี้หรือเพิ่งจะเป็น ก็มักจะได้ทราบว่ามีมาก่อน

เขาเป็นเด็กดี ใจดี มีเมตตา แต่หลังจากกลับจากเมืองใหญ่
แล้วเขาจะมีอารมณ์ฉุนเฉียว เพราะว่าปัญหาอย่างที่ว่านั้น
ก็ทรงห่วงใย ก็ทรงพยายามแก้ไขด้วยการที่จะหางานให้
เขาทำนะคะ หรือว่าโดยการที่ส่งขอตัวเด็ก ที่ยังพอที่จะ
พูดจาทันรู้เรื่องได้ เข้ามาเรียนฝึกศิลปศาสตร์ เพราะว่า
การที่ได้เข้ามาฝึกศิลปศาสตร์นั้นเขาจะได้โอกาสมีงานทำ
ได้เงิน คือการเรียนศิลปศาสตร์นั้น จะเป็นโรงเรียนเดี่ยวที่ไม่
ต้องเสียเงินในการเรียนแล้ว ในขณะที่เดียวกันก็ได้สามารถ
เรียนโดยได้รับเบี้ยเลี้ยงทุกวัน แล้วเขาก็จะได้มีโอกาส
เรียนรู้อะไรใหม่ๆ ที่จะมาเป็นอาชีพได้คิดตัวเขาไปตลอดชีวิต
เป็นความรู้ที่ไม่มีใครสามารถที่จะไปปล้นมาจากตัวเขา
ได้ เมื่อเขาจบการฝึกศิลปศาสตร์แล้ว เขาก็สามารถที่จะ
กลับมาทำงานที่บ้านได้โดยไม่ต้องไปพึ่ง โรงงาน
อุตสาหกรรมเพื่อที่จะหางานทำ เพราะว่างานของศิลป
ศาสตร์ เดี่ยวที่จะให้ ได้ดูระหว่างนั้นก็จะเป็นการฝึมือที่
ทำ ที่ จะเรียนรู้อะไรด้วยตัวเองตั้งแต่ต้นจนจบ โดยที่ไม่
ต้องอาศัย เครื่องจักรของ โรงงานอุตสาหกรรม เป็นงานแบบ
โบราณ เป็นงานช่างที่คนโบราณนั้นทำโดยที่ไม่ต้องใช้ไฟฟ้า
ไม่ต้องใช้น้ำมัน คือไม่ต้องอาศัย โรงงานอุตสาหกรรมหรือ
เครื่องจักรที่มีราคาแพงๆ เลย และเขาก็ไม่จำเป็นต้อง
ทิ้งถิ่นฐานไปทำ เนื่องจากการฝึกศิลปศาสตร์นั้นจะสอนให้
เขาเรียนรู้ขอบข่ายของการทำงานของด้านศิลปะนั้น
ตั้งแต่ต้นจนจบ โดยที่ไม่ต้องพึ่งคนอื่น แต่ว่าจะได้เห็น
การที่ได้มาอยู่ร่วมกัน การที่เป็นนักเรียนศิลปศาสตร์นั้น เขา
อยู่ร่วมกับคนอื่น คือถ้าเป็นเด็กเยาวชน ถ้าเป็นผู้ชายก็จะ
ให้อยู่ในหอพักซึ่งท่านทรงจัดให้ โรงฝึกศิลปศาสตร์หรือ
ศูนย์ศิลปศาสตร์ใหญ่ๆ นั้นจะอยู่ที่วังสวนจิตรและก็จะหอพัก
ของนักเรียนศิลปศาสตร์ผู้ชายนั้นก็จะใช้ระยะเวลาการเดินทาง
ประมาณข้ามทางรถไฟ ออกจากสวนจิตรก็ข้ามทางรถไฟ
ไป แล้วก็อยู่ตรงข้ามกับศูนย์แรกกับเด็กอ่อนกรม
พระราชวังฯ ซึ่งก็สามารถจะเดินไปถึงได้ ส่วน
นักเรียนศิลปศาสตร์ที่เป็นผู้หญิง ท่านก็จะขอให้เด็กเรียน
ศิลปศาสตร์ที่เป็นเพื่อนนั้นดูแล จ้างเขาเป็นพิเศษเพื่อที่จะ
เข็นรถเข็นของคนพิการนั้น ไปยังที่พักของเขา ส่วน
นักเรียนศิลปศาสตร์ที่เป็นผู้หญิงท่านก็จะจัดที่พักให้อยู่ใน
ฝ่ายในของพระบรมมหาราชวังซึ่งเป็นที่เดิม ซึ่งใครดู
ละครเรื่องสี่แผ่นดิน ก็จะทราบว่า มีแต่เฉพาะผู้หญิง
เท่านั้นที่จะอย่างก้าวเข้าไปผ่านประตูในฝ่ายในของ
พระบรมมหาราชวังได้ ก็จะให้อยู่ในหอที่พักของฝ่ายใน
ที่ในสมัยโบราณ ได้อยู่กันแล้วก็มีผู้ดูแล ผู้ปกครองดูแล
ความเป็นอยู่ของเด็กนักเรียนศิลปศาสตร์เหล่านี้เป็นผู้หญิง
ทุกเช้าและทุกเย็นก็จะมีรถรับจากวังหลวงมาฝึกศิลปศาสตร์
ที่สวนจิตรลดา แล้วก็มีการให้รับประทานอาหาร
กลางวันตอนเย็น มีเบี้ยเลี้ยงให้ไปซื้อหาในการ
รับประทาน อันนั้นก็เป็นงานของศิลปศาสตร์ที่นักเรียน
ศิลปศาสตร์จะได้ฝึก อย่างที่ได้บอกให้ทราบแล้วว่าศิลป
ศาสตร์เป็นแนวหนึ่งของการฝึกที่ผ่านมา

ที่เห็นนั้น เป็นส่วนหนึ่งที่ท่านเสด็จฯ ไปในป่า
แล้วก็จะมีความหมายจะถวายรายงานเกี่ยวกับ
สมุนไพรรักษาต่างๆ ของป่า คือท่านจะทรงพิจารณาว่าอะไรที่

เป็นสิ่งแวดล้อมของชีวิตของเขาวงคน อย่างชาวป่าชาวเขานั้น เขาก็มีตำรายาที่เกิดจากสมุนไพรในป่าที่เขาเอามาเป็นยารักษาโรค หรือแม้แต่พวกวิตามินบำรุงกำลัง ยาเสริมต่างๆ นั้น เป็นยาที่ได้มาจากสมุนไพรในป่าทั้งสิ้น ก็ทรงสนพระทัยและก็ให้มีการไปจดตำรายาจากชาวป่าชาวเขาเหล่านั้น ซึ่งเขาใช้สมุนไพรที่หาได้ในป่านั้น เป็นเภสัชกรรมตามต้นไม้ใหญ่บ้าง ขึ้นอยู่ที่พื้นรอบๆ ต้นไม้ใหญ่ โดยที่เขาไม่จำเป็นต้องไปตัดต้นไม้ใหญ่ เพราะฉะนั้นท่านก็จะทรงสนับสนุนให้เขาเห็นคุณค่าของต้นไม้ใหญ่ในป่า ให้อนุรักษ์ต้นไม้เหล่านั้น ในขณะที่เดียวกัน เขาก็สามารถที่จะดำรงชีพได้จากต้นไม้เล็กๆ ที่เกิดขึ้นในป่า เพราะฉะนั้น ท่านต่างๆ ที่เขาสามารถที่จะเก็บมารักษาโรค ท่านก็จะให้มีการจัดบันทึกตำรายา และสนับสนุนให้เขาเหล่านั้นรักษาต้นไม้สมุนไพรต่างๆ เหล่านี้ไว้ เพราะล้วนแต่เป็นต้นไม้ที่มีคุณค่า และท่านก็ได้ขอตัวอย่างให้นักวิชาการได้ไปวิจัยต่อถึงผลต่างๆ ที่ชาวป่าชาวเขาได้เอากันมาหลายอายุคนว่าสามารถจะรักษาโรคต่างๆ ได้ เพราะว่าชาวป่าชาวเขานั้น เขาไม่มีโอกาสลงเขาที่จะมาถึงโรงพยาบาลหรือไปสถานอนามัยได้ทันเวลา เขาก็จะใช้สมุนไพรในป่าเป็นเครื่องรักษาโรค หลายโรคก็ได้รับการรักษา ชาวป่าชาวเขาหลายคนจะอยู่ในสภาพที่ร่างกายแข็งแรงดี อาหารเสริมที่เขาได้รับก็คือสมุนไพรในป่าที่เขาได้รับประทานมาหลายชั่วคน และก็มีกรรมวิธีแบบชาวป่าชาวเขา ซึ่งท่านก็ทรงได้ส่งคนในขบวนไปรื้อรับการตรวจรักษา จับจุด กดเส้นอะไรต่างๆ ก็เห็นผลจากการที่ชาวเขาเหล่านั้นเขาเดินขึ้นเขาลงเขาเป็นลูกๆ ได้ในระยะเวลาอันรวดเร็ว ส่งทหารไป 3 วันยังไม่ถึงนะคะ เขาเดินวันเดียวขึ้นเขาได้แล้ว ยิ่งคนธรรมดาขึ้นลิ้มไปไม่ได้เลย อาทิตย์หนึ่งอาจจะยังไม่ถึงและก็จะอาจจะไปปวดเมื่อยอยู่ที่เชิงเขาสูงที่ส่องหรืออะไรอย่างนั้น ซึ่งชาวเขา เขาก็มีสมุนไพรที่เขาได้จากธรรมชาติที่ไปรับประทานเป็นอาหารเสริมโดยธรรมชาติ เพราะฉะนั้น สิ่งเหล่านี้ก็คือสิ่งที่ท่านทรงส่งเสริมให้เด็กในสิ่งแวดล้อมต่างๆ นั้น เขาได้เห็นคุณค่าของสิ่งแวดล้อมหรือสภาพแวดล้อมที่เขาได้เติบโตขึ้นมา ไม่ใช่จะต้องเห็นคุณค่าเฉพาะเมืองหลวงเมืองใหญ่เท่านั้นถึงจะหาความเจริญก้าวหน้าของชีวิตได้ แต่จะทรงส่งเสริมให้เขากลับไปพัฒนาสังคมของเขาเอง

เพราะฉะนั้น จุดมุ่งหมายของการเป็นนักเรียนศิลปาชีพก็คือเมื่อเขาจบหลักสูตรการศึกษาแล้วจะมีเป็นหลายพวก พวกที่ฝีมือดีมาก ๆ ก็จะทรงเชิญหรือชวนให้เขาเป็นอาจารย์ต่อ ซึ่งเขาจะสามารถถ่ายทอดวิชาที่เขาได้เรียนจากครูอาจารย์ซึ่งอยู่ในวัยเจ็ดสิบแปดสิบ และบางวิชาก็ได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ว่าก็ได้มีโอกาสถ่ายทอดวิชาซึ่งหายากเหล่านั้น อย่างอาจารย์คนหนึ่งสอนวิชาครั้งตอนที่จัดนิทรรศการศิลป์แผ่นดินที่พระที่นั่งอนันตฯ คนไทยเรากันเองนั้นก็มาถามกันว่าครั้งก็อะไร เพราะว่าไม่รู้จัก ไม่เคยเห็นมา แล้วก็เนื่องจากอาจารย์ซึ่งอายุเก้าสิบกว่าปีนั้นก็เสียชีวิตไปแล้ว แต่ว่าโชคที่ดีได้ทรงเชิญอาจารย์นั้นมาถ่ายทอดวิชาให้กับนักเรียนศิลปาชีพ ได้ 6

คน เพราะว่าเป็นวิชาที่ยากมาก เป็นวิชาช่างแบบโบราณที่เมื่อก่อนนี่เป็นการฝังเส้นเงินเส้นทองลงไปบนผ้าไหมทอของพระมหากษัตริย์ที่เป็นเหล็กและเมื่อเสร็จแล้วก็สามารถเอาไปใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับข้าศึก แต่พอตอนหลังซึ่งพระมหากษัตริย์ไม่ทรงออกรบกับข้าศึกโดยประทับบนหลังช้างและก็ใช้ศาสตราวุธต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นพระแสงดาบ หรือพระแสงง้าวอะไรต่างๆ วิชานี้ก็แทบจะหลงลืม ลืมเลือนไป อาจารย์ที่เหลืออยู่คนเดียวนั้น ก็โปรดให้มาถ่ายทอดวิชาครั้ง โดยไม่ต้องทำอาวุธแต่จะทำสิ่งที่เป็นของเครื่องประดับต่างๆ ที่คนรุ่นใหม่สามารถที่จะเห็นคุณค่า เช่น เอามาทำเครื่องใช้แบบโบราณที่ยังใช้อยู่ในขณะนี้ ก็พวกกรรไกรที่จะตัดผมหรือว่าตัดजू หรือว่ามีดที่เคยใช้เขียนหมากก็เอามา เป็นมีดที่ยังมีความคมอยู่ มีด้ามที่เป็นหนังหรือเอามาเป็นโอ หรือเอามาเป็นกรอบรูป เพื่อที่จะอนุรักษ์ช่างเหล่านี้ แม้แต่กระทั่งทำกระเป๋ากะเป๋าราคาตรีครั้งก็ยังมี ซึ่งก็เป็นการอนุรักษ์ช่างเหล่านี้และก็ได้ 6 คนซึ่งเริ่มเรียนกับอาจารย์สมาน ชัยกุลสมัย ซึ่งเป็นช่างคนเดียวที่หลงเหลืออยู่คนนั้น บัดนี้เด็กเหล่านั้นซึ่งได้เริ่มตั้งแต่วัยรุ่น 15-16 เรียนกันมาจนตอนนี้ก็มีลูกหลานของตนเองและก็ได้ถ่ายทอดวิชาฝึกวิชาให้กับนักเรียนศิลปาชีพรุ่น หลังๆ ต่อ ไปอีก เพราะฉะนั้นบางวิชานั้น อย่างวิชาทอผ้า เมื่อเขาเรียนจบแล้ว ท่านก็จะทรงส่งเขากลับไปให้อยู่ในพื้นที่หมู่บ้านหรือช่างเงินช่างทองก็จะทรงสนับสนุนให้เขากลับไปบ้านและก็ได้ตั้งเป็นกลุ่มจักสานเงินทอง หรือจักสานหญ้าฉีก และก็ได้ชักชวนเด็กในสังคมที่เขาเข้าไปในหมู่บ้านที่นั่นให้มาเรียนกับครูที่เคยฝึกศิลปาชีพ และศิลปาชีพก็จ้างให้เขาเป็นครูประจำหมู่บ้านนั้นๆ จัดตั้งกลุ่มทอผ้าหรือกลุ่มจักสานหญ้าฉีก หรือกลุ่มจักสานไม้ไผ่ลายซิด ซึ่งกลุ่มเครื่องเงินเครื่องทองก็จะมีความที่สนใจเมื่อไปแวะเวียนที่หมู่บ้าน อย่างหลายหมู่บ้านนั้นก็จะเป็นจุดท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวไป นอกจากได้ชม Unseen Thailand แล้วก็ยังสามารถไปเจอหมู่บ้านที่มีอดีตศิษย์ศิลปาชีพไปฝึกนักเรียนศิลปาชีพ ให้ทำงานการศิลปาชีพ เขาก็ได้ไปซื้อหาผลิตภัณฑ์ของศิลปาชีพนะคล้ายๆ กับ OTOP ที่ปัจจุบันนี้ก็ได้ออเดียวจากศิลปาชีพนั่นเอง แต่ว่า OTOP นั้นจะเป็นสินค้าที่หาซื้อได้ในพื้นเมืองทำกันได้ง่ายเน้นในพวกด้านอาหารหรืออะไรต่างๆ แต่ศิลปาชีพจะเน้นเรื่องในงานของอาชีพซึ่งจะมีความยากและฝึกได้ยากกว่า แต่ว่าผลิตภัณฑ์นั้นก็จะมีคุณค่าและราคาสูงกว่า OTOP ทั่วๆ ไป เพราะว่าเป็นงานฝีมือที่ต้องใช้ระยะเวลาในการทำนาน อันนี้ก็เป็นที่ทำให้เขาเกิดความภาคภูมิใจ เพราะว่าคนที่คนจะมีอารมณ์ที่ทำงานด้านศิลปะแล้วมีความสุขนั้น มันก็เป็นการสร้างภาวะแห่งจิตใจที่ให้กับคนนั้นมีความภาคภูมิใจ แล้วก็มีความเชือกเขินขึ้น คนที่เคยมีอารมณ์ร้อน เมื่อได้มาฝึกศิลปาชีพเป็นงานที่ต้องมีความอดทนสูง แต่ว่าความอดทนนั้นก่อนให้เกิดผลงานที่เขาจะภาคภูมิใจได้ อันนี้เป็นงานจักสานที่เรียกว่าไม้ไผ่ลายซิดที่เป็นงานดั้งเดิมของอีสานซึ่งเกือบจะหลงลืมไปแล้วเหมือนกัน เพราะว่าใช้เวลาเอาไม้ไผ่มาจักสานให้เกิด

ลวดลาย แต่ว่าเมื่อทรงใช้ของเหล่านี้มาทำเป็นกระเป่าก็เกิดความนิยมขึ้น และก็ทำให้คนนั้นกลับหวนกลับไปทำงานศิลปาชีพอีก ทางด้านจักสานไม้ไผ่ลายซิดเพิ่มมากขึ้น อันนี้ก็เป็นการทำดอกไม้ประดิษฐ์และก็สามารถที่จะเรียนได้ในระยะเวลาสั้นกว่าวิชาอื่น และก็สามารถที่จะกลับไปประกอบอาชีพในบ้านของตนเองได้โดยที่ครอบครัวไม่ต้องแตกแยก เพราะว่าหลักของศิลปาชีพก็คือสามารถที่จะทำอาชีพเหล่านี้ที่บ้านได้ โดยที่ไม่ต้องทิ้งไร้ทิ้งนาไป ไม่ต้องทิ้งครอบครัวไปทำงานทำในเมืองใหญ่ณะคะ และไม่ใช่ว่าท่านไม่ทรงเห็นด้วยกับการที่มีโรงงานอุตสาหกรรม แต่ว่าท่านทรงเห็นว่างานในโรงงานอุตสาหกรรมนั้น ไม่สามารถที่จะรองรับคนทุกคนที่จะมาประกอบอาชีพได้ แล้วก็ทรงหวังว่าถ้าทุกคนทิ้งไร้ทิ้งนาไปหาโรงงานทำกันหมด ก็จะไม่มีคนทำไร้ทำนา ซึ่งเป็นอาชีพเกษตรกรรมเป็นอาชีพหลักที่เลี้ยงคนไทยให้เกิดอาหาร สามารถที่จะเลี้ยงคนในประเทศแล้วก็ต่างประเทศได้ คือส่งออกหารายได้ให้กับประเทศ ไม่ใช่ประเทศไทยจะต้องกลายเป็นโรงงานอุตสาหกรรมไปหมด แต่ว่าควรจะมีส่วนที่ยังรักษาไว้รักษานาเอาไว้ได้ และสามารถที่จะสร้างรายได้ให้กับชาวไร้ ชาวนาเหล่านั้นที่เขาจะได้เลี้ยงชีพและก็ได้ไปไถ่ถอนที่ซึ่งตกเป็นของนายทุน ที่จะทำให้ที่นากลายเป็นโรงงานหรือจะทำที่นาให้กลายเป็นหมู่บ้านจัดสรร ให้เป็นที่นาอยู่บ้าง จะเห็นได้ว่าถ้าเราออกไปนอกกรุงเทพฯ เราจะเห็นที่นาเดิมซึ่งเคยเป็นแหล่งข้าว เป็นอยู่อาศัยนั่นนั้นได้กลายเป็นโรงงานอุตสาหกรรมหรือเป็นบ้านจัดสรรกันไปเยอะ ซึ่งก็เป็นที่น่าเสียดายว่าถ้าที่ไร้นากลายเป็นโรงงานอุตสาหกรรมกันไปหมด เราก็จะไม่มอาหารเลี้ยงคนทั้งประเทศ แล้วก็จะไม่มอาหารที่จะออกไปต่างประเทศ ที่จะไปสร้างรายได้ให้กับประเทศได้ เพราะฉะนั้น ถ้าเขายังมีการรักษาอาชีพการทำไร้ทำนา และในขณะที่เดียวกันเขาก็ยังสามารถที่จะปักผ้าได้อย่างภาพที่เห็น นี่เป็นภาพปักไม้ไผ่ภาพวาด ปักชอยแบบโบราณทำอยู่กับบ้านได้ หลังจากว่างจากการทำไร้ทำนา และก็คือไปพอสามารถที่จะจักสานหูก้าลิเกาเขาไปเส่านาเขาก็จะสามารถที่จะหิ้วกระเป่าหูก้าลิเกาไปสาน หรือเอาไม้มาแกะสลัก ซึ่งการแกะสลักไม้นั้นก็เป็นฝีมือเป็นเรื่องที่ทำกันมาแต่โบราณ และเพื่อที่จะไม่ให้เกิดการตัดไม้ทำลายป่า นักเรียนศิลปาชีพทุกคนที่เป็นสมาชิกศิลปาชีพ ก็จะได้รับการจัดส่งไม้ไปให้ อันนี้ไม้ที่ชาวไร่จะเป็นการแกะสลักไม้พิเศษที่เรียกว่าไม้โมกมัน จะมีความขาวในตัวเอง เป็นสิริมงคลของไม้ อันนี้คือตุ๊กตาไม้โมกมันซึ่งแกะสลักไม้ ไม่ใช่เป็นปูนปั้น เกิดจากการแกะสลักในรูปแบบของการละเล่นเด็กโบราณ ไม้โมกมันก็จะมีความเป็นไม้เนื้ออ่อนซึ่งแกะสลักง่าย แต่แกะสลักง่ายนั้น ไม่สามารถที่จะแกะออกมาเป็นตุ๊กตาหน้าอย่างนี้ได้หมดทุกคน คนที่จะสามารถแกะออกมาหน้าตาอย่างนี้ได้มีอยู่เพียงไม่ถึง 10 คน ซึ่งจะต้องฝึกต่อไปแกะสลักเป็นอย่างอื่นได้ แต่ว่าการจะแกะสลักออกมาเป็นรูปเด็กไทยในอิริยาบถต่างๆ นั้นเป็นสิ่งที่ยาก อันนี้ก็เป็นอาชีพได้คือทำไม้ทันขายด้วยซ้ำ และก็ผู้ทำเขา

ก็สามารถจะภาคภูมิใจได้อันนี้เป็นผลงานที่เป็นงานศิลปหัตถกรรมของเขา ไม่ใช่ไปป้อมออกมาโดยโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งเขาจะมีความภาคภูมิใจมาก และถึงงานของเขานี้ก็ได้ออกไปแสดงถึงต่างประเทศ เป็นสิ่งที่สร้างความภาคภูมิใจให้กับคนไทย ทั้งประเทศว่าเราสามารถที่จะใช้มือสร้างงาน ศิลปินบางคนนั้น ร่างกายนั้นเขาก็ไม่ได้ครบถ้วน อาการไม่ครบ 32 ด้วยซ้ำ แต่ว่าเขาก็สามารถที่จะสร้างงานที่คนอาการครบ 32 นั้นเกิดความละเอียด เพราะว่าเขาทำงานออกมานั้น ได้สวยงามมากกว่าคนที่มือมีเท้าครบด้วยซ้ำ เพราะฉะนั้นงานศิลปาชีพก็ได้ช่วยพัฒนาทั้งสังคมและจิตใจของผู้ทำเป็นอย่างมาก เพราะว่าความภาคภูมิใจจากผลงานนั้นก็ก่อให้เกิดสิ่งที่เรียกว่าเป็นสิ่งตอบแทนทางด้านจิตใจได้อย่างหนึ่ง และก็มีคามมั่นคงอันเกิดจากรายได้ที่เกิดจากศิลปาชีพ ความมั่นคงที่สามารถจะให้กับตนเองและครอบครัวได้นักเรียนศิลปาชีพก็สามารถที่จะส่งเงินไปช่วยเหลือครอบครัว และเมื่อเขาเป็นสมาชิกศิลปาชีพเขาก็จะมารายงานต่อสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทุกครั้งที่ท่านเสด็จฯไปทรงเยี่ยม อันนี้เป็นการแกะสลักหินที่ออกมาเป็นรูปของการชนช้าง เขาก็จะมารายงานว่าเงินที่ได้ได้พระราชทาน ไปนั้นเขาได้สามารถไปไถ่ถอนที่นาคืนมาและสามารถที่จะไปซื้อควาย ซื้อไก่มาเลี้ยงเพิ่มรายได้ให้กับครอบครัว เพราะฉะนั้น งานศิลปาชีพต่างๆ ก่อให้เกิดรายได้เสริมซึ่งบางครั้งเป็นรายได้หลักของครอบครัวไปแล้ว ในภาวะที่เกิดฝนแล้ง ในภาวะที่น้ำท่วมอะไรต่างๆ และเขาก็ได้ที่นาถลับคืนมา สามปีที่ทิ้งไปก็กลับมาหาคครอบครัวเพราะว่าภรรยาและลูกก็สามารถหารายได้มาจุนเจือครอบครัวได้ทั้งนั้น

อันนี้เป็นอาจารย์ศิลปาชีพซึ่งเป็นโปลิโอ ซึ่งเริ่มมาจากจากการเป็นเด็กที่ทรงพบทุพพลภาพจากการติดโปลิโอม่าตั้งแต่เด็ก ก็ทรงเก็บมาและก็สอนการวาดภาพให้กับเขา แม่สมบองนี่ก็เป็นนักเรียนและก็ครูด้วย ทุพพลภาพและก็นั่งวีลแชร์ตลอดเวลา มือก็เป็นผลจากโรคโปลิโอดั้งแต่สมัยที่เขายังเด็ก แต่เขาก็เป็นศิลปินอันดับหนึ่งของศิลปาชีพในขณะนี้ ในขณะที่มือเขาไม่สมประกอบแต่ภาพที่เขาวาดออกมานั้นสวยงามมากได้รับรางวัลอยู่ตลอดเวลา ทำให้ชีวิตนั้นมีความหมายเขาเกิดความภาคภูมิใจและนักเรียนที่เป็นผู้อาการครบ 32 ก็ต้องให้ความเคารพ ก็ต้องให้ความยกย่องแก่ครูที่ทุพพลภาพหลายคน อาจารย์ที่สอนทางด้านแกะสลักหนึ่งตะลุงก็ขาดทั้งสองข้าง เป็นอาจารย์ที่เป็นผู้พิการแต่เป็นผู้พิการที่ซึ่งเป็นศิลปิน เป็นบรมครูในหลายฯ ด้าน เพราะฉะนั้นศิลปาชีพเหล่านี้ก็ได้ก่อให้เกิดการพัฒนาไปในทางที่เป็นประโยชน์ต่อสังคมในหลายด้าน ขณะนี้ศิลปาชีพก็มี 26 แผนกซึ่งก็ล้วนแต่สร้างผลงานที่หลายท่านก็คงได้เคยพบเห็นในการแสดงนิทรรศการศิลป์แผ่นดินมาแล้ว อันนี้ก็เป็นสภาพของโรงฝึกศิลปาชีพที่ทุกคนก็จะมิได้เสียแล้ว ก็ทำงานเครื่องเงินเครื่องทอง แม้แต่ชาวเขาที่ปลูกฝิ่นก็สามารถที่จะเลิกปลูกฝิ่นมาทำเป็น ตอนนี้เป็นช่างทองหลวง มาทำงานทางด้านเครื่องเงินเครื่องทองมาทำนทอง

ทองคำ แล้วเขาก็มีรายได้จากการเป็นครู ที่แรกก็มาฝึกจากการเป็นนักเรียนก่อนแล้วตอนนี้ก็เป็นครูศิลปะสามารถที่จะมีรายได้มากกว่าการปลูกฝิ่น เพราะว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ก็ทรงแนะนำให้เขาปลูกต้นไม้เมืองหนาวในบ้านของเขาด้วย ไม่ว่าจะป็นต้นแอปเปิ้ล ต้นท้อ และระหว่างที่เขาลงต้นแอปเปิ้ล ท้อ เขาก็ไม่ต้องไปนั่งเฝ้าให้มันโต เขาก็มาเป็นนักเรียนศิลปะจนกระทั่งมาเป็นครูศิลปะ และทั้งหญิงและชายก็สามารถที่จะเป็นช่างศิลปะ ช่างทองหลวงได้ทัดเทียมกัน ไม่ได้จำกัดว่าอาชีพนี้สำหรับผู้ชายถึงจะเก่ง มีช่างทอผ้าที่มีฝีมืออันดับหนึ่งก็เป็นผู้ชาย หรือนักเรียนที่ทำกระเป๋าศิลปะดอกกันทั้งวันก็เป็นผู้หญิง เพราะฉะนั้นก็มีอาชีพไหนที่จำกัดเฉพาะผู้หญิงหรือผู้ชายที่จะทำได้ เพราะฉะนั้น สิ่งที่เป็นผลงานของศิลปะได้นำออกไปแสดงต่างประเทศนั้นก็ป็นงานที่ภาคภูมิใจให้กับศิลปะ อันนี้ก็เป็นการทำปีกแมลงทับที่เอามาทำตกแต่งต่างๆ นี่ก็เป็นการจักสาน ประกอบกันกับปีกแมลงทับซึ่งเป็นปีกแมลงทับมาสานต่อกันกับหญาภิเษกนะคะ หรือมาสานขึ้นกันกับไม้ไผ่ ซึ่งก็เป็นการหาแนวทางใหม่ๆ ในการนำวัสดุเป็นการเอาหญาภิเษกมาแปะลงบนตุ๊กตาไม้โมกมันแล้วก็มาตกแต่งด้วยเครื่องทองต่างๆ ก็ทำให้เกิดตุ๊กตาที่มีคุณค่า เพราะฉะนั้น ช่างศิลปะนั้นเป็นที่เสาะแสวงหาในขณะนี้เพราะว่ามีฝีมือดีตัว ซึ่งเขาก็เลิกจนแล้ว เขาก็มารายงานถวาย นี่ก็เป็นตุ๊กตาไม้ที่ประดับด้วยปีกแมลงทับ ก็จะมีผู้ที่ยินดีต้อนรับนักเรียนที่ได้รับการฝึกจากศิลปะ ทำให้เกิดอาชีพและก็กลับไปสู่ถิ่นเดิมและก็ไปสร้างความเจริญกับครอบครัวของตนเองและเป็นตัวอย่างให้เห็นถึงความอุตสาหกรรมพยายาม ว่าความเจริญนั้นไม่ได้เกิดจากศึกษาทางด้านวิชาการอย่างเดียว หรือว่าต้องทำงานในเมืองใหญ่อย่างเดียว แต่จะสามารถที่จะกลับไปสร้างความเจริญให้เกิดขึ้นกับงานฝีมือจากฝีมือของตัวเองจากผู้ที่จะสามารถที่จะสร้างรายได้ให้กับครอบครัวโดยไม่จำเป็นต้องไปทำงานที่โรงงานอุตสาหกรรมเสมอไป และก็สามารถที่จะอยู่ทำงานกับครอบครัว ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์และก็สามารถสร้างรายได้เสริมให้กับครอบครัว เพราะฉะนั้น อันนี้ก็ทำให้เกิดความเป็นครอบครัวที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ผู้หญิงกลับมาจากทำงานก็มาทอผ้าอยู่ได้บ้านของตัวเอง เด็กๆ ก็มาแกะสลักไม้หรือจักสานหญาภิเษกหรือจะเป็นช่างเงิน ชาวเขาก็จะนิยมทำเครื่องเงินต่างๆ อันนี้ก็เป็นผลงานด้านต่างๆ อันนี้แกะสลักแผ่นทองคำเพื่อที่จะเอามาทำเรือสุพรรณเพตรา ซึ่งอันนี้ก็เป็นเรือสุพรรณเพตรา อันนี้ก็ได้แรงบันดาลใจ

มาจากพระราชนิพนธ์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และก็สามารถที่จะออกไปแสดงถึงต่างประเทศ นี่ก็เป็นนกยูงทองคำฝีมือของชาวเขาที่เคยปลูกฝิ่น และเมื่อเลิกปลูกฝิ่นแล้วรายได้เขาจากการที่มาเป็นครูศิลปะผสมผสานกับการปลูกพืชเมืองหนาวตามแนวพระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวก็มากกว่าการที่เขาจะปลูกฝิ่น และก็ไม่ต้องเสี่ยงชีวิตกับการถูกไล่ล่า นี่ก็เป็นสุพรรณเพตราเป็นผลงานของนักเรียนศิลปะ 70 กว่าคนที่เขาเป็นเจ้าของฝีมืออย่างที่ได้เล่าให้ฟังว่า ศิลปะนั้นสอนให้เขาได้ทำตั้งแต่ต้นจนจบด้วยตนเอง โดยที่ไม่ต้องพึ่งโรงงานอุตสาหกรรมหรือพึ่งคนอื่น แต่แลกเปลี่ยนหลายแผนกซึ่งทำเรือสุพรรณเพตราซึ่งมาจากพระราชนิพนธ์พระมหากษัตริย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ นั้น อันนี้ก็จะป็นเรือทองคำ ก็จะเป็นโอเคียวว่าอันนี้เป็นเรือที่พระมหากษัตริย์เดินเอ่อท่องทะเลข้ามมหาสมุทรด้วยความยากลำบากนั้น เป็นผลงานของนักเรียนศิลปะ 70 กว่าคนที่ทำงานร่วมกันได้ โดยไม่ต้องทะเลาะเบาะแว้งกัน คือแม้ตัวเองจะเป็นผู้เชี่ยวชาญในแต่ละสาขา แต่เมื่อต้องมาทำงานร่วมกันหรือมาอยู่ร่วมกัน เขาก็สามารถที่จะทำงานได้ประสานงานเป็นทีมเวิร์คออกมาได้ในเวลา 1 ปี กับ 5 เดือน ก็สร้างผลงานอันนี้ที่นำออกไปแสดงต่างประเทศได้ประสบความสำเร็จ เพราะฉะนั้น ทำเป็นทีมก็ได้ ทำโดยเอกเทศก็ได้

เพราะฉะนั้นผลงานเหล่านี้ที่ท่านได้ทรงทำมาเกี่ยวกับเด็กก็ทำให้ได้รับการถวายรางวัลจากองค์กรที่อยู่ในต่างประเทศ อย่างเช่นอันนี้ก็เป็นสหพันธ์พิทักษ์เด็กหรือ Save the Children Foundation ก็ทูลเกล้าฯ ถวายรางวัลเกียรติคุณเป็น First Distinguished Service Award เมื่อวันที่ 9 พฤศจิกายน 2524 โดย Mr. David Rockefeller ที่ New York สหรัฐฯ อันนี้ก็เป็นรางวัลที่เกี่ยวกับเด็ก ซึ่งหลังจากนั้น เมื่อปี 2534 คณะผู้บริหารเขาเรียก Board of Governor และก็ Friends and Capital Children Museum ของ Washington D.C. เป็นพิพิธภัณฑเด็กที่เมืองหลวงของสหรัฐอเมริกา Washington ก็ถวายรางวัล International Humanitarian Award นะคะ เป็นรางวัลเกี่ยวกับมนุษยธรรมที่สากล เมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2534 โดยถวายรางวัลเพื่อที่จะถวายพระเกียรติในโอกาสที่ได้ทรงให้โอกาสในการศึกษากับเด็กๆ ในถิ่นทุรกันดาร และก็การที่ได้ทรงตั้งมูลนิธิส่งเสริมศิลปะ และก็เป็นครั้งแรกที่มอบรางวัลนี้กับคนที่ไม่ใช่อเมริกันโดยที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถทรงเป็นพระองค์แรก และปัจจุบันก็เป็นพระองค์เดียวที่ได้รับการถวายรางวัลอันนี้

เด็กไทยกับความสดใสแห่งอนาคต

คุณเจฟฟรีย์ เบญจกุล	ดารา นักแสดง
คุณภูมิยศ วิมลกิตติวัฒน์	นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์
คุณปัญญา บัวบุปผา	นิสิตคณะทันตแพทยศาสตร์
คุณสันทัต พรประเสริฐมานิต	ผู้แทนนิสิตคณะจิตวิทยา
ผศ. ดร. พรรณระพี สุทธิวรณ	ผู้ดำเนินรายการ

พด. ดร. WSSRUS:PI: วันนี้เราจะมาดำเนินการอภิปรายคุยกันเรื่องของเด็กไทยกับความสดใสแห่งอนาคต มองไปรอบๆ ช้างดิฉันนี่สดใสทั้งนั้นเลยนะคะ วันนี้เราทั้ง 4 ท่านนี้ได้มาจากการที่คณะกรรมการที่จัดงานรวมทั้งเหล่านิสิตทั้งหลายของเราเลือกมานะคะ เราอยากได้ยินได้ฟังมุมมองของเยาวชนคนเก่งของเรา ท่านแรกเลยซ้ายมือสุดของดิฉัน คุณเจฟฟรีย์ เบญจกุล ขอแนะนำเล็กๆ น้อยๆ นะคะ แล้วแต่ละท่านก็จะคุยถึงตัวเองให้ฟัง คุณเจฟฟรีย์ เบญจกุลนี่ขณะนี้กำลังเรียนปริญญาโททางด้านนิเทศศาสตร์ที่เอแบค และคิดว่าต้องเป็นผู้มีการแบ่งเวลาและแบ่งงานได้ดีมากเลย เพราะว่า คุณเจฟฟรีย์เป็นนักศึกษาปริญญาโทที่มีคะแนนการเรียนสูงมากนะคะ และเราคงจะคุ้นเคยกับคุณเจฟฟรีย์ เบญจกุล จากเรื่องที่เราเคยได้ยินได้ฟังกันมาบ้างแล้วกับวิกฤตต่างๆ ในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของพี่ชายนะคะ คุณคริส เบญจกุล รวมทั้งข่าวร้ายที่เกี่ยวกับคุณพ่อที่เพิ่งผ่านมา ซึ่งก็ต้องขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ แล้วก็เราจะเห็นได้ว่าคุณเจฟฟรีย์นี่มีครอบครัวที่เข้มแข็งมาก และก็เป็นที่สมาชิกในครอบครัวที่ทำให้พวกเราทุกคนได้ภูมิใจกับความเข้มแข็งของเยาวชนท่านนี้ ท่านต่อไปนะคะ ทางซ้ายมือของดิฉันคือคุณภูมิยศ วิมลกิตติวัฒน์ ชื่อเล่นชื่อฟลุค ไม่ใช่ฟลุคนะคะ เป็นนิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาฯ ปีที่ 1 แล้วฟลุคนี่ก็สอบเอ็นทรานซ์เข้ามาได้เป็นคะแนนที่หนึ่งของคณะวิศวกรรมทั่วประเทศ ไม่ใช่แค่นั้นนะคะ ตอนฟลุคเล็กๆ ก็ไม่เด็กเท่าไรนะ ฟลุคกับเพื่อนอีกสองคนเป็นทีมที่ส่งโครงการวิทยาศาสตร์เข้าประกวด โดยไปประกวดที่โครงการวิทยาศาสตร์ ระดับนานาชาติที่พอร์ตแลนด์ รัฐโอเรกอน สหรัฐอเมริกา และได้รางวัลที่ 1 มานะคะ เป็นโครงการที่ผสมผสานศาสตร์ทางคณิตศาสตร์ ชีววิทยา ฟิสิกส์ และคอมพิวเตอร์ ซึ่งเราคุ้นเคยกันดีในการศึกษาการเดินทางของกิ่งก้อ และเดี่ยวฟลุคอาจจะมีโอกาสเล่าให้เราฟังบ้างเล็กน้อยนะคะ ท่านที่สามนะคะ คุณปัญญา บัวบุปผา นี่ก็เป็นนิสิตของเราด้วยนะคะ เป็น นิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย คณะทันตแพทยศาสตร์ปีที่ 5 คุณปัญญา นี่มาจากจังหวัดกาฬสินธุ์ แล้วก็ยังกลับไปดูแลน้องๆ นักเรียนรุ่นน้องนะคะ ไปแนะนำอะไรให้บ้าง ในระดับโรงเรียนมากมาย ทั้งที่กาฬสินธุ์ ยโสธร แพร่ นครสวรรค์ นอกจากนั้นนะคะ คุณ

ปัญญายังทำกิจกรรมมากมาย กิจกรรมอันหนึ่งที่นำภาคภูมิใจมากก็คือ การริเริ่มการรวมตัวกันของนิสิตจุฬาฯ ที่ได้ทุนจุฬาฯ ชนบท เขาคิดโครงการขึ้นมาชื่อว่าโครงการค่ายผู้นำเยาวชนสำนึกรักแผ่นดินทอง เพราะเขามีจุดประสงค์ที่จะตอบแทนให้กับแผ่นดิน เป็นโครงการที่นำภาคภูมิใจมาก นอกจากนั้น คุณปัญญายังเข้าไปร่วมกิจกรรมมากมายทั้ง โครงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมอีสาน การรวมพลังเยาวชนต่อต้านยาเสพติดในโครงการตามที่ต่างๆ นะคะ และชมรมศิลปวัฒนธรรมอีสาน อันนี้เป็นแค่หนึ่งในห้าสิบของโครงการที่คุณปัญญาเข้าไปร่วมและริเริ่ม ที่สำคัญคือคุณปัญญามีผลงานดีเด่นและได้รับรางวัลมากมาย ที่จะพูดให้ฟังนี่เล็กน้อยนะคะ เช่น รางวัลเด็กและเยาวชนดีเด่นแห่งชาติ ของกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อปี 2546 และปีนี่เองก็ได้รับรางวัลเยาวชนดีเด่นแห่งชาติ จากสำนักงานคณะกรรมการพิทักษ์สิทธิเด็กและเยาวชนนะคะ นอกจากนั้น ก็ยังมีเรื่องของทุนการศึกษาต่างๆ อีกมากมาย คุณปัญญา ชื่อเล่นว่ากวนนะคะ แต่จริงๆ ไม่ได้กวนใคร ท่านสุดท้ายของเรา สุดหล่อคนสุดท้ายของเรา คุณสันทัต เป็นคนที่คุ้นเคยกันดีมากนะคะ เพราะว่าเป็นนิสิตใกล้ชิดตัว คือจากคณะจิตวิทยา คุณสันทัต พรประเสริฐมานิต ค่ะ คุณสันทัตหรือบ๊อบนี่เป็นนิสิตจิตวิทยารุ่นแรก ได้ทำกิจกรรมต่างๆ มากมาย งานที่นำสนใจมากคือคุณสันทัตและเพื่อนๆ ปีสามนี่นะคะ คุณสันทัตอยู่ปีสามและเป็นนิสิตจิตวิทยารุ่นแรก เราฟังจะมีนิสิตปริญญาตรีนะคะ เขาได้ร่วมกันทำงานวิจัยเรื่องการศึกษาการทุจริตการสอบของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีในกรุงเทพมหานคร ซึ่งตอนบายนี่ คุณสันทัตก็จะได้พูดเรื่องนี้ให้เราฟังด้วย นอกจากนั้น คุณสันทัตก็เป็นผู้แทนนิสิตของคณะจิตวิทยา และที่นำภูมิใจก็คืองานฟุตบอลประเพณีจุฬาฯ-ธรรมศาสตร์ปีนี้ คุณสันทัตเป็นหัวหน้าฝ่าย human resource ของงานฟุตบอลประเพณี นี้ก็แนะนำตัวกันไปเล็กน้อยนะคะ เดี่ยวเราก็จะให้แต่ละท่านนี้ได้ฟังมุมมองของแต่ละท่านเอง ในเรื่องของเด็กไทยกับความสดใสแห่งอนาคต คำว่าเด็กไทยนี่ก็คือเด็กเมื่อเทียบกับดิฉัน หนูๆ พวกนี้เด็กทั้งนั้นนะคะ ที่นี้เราจะเริ่มจากคุณเจฟฟรีย์ แล้วก็ไปที่คุณภูมิยศ คุณปัญญาแล้วก็คุณสันทัตนะคะ โดยรอบแรกจะมีเวลาประมาณท่านละ 8 นาที และจากนั้นก็จะมีอีกครึ่งหนึ่งค่ะ

ในรอบที่สองอีกประมาณห้า นาที โดยในระหว่างนี้ ท่านทั้งสองก็ยกมือยกขา อาจารย์ย่อขาให้มันน่ากลัวมาก ก็บอกว่าไม่เป็นไร เดี่ยวจะแขวให้มันเป็นระยะ หลังจากพูดกันทั้งสองรอบแล้ว คราวนี้ละ floor จะเป็นคนโยนคำถาม คำถามถามอะไรก็ได้ แต่อยากให้เราช่วยสกรีนคำถามนิดหนึ่ง ขอเชิญเจฟฟรีย์ค่ะ

เจฟฟรีย์: สวัสดีครับ เจฟฟรีย์ เบญจกุล นะครับ ก็วันนี้ เจฟก็จะมาพูดคุยแลกเปลี่ยนประสบการณ์นิดหน่อยนะครับ ก็จะมาเล่าให้ฟังถึงชีวิตของเจฟนะครับ เจฟเกิดมาได้ 25 ปีแล้วครับ ก็สำหรับชีวิตเจฟนะครับ เจฟก็ผ่านอะไรมาก่อนข้างเยอะเหมือนกันนะครับ แต่ว่าเจฟก็มีคติประจำใจอยู่ตลอดเวลาว่า “Don’t worry. Be happy.” มีความสุขครับและก็อย่าไปคิดมาก มีความสุขตลอดเวลา และอีกอันหนึ่งก็คือใช้ชีวิตให้มันคุ้มค่าครับ เจฟก็นับถอยหลังตลอดเวลา เจฟคิดว่าคนเรามีอายุสมมติว่าอายุคนเราสัก 75 ตอนนี้นะครับก็ใช้ไป 25 ปี ใช้ไปหนึ่งในสามแล้ว เพราะฉะนั้น เหลืออีกอีกสองส่วนเอง อยากใช้อะไรอยากทำอะไรเจฟก็ต้องเต็มที่ครับ เต็มที่ยังไงเดี๋ยวจะเล่าให้ฟังละกัน ก็ประถมนะครับ เจฟก็เริ่มมาอยู่เมืองไทย เจฟเกิดที่เมืองไทยแล้วก็ไปโตที่เมืองนอกได้แป๊บเดียวครับ แล้วก็กลับมาเมืองไทยอีก แล้วช่วงกลับมาเมืองไทยนี้ คุณพ่อก็ไม่ค่อยมีเงินเท่าไรนะครับ เรียนอยู่กรุงเทพฯ คริสเตียน พอคิดคุณพ่อเป็นศิษย์เก่าก็เลยจ่ายลูกครับ ช่วงเด็ก ๆ ก็อย่างที่ยกบอกว่าไม่ค่อยมีเงินเท่าไร ก็ไม่ได้คิดมากอะไรนะครับ แต่ก็จำได้ว่า เวลาแบบคุณพ่อไปส่งอะไรอย่างนี้นะครับ ก็จะแอบรลเสียดใจจริงๆ นี่ก็มารู้ทีหลังว่า ที่จริงแล้วรลไม่ได้เสียหอกครับ ไม่มีดั่งค์เติมน้ำมัน คุณพ่อก็ไม่มีดั่งค์ไปเติมน้ำมัน แต่เขาก็ไปส่งลูกตลอดเวลา แล้วเขาไปส่งไปรับ ตอนเด็ก ๆ นี่ก็เป็นธรรมดาอยู่แล้ว ทุกคนต้องได้ค่าขนม ผมไม่ได้เลยครับไม่เคยได้ค่าขนมสักบาทเลยครับ พี่ชายผมอาจจะได้สามบาท ไปซื้อน้ำอะไรอย่างนี้นะฮะ แล้วก็กินอาหารแบบโรงเรียนก็กินฟรีไม่เป็นไร โตขึ้นมาก็ช่วยคุณพ่อคุณแม่ตลอดเวลา ตั้งแต่เด็กแล้วครับ ตอนเล็กๆ ก็ช่วยคุณพ่อคุณแม่ ตั้งแต่ประถมนะครับ เจฟก็จะมีการยกยอคนหนึ่ง จะปั่นจักรยานไปเรื่อยๆ ช่วยคุณแม่ส่งพิซซ่า เมื่อก่อนยังไม่มียี่ห้อพิซซ่า ยังไม่มี delivery อะไรอย่างนี้ คุณแม่เขาก็ทำพิซซ่า delivery แล้วผมก็ปั่น ปั่นๆ ปั่นไปส่งตามบ้านต่างๆ ก็เป็นอาชีพแรกครับ หลังจากนั้น ก็หันมาส่งใบปลิวแบบอยู่ในหมู่บ้านนะครับ ใครอยากส่งใบปลิวส่งอะไรๆ ก็แวะมา แล้วเจฟก็จะปั่นส่งตามบ้าน เริ่มทำงานตั้งแต่เล็ก โตขึ้นมาก็เริ่มดิ้นมาหน่อยนะครับฐานะการเงินก็เริ่มดีขึ้นหน่อย คุณพ่อผมเป็นครูครับ คุณแม่ผมก็เป็นครูครับ สอนหนังสือเหมือนกัน ก็เริ่มมาเรียกได้ว่าดิ้นบ้างนะครับ แต่ว่าผมก็เรียนหนังสือ โอเคครับพอใช้ได้ เรียนที่กรุงเทพฯ คริสเตียนถึงม. 3 แล้วก็สอบได้ทุนเรียนฟรีที่อัสสัมชัญคอมเมิร์ซ ก็ไปเรียนที่นั่น 3 ปีครับ เรียนฟรีก็โชคดีอีกนะครับ แต่ว่าถ้าถามว่าชีวิตวัยเด็กมันจะแบบไม่เหมือนคนอื่นหรือเปล่า มันจะเศร้าหรือ

เปล่า ไม่เคยคิดเลย เพราะว่าเราไม่ได้มองอะไรที่เป็นแง่ลบ เราคิดซะว่าเรามีความสุข เราแฮปปี้กับชีวิตเรา เราทุ่มเท เราอัดเต็มที่กับทุกอย่างที่เราทำ เราเรียนเราก็เข้าห้องเรียน เราก็อัดไปเลย แล้วก็เรียนเต็มที่ แล้วก็พัก เสรีบ้าง ก็เล่นเต็มที่ ชีวิตผมก็คงจะเหมือนกับวัยรุ่นทั่วไปนะครับ ทำอะไรทำเต็มที่ ไปเที่ยวไปอะไรก็เหมือนทั่วไป ถึงแม้ว่าจะมีปัญหา อะไรต่างๆ มากมายที่เข้ามาในชีวิตนะครับ แต่ก็อย่างที่ยกครับ “Don’t worry. Be happy.” ต้องสู้ต่อไป หลังจากนั้นผมก็เข้าแอบคนะครับ หลายคนอาจจะทราบเรื่องพี่ชายของผม หลังจากนั้น พี่ชายผมก็อุบัติเหตุเข้าโรงพยาบาล หลังจากนั้น เจฟก็เริ่มมาเข้าวงการบันเทิง ทำงานอีกแล้ว ทำงานแล้วก็ช่วยคุณพ่อคุณแม่แบบเป็นรายได้นิดๆ หน่อยๆ แต่ว่าเจฟว่านะครับ ถึงแรกที่เราจะทำได้ก็คือดูแลตัวเองให้ดีที่สุด นี่นะครับ เจฟว่าสำคัญที่สุดแล้ว ก็ถ้าเราดูแลตัวเองได้แล้วคุณพ่อคุณแม่ไม่เป็นห่วง นี่เจฟก็โอเคนะครับ เขาก็มีกำลังใจที่จะไปสู้สิ่งอื่นๆ ไม่ต้องมา worry กับไม่ต้องมาเสียวหลัง ไม่ต้องมา worry กับครอบครัวหรือว่าลูกๆ ครับ แต่ว่าขณะเดียวกันนะครับ มีปัญหาเรื่องพี่คริส แต่ก็ยังเหมือนเดิมครับชีวิตก็ยังสดใสอยู่ “Be happy.” อยู่ “Don’t worry. Be happy.” เรายังเที่ยวยังสนุกสนาน เรายังเรียนหนังสือ เจฟก็เรียนนิติศาสตร์แอบคนะครับ เจฟจบปริญญาตรีที่นั่น ตอนนี้อยู่โทอยู่ ก็อยู่เหมือนเดิมครับชีวิตก็สดใสไปเรื่อยๆ ครับ ถ้าถามเจฟว่า อะไรที่เป็นแรงผลักดันให้สามารถที่จะต่อสู้ชีวิตหรือว่าก้าวไปข้างหน้าได้ เจฟว่าสำคัญที่สุดก็จะเป็นครอบครัวครับ คืออย่างแรกเราก็เห็นคุณพ่อคุณแม่ เขาลำบากมาตั้งนานแล้ว เราเลยไม่อยากทำให้เขาลำบาก เพราะฉะนั้น ดูแลตัวเองในสไตล์ของเรา ในแบบฉบับของเรา อันนี้เป็นสิ่งที่เจฟคิดว่าพอจะช่วยให้ได้แล้วก็ต้องไม่ทำให้เราต้องมานั่งหงุดหงิดคือเราที่เป็นตัวของตัวเอง แล้วเราก็ดูแลตัวเองในสไตล์ของเรา นี่ละครับมันก็ทำให้ชีวิตเราผ่านพ้นไปได้ก็มีความสุขครับ แล้วตอนนี้เจฟก็เรียนปริญญาโทครับ ก็อย่างที่ยกคนะครับ

วท. ดร. วสสุร:พี: เวลาที่เจฟรู้สึก down รู้สึกแย่ หรือว่ารู้สึกว่ามีปัญหา เจฟทำยังไงคะ

เจฟฟรีย์: อาจจะไม่นับว่าคนะครับที่รู้สึก down หรือรู้สึกแย่ เพราะว่าส่วนใหญ่เวลาที่เราจะรู้สึกแย่ๆ หรือว่าไม่ดีกับชีวิต เจฟคิดว่าสาเหตุหลักนี่มันเป็นเพราะเราว่างครับ เราว่างเกินไปรีเปล่า เราถึงมานั่งคิดว่า “โห รู้สึกแยจังเลย ทำไมเหงาอย่างนี้ ทำไมปัญหาเราเยอะแยะมากมายในชีวิต” ก็อย่าทำตัวให้ว่างครับ ทำนู่นทำนี่ตลอดเวลา นะครับ มีกิจกรรมตลอดเวลา อย่างตัวเจฟเอง ทำทุกอย่างครับ ทั้งเรียนหนังสือ ทั้งทำงาน กีฬา เจฟก็ประจำครับ เจฟก็ปั่นจักรยานออกกำลังกาย เล่นกีฬา นะครับ ไปเจอเพื่อนฝูง ไม่มีวันไหนเลยนะครับที่ดิ้นขึ้นมาตอนเช้าบ้าง แล้วคิดกับตัวเองว่าไม่มีอะไรทำ ไม่รู้ทำอะไรดี อย่ายให้วันแบบนั้นเกิดขึ้นในชีวิตนะครับ ก็คือดิ้นขึ้นมาเรื่อยๆ

วันนี้ต้องทำอย่างนี้ วันนี้ทำนี่คิดกว่า วันนี้ต้องทำอย่างนี้ๆ ต้องอย่าให้ตัวเองว่างครับ แล้วมันจะไม่คิดมาก

พต. ดร. วสสรุส:พี: เป็นมุมมองที่ตีความเลขนะคะ ยังมีความเหลืออีกนิดหนึ่งนะคะ อยากจะถามเจฟนิดหนึ่งว่า แล้วเจฟมองอนาคตของตัวเองไปในรูปแบบไหน มันจะสดใสสักแค่ไหน แล้วเราจะให้อะไรได้กับครอบครัวแล้ว เราจะให้อะไรกับแผ่นดินที่เรารักนี้

เจฟฟรี: ครับ ถ้าถามว่าอนาคตจะสดใสแค่ไหน เจฟเป็นคนมองโลกในแง่ดีซะส่วนใหญ่ คือเจฟคิดว่าในเมื่อเราผ่านอะไรมาเยอะแยะมากมาย เราผ่านประสบการณ์ที่แย่ๆ วันข้างหน้ามันก็ต้องดีขึ้น ยิ่งผ่านประสบการณ์ยิ่งแย่ๆ วันข้างหน้ามันก็ต้องยิ่งดี เพราะฉะนั้น อาจจะเป็นเพราะผ่านมาเยอะๆ วันข้างหน้ามันก็ต้องยิ่งดีเข้าไปแล้วถามว่าจะให้อะไรกับสังคมหรือว่าประเทศได้บ้าง อย่างแรกก็ยิ่งเหมือนเดิมครับ เราดูแลตัวเองก่อน คือเมื่อไหร่ที่เราพร้อม เราก็เริ่มมาดูแลคนอื่นบ้าง เราก็ดูแลใน scale ใหญ่ขึ้น ตอนนี้อย่างตัวเจฟเอง เจฟอาจจะดูแลตัวเองได้แล้ว เจฟก็มาดูแลใน scale ที่ใหญ่ขึ้น ดูแลครอบครัว หลังจากนั้น เจฟก็อาจจะดูแลใหญ่ขึ้นมาอีก เจฟอาจจะดูแลคนใกล้ตัว อาจจะเป็นน้องๆ ในคณะเจฟที่ศึกษาด้วยกัน ที่เรียนด้วยกัน ก็ scale ใหญ่ขึ้นมา แล้วสักวันหนึ่งถ้าเป็นไปได้ เจฟก็อาจจะดูแลคนอื่นใน scale ที่ใหญ่ขึ้นอีก อาจจะเป็นคนประชาชนทั่วไปนะครับ แต่ถ้าถามว่าวิธีไหน ก็ต้องดูครับ ก็ต้องหาสไตล์ของตัวเองต่อไปนะครับ แต่ว่าจะเป็นอะไรนั้น เราคงรู้อยู่แล้วครับ ในอนาคต คือขณะนี้ “Be happy.” นะ “Be happy.” ครับ

พต. ดร. วสสรุส:พี: ขอบคุณนะคะสำหรับเจฟ ในช่วงแรก เจฟก็มีมุมมองที่น่ารักมาก “Don’t worry. Be happy.” ตอนสมัยครูยังสาวๆ นะ ตอนนั้นจะมีเพลงๆ หนึ่งชื่อ “Don’t worry. Be happy.” นะคะ เป็นคติพจน์ที่ตีความเลขนะคะ น่ารักมากเลย แล้วเจฟก็บอกว่า ไม่ว่าจะทำอะไร ทำให้เต็มที่ แล้วให้ดีที่สุด และที่สำคัญก็ดูแลตัวเองให้ดีที่สุด การดูแลตัวเองให้ดีที่สุดนั้นก็เพื่อตัวเอง และก็เพื่อคนที่รักเราจะได้ไม่ต้องห่วงนะคะ ขอให้เจฟนั่งพักสักนิดหนึ่งนะคะ ต่อไปก็จะเป็นฟลุค ที่ไม่ใช่ฟลุคนะคะ ที่ทำอะไรจริงใจไม่ใช่เรื่องของฟลุค ฟลุคเล่าให้เราฟังนิดหนึ่งนะคะ เรื่องมุมมองเกี่ยวกับเด็กไทยและอนาคตเด็กไทยที่สดใส เชิญคะ

ภูมิยศ: ครับ สวัสดีครับ ผมภูมิยศ วัฒนคติวัฒน์นะครับ จะขอเล่าเรื่องเกี่ยวกับตัวเอง ผมนะครับ คนส่วนมากก็คงอาจจะกล่าวได้ว่าเด็กมีปัญหา มาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ เพราะว่าโดยส่วนตัวจากครอบครัวผมเองนี่นะครับ คุณแม่หย่ากับคุณพ่อตั้งแต่ผมยังไม่เกิด เมื่อผมเกิดมานี้ ผมก็จะอยู่กับทางญาติคุณแม่ตลอด เคยมีคนถามผมเหมือนกันนะครับว่า เคยรู้สึกอะไรไหม เคยรู้สึกแบบขาดความอบอุ่นไหม ผมก็ตอบได้เต็มปากเต็มคำครับว่า “ไม่เคย” อันนี้ผมขอยกย่องคุณแม่ผมมาก เพราะว่าคุณแม่ผมนี้จะวางแผนการเลี้ยงดูได้เยี่ยมมากนะครับ เพราะว่าช่วงเด็กๆ นี่นะครับ คือคุณแม่ผมก็ต้องทำงานใช้ไหมครับ ก็

ไม่ว่า ผมก็จะอยู่กับญาติทางด้านคุณแม่ ก็เป็นทางด้านคุณยาย คุณน้าทั้งหลายครับ คุณแม่ผมนี่ก็จะเป็นคนพื้นเพสมุทรสงครามแล้วก็เมื่อตอนที่ผมเด็กๆ ผมก็จะอยู่ที่นั่นนะครับ ผมก็จะมีความดีๆ มีคนคอยดูแลตลอด ก็คือแบบหันไปทางไหนก็มีแต่ญาติๆ อยู่ด้วยตลอด มีความสุขดีเป็นเด็กก็ไม่ต้องคิดอะไรมาก ก็มีคนช่วยมีคนดูแลครับ ผม แม่ผมก็จะปลูกฝังมากคือปลูกฝังทางการเรียน ทำให้การเรียนค่อนข้างดี ก็คือแม่ผมจะบอกเสมอว่า “ลูก แม่ก็ไม่มียะไรให้นะเพราะแม่ก็เป็นข้าราชการธรรมดา ไม่มีอะไรให้แบบคนอื่น แบบไม่มีกิจการมีร้านค้าอะไรให้ ก็แม่ไม่มีอะไรให้ สิ่งที่ต้องพยายามทำด้วยตัวเองก็คือเรียนให้ดี แล้วอนาคตมันก็จะทำให้เราสบาย” แบบว่าไม่ต้องมาลำบากนะครับ อันนี้เป็นสิ่งที่แม่ผมปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กก็คือเป็นแนวทางชีวิตผม ตั้งแต่นั้นมา ผมก็ขยันเรียน ผมก็ไม่รู้เหมือนกันครับว่าทำไม แต่ผมก็รู้สึกว่าจะต้องขยันเรียน ขยันเรียนมาตั้งแต่บัดนั้น และถึงผลมาถึงบัดนี้ะครับ ผมมีคติในชีวิตก็คือความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่นครับ อันนี้ก็ได้มาจากการดูการ์ตูนตอนเด็กๆ ครับ เคยดูเรื่อง Dragon Ball หรือเป่าครีมนะครับ ก็คือเรื่อง Dragon Ball ครับ ที่มีโกคูมีพลังพลังอะไรอย่างนี้นะครับ คือตัวละครทุกคนนะครับ กว่าเขาจะเก่งมาได้เขาต้องฝึกฝนทั้งนั้น อันนี้เป็นคติผม “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น” ผมจะตั้งใจทำอะไรผมก็ต้องพยายามทำครับ แล้วก็อีกอันหนึ่งคือเจฟที่เจฟฟรีแย่งพูดไปแล้วคืออย่าทำให้ว่างครับ ก็คือเราพยายามตั้งเป้าในชีวิตไว้ แบบตอนเด็กๆ สมมติผมจะตั้งเป้าว่าตอนนั้น สมมติเป็นตอนสอบเข้าโรงเรียนเตรียมอุดมฯ ละกันนะครับ ผมจบโรงเรียนมัธยมต้น ตั้งเป้าว่าจะสอบเข้าที่โรงเรียนเตรียมอุดมฯ เราก็ขยัน อย่านำให้ว่างเราก็พยายามขยันเข้าไว้ละครับ และก็มันจะสำเร็จเองครับ มีอีกหลายๆ อย่างครับ ที่ผ่านเข้ามาคือมีคนเคยมาปรึกษาผม ปรึกษาทางครอบครัวผมนี้ คุณแม่กับผมจะมีคนมาคอยถามผมว่า “นี่ทำไมถึงดูแลลูกได้ดีอย่างนั้น” แล้วก็ทำแบบคือครอบครัว ทั้งๆ ที่แบบครอบครัวก็ไม่สมบูรณ์ ก็มีคุณแม่อยู่คนเดียว ก็ทำไมถึงดูแลลูกให้เก่งได้ และที่มีความคิดความอ่านเป็นของตัวเองได้ดัง ผมก็ถามเขากลับไปว่าแล้วเขาดูแลลูกเขายังไงละครับ ก็คือบางทีนะครับเขาจะถามว่า นี่ลูกชอบนั่งเหม่อ ก็คือเขาเป็นคนทีครอบครัวมีปัญหาเหมือนผม ก็คือลูกเขาชอบนั่งเหม่อ เพราะว่าลูกอยู่กับแม่สองคน ชอบนั่งเหม่อ เอ๊ะทำไมชอบนั่งเหม่อ แล้วทำไมชอบทำให้รู้สึกว่าคุณแม่คิด คนที่ถามผมคือเขาเป็นแม่คือ เขาจะรู้สึกผิดๆ ว่าทำไม ลูกเขานั่งเหม่อ และรู้สึกซึมเศร้าตลอดทั้งวันนะครับ อันนี้ซึ่งตอนนั้นผมก็ยังนึกไม่ออกว่าทำไม ซึ่งตอนนี้ก็หาคำตอบให้เขาได้แล้วครับ ก็คือเขาขยับปล่อยให้ลูกเขาวางครับ คือทำให้ลูกเขาวาง ก็คือพอเด็กว่างๆ ไม่มีอะไรทำ ทำไปงัด ก็ไปเที่ยวเล่น มันก็เป็นผลเสียนะครับเพราะ ฉะนั้น อย่านำปล่อยให้คุณว่างครับ พี่เจฟฟรียังไม่กล้าแย่งพูดไปเลย ครับผมคร่าวๆ ผมก็คงประมาณนี้ละครับ

เจฟฟรีย์: ขอดถามคุณนิดนึงนะครับ ว่าแล้วเวลาที่ฟูกรู้สึกว่าตัวเองเจอปัญหาแก้ปัญหาไม่ตก ทำอย่างไรครับ

ภูษิต: ถ้าเป็นตอนเจอปัญหานั้นครับ ก็ปรึกษาก่อนเลยครับ ปรึกษาคุณแม่อะไรอย่างนี้ครับ แต่ว่าบางเรื่องพอเราโตขึ้นนะครับ พอวัยรุ่นก็ไม่ค่อยได้ปรึกษากับคุณแม่อะไรมาแล้ว ก็ส่วนมากก็คุยกับเพื่อนครับ สำหรับเรามีเรื่องอะไร ก็แค่คุยให้เพื่อนมันฟังครับ ขออนุญาต เรียกเพื่อนผมก็เรียกมัน อะ ไรอย่างนี้ครับ คือคุยให้มันฟังนะครับ ระบายๆ ให้มันฟัง คือเราก็ไม่เชิงว่ามันจะสนใจฟังเราสักเท่าไรนะครับ แต่ว่าเราก็ได้ระบายให้มันฟังนะครับ บางเรื่องก็ทำไ้ในวันนี้รู้สึกเชิงๆ แบบสมมติผมเรียนแล้วเกรดมันก็ตกไปมันจะครับ ก็ผมเป็นคนขยันเรียนนะครับ พอเกรดมันหาย ค่ะแนนแน่บ้างอะไรอย่างนี้นะครับ ก็เริ่มรู้สึกไม่ดีแล้วใจใหม่ครับ ผมก็ระบาย มันก็คุยๆ ด้วยนะครับ ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน มันก็ไม่ได้ช่วยอะไรผมนะครับ มันก็ไม่ได้ช่วยแนะนำอะไร แต่ผมก็รู้สึกดีขึ้น ผมก็รู้ว่าทำไมไม่เรียน ก็คือแค่ไปคุยกับคนอื่น และก็อันนี้ผมนึกได้อีกเรื่องหนึ่งก็คือเรื่องการคบเพื่อนนะครับ มันก็เป็นสิ่งสำคัญ เพราะว่าคือผมมีความรู้สึกว่าคุณโชคดี ไม่รู้ทำไม ก็ส่วนมากผมจะมีเพื่อนที่แบบได้เรื่องนะครับ แบบส่วนมากก็ชวนกันไปก็เที่ยวเล่นก็มีนะครับ แต่ชวนกันไปขยันเรียน ชวนกันทำงานอะไรอย่างนี้นะครับ ไม่รู้ครับผมเป็นคนโชคดี ผมมีเพื่อนดี มันส่งผลกับตัวเราด้วยนะครับ มีเพื่อนดี ชวนกันไป ทำนั่นทำนี่ ชวนกันอ่านหนังสือ แทนที่เราตอนแรกเรามาโรงเรียนนะอะ วันไหนผมเลิกเร็ว วันนี้อย่างๆ ยังไม่สอบวันนี้ไปเล่นเกมดีกว่า ไปดูหนัง ผมกำลังจะชวนเพื่อนแล้ว แต่สมมติแบบเพื่อนผมมันชวนมาก่อน ก็พูดไปห้องสมุดใหม่ เอ้อ ขอโทษครับ ก็พูดว่าแบบมันจะไปหาเรื่อง ไปหาหนังสืออะไร ผมก็โอเค ก็คือแบบมันก็เพื่อนที่ดี ทำให้เราดีไปด้วยนะครับ

วท. ดร. วสสรุส:พี: ถ้าอยากรู้จักตัวเอง มาเรียนจิตวิทยาจะนะ ลงวิชาเลือกได้นะคะ ฟูกรู้สึกไหมมมองในช่วงแรกได้น่าสนใจ แปลกคล้ายกับเจฟฟรีย์โดยไม่ได้นัดหมายนะ นั่นก็คือว่า อย่างว่าง ว่างเปล่าอย่างให้ตัวเองว่างทำไม เด็กวัยรุ่นที่ว่างแล้วฟังชานหรือ

ภูษิต: ครับ ก็คิดๆ คิดว่าใช่ครับ เพราะว่าผมก็เคยมีบ้างเวลาวางนี้ อย่างช่วงก่อนสอบผมจะตั้งเป้าในชีวิตเลยว่าต้องอ่านหนังสือ พอหลังสอบเสร็จนี้ผมจะไม่ทำอะไรเลย บางที่ยังสอบใหญ่ๆ อย่างสอบเอ็นท์อะไรอย่างนี้ หลังจากนั้นผมจะรู้สึกว่างผมจะไม่ทำอะไรเลย แล้วก็คือผมจะทำไม่ได้ เพราะว่ามันจะว่าง ผมจะไม่ทำอะไรเลยเที่ยวเสร็จกลับบ้าน กลับบ้านไม่ทำอะไรเลย มันไม่ได้ครับ มันจะรู้สึกแปลกๆ แล้วผมก็ต้องไปหาอะไรทำ และผมจะพยายามไม่ทำให้ตัวเองว่างนะครับ คือพอว่างแล้วมันว่างแบบมันไม่มีอะไรทำนะครับ คือนอนๆ มันก็ไม่เกิดประโยชน์ นอนจนเบื่อแล้วมันก็มานอนไม่ได้ใช่ไหมอะ แต่ผมนอนไม่ได้ ก็คือแบบถ้าเกิดเป็นบางคนอาจจะ

แบบไปลองอะไรที่มันไม่คิดก็ไม่คิดครับ ก็อย่าทำให้มันว่างครับ

วท. ดร. วสสรุส:พี: นะคะ ในมุมมองรอบแรกของฟูกรู้สึกเน้นในเรื่องของครอบครัวอยู่เหมือนกัน ถึงแม้จะมีคุณแม่อยู่คนเดียว แต่ความเข้มแข็งของคุณแม่ทำให้เป็นการส่งเสริมลูกอย่างเต็มที่ และฟูกรู้สึกอะไรก็ปรึกษาคุณแม่อยู่นะคะ และนอกจากนั้น ก็คือเรื่องของอีกมุมมองหนึ่งคือเรื่องของการคบเพื่อนนะคะ ฟูกรู้สึกว่าตัวเองโชคดีที่มีเพื่อนดี แต่ส่วนหนึ่งก็เป็นตัวเราด้วย เพราะว่าเราเลือกคบเพื่อนที่ดีนะคะ และนี่ก็อีกท่านหนึ่งที่มีความคิดชัดเจน ขณะที่เจฟฟรีย์นี่เป็น “Don't worry. Be happy.” ของฟูกรู้สึกจะเป็นความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จอยู่ที่ไหน ขอโทษ อยู่ที่นี่นะคะ ท่านที่สามนะคะ เดี่ยวเรามาฟังหนุ่มทันตฯว่าที่คุณหมอของเราสัคนิดหนึ่งนะคะว่าอนาคตที่สดใสของหนุ่มหมอฟันอยู่ที่ฟันหรือว่าอยู่ที่ตรงไหนนะคะ เชิญคะ คุณปัญญาคะ

ปัญญา: ครับ

ไม่มีแล้วพลังใจในโลกหล้า

จะกล้าหาญแกร่งกว่าหนุ่มสาว

ไม่มีแล้วแสงใจในแสงดาว

จะสกาว่าแสงแห่งเยาวชน

ครับ กราบเรียนทุกๆ ท่านนะครับผม กราบเรียนท่านผู้มีเกียรติทุกท่านนะครับ ท่านคณะครูอาจารย์ทุกท่านและก็ดีสวัสดิ์เพื่อนเยาวชนนะครับ เพื่อนักพัฒนาที่ทำงานด้านเยาวชนและก็ดีเพื่อนนิสิตนักศึกษาทุกคนนะครับ ตอนนี้ผมยังตื่นตื่นอยู่นะครับ ทุกท่านอาจจะสังเกตว่าผมเป็นคนที่กำลังเขียนอะไร ไปเรื่อยเปื่อยเหมือนกับไม่พร้อมเท่าไรจริงๆ ก่อนข้างเตรียมตัวมาเยอะ ถึงตรงนี้แล้วผมต้องขอเรียนว่าเป็นครั้งที่สองครั้งที่สามในหลายๆ ครั้ง ที่ผมมีโอกาสปรากฏตัวต่อหน้าทีประชุมชนนะครับ ส่วนมากแล้ว กลอนเมื่อครั้งนี้ผมจะใช้เกริ่นนำในทุกๆ ครั้งที่ผมปรากฏกับเยาวชนครับ ดังนั้นในวันนี้ ผมกำลังจินตนาการถึงสิ่งที่ผมเคยพบปะกับเยาวชน ทุกครั้งที่ผมไป ผมก็จะบอกว่า น้องๆ ครับขอบคุณที่ตั้งใจฟังอย่างนี้เป็นต้นนะครับ ผมก็เลยไม่ทราบว่าเป็นวันนี้ผมจะใช้คำว่าพวกนี้บ้าง กับทุกคนได้ไหมนะครับ คงไม่ใช่ครับ เพราะวันนี้แม้กระทั่งท่านอาจารย์บางท่านที่นั่งอยู่ ณ ตรงนี้นะครับ ท่านอาจารย์สุภาพรณนะครับ ก็ขอกราบสวัสดิ์อาจารย์ด้วย อาจารย์ที่เคยไปสอนผม ดังนั้น วันนี้ก็เลยเป็นเกียรติที่ได้มีโอกาสมาเล่าประสบการณ์มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับท่านอาจารย์ด้วยนะครับ และก็ดีเพื่อนๆ นิสิตนักศึกษานะครับ ประเด็นที่ว่านะครับวันนี้เด็กกับความสดใสแห่งอนาคตนะครับ เป็นประเด็นที่ค่อนข้างน่าจะไปเข้ากับสถานการณ์ปัจจุบันนะ ครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระแสพระราชดำริในพระองค์ท่านที่มีในวันที่ 4 ธันวาคมที่ผ่านมาครับ เพื่อนๆ นิสิตจุฬาฯของเราทุกคนคิดว่าก็คงได้ฟังท่าน ใจใหม่ครับสาระสำคัญสรุปคร่าวๆ ก็คือเด็กสมัยนี้นะ ไม่ว่าจะป็นมัธยมศึกษาหรืออุดมศึกษาเรียกได้ว่าไม่ได้ความ ใจใหม่

ครับนั่นคือก็จะเป็นสิ่งที่ดีที่ผู้หลักผู้ใหญ่หลายท่านแล้วก็ คณะครูอาจารย์และนักจิตวิทยาหลายคนกำลังร่วมคิด ร่วมทำ แล้วก็มีมาลงรับฟังเยาวชนในวันนี้นะครับ สำหรับผมแล้ว ประสบการณ์ที่คลุกคลีมา พื้นฐานผมเป็นคนต่างจังหวัดนะครับ สิ่งที่ทำให้ผมได้มีโอกาสก้าวเข้ามาสู่ ณ จุดนี้ได้ครับ สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือแบบอย่างที่ดี ของผมเองนะครับ ผมเองเป็นคนโชคดีที่ได้เกิดในต่างจังหวัดนะครับ ได้สัมผัสกับความลำบากและทำให้ผมรู้จักอดทน ได้สัมผัสกับชีวิตลูกชวานานะครับ ชีวิตส่วนตัวผม แม่เคยเขานอนอยู่ไว้ที่ข้างคานา อยู่ดีๆ อยู่ขาด ตก ลงไปในคูน้ำก็เปียกโคลน ชีวิตขึ้นอยู่กับโคลน กลิ่นโคลนสาบควายครับ พอสมควรนะครับ คุณแม่คุณพ่อก็สอนผมให้รู้จักกับความกล้าความกลัวหลายๆ อย่าง ทำให้ได้รู้จักกับความกล้านะครับ กระทั่งชีวิตได้เข้าสู่โรงเรียน ก็โชคดีอีกนะครับ ที่ได้เจอคุณครูผู้มีแบบอย่างที่ดี คุณครูผมตอนอยู่ประถมศึกษานะครับ สอนผมเป็นเวลารายชุกร ไม่ใช้ฆาตกรรม ผมสามารถปรึกษาหารือกับอาจารย์ได้ ไม่ใช่ปรึกษาหารือ ผมสามารถที่จะเข้าพบทำการบ้านกับอาจารย์แม้กระทั่งหลัง 4 โมงเย็น อาจารย์ก็ยังอยู่ที่โรงเรียน ซ้อมกีฬากับอาจารย์ เล่นกีฬากับเพื่อนๆ นะครับ หลายสิ่งหลายอย่างคุณครูก็พยายามปลูกฝังนะครับ เข้มงวดศึกษามากก็เช่นกัน คุณครูก็จะสอนทั้งในเวลา นอกเวลาเช่นกัน พอมีโอกาส คุณครูก็ได้ส่งเข้าร่วมชมรับ ทูนต่างๆ ก็โชคดีเป็นโอกาสที่ผู้หลักผู้ใหญ่หยิบยื่นให้ นะครับ ความไม่ห่างเหินจากคุณพ่อคุณแม่ นะครับ ความ โชคดีที่มีคุณครูที่เมตตาคุณดูแลเป็นอย่างดีนะครับ รวมไปถึงความ โชคดีที่มีผู้หลักผู้ใหญ่หลายๆ ท่านคอย เกื้อหนุนคอยสนับสนุน ผมได้มีโอกาสไปเรียนต่อ ผมได้ มีโอกาสไปแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมที่นิวซีแลนด์หนึ่งปีนะ ครับ ด้วยความโชคดีตรงนั้น หนึ่งปีที่ ดร.อุกฤษณ์ มงคล นาวิน ได้ให้ทุนไป ชีวิตที่โน้นค่อนข้างที่จะต้องช่วย ตนเอง ต้องพึ่งตนเองนะครับ ผมไปอยู่เมืองที่มีเด็กไทย อยู่คนเดียวทั่วเมืองนะครับ ก็เลยต้องฝึกฝนต้องเข้าใจ ตนเอง ต้องเข้าใจวัฒนธรรมที่โน้น ตรงนั้นนั่นเองเป็นสิ่งที่ ทำให้ผมเริ่มฝึกกระบวนการคิดด้วยตนเองใช้ชีวิตอยู่ ด้วยตนเองนะครับและแก้ไขปัญหาคด้วยตนเอง มันเป็น จุดเริ่มต้นอีกครั้งหนึ่งของการเป็นผู้ใหญ่ ชีวิตผมมีชีวิตที่ เป็นวัยรุ่นน้อยครับ น้อยๆ ที่นี้หน้าตาคุณๆ อาจจะอยู่ที่ หอพักหลายคน น้อยๆ หอพักจะบอกตลอดเวลาว่าผม ค่อนข้างแก่แล้วจริงๆ พอมาข้างอาจารย์แล้วก็รู้สึก ว่า ผมก็เป็นหนุ่มขึ้นนิดหนึ่งด้วยเหมือนกันนะครับ สิ่ง เหล่านี้ล่ะครับที่ผ่านมามาตลอดเวลานะครับ ทุกท่านลอง เคยคิดเล่นๆ ไหมครับว่าทำไมนะครับ ทำไม พระพุทธศาสนาทำให้คนเป็นคนดีได้ โทษครับ ทุกๆ ศาสนา ไม่เฉพาะศาสนาพุทธนะครับ ศาสนาพุทธก็ พระพุทธเจ้า คริสต์ก็คงจะเป็นพระเยซูคริสต์ใช่ไหมครับ แล้วก็ศาสนาอื่นๆ ศาสนามีสาศดา ทุกศาสนาก็สอน ให้ทุกคนศรัทธาในพระศาสดา ถูกใช่ไหมครับ ตรงนั้น นั่นเองนะครับคล้ายกันๆ ผมเรียนรู้ที่จะสืบสาน ผม เรียนรู้ที่จะประพฤติปฏิบัติตามแบบอย่างที่ดีของผม

แบบอย่างที่ดีในด้านของการแสดงออกซึ่งความรักนะ ครับ แบบอย่างที่ดีสำหรับในด้านของการคิด การพูด การ กระทำ การคิดถูกทำถูกเป็นยังงั้นนะครับ การพูดถูกพูดดี เป็นยังงั้น การทำดีเป็นยังงั้น นะครับ สิ่งนั้นหล่อหลอมให้ ผมได้มีโอกาสมาสู่ ณ วันนี้นะครับ และก็ได้โชคดีที่ทาง คณะได้เปิดโอกาสให้มาขึ้นตรงนี้เช่นกันนะครับ หลาย สิ่งหลายอย่างเหล่านี้ค่อนข้างที่จะเป็นสิ่งที่หล่อหลอม และขัดเกลาให้เยาวชนเป็นคนดีได้ นะครับ ผมทำ โครงการตลอด 3 ปีที่ผ่านมาอยู่ในงานด้านยาเสพติดนะ ครับ ด้วยความสนับสนุนของหน่วยจุฬาฯ ชนบทนะครับ ซึ่งเป็นหน่วยที่ให้ทุนการศึกษา สิ่งที่ทำให้ผมยืนหยัดอยู่ ทุกวันนี้ ได้ก็คือ ความมั่นคง ความหนักแน่นใน อุดมการณ์ ปณิธานที่อยากจะตอบแทนมหาวิทยาลัย และ ก็ที่อยากจะสืบสานเกียรติภูมิจุฬาฯ คือเกียรติแห่งการรับ ใช้ประชาชน และเพื่อนร่วมงานของผมทุกคนมีสิ่งนี้ใน ใจครับ ช้านิดทุกคนของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยของ เราเป็นสิ่งอยู่ในความคิด อยู่ในทัศนคติ ผมเชื่อเหลือเกิน ครับว่าจุฬาฯ เราสามารถร้องเพลงที่ว่าเราอาณาจักรนี้เรา เป็นหลักอยู่แต่ละส่วน ได้อย่างภาคภูมิใจนะครับ ผมเชื่อ อย่างนั้นนะครับ แต่ทุกวันนี้ คณะอาจารย์หลายท่านก็คง ปวดหัวกันพอสมควรกับสภาพการณ์ของนิสิตปัจจุบัน นะครับ ที่ค่อนข้างจะห่างเหินแล้วจากคำว่าเกียรติภูมิจุฬา หรือเปล่า ที่เข้ามาแล้วออกไปแล้วมีบทบาทกับสังคม น้อยไป น้ำใจน้องพี่ที่ชมพู่ยังมีมากน้อยขนาดไหนนะ ครับ เชื่อว่าสิ่งเหล่านี้ในสังคมไทยนะครับอยากให้เรา เป็นแบบอย่างที่ดีนะครับ โดยเฉพาะนิสิต ได้ก้าวสู่การ เป็นตัวอย่างของเยาวชนทุกคน การเป็นตัวอย่างของ เยาวชนทุกองค์นะครับ ครับก็สำหรับช่วงแรกนะครับ ก็อยากจะฝากให้ทุกๆ ท่านนะครับ ผมมีโอกาสฝาก ก่อนที่จะสุดท้ายนะครับ ผมมีโอกาสได้สัมผัสกับเด็กที่ เป็นปัญหา นะครับ พ่อกับแม่มีปัญหา ถ้าสุดผมไปอบรม เด็กที่บางบัวทองนะครับ เมื่อเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาเอง นะครับ บางบัวทอง 2 รุ่นครับ รุ่นแรกเป็นเด็กมุสลิม รุ่น ที่สองเป็นเด็กไทยพุทธ ทั้งสองรุ่นมีปัญหาคล้ายกัน รุ่นที่ หนึ่งนะครับ เด็กมุสลิมมีปัญหา 28 คนที่ส่งเข้ามาอบรม กับผมนะครับ เป็นเด็กที่มีปัญหาเป็นคนขับรถซึ่งมอเตอร์ ไซค์ยามค่ำคืน ดีหนึ่งดีสองก็ไม่ยอมนอนนะครับ เด็กผู้หญิงก็เช่นกันที่วิวกลางคืนไม่รักตัวเอง แต่พอได้ พูดคุยกับเขา เชื่อไหมครับ ว่าทันทีที่มีคนที่จะ ไปคุยให้ เขาคิดนะครับ คุยให้เขาได้รู้คุณค่าของชีวิตตนเองเกิดมา ทำไม รู้จักว่าทุกคนรักและปรารถนาดีกับเขา เขาร้องไห้ นะครับ และเขาบอกว่าต่อไปนี้เขาจะไม่เที่ยวกลางคืน แล้ว ตอนนี้ผมยังโทรหาเขาอยู่นะครับ โทรหา คอย ช่วยเหลือ คอยให้คำแนะนำ คุณแม่เขาบอกว่าตอนนี้ เดียวนี้เขาไม่เที่ยวกลางคืนแล้ว และที่ตั้งใจเรียนครับ สิ่ง นี้เป็นสิ่งยืนยันได้ นะครับว่า หากทุกๆ ท่านได้ลอง ช่วยกันอย่างจริงจัง ใจ ร้องอย่างจริงจัง ให้เวลา ไม่ใช่แค่ หน้าทีนะครับ เหมือนกับที่ทุกๆ ท่านในที่นี้กำลังจะยินดี อาจได้ร่วมคิดร่วมทำสร้างสรรค์เยาวชนร่วมกันนะครับ ในอนาคตข้างหน้า เยาวชนก็เป็นรากฐานให้สังคมพัฒนา

ให้สังคมสดใสได้อย่างที่ควรจะเป็นนะครับ ขอบคุณมากครับผม

วท. ดร. วสสรุสพี: จากมุมมองของกวนนะคะ ก็จะมุมมองอีกหนึ่งเพิ่มขึ้นนะคะ อันนี้ก็คือเรื่องตัวแบบที่ดีในสังคม ซึ่งในชีวิตของกวนที่เจอก็คือครู พ่อแม่ให้ความอดทนใช้ใหม่คะ กวนมีแนวคิดที่ตีมากเลยนะคะ ที่ว่าความกลัวหลายๆ อย่างทำให้เรากลัว แล้วก็ความลำบากทำให้เราอดทนนะคะ น้อยคนที่จะมีประสบการณ์แบบนี้ในวัยเด็ก แต่เป็นการนำประสบการณ์ความลำบากขึ้นมาใช้ในแง่บวกได้อย่างชัดเจนเลยนะคะ และอีกอันหนึ่งก็คือความหนักแน่นในอุดมการณ์นะคะ แต่ละคนนี่ทั้งสามท่านก็มีความหนักแน่นในความคิดของตนเองที่ไม่ได้ด้อยไปกว่ากันนะคะ “Don't worry. Be happy.” นะคะ ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่นนะคะ ทำให้เจอนะคะ ความสำเร็จของเราก็คือว่าความลำบากทำให้อดทน ลองมาดูมุมมองของหนุ่มคนสุดท้ายของเรา คุณสันทัดหรือบ๊อค หนุ่มจิตวิทยาสิว่าในแนวคิดของชาวจิตวิทยา เขาคิดยังไงกับเด็กไทยและอนาคตที่สดใส เชิญคะ

สันทัด: ครับ สวัสดีทุกๆ ท่านนะครับ ทั้งอาจารย์เพื่อนๆ น้องๆ ทุกคนนะครับ วันนี้ ผมก็รู้สึกแปลกกับตัวเองนะครับ ว่าคนที่อยู่ข้างๆ ผมทั้ง 3 คนนี้เขามีความสำเร็จ เขามีความสามารถกันสูงมากครับ โดยเฉพาะพี่ปัญญาครับ ผมเคยเห็นเขา เคยพบเขาตอนเมื่อก่อนเรียนปีนี้นะครับ ก่อนเรียนปีนี้นะครับผมพบว่าเขาเป็นคนที่ดีอะไรต่อสังคมแบบมากจริงๆ และเป็นคนที่เก่งจริงๆ นะครับ แต่ไม่เป็นไรครับ ความจริงก็อยากให้คุณในคณะเราได้เรียนรู้จากพี่เขาจริงๆ นะครับ แต่ไม่มีโอกาสที่จะได้คุยกับเขาโดยตรงนะครับ

วท. ดร. วสสรุสพี: โดยตรงนี้หมายถึงอาจารย์ด้วยหรือเปล่า

สันทัด: รุ่นน้องครับ รุ่นน้อง รุ่นเพื่อนนะครับ ที่เขาเป็นคนเก่งจริงๆ นะครับ ส่วนตัวผมเองก็ไม่ค่อยมีอะไรครับ ชีวิตผมก็ไร้จุดหมายมันประมาณนั้นมาจนกระทั่งถึงมัธยมนะครับ ชีวิตแบบแค่มัธยมต้น ตอนมัธยมปลายผมคิดเพียงแต่ว่าทำผลการเรียนให้ดีๆ ก็พอแล้ว ก็เพียงพอแล้วแค่นั้นนะครับ แต่ว่าพอเวลาขึ้น ม. 5 มันครับประมาณ ม. 5 ผมได้เจอเพื่อนคนหนึ่งก็พบว่าเขามีปัญหา แต่ว่าผมกลับไม่รู้อะไรเลย ทำยังไงดี ไม่รู้จะช่วยเขายังไงดี ถึงตอนนั้น ณ ตอนนั้น ผมได้ตั้งใจว่าผมจะทำให้ผู้อื่นคลายทุกข์ เขาผ่านจากวิกฤตของเขาไปได้แล้วก็มีความสุข จากตรงนั้นเอง ทำให้ผมมาเลือกคณะนี้ มาอยู่คณะนี้เลือกเพราะว่ามันน่าจะมีอะไรที่เอาไปช่วยคนอื่นได้นะครับ สำหรับตัวผมเองก็ไม่รู้ชัดมันหรือเปล่า แต่ผมก็อยู่กับชีวิต โดยหาประสบการณ์ทำตัวเองเรื่อยๆ ค้นคว้าตัวเองขึ้นเรื่อยๆ และก็พยายามทำให้ตนเองพอและแบ่งให้ผู้อื่นพอด้วยนะครับ พอมาถึงปัจจุบันนี้ ผมขอเสนอแนวความคิดแล้วกันนะครับว่า วัยรุ่นจะช่วยเหลือสังคมได้อย่างไร จะพัฒนาสังคมในอนาคตข้างหน้าได้อย่างไร

แต่ผมมองวัยรุ่นไว้อย่างเดียวนะครับ วัยรุ่นจะพัฒนาสังคมไทยได้อย่างไร มันก็เป็นการพูดถึงด้านเดียวมันไม่ครบ ต้องพูดว่าสังคมจะช่วยให้วัยรุ่นพัฒนาตนเองได้อย่างไรด้วยนะครับ ผมขอเสนอก่อนว่าสังคมจะช่วยเหลือวัยรุ่นได้อย่างไร เป็นการมองด้านแรกนะครับ ขอเสนอว่าผมมองในสองมิตินะครับ มองว่าอย่างแรกการพัฒนาตนเองให้เต็มเสียก่อน ให้รู้สึกพอใจเสียก่อนแล้วค่อยไปก็จะแก่ความเต็ม ความรู้สึกดีของตนเองให้แก่คนอื่นแล้วคนอื่นก็รู้สึกดีต่อไปเรื่อยๆ ซึ่งตรงนี้ผมได้รับการปลูกฝังจากที่นี่มาพอสมควรนะครับว่า การที่เราพูดคุยกับคนอื่น การที่พูดเข้าใจคนอื่น คนอื่นก็จะเผยแผ่ความดีนี้ต่อไป พูดได้ว่าตัวเราเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด สำหรับตัวองนะครับ การที่ทำให้ตัวเรา รู้สึกดี รู้สึกเต็มเข้าใจ ซึ่งที่เจฟฟรีย์นะครับ ได้พูดถึงมาก่อนกับแนวคิดตรงนี้ ก็เป็นตัวอย่างที่ดีอย่างหนึ่งนะครับ ขอบคุณที่มากด้วยนะครับต่อไป ความเต็มมันคืออะไร ความเต็มตรงนี้นั้นเป็น Perception นะครับ เป็นการรับรู้ของเราเองว่าเราเต็มหรือเปล่า เราพร้อมไปไหม ทำไมเรายังไม่พออะไร อะไรอย่างนี้นะครับ มันเกี่ยวกับการรับรู้ตนเองว่าตนเองมีความสุขหรือเปล่านะครับ ตรงนี้ก็เกี่ยวข้องกับครอบครัวเกี่ยวข้องกับสังคมที่คอยช่วยเหลือตัวเรา เพราะฉะนั้นตอนนี้ผมเอง ผมก็ว่าตัวผมยังไม่เต็มหรอก แต่ผมได้รับการสนับสนุนที่ดีจากที่บ้าน จากเพื่อนๆ จากคณะ จากหลายส่วนนะครับ ทำให้ผมมาเป็นตัวเองในปัจจุบันนี้ได้วิธีการทำอย่างไรให้เต็มได้ด้วยตนเองนี้ ผมคิดว่าอย่างแรก เราต้องรู้จักตนเองซะก่อนว่า ตัวเองคืออะไร เราชอบอะไร เรามีอะไร เราทำอย่างไรถึงจะรู้จักตัวเองได้ วิธีที่ผมพบมาเมื่อตอนเดือนตุลาคมนี่ครับ ผมได้ไปปฏิบัติธรรม ไปนั่งสมาธิ ก็แปลกๆ ค่ะครับทำให้ผมรู้จักตัวเองว่าเราเป็นอย่างไร เรารู้จักตัวเองมากน้อยแค่ไหน เราไปพิสูจน์ตัวเองได้ที่ตอนนี้นะครับ ว่าเรายังรู้จักตัวเองไม่มากพอเลย ผมรู้สึกอย่างนี้นะครับ เราควรที่จะรู้จักตัวเองให้มากขึ้น แล้วเอาความรู้สึกตนเองนี้ไปเผยแพร่คนอื่นปรารถนาให้ผู้อื่นรู้สึกดีเหมือนกับเรา ปรารถนาให้ตัวเรา รู้สึกดีด้วย ต่อไป มุมมองที่สองผมมองว่ามันเป็น interpersonal นะครับ คือว่าการมองควรมองเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น อันนี้ก็ให้พี่ปัญญาะครับ พี่ปัญญาที่เป็นตัวอย่างที่ดีคนหนึ่งคือว่าไม่จำเป็นหรือครับว่าเราต้องเต็ม มันไม่จำเป็นหรือที่เราต้องเต็มเปี่ยมอะไรมามากมาย แต่เพียงว่าเราทำเพื่อคนอื่นก็พอแล้ว เราทำให้ผู้อื่นดีไปพร้อมๆ กับเรานะครับ อาจจะมองว่าเราก็คือเป็นส่วนหนึ่งในสังคม แล้วเราก็คงอยู่ในสังคมในอนาคตต่อไปแล้วทำไมจะทำเพื่อสังคมไม่ได้ ทำไมเราทำเพื่อตัวเองไม่ได้นะครับ ตรงนี้ก็จะเป็นอย่างอื่นแนวคิดหนึ่งที่ผมเสนอไว้วันะครับ การช่วยคนอื่นก็เป็นเหมือนกับการพัฒนาตนเองด้วย สองทางนี้ไปด้วยกันทั้งมองภายในตนเอง ทั้งมองภายนอกตนเองไปด้วยกัน เราก็จะชนะ เราก็จะชนะตนเองได้นะครับ ต่อไปผมมองในมุมมองของสังคมนะครับ สังคมก็ช่วยเหลือให้วัยรุ่นได้พัฒนาได้ทั้งสองด้านเหมือนกันนะครับ การพัฒนาให้วัยรุ่นรู้จักตนเองได้ก็ แต่

พื้นฐานจริงๆ แล้ว การทำให้วัยรุ่นรู้จักตนเองได้ก็
ครอบครัวครับ ผมเชื่อว่าคนที่สาม คนที่อยู่ด้านซ้ายผมนี้
ครอบครัวเป็นพื้นฐานที่ดีที่สุดสำหรับเขา ในการที่ทำให้
เขามีชีวิตอยู่ ณ ปัจจุบันนี้ ในการให้เอาไปเผยแพร่ผู้อื่นได้
นะครับ ครอบครัวเป็นสิ่งหลักนะครับ แล้วก็การ
สนับสนุนกิจกรรมหรือสิ่งต่างๆ ที่ทำให้วัยรุ่นรู้จักตนเอง
ก็เป็นสิ่งๆ หนึ่งที่จะทำได้นะครับ การที่จะทำให้
สังคมนี้ ให้สังคมรู้จัก interpersonal นะครับ ไป
สนับสนุนให้วัยรุ่นไปเผยแพร่คนอื่นนะครับ อย่างแรกก็
คือ การเห็นคุณค่าครับ วัยรุ่นอยู่ที่ไหน แล้วเห็นคุณค่าใน
ตนเอง ผมยกตัวอย่างครับ อย่างเกมออนไลน์ซึ่งสังคม
มองว่ามันเป็นปัญหาครับ แต่ว่าวัยรุ่นมองว่าที่ๆ นั้นนะ
มันมีคุณค่า การที่เราได้เล่นเกมพร้อมกันนี้ มันก็เป็นส่วน
หนึ่งในนั้น มันก็มีคุณค่า ในที่ๆ ตรงนั้นนะครับ ผมมอง
ว่าเป็นอย่างนั้นนะครับ และก็ผมคิดว่าในวงการการศึกษา
นี่ เป็นไปได้ไหมที่นักจิตวิทยา ไม่ใช่เพียงแต่จะดูว่า
วัยรุ่นจะไปเรียนต่อที่คณะอะไรนะ ผมอยากให้มีมองมาก
กว่านั้นว่า เราจะเป็นตัว change เป็นตัวเปลี่ยนองค์กร
เปลี่ยนโรงเรียน ให้วัยรุ่นรู้จักตนเองและทำให้วัยรุ่นตอบ
สนองความต้องการของสังคม ตอบสนองความต้องการ
ให้เขาเต็มให้เขาจะครับ ผมมองว่านักจิตวิทยาการศึกษา
ปัจจุบันในเมืองไทยถ้ามีบทบาทมากกว่านี้แล้ว เป็นไปได้
ครับว่าประเทศไทยอาจจะใน 50 ปีข้างหน้าไม่หกรอก
อาจจะใน 20 ปีข้างหน้ามันจะครับ จะมีสังคมที่ดีกว่านี้ครับ
ผม และก็คงทิ้งไว้แต่ก่อนนะครับเพราะเดี๋ยวเวลาจะ
หมดแล้ว เดี่ยวต่ออีก 5 นาทีนะครับ

วท. ดร. วสนุส:พี: มุมมองของคุณสันตทัศน์ก็มีที่
เพิ่มมาอีกอันหนึ่งก็คือการเห็นคุณค่าในตนเอง ทำ
อย่างไรที่จะทำให้เรารู้จักในตนเองและเห็นคุณค่าในตัว
เราเองให้ได้นะคะ แต่บอกเขาก็มีมุมมองที่ดูว่าบางครั้งใน
ขณะที่เรากำลังค้นหาค้นหาตนเองนี่คือการที่เราช่วยเหลือผู้อื่น
การที่เราปฏิบัติสัมพันธ์กับคนอื่น มันก็ทำให้เรารู้จักตนเอง
มากขึ้นด้วยนะคะ นี่ก็เป็นอีกมุมมองหนึ่งนะคะ
เพราะฉะนั้น บ๊วกก็จะเน้นเรื่องของพัฒนาตนเองก่อนซึ่งก็
จะคล้ายๆ กับ เจฟนะคะ ทำตัวเองนะคะ ดูแล้วตัวเองให้ดี
ที่สุดรู้จักตัวเอง เพื่อตัวเองและเพื่อคนที่เรารักนะคะ
สำหรับในรอบแรกนี้ ฟังแล้วชวนลูกนะคะ ภูมิใจ ภูมิใจใน
เด็กๆ 4 คนบ้างๆ และก็ขอบคุณกวนด้วยนะคะ ที่บอกว่า
นั่งใกล้อาจารย์ทำให้หนูมีขึ้นนะคะ ชอบคุณที่เน้นนะคะ
เขาเรียก Contrast Effect ในเชิงจิตวิทยาจะคะ ที่นี้ในรอบ
ที่สอง เจฟหายเหนื่อยอริยัง โอเค Be happy นะคะ ที่นี้ใน
รอบที่สองเรามีให้อีกประมาณ 4 นาทีนะคะ ในการที่จะ
เสริมมุมมอง เสริมความคิด ฟังน้องๆ เพื่อนพูด ฟังครู
เขานี้มันมีมุมมองอะไรที่ฝากไว้ที่ floor นี้ ก่อนที่เราจะ
จากกันในตอนเที่ยงนะคะ เชิญเจฟเลยคะ

เจฟ:พี: ชอบคุณครับ ที่เมื่อกี้ได้ยินนะครับ เจฟคิดว่า
น่าสนใจ อย่างแรกก็คือเรื่องเพื่อนจริงๆ แล้ว เพื่อนนี่ก็
สำคัญนะครับ เจฟคิดว่าเพื่อนเป็นองค์ประกอบสำคัญ
มากสำหรับชีวิต เพราะอย่างที่ว่าเกิดเจอเพื่อนที่

ไม่ดี ก็อาจจะพาเราไปสู่จุด ที่แบบไม่ดีก็ได้ในชีวิต แต่
ทั้งนี้ทั้งนั้นนะครับ เจฟว่ามันก็ขึ้นอยู่กับตัวเราเองนั่น
แหละนะครับว่า เราจะสามารถที่จะค้นพบตัวเอง เจอ
ตัวเอง แล้วก็สามารถที่จะหักห้ามใจตัวเองได้หรือเปล่า
และก็เป็นเรื่องของเพื่อนนะครับ จริงๆ แล้ว การที่แบบว่า
เด็กวัยรุ่น ผู้ใหญ่บางคนอาจจะมองว่าไอ้โหดวัยรุ่นสมัย
นี้ไร้สาระจิงเลย วันๆ นั่งเล่นเกมที่ผิดกฎหมาย เราก็มอง
แง่ดีเข้าไป แต่ที่นี้เราก็คงต้องมี balance ของเราว่าอะไรคือ
มากเกินไป อะไรคือพอดีนะครับ

วท. ดร. วสนุส:พี: อะ เพราะฉะนั้น วัยรุ่นก็จะต้อง
มี balance ให้ตัวเองให้ได้ ปัญหาที่คือวัยรุ่นบางคนนั้นก็
ยังหา balance ของตนเองไม่เจอ อะ ชอบคุณอะเจฟ ฟุ่
ละลูก ว่าอย่างไร

ภูมิต: ครับ ก็ที่ฟังๆ มาจะครับ แล้วก็เมื่อเกิดบึงโอ
เดีย ก็เป็นโอเดียนี้ก็คือก็บึงๆ มาด้วยนะครับ ก็คือตั้งแต่
ผมเด็กๆ แล้วนะครับ ก็คือก็ตอนแรกมันจะมีแต่เรื่องการ
เรียนใช้ใหม่ครับ ผมขยันเรียนมากก็มักจะมองคนอื่นว่านี่
เขาเป็นคนที่ไม่เก่ง เพราะว่าเขาเรียนไม่เก่ง ซึ่งพอผมโต
มานี้ ผมก็รู้สึกตัวเองว่าผมผิด เพราะว่าสิ่งที่ผมรู้ก็คือ คน
ทุกคนนะเราเก่งเหมือนกัน แต่ว่าเก่งทางไหนก็เท่านั้นเอง
ครับ ก็คือนี่คนเราเก่ง อย่างผมนี่จะครับก็คือผมเก่ง
ทางด้าน การเรียนใช้ใหม่ครับ ที่อาจจะเรียกว่ามี
ความสามารถ พี่เจฟก็ด้านการแสดง เป็นพิธีกรอย่างนี้ใช้
ใหม่ครับ อีก 2 ท่านก็เก่งเก่งในแต่ละด้านของตนเองครับ
ผม ซึ่งถ้าเกิดเรามองตัวเองอย่างนั้นจะครับ สมมติผมเป็น
คนอื่นต้องมองตัวเองว่าเรานะจะเก่งด้านไหน เราเก่งด้าน
ไหน แล้วเราก็พยายามจะดันตนเองไปทางนั้น ถ้าเกิดเรา
เก่งด้านที่มีประโยชน์นะครับ เราก็ค้นไป แน่นอนคือเราก็ค
จะเป็นผู้ที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนั้น แล้วก่อนาคดมันก็
สดใส ก็คือนอกจากนั้นจะครับ ผมก็ได้อีกอะไรอีกว่า
ถ้าเราจะเก่งด้านไหน มันก็มีปัจจัยหลายๆ อย่างและที่
สำคัญที่สุดก็คือถ้าเราตั้งใจทำเรื่องด้านไหน เราก็คงเก่ง
ด้านนั้น อย่างเช่น ผมตั้งใจเรียนผมก็จะเก่งด้านเรียนใช้
ใหม่ครับ และก็อย่างเพื่อนผมจะครับคือเขาก็เรียนปกติ
แต่ว่าที่เขาเก่งนะครับ เขาจะเก่งทางด้านดนตรีมาก เป็น
โปรดิวเซอร์ ซึ่งผมก็ดูจากที่เขาทำก็คือ ถ้าเกิดเขาใช้เวลา
ว่างเมื่อไหร่เขาก็จะเล่นดนตรีทันที เล่นกีตาร์ ดึงกลอง
อะไรอย่างนี้ แน่นอนเขาก็เก่งในด้านนั้นก็มีอีกหลายคนก็
คือเก่งทางด้านกีฬา พวกเพื่อนผมถ้าว่างก็ไปเล่นบาส ตะ
บอล โอเคเขาก็เก่งทางด้านนั้น ก็ใครสนใจด้านไหนก็เก่ง
ทางด้านนั้น ก็มีพวกเล่นเกมครับ พวกคิดเกมก็เล่นเกม
เก่งเกมมากเลยครับ ผมไปเล่นก็สู้ไม่ได้ ก็คือมันก็มี
ปัญหาเกิดขึ้นว่าเราเล่นเกมเก่งนะครับคือเราจะทำยังไงดี
ก็คือเราเก่งแต่ว่าแน่นอนในอนาคตไป เราคงเล่นเกมไป
ตลอดชีวิตไม่ได้ ก็ผมก็เคยเสนอว่าถ้าเกิดเรามีเด็กวัยรุ่นที่
เก่งทางด้านเล่นเกมอย่างนั้นจะครับ เราก็คงใจเขาในทางที่
ใกล้ๆ กันแบบว่าเป็นประโยชน์มากกว่าเช่น พอเขาโตขึ้น
อีกระดับหนึ่งนะครับ ก็คือเราก็คงส่งเสริมให้เขา คุณเก่ง
ทางด้านคอมพิวเตอร์ใช้ใหม่ครับ ชอบจับคอมพิวเตอร์ก็

เราก็ไปให้เขาทางด้านเขียนโปรแกรมอะไรอย่างนี้ นะครับ แบบพัฒนาเว็บไซต์ อย่างเพื่อนที่เจฟฟรีย์ นะครับ ถ้าเกิดพี่ไปคุยแบบบอกว่านี่ลองไปเขียนโปรแกรมหรือทำอะไรอย่างนี้สิ เขาอาจจะเป็นผู้แข่งไมโครซอฟท์ก็ได้ นะครับ ผม คิดว่านี่ นะครับ เป็นประเด็นที่สำคัญ เหมือนกัน เราเก่งทุกคนครับ แต่ว่าเก่งทางไหนเท่านั้นเอง

พต. ดร. วสสรุส:พี: นะคะ เราเก่งทุกคน แต่ว่าเก่งด้านไหน หัวตัวเองให้เจอใช่ไหมคะ แล้วก็คิดคล้ายๆ เจฟ แต่ก็พูดกันคนละแบบคือว่า ถ้าเพื่อนเราหรือตัวเราไปคิดอะไรที่มันไม่เข้าท่า เราก็จะเข้ามาให้คิดในสิ่งที่มันเข้าท่าใช่ไหมคะ ที่มันมีการสร้างสรรค์นะคะ แล้วก็ต้องขอชมมากมายว่าเป็นคนพูดที่ได้อย่างเต็มปากเลยว่าผมคิดแบบนี้แต่ผมผิคนะคะ ในสังคมเราต้องการคนแบบนี้ ที่ถ้าเราคิดผิดเราก็ต้องบอกว่าเราผิคนะคะ เราจะได้คิดให้ถูกได้ ขอขอบคุณนะคะ พุก กวนคะ กวนอย่างกวนมากนะคะ ห้ามพาดพิงอาจารย์อีกนะคะ

ปิยะ: ครับผม อยากจะให้ท่านอาจารย์รู้สึกว่าเป็นอาจารย์ทำให้ผมรู้สึกภูมิใจขึ้นเท่านั้นเองนะฮะ เหมือนว่าก็เป็นวัยเดียวกันกับผม เหมือนกับว่าอาจารย์ก็เป็นสาวเท่านั้นเอง นะครับผม ครับ เคี้ยวเวลาน้อยไปใหญ่ นะครับ ต้องนำชื่นชมที่เดียวสำหรับทุกๆ ท่าน รวมถึงท่านอาจารย์ที่เดียวที่ได้มาดำเนินรายการตรงนี้ ว่าเป็นตัวอย่างของเพื่อนๆ นิสิตใช้ไหมครับ ในนี้มีทั้งเพื่อนนิสิตและทั้งคณาจารย์ ผมอยากจะทำบทกลอนซึ่งบังเอิญไปเจอมานี้ เป็นพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว นะครับ

เมืองใดไม่มีทหารหาญ	เมืองนั้นไม่นานเป็นข้า
เมืองใดไร้จอมราชา	เมืองนั้นไม่ช้าอัปจน
เมืองใดไม่มีพาลีพิศ	เมืองนั้นย่อมเกิดขัดสน
เมืองใดไร้ศิลป์โสภณ	เมืองนั้นไม่พ้นเสื่อมทรม
เมืองใดไม่มีกวีแก้ว	เมืองนั้นไม่แคล้วคนพยาม
เมืองใดไม่มีนริ้งวรม	เมืองนั้นสิ้นความภูมิใจ
เมืองใดไม่มีคนตรีเลิศ	เมืองนั้นไม่เฟริศพิสมัย
เมืองใดไร้ธรรมอำไพ	เมืองนั้นบรรลัยแน่เอย

นะครับ ขอขอบคุณอาจารย์ที่ยังจำได้นะครับ อ่านตรงนี้นี้แล้วนะครับอาจจะอ่านตะกุกตะกัก แต่สาระสำคัญครับ ทุกๆ สังคม สังคมเราประกอบไปด้วยหลายๆ กลุ่มคนหลายๆ ส่วนนะครับ นักพัฒนานะครับกำลังแสวงหาทางที่จะพยายามพัฒนาเยาวชน พยายามพัฒนาอนาคตของชาติให้สดใส นะครับ แต่สิ่งที่นักพัฒนาหลายคนขาดคือโอกาส อย่างเช่นทุกๆ ท่านในตอนนี้ นะครับ คนที่เรียนอยู่ขอให้รู้สึกภูมิใจที่ได้มีโอกาสตรงนี้ ที่ได้เรียนรู้ที่จะเข้าใจพื้นฐานของความเป็นคน พฤติกรรมคน ผมยังอิจฉาเลยนะครับ คุณพ่อคุณแม่ไม่ให้ผมเรียนจิตวิทยา คุณพ่อคุณแม่ผมอยากให้เป็นหมอนะครับ แต่ผมบอกว่าคะแนนผมไม่ถึงหมอนะครับ ผมเป็นหมอฝันได้ไหมนะครับ คุณแม่ก็บอกดีครับ ได้ละกัน เป็นหมอฝันก็ยังเรียกหมอนี่นี่คือข้อความจริงนะครับ ผมเองยัง

อยากหาโอกาสเรียนจิตวิทยาเลยนะครับ ทุกท่านมีพื้นฐานครับ อาจจะขออนุญาตต่อ ป.โท นะครับ ผাগเนื้อ ผากตัวด้วยนะครับท่านอาจารย์ครับ เกรดไม่ติดครับได้ นะครับ เกรดไม่ดีเท่าไร แต่ใจเป็นหนึ่งครับ ชอบคุณครับ ก็อยากขอบคุณครับ ผมอยากให้คุณทุกท่านได้รู้ดีกว่าเรากำลังได้เปรียบคนอื่นนะครับ ที่จะใช้จิตวิทยาที่จะเข้าใจมนุษย์ เข้าใจคน เข้าใจพัฒนาการของคน ให้เป็นประโยชน์กับการพัฒนาสังคม ให้เป็นประโยชน์กับการปลูกฝังคุณธรรมให้กับคนนะครับ ผมเองหาโอกาสที่จะสอนให้น้องๆ เข้าใจและรับรู้ และเกิดการนำไปใช้ กว่า จะมาถึงวันนี้ก็หลายปีเช่นกัน แต่ถ้าเกิดได้เรียนจิตวิทยา ผมทำได้ตั้งแต่ปีแรกเลย ที่จะชี้ให้ชัดว่าคนเราเกิดมาทำไม ชี้ชัดๆ ชวนให้ปฏิบัติ ใ้เข้าให้กล้า ปลูกใจให้รักเรานั้นคือลีลาการสอนของท่าน ท่านธรรมปิฎกนะครับที่ได้ ผากไว้ อยากให้ทุกท่าน โดยเฉพาะ นิสิต หาโอกาสที่จะไปชวนน้องๆ เยาวชนไทยให้รับรู้ ถึงคุณค่าของชีวิต รับรู้ถึงคุณค่าของตัวเองและครอบครัว รับรู้ให้เข้าใจในชีวิตและชาวซึ่งในสิ่งที่เรียกว่าการได้เกิดมาเป็นคน รับรู้เข้าใจ ชาวซึ่ง และก็เป็นแบบอย่างที่ดีกับเขาได้นะครับ โดยเฉพาะน้องๆ นิสิต และเพื่อนๆ นิสิตทุกคนนะครับ อยากฝากไว้เป็นบทกลอน ที่อาจจะเคยได้ยินคุ้นหู นะครับ แต่พูดไปแล้ว อยากให้เป็นครั้งนี้ผมได้มีโอกาสนำมาเล่าอีกครั้งหนึ่งก็ยังดี อยากให้ร่วมกันตระหนักในจิตใจ เป็นคำกลอนของท่านบรรคัชชัย บุญปาน นะครับซึ่งผมระลึกอยู่ในใจเสมอมา นะครับ

จงเป็นเทียนส่องไทยไปทั่วทิศ

เนรมิตความงามอันล้ำค่า

หัวใจจงเปี่ยมด้วยเมตตา

ให้การศึกษาประชาชน

คนก่อนชาติมีโอกาสนี้ไม่เท่าเรา

แต่ความเขลาจงพิเคราะห์ให้เหมาะสม

คนก่อนชาติจะลุกหรือจะล้ม

การศึกษาอุดม (และก็) พวกเราทุกคนนี่คือตัวสำคัญ

นะครับ สำหรับนิสิตทุกคน ครับก็ฝากไว้สำหรับ

เพื่อนนิสิตใช้เวลาเรียนและกิจกรรมเหมือนกับน้องๆ นะครับ ขออนุญาตชมจะได้ไม่ต้องให้หลังไมค์นะครับ โดยเฉพาะน้องๆ มีอาจารย์ท่านหนึ่งบอกว่าเด็กที่ท่าอย่างนี้ไม่มีทางเสียคน ผมมั่นใจครับ เด็กที่เรียนด้วยทำกิจกรรมด้วย เวลาว่างแทนที่จะไปหาอะไรที่ไร้สาระให้กับตัวเอง กลับต้องไปคิดทบทวนฝึกกระบวนการบริหารจัดการกิจกรรมและคนนะครับ กว่าจะได้มาซึ่งความมุ่งมั่น กว่าจะได้มาซึ่งอะไรต่างๆ กว่าเกิดผลสัมฤทธิ์ของกิจกรรมนะครับ เวลาว่างเหล่านั้น ความคิดเขาไม่ไปฟุ้งซ่านที่อื่นนะครับ เรียนและกิจกรรมพร้อมกับแสดงถึงความสำคัญของครอบครัว เด็กเหล่านี้ไม่เสียคน ชาติก็จะไม่เสียคนเช่นกันนะครับ ชาติก็ไม่ล่มสลายเช่นกันนะครับ และสุดท้าย ผাগถึงท่านอาจารย์ทุกท่านนะครับ เราอยากเห็นแบบอย่างที่ดีของพวกเราทุกคน แบบอย่างที่ดีจริงใจกับพวกเรานะครับ สอนพวกเราให้คิดดี พูดดี ทำดี สอนพวกเราให้รักในวิชาชีพ สอนพวกเรา

ให้รักในความเป็นคนนะครับ และเชื่อว่าท่านอาจารย์หลายท่านในนี้แหละครับ มีความปรารถนาดีและดังนั้นก็ขอให้นิสิตได้รับรู้และตระหนักในความหวังดีของท่านอาจารย์ทุกคน ทุกท่านนะครับ หากเรา ร่วมกันรักในตัวเอง รักในครอบครัว รักในสังคม รักในความเป็นชาติ หากเราตระหนักว่านะครับ สังคมไทยคือทุกๆ คนร่วมกัน ก่อนหน้านี้นี้บรรพบุรุษของเรา หลายต่อหลายคนในนี้อาจจะมีคุณปู่คุณย่าถูกฟันถูกแทงในสนามรบ ใครจะไปรู้ แต่ตอนนี้เราไม่ต้องจับดาบ แต่สิ่งที่เราทำได้คือ บทบาทเหล่านั้นเอง บทบาทในการปลูกฝังคุณธรรมให้คนนะครับ ผูกนะครับ สำหรับน้องๆ เพื่อนๆ นิสิตขอให้ช่วยกัน เราคือกำลังของสังคม ขอบขอบคุณครับผม

วท. ดร. วสสรุส:พี: ขอบขอบคุณนะครับกวน และก็ขอสินาทีสุดท้ายกับบ๊อคนะคะ

สัทท: ครับ ก็พูดเป็นครั้งที่สองนะครับ ก็จะพูดถึงว่าถ้าเกิดเราในฐานะวัยรุ่นที่จะเป็นอนาคตเป็นผู้ใหญ่ในวันข้างหน้านี้ เมื่อเราถึง ณ จุดๆ หนึ่งแล้วอยากให้ออกกลับไปนึกคุณนะครับว่า เอ๊ะ อะไรที่ทำให้เรามาถึงที่นี่ได้ อะไรที่ทำให้เรามาเรียนมหาวิทยาลัย มาอยู่ในชั้นปีต่างๆ มาอยู่ในที่ๆ อาจจะเรียกว่าเป็นมหาลัยอันดับหนึ่งระดับประเทศได้ อะไรที่ทำให้เรามีความรู้ อย่าลืมในเรื่องที่ผ่านมามีครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนสองคน ที่เคยได้เลี้ยงเราตั้งแต่เล็ก ตอนผมร้องไห้ ตอนกลางคืนแหกปากตั้งแต่เที่ยงคืนยันหกโมงเช้าจนไม่ได้หลับไม่ได้นอนและเขาก็ยังอยู่ครับ มีกลอนบทหนึ่งนะครับ ที่ฟังแล้วรู้สึกซาบซึ้งมาก แล้วก็อาจารย์น้องพูดบ่อยมากด้วยนะครับ พูดว่า “มือไกวเปลนั้นไชร้แต่ไรวมา คือหัตถการองพิภพจบสากล” มือไกวเปลนั้นแหละเป็นมือที่สร้างโลกนะครับ มือไกวเปลนั้นแหละเป็นคนที่สร้างให้สังคมมาอยู่ตรงนี้ได้ นะครับก็อยากให้รำลึกถึงความกตัญญูต่อพ่อแม่ที่เคยได้เลี้ยงดูเรามา และมาถึงปัจจุบันนี้ ไม่ใช่เรามาถึงปัจจุบันนี้ได้ด้วยตนเอง มันไม่ใช่อย่างนั้นครับ เดียวให้ลองกลับไปคิดถึงคุณนะครับ และก็จะพูดถึงอีกประเด็นหนึ่งครับว่า ตอนนีในภาพของสังคมของเรา มันมีฝุ่นี่ฝังอยู่ที่ตาอยู่ครับว่า เราอาจจะมองอะไรพลาดไปหรือเปล่า ที่ทำให้วัยรุ่นไม่สามารถพัฒนาตนเองได้นะครับ ก็เดี๋ยวผมขอแนะนำเสนอสไลด์นะครับที่ ทำให้คุณนะฮะ ผมคิดว่าสิ่งนี้มันเป็นวงจรนะครับ วงจรที่ทำให้วัยรุ่นไม่สามารถพัฒนาตนเองได้นะครับ ผมคิดว่าทำไมเขาถึงไม่สามารถพัฒนาตนเองได้ อาจจะเกิดจากว่าเส้นทางอาชีพส่วนใหญ่ที่ทุกคนต้องไปนี้ มันมุ่งที่การเรียน มุ่งที่เอ็นทรานซ์ ทำให้ถึงเป็นอย่างนั้น ครับ เพราะโรงเรียน โรงเรียนปัจจุบันนี้ต้องเน้นวิชาการแล้ว ถ้าไม่เน้นวิชาการเขาก็อยู่ไม่ได้ นะครับ เด็กเรียนไม่ได้ ทำให้ถึงเป็นอย่างนั้น เพราะพ่อแม่ก็ปรารถนาให้ลูกเรียนทางวิชาการให้เก่งทางด้านวิชาการนะครับ และในที่สุด ทำให้ถึงเป็นอย่างนั้น ผมก็บอกว่าคำนิยมของสังคมบอกว่าคนเรียนดี ประสบความสำเร็จ ได้งานดีๆ ได้เงินเยอะๆ สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ดี สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ใช่ครับ ต่อไป ทำให้ถึงเป็นอย่างนั้น ก็

ต้องบอกว่าคนที่ประสบความสำเร็จได้ผลการเรียนดีนี้ จะได้รับการคัดเลือกเป็นคนเข้าทำงาน เป็นคนที่ได้ ได้เงินดีๆ ได้เงินเยอะๆ ได้ตำแหน่งได้บริษัทดีๆ นะครับ ต่อไปถ้าอีกคนนะครับ ทำไม่ถึงเป็นอย่างนั้น ผลการเรียนที่ดีเป็นสิ่งที่สังคมเชื่อว่า มัน reliable นะครับ มันเชื่อถือได้ นะครับ ต่อไปมาถึงนี้ ต่อไปทำให้ถึงเป็นอย่างนั้นนะ ครับ เพราะว่าเด็กทุกคนถูกตัดสินด้วย GPA เหมือนๆ กัน ตัดสินด้วย GPAX ตัดสินด้วยผลการเรียน ตัดสินด้วย เกียรตินิยม ตัดสินด้วยเกียรติบัตร ปริญญาบัตรนะครับ ต่อไปทำให้ถึงเป็นอย่างนั้น ถูกบังคับ เพราะเด็กทุกคนถูก บังคับให้เข้าสู่วิชาการตามระบบ ทุกๆ คน เด็กไม่สามารถ พัฒนาตนเองได้ เด็กต้องอยู่ตรงนั้นนะครับ ถ้าเด็กไปทาง อื่นละ เด็กค้นหาทางพัฒนาตนเองแล้ว ไปเรียน ทางด้านดนตรี ไปเรียนทางด้านวาดรูป ไปทางอื่นที่ไม่ได้ อยู่ในระบบนี้ นะครับ ก็อาจจะได้รับการสนับสนุนใน ตอนแรก อย่างเช่น มาถึง มาสร้างกิจกรรมประกวดดนตรี กัน แต่ถามว่า ต่อไปแล้ว จบไปจะไปทำอะไร จะได้ เงินเดือนดีไหม จะทำอะไรได้ไหม แล้วจะเลี้ยงคนได้ อย่งไรนะครับ ก็ต้องถามกลับมาว่า ก็ต้องกลับมาอยู่ใน ระบบเอ็นทรานซ์เหมือนเดิมนะครับ และถ้าเกิดมองอีก ด้านหนึ่ง เมื่อคุณได้รับการสนับสนุนแล้วให้คุณต้อง เรียนดนตรี การเรียนคุณต้องห้ามตก การเรียนต้องอยู่ได้ อย่งดีนะครับ ในที่สุดแล้ว ถ้าเกิดการเรียนตกแล้วนี้ พ่อ แม่ก็ไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้น นะครับ เพราะว่าใน อนาคตของเขา เขาต้องมองที่อนาคตนะครับ ในที่สุดแล้ว เขาก็เน้นไปที่ ระบบเอ็นทรานซ์ระบบการศึกษา วงเล็บ ผลการเรียนเป็นตัวบอกเป็นตัวชี้วัด การที่เราได้ผลการ เรียนดีนั้นนั้น จำเป็นไหมครับว่าเขาต้องมีความรู้ ก็เป็น ปัญหาทางด้านการศึกษาครับ ผมเชื่อว่าอย่างนั้นแล้วทุกคนก็พยายามจะแก้ไขอย่างมกนะครับ ก็คิดว่าน่าจะมี อะไรบางอย่าง ผมอยากให้มีตรงนี้ ถ้าตรงนี้เป็น ภาพรวมเฉยๆ นะครับ ไม่ได้มองว่าอะไรเป็นปัญหาหรือ อะไรเป็นทางแก้หรืออะไรเป็นอย่างนั้นอย่างนั้นอย่างนั้น นะครับ ไม่ได้โทษใครแต่คิดว่ารัฐจะทำลายวงจรนี้ได้ อย่งไร เราจะมีเราทำอะไรที่ทำได้หวังจรมันหายไป นะครับ ผมคิดว่า สิ่งหนึ่งที่จะช่วยได้ก็คือว่า การสนับสนุน อย่งจริงจังนะครับ ของคนที่สนใจทางด้านอื่น เช่น ดนตรี คนที่เข้ามาวิทยาลัยได้ สมมติว่ามหาวิทยาลัย สอนทางด้านดนตรี แต่ว่าเขาก็ต้องผ่านการเรียนเลข การ เรียนอังกฤษ อีกมากมายนะครับ ซึ่งผมคิดว่ามันอาจจะ เป็นผงเข้าตานิดหน่อยครับ ซึ่งทำให้เราไม่สามารถที่จะ มองภาพมันชัดขึ้นนะครับ ตรงนี้เป็นความคิดเห็นของผม เองนะครับ ก็อาจจะผิดอาจจะถูกยังงั้นแต่ผมอยากให้มีอง ว่า ถ้าเราไปแก้ไขบางจุดแล้วจรมันอาจจะหายไปได้ครับ ขอบขอบคุณครับ

วท. ดร. วสสรุส:พี: ค่ะ ในรอบที่สองนี้ นะคะ ทั้ง กวนและทั้งบ๊อก็ได้ฝากความคิดของเยาวชนคนหนึ่ง สอง คน นะคะ รวมทั้งในช่วงที่ผ่านก็คือ ทั้งเจฟ และทั้งฟุคก็ได้ฝากมุมมอง เราจะพบว่าในช่วงหลังนี้เยาวชนของเรา

เครื่องคิดนะคะ หนูๆ เราชักเครื่องคิด ชักพูดคล้องชัก มั่นขึ้น แต่เวลาน่าเสียดายเวลาใกล้จะหมดแล้ว ตอนนี้เราอยากที่จะเปิด floor ให้ผู้ฟังซึ่งมีทั้งผู้ใหญ่ และมีทั้งเด็กนะคะ ลองดูซิว่าเขามีมุมมองอย่างไรและเขาอยากจะทำอะไรหรือต้องการความคิดเห็นเพิ่มเติมจากหนูๆ ทั้งสี่ของเราไหม เชนูได้นะคะ

ผู้ฟัง: สวัสดิ์คะ เป็นนิสิตจิตวิทยาณะคะ รุ่นที่สาม เอ๊ย รุ่นที่หนึ่ง ปีสามคะ ขอโทษคะ ก็อยากจะถามอาจารย์นะคะว่า ตัวหนูเองนี่ก็มีประสบการณ์ทางด้านเล่นดนตรีนะคะ เล่นมาตั้งแต่เด็กๆ และก็จะมีปัญหาค่อนข้างมาก ระหว่างแต่ละปีของเปียโนนะคะ เราก็ดูต้องสอบเปียโนให้ใหม่คะ เราก็ดูต้องทุ่มให้กับการซ้อมแล้วก็จะจะมีปัญหาว่า แล้วเรื่องเรียนล่ะเราก็ดูต้องอ่านหนังสือ แต่เปียโนนี่มัน เป็นอะไรที่เราต้อง practice ตลอดเวลาให้ใหม่คะ มันถึง จะเล่นได้เรื่อยๆ อย่างนั้นนะคะ แล้วจะใช้เวลามาก อยากรู้ว่า แล้วผู้ใหญ่จะ ไม่ค่อยเข้าใจตรงนี้เลย ก็ครูก็จะบอกว่า หนูก็ต้องเอาเรื่องเรียนก่อนสิคะ อะไรอย่างนี้ คุณพ่อคุณแม่ ก็มักจะบอกเอายังไงก็ได้ให้มันรอดแล้วกัน อะไรอย่างนี้ นะคะ ซึ่งแบบผู้ใหญ่ก็ตอบให้หนูได้แค่นั้น อะไรอย่างนี้ หนูก็เลยมีความรู้สึกว่าคุณจะช่วยอะไรตรงนี้ได้บ้าง

พต. ดร. วสสรุส:พี: คำถามของหนูคืออะไร อีกทีนะคะ เอาตัวคำถามประเด็นคำถาม

ผู้ฟัง: หนูอยากทราบว่า แบบผู้ใหญ่จะ ควรจะมี คำแนะนำอะไรให้เด็กๆ ได้บ้าง ในกรณีที่ถ้าเด็กเขาชอบดนตรี แต่ว่าเขาอาจจะยังไม่ค้นพบตัวเอง อะไรอย่างนี้ให้ ใหม่คะ ตั้งแต่เด็ก อยากให้คุณครูหรือว่าผู้ปกครองช่วย ช่วยอะไรเด็กได้บ้าง

พต. ดร. วสสรุส:พี: ปรากฏว่าครูยังไม่ทันจะตอบ มี พี่ๆ บนนี้อยากจะตอบให้ได้ ลองพี่เจฟก่อนนะคะ เพราะ พี่เจฟเป็นคนที่จะต้อง balance ในเรื่องบันเทิงและการ เรียนนี้แหละ ลองเอา เอาตัวจริงเลยนะคะ

เจฟฟรี: ก็จากความเข้าใจนะคะคือ มีปัญหาเรื่องการ แบ่งเวลานะคะคือ จะต้องเล่นเปียโนด้วย ต้องสอบเกรด ต่างๆ ของเปียโนและก็ต้องเข้าเรียนด้วย วิธีแนะนำที่ก็ แนะนำเทคนิคของพี่เองละกัน เพราะว่าตัวพี่เองนี้ มหาวิทยาลัยบังคับว่าต้องเข้าเรียน ถูกไหมคะ เข้าเรียน และจะต้องมีการเช็คชื่อ เพราะฉะนั้น เข้าเรียนแล้ว สำหรับที่ เข้าไปแล้วที่เมื่อไรไม่รู้อะไร ถ้าที่เข้าไปแล้วที่ นั่งหลับนะคะมันเสียเวลาอย่างที่ว่าพี่เป็นคนใช้ชีวิตให้คุ้มค่าและที่เต็มที ไหนๆ ต้องเข้าไปแล้ว โคน บังคับว่าต้องเข้าไปแล้ว ก็เรียนไปเลยครั้นก็ ไหนๆ เขา สอนเราก็ดูตั้งใจไปเต็มที่ อ่าน และเขาสอนอะไรก็ตั้งใจจำ ตั้งใจเลกเชอร์และก็ออกจากห้องเรียนก็จบ พอแค่นั้น ครั้นพอแล้ว ออกจากห้องเรียนปั๊บ ก็หมดเวลาของเรา เรา ก็เข้าไปเล่นเปียโนให้เต็มที่ เราไม่ต้องมานั่งกลับบ้านอ่าน หนังสือทุกวัน ผมไม่รู้ว่าคุณอื่นเป็นยังไงนะคะ แต่ว่าตัวผม ผมไม่เคยครับ ผมไม่เคยนั่งกลับบ้านต้องไปนั่งท่อง หนังสืออ่านหนังสือ ไม่ใช่ครับ ผมเข้าห้องเรียนปั๊บ ผม

อัดเต็มที่ ผมลุยเต็มที่ และถึงเวลาปั๊บใกล้เทศกาลสอบก็ จำศีล อ่านหนังสือสักแป๊บหนึ่งครับ อัดเข้าไป อ่านเข้าไป นี่ละครับ ก็ไม่ใช่เรื่องยากอะไร สำหรับ ตัวที่เองนะคะครับ ก็อาจจะลองเอาไปใช้ได้ เพราะว่าพี่ก็ไม่เคยแบบว่า ออกจากห้องเรียนไปถึงบ้านนั่งครีมนิ้ว อ่านหนังสือไม่ เคยครับ ครับ

พต. ดร. วสสรุส:พี: พี่กวนมีคำตอบให้ด้วย เหมือนกันนะคะ

ปัญญา: ครับขอบคุณครับ พอตีฟังคำถามแล้วอาจจะ เป็นประโยชน์มากขึ้นนิดหนึ่งนะคะ ก็แลกเปลี่ยนกัน นะคะต้องขอบคุณพี่เจฟฟรีนะคะ เมื่อครั้นก็ได้ฟัง เรื่องของคุ้มค่าและที่เต็มที เช่นกันครับอยาก ให้ใช้ชีวิต คุ้มค่าและที่เต็มทีนะคะ และในขณะที่เดียวกันก็อยาก ขยายความก่อนนะคะ คำถามนี้เกิดขึ้นผมก็อยากจะ ถ้า เกิดผมมีโอกาสได้ให้คำแนะนำผมคงจะถามว่าแล้ว เป้าหมายของเราตกลงข้างหน้า อยากเป็นนักเปียโนที่เป็น มืออาชีพหรืออยากจะเป็นนักจิตวิทยา ครับ นั่นต้องตอบ เองถ้าหนูอยากเป็นนักจิตวิทยาหนูต้องแบ่งเวลานะคะครับที่ จะแบ่งมาจากเปียโนบ้าง ไม่ใช่จะไปมุ่งมันกับเปียโน อย่างเดียวนะคะ แต่ถ้าเกิดหนูอยากเป็นนักจิตวิทยาให้ เต็มที่จริงๆ นะคะ หนูต้องทุ่มกับมันต้องเสียสละ ความสามารถด้านเปียโนลงนิดหนึ่ง แล้วจะได้ความ เป็น นักจิตวิทยาที่เป็นจิตวิญญาณจริงๆ เช่นกันครับ อื่นๆ ถ้า เป็นนักกีฬาที่เช่นกัน ผมมีความเห็นเมื่อครูได้ฟังน้องบอก ว่า เป็นฝ่าย Human Resource ของงานฟุตบอลประเพณี จุฬาฯ-ธรรมศาสตร์ ประจำปีนี้ครับที่ชื่นชมในขณะเดียวกันก็เกิดข้อเสนอแนะของผมน่าๆ เช่นกิจกรรมเชียร์ซ้อม จาก 4 โมงเย็นถึง 6 ทุ่ม เทียงคืนดีหนึ่งนะคะ คนที่ทำ เชียร์ คนที่เป็นเชียร์ลีดเดอร์เกิดการเรียนรู้พัฒนาทางปัญญามากน้อยแค่ไหนนะคะ ก็อยากจะฝากตัวทีมงานนะคะ และเช่นกันและฝากถึงน้องๆ นิสิต เพื่อนนิสิตทุกคน เป้าหมายในชีวิตเป็นสิ่งที่เราจะต้องเลือกเป็นอย่างแรกนะ คะครับ น่าจะเป็นอย่างนั้นครับ ขอบคุณครับ

พต. ดร. วสสรุส:พี: ค่ะ ฟังจาก 2 พี่นั้นะคะก็คือ จัด priority ให้ได้ หาตัวเองให้เจอว่าตัวเองต้องการอะไรใน ชีวิต และอะไรเป็น priority ที่สำคัญกว่าอะไร ขออีก คำถามหนึ่งคะก่อนที่เราจะจากกันวันนี้ มีไหมคะ มีไหม ค่ะ ค่ะเชิญคะอาจารย์

ผู้ฟัง: จากคณะจิตวิทยานี้ะครับ ก็เท่าที่ฟังนี้ะครับก็ รู้สึกว่าเขวชนทั้ง 4 คนนี้เขา เขามีความคิดเป็นของตนเองในลักษณะ เริ่มต้นที่ความคิดและการกระทำ เขาก็ ทำมาซึ่งนำไปสู่ความสุข ผมก็มองกลับกันว่า เขาคิด อย่างไรใหม่ที่เขาจะทำให้คนอื่นเริ่มต้นมีความคิดแบบ เขา หมายถึงคนที่อยู่ในวัยเดียวกับเขาว่าเขาจะมีส่วนช่วย contribute อย่างไรให้คนอื่นที่เป็นเพื่อนๆ เขาน่าจะมีความคิดที่จะประสบผลต่อไปได้ครับ

พด. ดร. วสสรุส:พี: ในเมื่อเราเป็นคนที่มีความคิดอ่านที่ชัดเจน ทีนี้เราจะไปชักจูงเพื่อนๆ เราที่ยังสับสนอยู่ นี่ให้มีความคิดอ่านที่ชัดเจนอย่างเราได้ยังไงละ อ้าวบ๊อ เชิญค่ะ

สนิกัด: ครับ ผมขอพูดว่าจริงๆ แล้วหลายๆ คนที่ผม แวดล้อมอยู่นี้ เก่ง แต่ขาดโอกาสนะครับ ผมขอพูดเป็น อย่างนี้ละกันครับ เพราะว่าหลายๆ ครั้งที่เขามีโอกาสแล้ว เขาไม่ได้เป็นผู้นำ เขาไม่ได้เป็นผู้นำความคิด เขาไม่มีแรง พอ เขาไม่รู้ว่าจะทำอะไร อย่างเช่น ยกตัวอย่างกิจกรรม นะครับ นื่องๆ ของผม เพื่อนของผม อยากทำกิจกรรม เยอะแยะมาก เยอะแยะจริงๆ นะครับแต่อย่างแรกขาด โอกาส เวลาไม่มี อย่างที่สองขาดแรงที่จะไปทำนะครับ เมื่อโอกาสไม่มี เวลาไม่มีทำให้เขาไม่สามารถจะแสดง ความสามารถตัวเองออกมาได้ครับ แล้วความสามารถใน การคิดนี่มันต้องฝึกฝนเรื่อยๆ มันต้องใช้เรื่อยๆ นะครับ ก็ ผมโทษโอกาสมันก็เป็นสาเหตุภายนอกมั้งครับ แต่ก็ เป็น สิ่งที่มีผลครับ

พด. ดร. วสสรุส:พี: ค่ะ ขอบคุณค่ะบ๊อ ในเรื่อง โอกาสนะคะ อันแรกก็ต้องเปิดโอกาส ขอพุดคนนะคะ

ภูษิต: ผมก็ ผมก็มีประสบการณ์ในเรื่องของแบบ จะ ช่วยเหลือคนอื่นนะครับ แบบก็คือทางด้านการศึกษาอะไร อย่างนี้นะครับผมก็ถ้าเกิดมีใครมาถามอะไรผมอย่างนี้นะ ครับ ผมก็มักจะถามเขาก่อนว่า คนที่มาถามเขาต้องการ อะไร ก็คืออย่างมีรุ่นน้องมานั้นนะครับมา อยากคุยขอยุ่ กับพี่พุดหน่อยก็คือแบบจะคุย ผมก็ถามว่าจะคุยเรื่อง อะไร คุยเพื่อทำอะไร อย่างเช่นมีบางคนที่เขาจะมา คุยแบบ เรื่องโครงการอะไรนี้ครับ ผมเคยทำโครงการครับผมก็จะ แนะนำให้เขาเต็มที่ ผมถามเขาต้องการอะไรต้องการทำ แบบปกติแค่ส่งในชั้นเรียนผมจะแนะนำอย่างหนึ่งและก็ เคยมีรุ่นน้องมาถามก็คือต้องการจะทำโครงการประกวด ต้องการแบบจะทำแบบประกวดระดับประเทศอะไรอย่าง นี้นะครับ ผมก็จะแนะนำให้แบบเต็มที่ บางทีผมต้องถาม ก่อนว่าต้องการอะไรให้เขากลับคิดแป๊บหนึ่งว่าเขา ต้องการอะไร ว่าเขาต้องการขนาดไหน ก็มีอย่างเพื่อนผม บางคนเหมือนกัน มันก็เป็นวิชาเรียนนะครับ แต่มันก็ เรียนไม่ค่อยรู้เรื่องกันเท่าไรก็มีเขาก็จะมาพุดว่า เฮ้ย อย่า เข้าเรียนเลย ไปเรียนก็ไม่ว่าเรื่องมึงจะเข้าเรียนทำไม ไป ไปเที่ยวไปเล่นอะไรดีกว่า ผมก็จะถามว่า โทษนะครับ มึง จะเอาขัง ใจ มึงต้องการเรียน เกรด มึงจะอยากได้เกรด ไหม เพราะมีบางคนไม่ดูตัวเองก่อนนะครับว่า ไม่เข้า เรียนเราจะไม่รู้อาจารย์สอนอะไร แล้วก็ต้องมาคอยแต่ ชีรอกซ์เลกเซอร์เพื่อน แล้วก็ไปอ่านเองซึ่งผม ผมก็คิดว่า มันไม่ถูกนะครับ คือก็มักจะถามกลับไปคือ มึงต้องการ อะไร ถ้าต้องการอยากได้เกรด ไม่อยากต้องมาคิด โปร คิด ไทร์ ครับก็คือจะพยายามดึงให้มันเข้าเรียน และก็แนะนำ อ่านตรงนี้สิ อ่านอย่างนี้จะไรอย่างนี้นะครับก็ก็ถามเขา ตัวก่อนว่าเขาต้องการอะไรแล้วเราก็พยายามตอบสนอง เขาให้ได้มากที่สุดตามนั้นนะครับ

พด. ดร. วสสรุส:พี: ค่ะ ก็พุดก็อยากจะช่วยเพื่อนใน การที่จะก็ให้เขาหาตัวเองให้เจอแล้วก็ focus ความสนใจ ของเขาไปที่ตรงนั้นเฉพาคะจะมีอะไรไหมคะที่จะตอบ คำถามนี้ ถ้าเวลาที่เราเจอเพื่อนที่ยังสับสนคือเราเป็นคน คิดดีแล้วนี่ แต่เพื่อนรอบตัวเรายังสับสนหรือรุ่นน้องๆ นี่เราจะช่วยจูงเขาได้อย่างไร

เจพพี: ถ้าจะจูงใจให้คนอื่นมีความสุข หรือว่าให้คน อื่นเขาสามารถที่จะ get on track สามารถที่จะอยู่ในคู่ทาง ที่น่าสนใจได้นี้ ผมว่าเริ่มแรกก็อย่างที่ผมบอกไว้ตั้งแต่ แรกครับว่า เราเริ่มจากตัวเราเอง เราเริ่มจากตัวเราเองปีบ คนอื่นเห็นเฮ้ย โอ้โฮ เจ๋งๆ เขามองคนอื่นเขาก็ต้องดูจาก ตัวอย่าง เราเราทำตัวเองให้เป็นตัวอย่างก่อน หลังจากนั้น คนอื่นที่เขาจะมากลุดคลิดกับเรานี้เขาก็จะเห็นว่าน่าสนใจ นะ สิ่งที่เราทำอยู่ สิ่งมีชีวิตความเป็นอยู่ของเราชีวิต การ ตั้งสมาธิ การ โฟกัสของเราสิ่งในสิ่งที่เราจะทำแต่ละอย่าง นี้น่าสนใจนะอันนี้ละครับ แล้วคนรอบข้างนี้เขาก็จะซึม ซับไปที่ละนิด แล้วเขาก็จะพยายามเอาไปทำบ้าง อันนี้ละ ครับ เราไม่ต้องไปพุดอะไรมากมาย

พด. ดร. วสสรุส:พี: อืม อันนี้ใช้ตัวเองเป็นแบบอย่าง เลยนะคะ สอนคนอื่น แต่ตัวเองทำไม่ได้ไม่เพราะฉะนั้น เราต้องทำให้ได้ก่อน ก่อนที่จะไปช่วยคนอื่นได้นะคะ ค่ะ กวนค่ะ

ปัญญา: ครับ ผมสั้นๆ นิดหนึ่งนะครับ แต่คงไม่สั้นมาก นัก ฟังสองท่านที่เจฟฟรีย์และก็น้องพุดมาพอสมควรก็ ในประเด็นที่น่าจะชัดเจนนะครับและก็อยากจะขยาย ความในส่วนของน้องบ๊อที่บ๊อว่าการเปิดโอกาส ครับ เรียนท่านอาจารย์นะครับจริงๆ แล้วผมพยายาม เสนอโครงการหลายต่อหลายครั้ง ที่จะทำโครงการเพื่อ ปลุกฝังคุณธรรมจริยธรรมให้แก่บัณฑิตนะครับแต่ว่าก็ ได้รับการตอบรับจากนิสิตไม่ทั่วถึงนะครับ ถ้าอย่างนั้น ถ้าเป็นไปได้ก็อยากจะขอให้ท่านอาจารย์ทุกๆ ท่าน ได้ ช่วยกันเปิดโอกาสให้กับนิสิต ให้มีโอกาสได้กระตุ้น กันเองด้วยนะครับ 4 ลำดับขั้นตอนคือเรื่องของ การ กระตุ้นให้เขาเห็นความสำคัญของการเรียนการสอน การ ทำกิจกรรมนะครับ และที่ลำดับที่ 2 ก็คือการเกี่ยวหนุนนะ ครับหลังจากกระตุ้นให้เขารวมตัวกันร่วมคิดร่วมทำเสร็จ แล้ว อยาจะขอให้ท่านอาจารย์ทุกท่านรวมทั้งนิสิตทุกคน ช่วยกันเกี่ยวหนุนให้เพื่อนๆ ในคณะก็ดีเพื่อนในจุฬาที่ดี นะครับในสถาบันอื่นที่ดี ช่วยกันทำกิจกรรมตามที่เขาคิด ในตั้งแต่แรกนะครับ ลำดับที่สามก็น่าจะเป็นเรื่องของ การ ทรูทางนะครับ ช่วยกันปิดเป้าอุปสรรคที่เกิดขึ้นทั้งหลาย ระหว่างสิ่งที่นิสิตอยากจะทำ และที่สุดท้ายนะครับเมื่อมี กลุ่มตัวอย่างของนิสิตเกิดขึ้นแล้ว และก็การร่วมคิดร่วม ทำกิจกรรมขึ้นแล้วนะครับ ลำดับสุดท้ายน่าจะเป็นการ ปิดด้วยการประชาสัมพันธ์รณรงค์นะครับ รณรงค์สร้าง แบบอย่างที่ดีของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย นะครับ ถ้าเป็นไปได้นะครับกระตุ้น เกี่ยวหนุน ทรูทาง กางปีก ให้เยาวชนได้ร่วมกันคิดร่วมกันทำนะครับในสิ่งที่ดีครับ ขอบคุณครับ

พต. ดร. วสสุรวิ: ค่ะ วันนี้เราก็ได้รับมุมมองแง่คิดต่างๆ จากเด็กๆ เขาชนรุ่นใหม่ 4 หนุ่มของเราจะคะ จากที่สรุปได้นะคะทั้ง 4 คนมีมุมมองที่ใกล้เคียงกัน คล้ายคลึงกันอาจจะแตกต่างกันไปบ้าง เน้นกันคนละจุดบ้างนะคะ แต่ทั้ง 4 ท่านพูดภาษาเดียวกันนะคะนั่นก็คือว่าการที่เด็กไทยจะมีอนาคตที่สดใสได้มันขึ้นอยู่กับการ support ที่ดีจากครอบครัวเป็นหลักอันดับแรกนะคะ จากนั้นก็คือองค์ประกอบภายนอกก็คือเขามีแบบอย่างที่ดีในสังคมไม่ว่าจะเป็นครู หรือว่าไม่ว่าจะเป็นคนในสังคมที่มีแบบอย่างที่ดีนะคะ แล้วก็รวมถึงการมีเพื่อนที่ดีซึ่งนะคะรู้จักตัวเองเห็นคุณค่าของตัวเอง มีความหนักแน่น มั่นคงในอุดมการณ์ที่ตนเองตั้งมั่นนะคะ แล้วก็มีความ

รับผิดชอบทั้งต่อตัวเองและก็ต่อผู้อื่น โดยเฉพาะเด็กนั้นสำคัญมากสำหรับเด็กวัยนี้ ส่วนในแง่ของตัวตนของเขาเองเด็กที่จะมีอนาคตที่สดใสได้ควรจะมีความคิดที่ชัดเจน ควรจะได้รับโอกาสจากผู้ใหญ่ในสังคมด้วยนะคะ วันนี้ก็คงจะต้องขอขอบคุณหนุ่มทั้ง 4 ของเรา นะคะคุณเจฟฟรีย์ เบญจกุลคะ นะคะ คุณฟูค ภูมิยศ วิมลกิตติวัฒน์ ค่ะว่าที่ คุณหมอกวนนะคะ คุณปัญญา บัวบุปผา ค่ะ และก็หนุ่ม นักจิตวิทยาของเรา นะคะคุณสันต์ พรประเสริฐมานิตย์ ค่ะ และก็ต้องขอขอบคุณทั้งผู้ใหญ่และเด็กทุกท่านในที่นี้ นะคะ เราจะร่วมประสานกันในการที่ทำให้ประเทศชาติของเรามีอนาคตที่สดใสต่อไป ทุกอย่างไม่ได้จบลงในวันนี้นะคะ มันกำลังเริ่มต้นนะคะ ขอขอบคุณคะ

RESEARCH PAPER

พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกอายุ 10-14 เดือน (THE DEVELOPMENT OF SOCIAL REFERENCING OF INFANTS AGED 10-14 MONTHS OLD)

ณัฐพร ขุนไชย

ผศ. ดร. พรรณระพี สุทธิวรณ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกไทย กลุ่มตัวอย่างเป็นทารกอายุ 10-14 เดือน และมารดาจำนวน 195 คู่ ทารกเพศชาย 98 คน ทารกเพศหญิง 97 คน ทำการวิจัยในห้องทดลอง กำหนดให้มารดาเป็นแหล่งอ้างอิงของทารกเมื่อทารกจะต้องเผชิญกับของเล่นที่สร้างความไม่แน่ใจให้กับทารก โดยให้มารดาให้ข้อมูล 2 แบบตามสถานการณ์ที่กำหนดคือ สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุขเพื่อสนับสนุนให้ทารกเล่นของเล่น และสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัวเพื่อให้ทารกหลีกเลี่ยงของเล่นมารดาและทารกเข้ารับการวิจัยทั้ง 2 สถานการณ์ซึ่งแต่ละสถานการณ์ห่างกันไม่เกิน 7 วัน ในแต่ละสถานการณ์ผู้ช่วยวิจัยจะประเมินและบันทึกพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของทารกลงในตารางบันทึกพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคม ซึ่งผลการวิจัยพบว่า ทารกไทยอายุ 12 เดือนเกิดพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคม สามารถเข้าใจความหมายของอารมณ์ทั้ง 2 แบบที่มารดาแสดงออกมาและนำมาเป็นข้อมูลให้กับตนเองเพื่อประกอบการตัดสินใจในการแสดงปฏิกิริยาต่อของเล่นได้อย่างเหมาะสม ทั้งนี้ทารกไทยเริ่มมีพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมตั้งแต่อายุ 10 เดือน และมีจำนวนทารกที่มีพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมเพิ่มขึ้นในกลุ่มอายุที่เพิ่มขึ้น แต่เมื่อใช้เกณฑ์พัฒนาการดั้งเดิม ร้อยละ 75 ของ Piaget (1965) มาตัดสิน สามารถสรุปได้ว่าทารกไทยมีพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมเมื่ออายุ 12 เดือน

บทนำ

การอ้างอิงทางสังคม (Social Referencing) ของทารก คือ ทารกจะใช้การอ้างอิงทางสังคมในการประเมินและวิเคราะห์สถานการณ์ซึ่งแปลกไปจากที่เคยพบ และเป็นสถานการณ์ที่ทารกไม่สามารถตัดสินใจที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองได้ด้วยตนเอง ในสถานการณ์ดังกล่าว ทารกจะใช้พฤติกรรมของมารดาหรือผู้ดูแล (เช่น การแสดงออกทางสีหน้าหรือน้ำเสียง) มาเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจในการแสดงพฤติกรรมของตน (Hornik, Risenhoover, & Gunnar, 1987; Mumme, Fernald, & Herrera, 1996; Sorce, Emde, Campos, & Klinnert, 1985; Walden & Ogan, 1988) การอ้างอิงทางสังคมของทารกสามารถสังเกตได้ง่าย คือ เมื่อทารกพบสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคย (เช่น คนแปลกหน้า ของเล่นที่แปลกประหลาด หรือ สัตว์ที่ไม่เคยพบในชีวิตประจำวัน)

ทารกมักจะหันไปมองมารดาหรือผู้เลี้ยงดู เพื่อตรวจสอบปฏิกิริยาของคนเหล่านั้นก่อนที่จะตัดสินใจแสดงพฤติกรรมการเข้าหาหรือหลีกเลี่ยงจากสถานการณ์นั้น

กล่าวได้ว่าการอ้างอิงทางสังคม เป็นกลไกที่สำคัญที่ช่วยให้ทารกเกิดการเรียนรู้โลกทางอ้อม โดยใช้พฤติกรรมของผู้ดูแลเป็นข้อมูลประกอบการตัดสินใจเพื่อการตอบสนองต่อสถานการณ์ได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เช่น ช่วยให้ทารกกล้าเข้าไปในสถานการณ์ที่ไม่คุ้นเคยเมื่อมารดาสนับสนุนด้วยการยิ้มหรือพยักหน้า และช่วยให้ทารกสามารถหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่อันตรายเมื่อมารดาแสดงสีหน้าหวาดกลัวหรือโกรธ นอกจากนี้เมื่อทารกมีความสามารถด้านการอ้างอิงทางสังคมเกิดขึ้นแล้ว ความสามารถนี้ก็จะเป็นพื้นฐานสำคัญที่นำไปสู่พัฒนาการด้านต่างๆ ต่อไปทั้งในวัยทารกและวัยเด็ก โดยเฉพาะการมีพัฒนาการทางอารมณ์และสังคมที่ซับซ้อนขึ้น เช่น การเรียนรู้ที่จะควบคุมอารมณ์ตนเอง การควบคุมและยับยั้งพฤติกรรมของตนเอง

งานวิจัยทางด้าน การอ้างอิงทางสังคมในต่างประเทศ สรุปว่า ทารกเกิดพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมเมื่อทารกอายุ 12 เดือน (Hirshberg & Svejda, 1990; Hornik et al., 1987; Klinnert, Emde, Butterfield, & Campos, 1986; Walden & Baxter, 1989)

งานวิจัยในระยะต้นที่ทำการศึกษาพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกในต่างประเทศ เกิดขึ้นเนื่องจากต้องการทราบว่า พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมนั้น เป็นพัฒนาการที่มีมาแต่กำเนิดหรือต้องใช้การเรียนรู้ทางสังคม Klinnert, Campos, Sorce, Emde และ Svejda (1983) รายงานว่า การอ้างอิงทางสังคมไม่ใช่กระบวนการที่มีมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากการพัฒนาร่วมกันระหว่างพัฒนาการทางพุทธิปัญญากับทักษะทางสังคมของทารก และจากที่กล่าวมาแล้วว่างานวิจัยส่วนใหญ่ในต่างประเทศสรุปว่าทารกเกิดพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมเมื่ออายุ 12 เดือน ดังนั้นการศึกษากการอ้างอิงทางสังคมในระยะหลังจึงมักใช้ทารกอายุ 12 เดือนเป็นกลุ่มตัวอย่าง และเน้นการศึกษาหลากหลายรูปแบบเพื่อศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการเกิดพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมในทารก (Klinnert et al., 1986; Mumme et al., 1996; Rosen, Adamson, & Bakeman, 1992; Walden & Baxter, 1989) อย่างไรก็ตามในประเทศไทยยังไม่มีการศึกษาว่าพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกไทยเกิดขึ้นในช่วงอายุใด ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาอย่างเป็นระบบว่าทารกไทยเกิดพัฒนาการการ

อ้างอิงทางสังคมขึ้นในช่วงอายุใด เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการอ้างอิงเกี่ยวกับพัฒนาการของทารกไทยในการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นทารกอายุ 10-14 เดือนและมารดาซึ่งอาศัยอยู่บ้านเดียวกันจำนวน 195 คู่ (มารดา-ทารกเพศชาย 98 คู่/มารดา-ทารกเพศหญิง 97 คู่)

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ อายุของทารก
2. ตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของทารก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ของเล่นสำหรับทารก

ของเล่นที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มีจำนวน 3 ชิ้น โดยของเล่นทั้ง 3 ชิ้นนี้ ต้องมีคุณสมบัติสำคัญ คือ เป็นสิ่งแปลกประหลาดที่ทารกไม่คุ้นเคยในชีวิตประจำวัน สามารถเคลื่อนไหวได้โดยการควบคุมของผู้ช่วยวิจัย และต้องเป็นของเล่นที่ทารกในวัย 10-14 เดือนให้ความสนใจ แต่ที่ต้องทำให้ทารกรู้สึกกึ่งกลัวกึ่งกลัว คือ ไม่แน่ใจว่าควรจะไปเล่นหรือควรที่จะหลีกเลี่ยง (Ambiguous Toys) โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. ตุ๊กตาแมว เดินหน้าหรือถอยหลังได้ ไม่มีเสียงร้อง และควบคุมด้วยคลื่นวิทยุ
2. ตุ๊กตาเด็กผู้หญิงยืนอยู่ในรถหัดเดิน มีเสียงเพลงเมื่อเดินหน้าหรือถอยหลัง และควบคุมด้วยคลื่นวิทยุ
3. ตุ๊กตาวัว เดินหน้าได้ มีเสียงร้องมอๆ และควบคุมด้วยคลื่นวิทยุ

หมายเหตุ ตุ๊กตาแมวและตุ๊กตาเด็กผู้หญิงเป็นของเล่นหลักที่ใช้ในการวิจัย โดยมีตุ๊กตาวัวเป็นของเล่นสำรอง เมื่อของเล่นชิ้นใดชิ้นหนึ่งที่เตรียมไว้ไม่สามารถสร้างความไม่แน่ใจ (Ambiguity) ให้กับทารก

วิธีดำเนินการวิจัย

ระยะก่อนการทำการวิจัยในห้องทดลอง

ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. สืบหาข้อมูลจากระเบียนประวัติของทารกที่มารับบริการในโรงพยาบาลด่านมะขามเตี้ย จังหวัดกาญจนบุรี และสถานอนามัยต่างๆ ในอำเภอด่านมะขามเตี้ยจำนวน 7 แห่ง

2. จัดรายชื่อของทารกเข้ากลุ่มอายุ (Quota Sampling Design) ให้ได้จำนวนทารกตามกลุ่มอายุ 5 กลุ่มที่กำหนดไว้ข้างต้น

ก่อนวันนัดทำวิจัย 7 วันโดยประมาณ ผู้วิจัยอธิบายขั้นตอนการปฏิบัติในการวิจัย พร้อมทั้งฝึกมารดาให้พร้อมสำหรับการทดลอง 2 สถานการณ์ คือ

- สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข ให้มารดาทดลองเล่นกับทารกพร้อมทั้งแสดงสีหน้ามีความสุข พยักหน้า และพูดข้อความที่กระตุ้นให้ทารกเล่นของเล่น
- สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว ให้มารดาทดลองเล่นกับทารกพร้อมทั้งแสดงสีหน้าหวาดกลัว และพูดข้อความที่ยับยั้งพฤติกรรมของทารก

ระยะการทำการวิจัยในห้องทดลอง

งานวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 สถานการณ์ คือ

1. สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข
2. สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความกลัว

ในการดำเนินการวิจัย ผู้วิจัยทำการทดสอบมารดาและทารกครั้งละ 1 คู่ในห้องทดลองที่จัดไว้ มารดาและทารกแต่ละคู่จะเข้าร่วมการวิจัยทั้ง 2 สถานการณ์ โดยการวิจัยแต่ละสถานการณ์จะห่างกันไม่เกิน 7 วัน ทั้งนี้ผู้วิจัยจัดให้มีการสุ่มลำดับสถานการณ์สำหรับกลุ่มตัวอย่าง และสุ่มตัวอย่างของเล่นที่จะใช้ในแต่ละสถานการณ์โดยการจับสลาก

ในห้องทดลอง มีผู้ช่วยวิจัย 2 คนซ่อนตัวอยู่หลังผ้าม่านสีดำที่เจาะรูไว้สำหรับการสังเกตพฤติกรรม ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 มีหน้าที่ในการควบคุมของเล่นให้เดินออกมาจากหลังผ้าม่าน พร้อมทั้งประเมินและบันทึกพฤติกรรมของทารก ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 2 มีหน้าที่ร่วมประเมินและบันทึกพฤติกรรมของทารก โดยผู้ช่วยวิจัยทั้งสองทำการบันทึกพฤติกรรมลงในตารางบันทึกพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคม

ผู้ช่วยวิจัยได้รับการฝึกการประเมินพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของทารก จำนวน 10 คน และผลของการฝึก คือ ผู้ช่วยวิจัยทั้งสองมีค่า Interobserver Reliability เทียบกับผู้วิจัย = 1.0

การดำเนินการวิจัยในขั้นนี้ แบ่งเป็นขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

ผู้วิจัยนำมารดาและทารกไปยังห้องทดลอง เป็นห้องที่มีประตูปิดปราศจากเสียงรบกวน ผงังด้านหนึ่งกันไว้ด้วยผ้าม่านสีดำ มีผู้ช่วยวิจัย 2 คนและของเล่นซ่อนอยู่ด้านใน

- 2.1 ขั้นการสร้างควมคุ้นเคย ผู้วิจัยจัดให้ทารกเล่นของเล่นที่จัดเตรียมไว้ในห้อง เพื่อให้ทารกเกิดความคุ้นเคยกับห้องและคุ้นเคยกับผู้วิจัยอยู่ในห้อง

2.2 ขั้นทารกเกิดความคุ้นเคย การสร้างความคุ้นเคย จะสิ้นสุดลงเมื่อมารดาคิดว่าทารกรู้สึกผ่อนคลายและคุ้นเคยกับสถานที่ให้มารดาเปลี่ยนตำแหน่งไปนั่งข้างหน้าม่านและหันหน้าเข้าหาทารก

2.3 ขั้นเริ่มการทดลอง เมื่อมารดาย้ายตำแหน่งตามที่กล่าวไว้ในข้อที่ 2.2 แล้ว ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 จะกดปุ่มบังคับให้ของเล่นเคลื่อนออกจากหลังผ้าม่านตรงไปหาทารก ซึ่งชนิดของของเล่นที่ใช้สำหรับทารกแต่ละคน เป็นไปตามที่ผู้วิจัยได้สุ่มเตรียมไว้ก่อนการดำเนินการวิจัย ผู้ช่วยวิจัยคนที่ 1 จะควบคุมให้ของเล่นเดินๆ หยุดๆ เพื่อเพิ่มความสนใจให้กับทารก เมื่อของเล่นอยู่ในตำแหน่งซึ่งห่างจากทารกประมาณ 2 ฟุต และเป็นตำแหน่งที่ทารกไม่สามารถเอื้อมถึง ผู้ช่วยวิจัยจะกดปุ่มให้ของเล่นหยุดเดินในขั้นตอนนี้ ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 คน จะเริ่มประเมินและบันทึกพฤติกรรมของทารก

2.3.1 มารดาจะต้องไม่แสดงพฤติกรรมใดๆ จนกว่าทารกจะหันมองหน้าของมารดา

2.3.2 เมื่อทารกมองหน้ามารดา ให้มารดาแสดงสีหน้าและการพูดกับทารก ตามสถานการณ์แรกๆ ที่ผู้วิจัยได้ทำความตกลงกับมารดาล่วงหน้าก่อนเข้าห้องทดลอง ผู้ช่วยวิจัยทั้ง 2 คน ประเมินพฤติกรรมของทารกจากการสังเกตหลังม่านในห้อง

2.3.3 หากทารกได้รับการประเมินพฤติกรรม การอ้างอิงทางสังคม “ไม่ผ่าน” ในสถานการณ์แรก จาก การวิจัยขั้นที่ 2.3.2 ผู้วิจัยจะเว้นระยะประมาณ 2-3 วัน และขอนัดทำการทดลองอีก 1 ครั้งกับของเล่นขั้นที่ 2 เพราะอาจเป็นไปได้ว่าของเล่นขั้นแรกไม่สามารถสร้างความสับสนไม่แน่ใจ (Ambiguity) ให้กับทารกได้

2.3.4 นัดมารดาและทารกทำการทดลองใน สถานการณ์ที่ 2 ต่อไป ภายในเวลาไม่เกิน 7 วัน

ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยสำรวจ เพื่อศึกษา พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมของทารกไทย และเพื่อ รายงานระดับอายุของทารกที่มีพัฒนาการการอ้างอิงทาง สังคมอย่างสมบูรณ์ใน 2 สถานการณ์ คือ สถานการณ์ที่ มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุขและ สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจะนำเสนอเป็นตารางและ กราฟ

1. การรายงานพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมใน แต่ละสถานการณ์

2. การทำนายความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิด พฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของทารกแต่ละกลุ่มอายุ ด้วย Logistic Regression

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสถานการณ์มารดาแสดงสี หน้าและน้ำเสียงมีความสุข

1. การเกิดพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคม ในสถาน การณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข

ตารางที่ 1 จำนวนของการทวอายุ 10-14 เดือน

ที่แสดงพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมใน

สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข

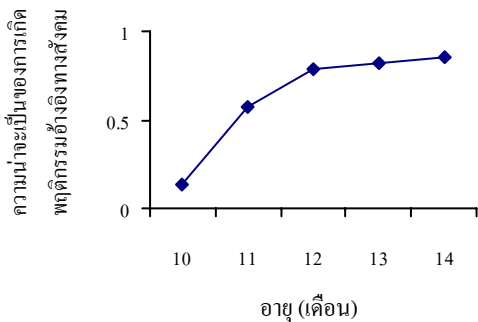
อายุ (เดือน)	จำนวนรวม (คน)	จำนวนทารกตามเกณฑ์พฤติกรรม การอ้างอิงทางสังคม		ร้อยละของทารก ซึ่งผ่าน เกณฑ์
		ผ่าน เกณฑ์ (คน)	ไม่ผ่าน เกณฑ์ (คน)	
10	38	5	33	13.2
11	40	23	17	57.5
12	37	29	8	78.3
13	40	33	7	82.5
14	40	34	6	85.0
รวม	195			

จากตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาค่าร้อยละของ พฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของทารกในแต่ละกลุ่ม อายุ พบว่า ทารกอายุ 12, 13 และ 14 เดือนผ่าน เกณฑ์การ ประเมินที่ร้อยละ 75 ของ Piaget (1965) ที่กล่าวถึงเกณฑ์ การตัดสินใจพัฒนาการว่า การตัดสินใจว่าทารกในกลุ่ม อายุใดจะมีพฤติกรรมหนึ่งเกิดขึ้น ได้ตามขั้นพัฒนาการ จะต้องมียุทธวิธีทารกในกลุ่มอายุนั้นที่สามารถแสดง พฤติกรรมนั้นๆ ได้เป็นจำนวนถึงร้อยละ 75 ของจำนวน ทารกในกลุ่มอายุดังกล่าว ในการวิจัยนี้พบว่าทารกไทยมี พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคม ในสถานการณ์มารดา แสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข เมื่ออายุ 12 เดือน

2. การทำนายความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิด พฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของทารกแต่ละกลุ่มอายุ ด้วย Logistic Regression

ผู้วิจัยนำข้อมูลพฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคมของ ทารกในทุกกลุ่มอายุมาเขียนเป็นกราฟฟังก์ชัน Logistic Regression หรือ Logistic Function เพื่อใช้ทำนายการเกิด พฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคม และเพื่อศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต้น (กลุ่มอายุ) และความ น่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดขึ้นของตัวแปรตาม (พฤติกรรมการอ้างอิงทางสังคม) นำผลที่ได้จากการ คำนวณมานำเสนอเป็นกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่าง อายุกับความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมการ อ้างอิงทางสังคมของทารกแต่ละกลุ่มอายุดังกราฟที่ 1

กราฟที่ 1 กราฟฟังก์ชัน Logistic Regression แสดงความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรม การอ้างอิงทางสังคมของการแต่ละกลุ่มอายุใน สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข

เมื่อพิจารณาจากกราฟที่ 1 พบว่า พฤติกรรมการอ้างอิงของทารก อายุ 10-14 เดือน เมื่อเทียบกับจำนวนทารกในแต่ละกลุ่มอายุ มีสัดส่วนเพิ่มขึ้นตามอายุและเมื่อลากเส้นตัดสินพัฒนาการที่ร้อยละ 75 จะพบว่า ทารกไทยมีพัฒนาการในสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงมีความสุข เมื่ออายุ 12 เดือน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว

1. การเกิดพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคม ในสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว

ผู้วิจัยนำข้อมูลพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมของทารกแต่ละกลุ่มอายุ ในสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว มาวิเคราะห์ตามเกณฑ์การประเมินพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคม

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนของการทวอายุ 10-14 เดือน จำแนกตามเกณฑ์พฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมใน สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว

อายุ (เดือน)	จำนวนรวม (คน)	จำแนกทารกตามเกณฑ์พฤติกรรมอ้างอิงทางสังคม		ร้อยละของทารกซึ่งผ่านเกณฑ์
		ผ่านเกณฑ์ (คน)	ไม่ผ่านเกณฑ์ (คน)	
10	38	2	36	5.3
11	40	21	19	52.5
12	37	29	8	78.4
13	40	32	8	80.0
14	40	33	7	82.5
รวม	195			

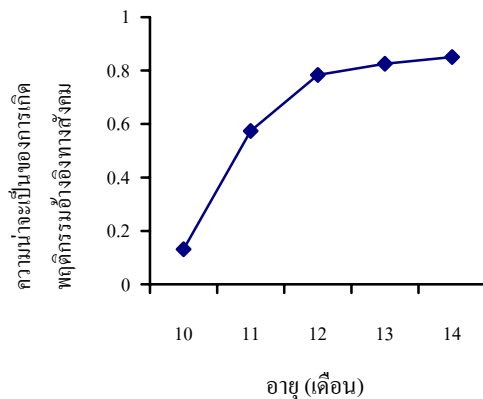
จากตารางที่ 2 เมื่อพิจารณาค่าร้อยละของพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมของทารกในแต่ละกลุ่มอายุพบว่า ทารกอายุ 12, 13 และ 14 เดือนผ่านเกณฑ์การประเมินที่ร้อยละ 75 ของ Piaget (1965) ในการวิจัยนี้พบว่าทารกไทยมีพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคม ใน

สถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว เมื่ออายุ 12 เดือน

2. การทำนายความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมของทารกแต่ละกลุ่มอายุด้วย Logistic Regression

นำผลจากการคำนวณมาเสนอเป็นกราฟแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอายุกับความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมของทารกแต่ละกลุ่มอายุด้วย Logistic Regression ดังกราฟที่ 2

กราฟที่ 2 กราฟฟังก์ชัน Logistic Regression แสดงความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดพฤติกรรม การอ้างอิงทางสังคมของการแต่ละกลุ่มอายุด้วย Logistic Regression ในสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว

เมื่อพิจารณาจากกราฟที่ 2 เช่นเดียวกัน ในสถานการณ์ที่มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว พฤติกรรมการอ้างอิงของทารก อายุ 10-14 เดือน เมื่อเทียบกับจำนวนทารกในแต่ละกลุ่มอายุ พบว่าพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นตามอายุและเมื่อลากเส้นตัดสินพัฒนาการที่ร้อยละ 75 จะพบว่า ทารกไทยมีพัฒนาการในสถานการณ์มารดาแสดงสีหน้าและน้ำเสียงหวาดกลัว เมื่ออายุ 12 เดือน

การอภิปราย

สิ่งที่พบในงานวิจัยนี้จึงกล่าวได้ว่าสอดคล้องกับงานวิจัยในต่างประเทศ คือ ทารกไทยอายุ 10-11 เดือน จำนวนหนึ่ง ก็สามารถเกิดพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมได้บ้างแล้วดังผลการวิจัยที่รายงานไว้ข้างต้น แต่เนื่องจากทารกส่วนใหญ่ในวัย 10-11 เดือนนี้ยังพัฒนาพฤติกรรมนี้ได้ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากยังขาดทักษะเบื้องต้นบางประการที่สำคัญ ทำให้มีทารกวัย 10 และ 11 เดือน จำนวนไม่ถึงร้อยละ 75 ที่แสดงพฤติกรรมนี้ได้ จึงยังไม่สามารถสนับสนุนความคิดเรื่องการเกิดพัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมในทารกไทยวัยต่ำกว่า 12 เดือนได้ และเมื่อนำผลการวิจัยมาเขียนกราฟ Logistic Regression ก็จะได้เห็นได้ชัดเจนว่าจำนวนทารกที่มีพฤติกรรมอ้างอิงทางสังคมมีเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น จนถึงเกณฑ์ร้อยละ

75 ที่วัย 12 เดือน จึงจะสามารถกล่าวได้ว่าทารกไทยเกิด พัฒนาการการอ้างอิงทางสังคมเมื่ออายุ 12 เดือน ตาม เกณฑ์ขั้นพัฒนาการของ Piaget (1965)

รายการอ้างอิง

- Hirshberg, M. L., & Svejda, M. (1990). When infants look their parents: I. Infants' social referencing of mothers compared to fathers. *Child Development, 61*, 1175-1186.
- Hornik, R., Risenhoover, N., & Gunnar, M. R. (1987). It effects of maternal positive, neutral and negative affective communications on infant responses to new toys. *Child Development, 58*, 937-944.
- Klennert, M. D., Campos, J. J., Sorce, J. F., Emde, R. N., & Svejda, M. (1983). Emotions as behavior regulators: Social referencing in infancy. In R. Plutchik & H. Kellerman (Eds.), *Emotion: Theory, research, and experience*. San Diego, CA: Academic press.
- Klennert, M. D., Emde, R. N., Butterfield, P., & Campos, J. J. (1986). Social referencing: The Infant's use of emotional signals from a friendly adult with mother present. *Developmental Psychology, 22*, 427-432.
- Mumme, D. I., Fernald, A., & Herrera, C. (1996). Infants' responses to facial and vocal emotionals in a social referencing paradigm. *Child Development, 67*, 3219-3220.
- Piaget, J. (1965). *Judgment and reasoning in the child* (4th ed.). London: Routledge.
- Rosen, W. D., Adamson, L. B., & Bakeman, R. (1992). An experimental investigation of infant social referencing: Mother' messages and gender differences. *Developmental Psychology, 28*, 1172-1178.
- Sorce, J. F., Emde, R. N., Campos, J., & Klennert, D. M. (1985). Maternal emotional signaling: Its effect on the visual cliff behavior of 1-year-old. *Developmental Psychology, 21*, 195-200.
- Walden, T. A., & Baxter, A. (1989). The effect of context and age on social referencing. *Child Development, 60*, 1511-1518.
- Walden, T. A., & Ogan, T. A. (1988). The development of social referencing. *Child Development, 59*, 1230-1240.

ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวด ประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นในเด็กอายุ 3-4 ปี

จริยา ชีรนรวิชย์ รศ. ดร. เพ็ญพิไล ฤทธาคนนท์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

นักจิตวิทยาหลายท่านเชื่อว่ามนุษย์เริ่มพัฒนาความสามารถทางด้านจำนวนตั้งแต่ช่วงปีแรกของชีวิต จากหลักฐานการศึกษาวิจัยจำนวนมากที่ทดสอบความสามารถของทารกในการแยกความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีจำนวนน้อยโดยอาศัยกระบวนการเลิกให้ความสนใจ (Habituation) และกระบวนการกลับมาให้ความสนใจใหม่อีกครั้ง (Dishabituation) พบว่า หลังจากให้ทารกคุ้นเคยกับวัตถุกลุ่มหนึ่งที่มีจำนวนน้อยแล้ว ทารกตั้งแต่แรกเกิดถึง 12 เดือนจะกลับมาสนใจใหม่อีกครั้งเมื่อกลุ่มวัตถุมีจำนวนแตกต่างไปจากเดิม นอกจากนั้นผลการทดลองยังสอดคล้องกัน เมื่อผู้ทดลองควบคุมความสว่าง ความหนาแน่น ระยะห่าง รูปร่าง พื้นที่ และความเท่ากันของกลุ่มวัตถุที่มีลักษณะแตกต่างกัน

Starkey, Spelke และ Gelman (1990) เสนอว่าความสามารถในการทำความเข้าใจความสมนัยทางด้านจำนวนระหว่างกลุ่มวัตถุที่มีลักษณะแตกต่างกัน เช่น ภาพและเสียง จะทำให้แน่ใจได้ว่า การตอบสนองของทารกอยู่บนพื้นฐานของการใช้ข้อมูลทางด้านจำนวน เพราะขึ้นอยู่กับคำตอบตามหลักความสมนัยแบบ 1 ต่อ 1 มากกว่าการนับจากจำนวนที่มองเห็น เนื่องจากกระบวนการอย่างหลังไม่สามารถใช้กับกลุ่มของเสียงได้ โดยเสนอสิ่งเข้าทั้งทางการได้ยินและการมองเห็นแก่ทารกอายุ 6-8 เดือน พบว่า ทารกมองภาพที่มีจำนวนวัตถุสมนัยกับจำนวนครั้งของเสียงที่ได้ยินนานกว่าภาพที่มีจำนวนวัตถุไม่สมนัยกับจำนวนครั้งของเสียงที่ได้ยิน แสดงว่าทารกสามารถรับรู้จำนวนของสิ่งที่มีลักษณะชัดเจนได้ ทั้งลำดับของเสียงและภาพที่เห็น และสามารถเชื่อมโยงกลุ่มจำนวนเหล่านี้กับอีกรูปแบบหนึ่งของจำนวนที่มีความสมนัยกัน ทารกใช้ทั้งกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับหลักความสมนัยแบบ 1 ต่อ 1 (One-One Correspondence) และหลักการจัดทุกสิ่งทุกอย่างเป็นสิ่งที่มีน้ำหนักได้ (Abstraction Principle) และในเมื่อทารกสามารถรู้ความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นได้ เด็กวัยก่อนเข้าเรียนก็ควรจะทำได้ด้วย

อย่างไรก็ตาม มีนักวิจัยหลายท่านที่ไม่เห็นด้วยกับ Starkey และคณะ (1990) และได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับมโนทัศน์ทางด้านจำนวนในเด็กวัยก่อนเข้าเรียนโดยตรง และพบว่าเด็กวัยก่อนเข้าเรียนมีความยากลำบากในการเข้าใจและนับจำนวนสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ ตัวอย่างเช่น Wynn (1990) ขอให้เด็กวัยก่อนเข้าเรียนนับกลุ่มของสิ่งต่างๆ ที่

มีลักษณะแตกต่างกัน ได้แก่ วัตถุ เหตุการณ์ และเสียง พบว่า ทุกกลุ่มอายุที่ทำการทดสอบมีเปอร์เซ็นต์ของการนับที่ประสบความสำเร็จในเงื่อนไขของเสียงต่ำกว่าในเงื่อนไขอื่นๆ โดยเด็กรู้สึกสับสนในเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์หรือเสียง และมีความล้มเหลวในการนับเหตุการณ์และเสียงนั้นๆ แม้ว่าจะประสบความสำเร็จในการนับวัตถุก็ตาม นอกจากนี้ Shipley และ Shepperson (1990) พบว่า เด็กวัยก่อนเข้าเรียนแสดงความชอบอย่างชัดเจนในการนับวัตถุที่มีลักษณะแยกจากกันอย่างเด่นชัด และมีความยากลำบากอย่างยิ่งในการนับสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ เช่น ส่วนประกอบของวัตถุ เป็นต้น

Mix, Huttenlocher และ Levine (1996) มีความเห็นว่า เด็กอาจจะประสบความสำเร็จในการนับสิ่งที่ไม่ใช่วัตถุ เนื่องจากเขาไม่เคยเห็นการนำคำแสดงจำนวนนับมาประยุกต์ใช้ในสถานการณ์เช่นนี้ แต่เด็กอาจสามารถใช้วิธีการที่ไม่ต้องอาศัยภาษา (Nonverbal Method) ในการสร้างความสมนัยทางด้านจำนวนระหว่างกลุ่มของเสียงที่ได้ยินและสิ่งที่มองเห็นได้ ทดสอบโดยการเสนอกลุ่มเป้าหมาย ตามด้วยการเลือกกลุ่มที่มีความสมนัยกันระหว่างกลุ่มตัวเลือก 2 กลุ่ม โดยหลีกเลี่ยงตัวแปรแทรกซ้อนที่มาจากความสามารถในการนับ และความสามารถในการให้เหตุผลทางด้านจำนวน พบว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าไม่สามารถทำงานนี้ได้ดีเท่าเด็กที่อายุมากกว่า แสดงว่าความสำเร็จในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นจะเป็นไปตามพัฒนาการ ซึ่งขัดแย้งกับ Starkey และคณะ (1990) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ทารกสามารถเข้าใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นได้ โดยใช้ทั้งหลักการสมนัยแบบ 1 ต่อ 1 และหลักการที่ทุกสิ่งทุกอย่างสามารถนับได้ และการมีความสามารถนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการมีระบบการนับที่มีแบบแผน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้เกิดคำถามขึ้นว่า เมื่อไรความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นจึงเกิดขึ้น ความสามารถนี้พัฒนาอย่างไร และมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการนับที่เป็นแบบแผนจริงตามงานวิจัยของ Mix และคณะ (1996) หรือไม่ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการ

มองเห็นของเด็กไทย โดยใช้เครื่องมือและวิธีการทดสอบ ที่ดัดแปลงจากการศึกษาของ Mix และคณะ (1996)

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการตัดสินใจ ความสมนัยทางด้านจำนวน โดยใช้ข้อมูลข้ามหมวด ประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและ ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวน โดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นของเด็กอายุ 3-4 ปี

2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการตัดสินใจ ความสมนัยทางด้านจำนวน โดยใช้ข้อมูลข้ามหมวด ประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและ ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวน โดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นของเด็กอายุ 3-4 ปี ที่มีความสามารถในการนับแตกต่างกัน

3. เพื่อทำนายความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดย โอกาสในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็น และในการตัดสินใจความสมนัยทางด้าน จำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกัน ระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นของเด็กอายุ 3-4 ปี

สมมติฐานในการวิจัย

1. คะแนนความสามารถในการตัดสินใจความสมนัย ทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและคะแนน ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวน โดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นของเด็กอายุ 3-4 ปี เพิ่มขึ้น ตามระดับอายุ

2. เด็กอายุ 3-4 ปี มีคะแนนความสามารถในการ การตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจาก ประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นสูงกว่าคะแนนความสามารถในการตัดสินใจ ความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวด ประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็น

3. เด็กอายุ 3-4 ปี ที่มีความสามารถในการนับ มากกว่ามีคะแนนความสามารถในการตัดสินใจความสมนัย ทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและคะแนน ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวน โดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นสูงกว่าเด็กที่มีความสามารถ ในการนับน้อยกว่า

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้าน จำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ระหว่าง

การได้ยินและการมองเห็น (Auditory-Visual Intermodal Numerical Correspondence Ability) หมายถึง ความ สามารถของเด็กอายุ 3 ปี 3 ½ ปี และ 4 ปี ในการจับคู่ จำนวนครั้งของเสียงตบมือที่ได้ยินกับจำนวนของจุดสีดำ บนภาพที่มองเห็น โดยใช้ข้อมูลจากจำนวนครั้งของเสียง ตบมือที่ได้ยินเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ

2. ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้าน จำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกัน ระหว่างการมองเห็นและการมองเห็น (Visual-Visual Numerical Correspondence Ability) หมายถึง ความ สามารถของเด็กอายุ 3 ปี 3 ½ ปี และ 4 ปี ในการจับคู่ จำนวนของกระดุมสีดำกับจำนวนของจุดสีดำบนภาพที่ มองเห็น โดยใช้ข้อมูลจากจำนวนของกระดุมสีดำที่ มองเห็นเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ

3. งานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่ มองเห็น (Auditory-Visual Matching Task) หมายถึง งาน ที่ให้เด็กจับคู่ระหว่างเสียงตบมือที่ได้ยินกับภาพจุดสีดำที่ มองเห็นบนการ์ดตัวเลขจำนวน 2 แผ่น โดยใช้ข้อมูล จากจำนวนครั้งของเสียงตบมือที่ได้ยินเป็นพื้นฐานในการ การตัดสินใจ

4. งานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่ มองเห็น (Visual-Visual Matching Task) หมายถึง งานที่ ให้เด็กจับคู่ระหว่างกระดุมสีดำที่มองเห็นบนการ์ด ดั้งเดิมกับภาพจุดสีดำที่มองเห็นบนการ์ดตัวเลข จำนวน 2 แผ่น โดยใช้ข้อมูลจากจำนวนของกระดุมสีดำที่ มองเห็นบนการ์ดต้นแบบเป็นพื้นฐานในการตัดสินใจ

5. ความสามารถในการนับ (Counting Ability) หมายถึง ความสามารถของเด็กในการทำงานการนับ จำนวน (How-Many Task) และงานการแสดงจำนวน (Give-a-Number Task) ได้อย่างถูกต้องรวมทั้ง

5.1 งานการนับจำนวน (How-Many Task) หมายถึง การให้เด็กนับจำนวนกระดุมสีดำจำนวน 10 เม็ด ที่ติดบนกระดาษสีขาวด้วยเสียงดังฟังชัดพร้อมทั้งชี้ กระดุมแต่ละเม็ดไปด้วย โดยไม่นับข้าม นับซ้ำ หรือชี้ ข้าม และบอกว่ามีกระดุมทั้งหมดกี่เม็ด

5.2 งานการแสดงจำนวน (Give-a-Number Task) หมายถึง การให้เด็กหยิบกระดุมสีดำจากจำนวน ทั้งหมด 15 เม็ด ตามจำนวนที่กำหนดจาก 1-6 จำนวนใส่ ลงในภาชนะใสที่เตรียมไว้

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ 3 ตัว คือ

1.1 ระดับอายุ แบ่งเป็น 3 ระดับ ได้แก่ 3 ปี 3 ½ ปี และ 4 ปี

1.2 ชนิดของงาน แบ่งเป็น 2 ชนิด ได้แก่ งานการ จับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่มองเห็น และงานการ จับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่มองเห็น

1.3 ความสามารถในการนับ แบ่งเป็น 2 ระดับ ได้แก่ เด็กที่มีความสามารถในการนับมากกว่า (More

Proficient Counters) และเด็กที่มีความสามารถในการนับน้อยกว่า (Less Proficient Counters)

2. ตัวแปรตาม 2 ตัว คือ

2.1 ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็น

2.2 ความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็น

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นอนุบาลอายุ 3-4 ปี ของโรงเรียนฤทธิไกรศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 ระดับอายุ คือ กลุ่มอายุ 3 ปี (อายุเฉลี่ย 3 ปี 2 เดือน) กลุ่มอายุ 3 ½ ปี (อายุเฉลี่ย 3 ปี 8 เดือน) และกลุ่มอายุ 4 ปี (อายุเฉลี่ย 4 ปี 2 เดือน) กลุ่มละ 40 คน แบ่งเป็นเด็กชาย 20 คน และเด็กหญิง 20 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. เสียงตบมือตามจำนวนกลุ่มเป้าหมายที่กำหนดคือ 2, 3 และ 4 ครั้ง

2. การ์ดสีขาวที่ไม่มีลาย ขนาด 5 x 9 นิ้ว จำนวน 6 แผ่น ติดกระดาษสีดำขนาด ¼ นิ้วเรียงกันในแนวนอนจำนวน 2-4 เม็ด ด้านหลังของการ์ดเป็นสีดำ แบ่งเป็นกลุ่มที่มีการควบคุมความยาวของแถวกระดาษให้เท่ากัน (Line Length Controlled Trial) และกลุ่มที่มีการควบคุมความหนาแน่น/ระยะห่างของกระดาษให้เท่ากัน (Density Controlled Trial) กลุ่มละ 3 แผ่น

3. การ์ดสีขาวที่ไม่มีลาย ขนาด 5 x 9 นิ้ว จำนวน 48 แผ่น มีจุดสีดำขนาด ¼ นิ้ว เรียงกันในแนวนอนจำนวน 1-5 จุด ด้านหลังของการ์ดเป็นสีดำ แบ่งเป็นกลุ่มที่มีการควบคุมความยาวของแถวของจุดให้เท่ากัน และกลุ่มที่มีการควบคุมความหนาแน่น/ระยะห่างของจุดให้เท่ากัน กลุ่มละ 24 แผ่น

4. การ์ดสีขาวที่ไม่มีลาย ขนาด 16 x 5 นิ้ว จำนวน 1 แผ่น ติดกระดาษสีดำขนาด ¼ นิ้วจำนวน 10 เม็ดในแนวตั้งกลางแผ่น

5. กระดาษสีดำขนาด ¼ นิ้วจำนวน 15 เม็ด

6. ภาชนะใส 1 ใบ

กลุ่มที่ควบคุมความหนาแน่น/ระยะห่างของจุดให้เท่ากัน (Density Controlled Trial)

กลุ่มที่ควบคุมความยาวของแถวของจุดให้เท่ากัน (Line Length Controlled Trial)

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยทำการทดสอบเด็กเป็นรายบุคคลตามลำดับดังนี้

1. งานการจับคู่

1.1 งานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่มองเห็น คะแนนเต็ม 12 คะแนน

1.2 งานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่มองเห็น คะแนนเต็ม 12 คะแนน

ซึ่งจะสลับการนำเสนอองานการจับคู่ในเด็กแต่ละคน และเด็กที่ผ่านขั้นเตรียมตัวก่อนการทดสอบเท่านั้นจึงจะได้เข้ารับการทดสอบ

2. งานการนับ

2.1 งานการนับจำนวน คะแนนเต็ม 2 คะแนน

2.2 งานการแสดงจำนวน คะแนนเต็ม 6 คะแนน

รวมเป็นคะแนนความสามารถในการนับทั้งหมด 8 คะแนน และแบ่งเด็กตามความสามารถในการนับเป็น 2 กลุ่ม คือ เด็กที่มีความสามารถในการนับมากกว่า และเด็กที่มีความสามารถในการนับน้อยกว่า โดยใช้เกณฑ์ร้อยละ 75 ในการตัดสินใจความสามารถตามพัฒนาการของ Piaget (1951 as cited in Elkind, 1964)

คะแนนที่ได้จะนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way ANOVA) เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการทดสอบภายหลังด้วยวิธีของ Scheffé และจำแนกเด็กตามความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสและเขียนเป็นกราฟฟังก์ชัน Logistic Regression

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นของคะแนนความสามารถในการตัดสินใจความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นตามระดับอายุและชนิดของงาน

ระดับอายุ (ปี)	งานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่มองเห็น		งานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่มองเห็น		ค่าเฉลี่ย *	
	M	SD	M	SD	M	SD
3 (n = 40)	6.38	1.50	6.98	1.64	6.68	1.59
3 ½ (n = 40)	6.92	1.58	8.38	2.12	7.65	1.99
4 (n = 40)	9.50	2.05	10.73	1.26	10.11	1.80
ค่าเฉลี่ย**	7.60	2.19	8.69	2.30	8.15	2.31

* ค่าเฉลี่ยตามระดับอายุ

** ค่าเฉลี่ยตามชนิดของงาน

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นในงานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยิน และคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นในงานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองเห็นของเด็กอายุ 3 ปี 3/2 ปี และ 4 ปี

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่าง				
กลุ่มตัวอย่าง				
ระดับอายุ	502.16	2	251.08	85.09 *
ชนิดของงาน	71.50	1	71.50	24.23 *
ความสัมพันธ์ร่วม	7.76	2	3.88	1.32
ความคลาดเคลื่อน	690.48	234	2.95	

* $p < .05$

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ของค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นของเด็กอายุ 3 ปี 3/2 ปี และ 4 ปี ด้วยวิธีการของ Scheffé

ระดับอายุ (ปี)	ค่าเฉลี่ย (M)	อายุ 3 ปี	อายุ 3 1/2 ปี	อายุ 4 ปี
อายุ 3 ปี	6.68	-	.97 *	3.44 *
อายุ 3 1/2 ปี	7.65	-	-	2.46 *
อายุ 4 ปี	10.11	-	-	-

* $p < .05$

ตารางที่ 4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นตามความสามารถในการนับและชนิดของงาน

ความสามารถในการนับ	งานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่มองเห็น		งานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่มองเห็น		ค่าเฉลี่ย *	
	M	SD	M	SD	M	SD
เด็กที่มีความสามารถในการนับน้อยกว่า ($n = 78$)	6.44	1.35	7.55	1.86	6.99	1.71
เด็กที่มีความสามารถในการนับมากกว่า ($n = 42$)	9.76	1.76	10.81	1.35	10.29	1.65
ค่าเฉลี่ย **	7.60	2.19	8.69	2.30	8.15	2.31

ตารางที่ 5 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทางของคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประเภทสัมพันธ์ระหว่างการได้ยินและการมองเห็นในงานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ได้ยินกับสิ่งที่มองเห็นและคะแนนความสามารถในการตัดสินใจตามสมมติฐานด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประเภทสัมพันธ์หมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นในงานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นและสิ่งที่มองเห็นของเด็กที่มีความสามารถในการนับมากกว่าและเด็กที่มีความสามารถในการนับน้อยกว่า

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง				
ความสามารถในการนับ	591.76	1	591.76	229.48*
ชนิดของงาน	63.86	1	63.86	24.77 *
ความสัมพันธ์ร่วม	6.268E-02	1	6.268E-02	.02
ความคลาดเคลื่อน	608.57	236	2.58	

* $p < .05$

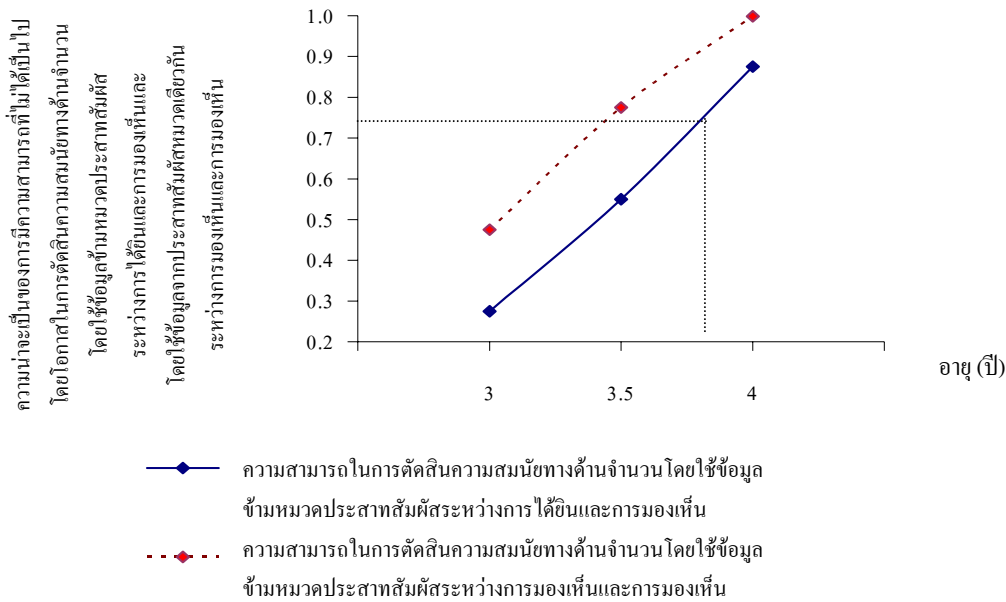
ตารางที่ 6 จำนวนเด็กที่จำแนกตามเกณฑ์ความสามารถ ที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสและความน่าจะเป็นของการมีความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นในงานการจับคู่ระหว่างเสียงที่ติดกับสิ่งที่มองเห็นในเด็กอายุ 3-4 ปี

อายุ (ปี)	จำนวนเด็กที่จำแนกตามเกณฑ์ความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาส		จำนวนรวม (คน)	p
	ผ่านเกณฑ์ (คน)	ไม่ผ่านเกณฑ์ (คน)		
3	11	29	40	0.28
3 ½	22	18	40	0.55
4	35	5	40	0.88

ตารางที่ 7 จำนวนเด็กที่จำแนกตามเกณฑ์ความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสและความน่าจะเป็นของการมีความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นในงานการจับคู่ระหว่างสิ่งที่มองเห็นกับสิ่งที่มองเห็นในเด็กอายุ 3-4 ปี

อายุ (ปี)	จำนวนเด็กที่จำแนกตามเกณฑ์ความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาส		จำนวนรวม (คน)	p
	ผ่านเกณฑ์ (คน)	ไม่ผ่านเกณฑ์ (คน)		
3	19	21	40	0.48
3 ½	31	9	40	0.78
4	40	0	40	0.99

กราฟที่ 1 กราฟฟังก์ชัน Logistic Regression แสดงความน่าจะเป็นของการมีความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็น และความน่าจะเป็นของการมีความสามารถที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นในเด็กอายุ 3-4 ปี

จากกราฟจะเห็นว่าความน่าจะเป็นของการมีความสามารถในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและความสามารถในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นที่ไม่ได้เป็นไปโดยโอกาสจะเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

1. การที่เด็กที่มีอายุมากกว่ามีความสามารถในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้าม

หมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและความสามารถในการตัดสินความสมนัยทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่านั้น ตามแนวคิดและทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของ Piaget กล่าวไว้ว่า บุคคลมีพัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดที่ต่อเนื่องเป็นขั้นตอนที่แน่นอนและเป็นไปตามลำดับก่อนหลัง ไม่สามารถข้ามขั้นได้ ทั้งนี้เพราะพัฒนาการในขั้นแรกจะเป็นพื้นฐานของพัฒนาการในขั้นต่อไป และพัฒนาการของมโนทัศน์ทางด้านจำนวนต้องอาศัยประสบการณ์จากการเรียนรู้

ด้วยตนเอง มีคนแนะนำ หรือผลจากการปฏิสัมพันธ์กับคนใกล้ชิด ทำให้สมองมีการจัดระบบและมีการปรับตัวเพื่อให้เกิดความสมดุล โดยพัฒนาการทุกอย่างจะเกิดจากการทำงานประสานกันระหว่างวุฒิภาวะ ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมทางสังคม เพื่อทำให้เกิดความสมดุลด้วยเหตุนี้เด็กที่มีระดับวุฒิภาวะและมีการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมมากกว่าจึงมีความสามารถในการคิดและใช้เหตุผลได้ซับซ้อนมากกว่า ทำให้มีพัฒนาการทางสติปัญญาและความสามารถในการตัดสินใจ ความสนใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและความสามารถในการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นคิดว่า

2. การที่เด็กมีความสามารถในการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นสูงกว่าความสามารถในการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นนั้น เนื่องจากในทางการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็น เด็กไม่จำเป็นต้องใช้กระบวนการที่ซับซ้อนในการสร้างความสัมพันธ์แบบ 1 ต่อ 1 เพื่อตัดสินใจเลือกตัวเลือกที่ถูกต้อง จึงสามารถใช้ระบบการนับที่มีแบบแผนในการแทนจำนวนวัตถุด้วยการมองเห็นได้โดยตรง ซึ่งทำได้ง่ายกว่าการนับสิ่งที่เป็นนามธรรมอย่างเสียที่ใช้ในงานการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็น

3. การที่เด็กที่มีความสามารถในการนับมากกว่ามีความสามารถในการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและความสามารถในการตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นสูงกว่าเด็กที่มีความสามารถในการนับน้อยกว่านั้น จากผลการทดสอบความสามารถในการนับของเด็กในงานการนับ แสดงให้เห็นว่า ระบบการนับที่ใช้ภาษามีความสำคัญและสัมพันธ์กับการประสบความสำเร็จในงานการจับคู่ทั้ง 2 งาน โดยเด็กที่ใช้ภาษาในการนับได้อย่างมีประสิทธิภาพจะสามารถตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลข้ามหมวดประสาทสัมผัสระหว่างการได้ยินและการมองเห็นและสามารถตัดสินใจทางด้านจำนวนโดยใช้ข้อมูลจากประสาทสัมผัสหมวดเดียวกันระหว่างการมองเห็นและการมองเห็นได้มากกว่า เนื่องจากความสามารถในการนับเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถพื้นฐานทางด้านจำนวนซึ่งจะพัฒนาเป็นลำดับขั้นอย่างต่อเนื่อง เด็กที่มีอายุเพิ่มมากขึ้นจะมีความสามารถในการนับจำนวนได้มากขึ้น เพราะเด็กเข้าใจหลักการนับมากขึ้น

เด็กจะสามารถนับสิ่งต่างๆ บอกจำนวนทั้งหมดจากการนับ และแก้ปัญหาเกี่ยวกับจำนวนได้อย่างถูกต้อง โดยเฉพาะด้วยหลักการนับแบบ 1 ต่อ 1 ซึ่งเป็นความรู้ความเข้าใจที่ว่า วัตถุ 1 ชิ้นต้องถูกนับเพียงครั้งเดียวเท่านั้น จึงมักพบว่าเด็กที่มีความสามารถในการนับต่ำจะนับผิดเพราะไม่เข้าใจหลักการพื้นฐานนี้ โดยมักนับผิดในลักษณะของการหยุดนับ นับไม่ครบ นับซ้ำ หรือนับข้าม ซึ่งเป็นการนับที่ไม่ถูกต้องตามหลักการนับ นอกจากนี้เด็กที่มีความสามารถในการนับต่ำอาจยังใช้การนับด้วยการรับรู้ (Counters of Perceptual Unit Items) คือเด็กจะนับได้เฉพาะสิ่งที่ใช้ประสาทสัมผัสในการรับรู้โดยตรงเท่านั้น เช่น ตามองเห็นหรือมือสัมผัสได้ เนื่องจากยังขาดความสามารถในการนับด้วยการนึกภาพในใจ (Counters of Figural Unit Items) เพื่อแทนสิ่งต่างๆ ที่ถูกนับ อย่างไรก็ตาม ความผิดพลาดในการนับนอกจากจะเกี่ยวข้องกับความรู้ความเข้าใจและการนำหลักการนับไปใช้แล้ว อาจเป็นเพราะเด็กยังขาดทักษะทางภาษา พัฒนาการด้านการรับรู้ทางประสาทสัมผัสที่ต้องใช้ในการนับ และประสบการณ์ต่างๆ ทางด้านจำนวนในชีวิตประจำวัน ในช่วงวัยก่อนเข้าเรียน เด็กที่มีโอกาสฝึกฝนการนับด้วยตนเองจึงพัฒนาความสามารถในการนับให้มากขึ้น และสามารถใช้ประโยชน์จากความสามารถในการนับในการแก้ปัญหาทางด้านจำนวนได้มากขึ้น

4. การขาดความต่อเนื่องระหว่างทารกและเด็กวัยก่อนเข้าเรียนนั้น อาจเนื่องมาจากความแตกต่างของกระบวนการที่ใช้ในการทดสอบระหว่างการใช้เวลาที่ทารกใช้ในการมองในการตอบสนองในการศึกษาทารกกับการเลือกตัวเลือกด้วยการชี้ในการตอบสนองในการศึกษาเด็กวัยก่อนเข้าเรียน บางทีทารกอาจจะไม่ได้ใช้วิธีการคิดหรือการตรวจสอบอย่างละเอียดในการตอบสนอง ในขณะที่การชี้การ์ดตัวเลือกของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนจะต้องผ่านการตัดสินใจเลือกอย่างรอบคอบ นอกจากนี้ในขณะที่เด็กอาจจะมีความรู้ทางด้านจำนวนตั้งแต่แรกเกิดแล้ว เด็กก็อาจยังใช้ความรู้ที่ไม่เป็น แต่ความรู้นี้ก็ยังคงอยู่ใน โครงสร้างทางความคิด มีกระบวนการดูดซึมเข้าสู่โครงสร้าง (Assimilation) และการปรับโครงสร้าง (Accommodation) อยู่ตลอดเวลา ซึ่งจะส่งผลต่อการตอบสนองของเด็กด้วย

เอกสารอ้างอิง

- Elkind, D. (1964). Children's discovery of the conservation of mass, weight, and volume: Piaget replication study II. In D. S. Palero & L. P. Lipsitt (Eds.), *Research Reading in Child Psychology*. New York: Holt, Rinehart and Wiston.
- Mix, K. S., Huttenlocher, J., & Levine, S. C. (1996). Do preschool children recognize auditory-visual numerical correspondences? *Child Development, 67*, 1592-1608.
- Shipley, E. F., & Shepperson, B. (1990). Countable entities: Developmental changes. *Cognition, 36*, 109-136.
- Starkey, P., Spelke, E. S., & Gelman, R. (1990). Numerical abstraction by human infants. *Cognition, 36*, 97-128.
- Wynn, K. (1990). Children's understanding of counting. *Cognition, 36*, 155-193.

รูปแบบความผูกพัน ค่านิยมทางวัตถุ และเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร*

อาจารย์ณัฐสุดา เต็มพันธ์ อาจารย์วัชรภรณ์ เฟ่งจิตต์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ปัญหาใหญ่ที่นำหาวาดึกของวัยรุ่นไทยในช่วง 1-2 ปีที่ผ่านมา ได้แก่การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนโดยไม่ระมัดระวังตัว เมื่อพอใจกันก็มีเพศสัมพันธ์กันโดยง่าย ซึ่งถือเป็นปัญหาใหม่ของสังคมที่ฝ่ายที่เกี่ยวข้องพยายามหาทางป้องกันและแก้ไขเนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่มีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในสังคมเมือง ดังเช่นการสำรวจของกรมอนามัยที่พบว่าวัยรุ่นหญิงอายุระหว่าง 15-24 ปีที่อาศัยอยู่ในเมือง 50% มีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน (จันทร์เพ็ญ สุประภาวรรณ, 2540) ที่เห็นได้ชัดเจน ได้แก่ พฤติกรรมการจับคู่อยู่กินกันฉันสามีภรรยาตามหอพักของนักศึกษา ความนิยมมีเพศสัมพันธ์กันของวัยรุ่นในเทศกาลแห่งความรัก พฤติกรรมเช่นนี้อาจจะขัดกับวัฒนธรรมไทยแล้วยังก่อให้เกิดปัญหาจากการมีเพศสัมพันธ์เมื่ออายุยังน้อยหลายประการ เช่น การหนีออกจากบ้าน การทำแท้งหรือการคลอดทารกแล้วทอดทิ้งรวมทั้งโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ อีกทั้งยังมีส่วนทำให้เกิดปัญหาที่เกี่ยวข้องกันขึ้นอีก นั่นคือปัญหาการขายบริการทางเพศของนักเรียนนักศึกษา โดยเมื่อวัยรุ่นที่จับคู่อยู่กินกัน หรือวัยรุ่นหญิงที่เคยผ่านการมีเพศสัมพันธ์กับคนรักมาแล้ว มีปัญหาทางด้านการเงินหรือต้องการสิ่งของใด วัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้ก็มีแนวโน้มที่จะยินยอมขายบริการทางเพศได้ง่ายขึ้น เนื่องจากมองว่าตนเองก็ได้สูญเสียความบริสุทธิ์ไปแล้ว ทำให้ปัญหานักศึกษาขายบริการทางเพศกลายเป็นปัญหาที่ร้ายแรง ทั้งยังมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จากข่าว “ล่อซื้อ-จับผู้ขายเดี่ยว แม่เล่า นศ. เร่ขายกามสาวปวช.” “ร่อนรัก! นักศึกษาชายตัว 9 มหา-ลัยดังติดอันดับ”¹ “ไม่ใช่แค่ราชภัฏชายตัว-ตำรวจเด็กขี้มีทุกสถาบัน”² ซึ่งปัญหานักศึกษานิยมขายบริการทางเพศนี้ ส่วนหนึ่งยังอาจได้รับอิทธิพลจากกระแสค่านิยมทางวัตถุ (Materialistic Value) ที่ทำให้นักศึกษาให้ความสำคัญกับการได้เป็นเจ้าของและโอ้อวดทรัพย์สินสิ่งของที่มี แต่งกายและใช้เครื่องใช้เครื่องประดับยี่ห้อดังทันสมัยและราคาแพง ขับรถยนต์ยี่ห้อหรูเป็นพาหนะมาเรียน เมื่อนักศึกษาคนใดไม่มีสิ่งของเหล่านี้ก็รู้สึกต่ำต้อยกว่าเพื่อนและพยายามหาเงินมาซื้อสิ่งของราคาแพง และวิธีหนึ่งที่จะทำให้ได้เงินมา

โดยง่ายเนื่องจากไม่ต้องใช้ความสามารถ ไม่ต้องเสียเวลาหางาน และไม่ต้องลงทุนด้วยเครื่องมือใด ก็คือการขายบริการทางเพศ ดังข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ที่ระบุว่า “สลด นร.-นศ. สารภาพยอมขายตัวเพื่อซื้อโทรศัพท์มือถือ”³ “นักศึกษาลุงซื้อแบรนด์เนมถึงขั้นขายตัว-ทาสพนัน”⁴ ดังนั้น ค่านิยมทางวัตถุ ซึ่งหมายถึงความเชื่อเกี่ยวกับความสำคัญของการครอบครองวัตถุสิ่งของที่มีต่อชีวิตของบุคคล จึงเป็นตัวแปรหนึ่งที่น่าสนใจว่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสในหมู่วัยรุ่นไทย

นอกจากนี้ ปัญหาการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการสมรสของวัยรุ่น ยังเป็นไปได้ที่จะเกิดจากการขาดแคลนความสัมพันธ์ที่อบอุ่นจากครอบครัว เนื่องจากครอบครัวเป็นสังคมแรกที่สำคัญยิ่งในการหล่อหลอมให้บุคคลเติบโตและรับรู้ถึงคุณค่าของตนเอง ในครอบครัวที่พ่อแม่เย็นชา หมางเมิน ห่างเหิน หรือไม่แสดงความรักความเอาใจใส่อย่างเพียงพอต่อลูก ลูกก็อาจเติบโตขึ้นมาอย่างไม่แน่ใจหรือสงสัยในคุณค่าของตนเอง (Self-doubt) หรือมีความพึงพอใจในตนเองต่ำ (Low Self-esteem) อันจะส่งผลต่อการสร้างและรักษาความสัมพันธ์กับเพื่อนและคนรักเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เช่น ผู้ที่ไม่มั่นใจในคุณค่าของตนเองอาจยินดีทำทุกอย่างเพื่อเอาใจคนรัก ทำให้ผู้หญิงจำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์ตามความต้องการของคนรัก เพื่อไม่ให้ฝ่ายชายทอดทิ้ง ซึ่งการวิจัยโดย Impett และ Peplau (2002) ก็พบว่านักศึกษาหญิงที่ยินยอมมีเพศสัมพันธ์กับคนรักทั้งที่ไม่สมัครใจคือนักศึกษาหญิงที่มีรูปแบบความผูกพัน (Attachment Style) แบบวิตกกังวล (Anxious) ซึ่งเกิดจากการที่ในวัยเด็ก บุคคลถูกเลี้ยงดูโดยผู้เลี้ยงที่ไม่ให้ความรักความเอาใจใส่ และไม่ได้รับการตอบสนองจากผู้เลี้ยงเมื่อต้องการ เช่น เมื่อเด็กหัวร่อให้หา ต้องการพึ่งพิง แต่ถูกเพิกเฉยจากผู้เลี้ยงดู เด็กที่เติบโตด้วยการเลี้ยงดูลักษณะนี้จะรู้สึกว่าตนเองไม่มีคุณค่าเพียงพอที่จะได้รับความรักจากผู้อื่น ในขณะที่ผู้มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (Secure) ซึ่งถูกเลี้ยงดูมาด้วยความรักความเอาใจใส่และได้รับการตอบสนองจากผู้เลี้ยงดูเมื่อเด็กโหยหา จะเชื่อมั่นในความสามารถของตนเองสูง (High Self-efficacy) และรู้สึกว่าตนเองมีคุณค่า จึงอาจมิได้ต้องการการยอมรับจากผู้อื่นเพื่อเพิ่มการเห็น

* งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยา ตะวันออก-ตะวันตก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ หนังสือพิมพ์ข่าวสด ฉบับวันที่ 15 กันยายน 2545

² หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายสัปดาห์ ฉบับวันที่ 6-12 มกราคม 2546

³ หนังสือพิมพ์แนวหน้า ฉบับวันที่ 14 กันยายน 2545

⁴ หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ฉบับวันที่ 15 กันยายน 2545

⁵ หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์ ฉบับวันที่ 10 พฤศจิกายน 2546

คุณค่าของตนเอง และไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการยอมตามใจคนรักในการมีเพศสัมพันธ์ เพื่อรักษาความสัมพันธ์ไว้

ดังนั้น ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงให้ความสนใจศึกษาตัวแปรรูปแบบความผูกพัน ค่านิยมทางวัตถุ และเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร เนื่องจากยังไม่มีการศึกษาถึงความเกี่ยวข้องเชื่อมโยงของตัวแปรเหล่านี้ ทั้งที่สามารถให้องค์ความรู้และนำสู่การแก้ไขปัญหาสังคมที่สำคัญ

1. ทฤษฎีความผูกพัน (Attachment Theory)

John Bowlby ได้อธิบายถึงสัมพันธภาพระหว่างบุคคลว่ามีรากฐานมาตั้งแต่วัยเด็ก เริ่มต้นในสัมพันธภาพระหว่างเด็กกับแม่หรือผู้เลี้ยงดูที่มีความสำคัญต่อคน โดยคุณภาพของความสัมพันธ์ในวัยเด็กกับผู้เลี้ยงดูจะส่งผลต่อเจตคติที่มีของบุคคลต่อความสัมพันธ์และโครงสร้างทางบุคลิกภาพ และคุณภาพของความสัมพันธ์ในวัยเด็กยังเป็นต้นแบบของความสัมพันธ์ทางสังคมในภายหลัง (Bartholomew, 1993) ความผูกพัน เป็นพันธะทางอารมณ์ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ที่บุคคลมีต่อผู้ที่ตนให้ความสำคัญ เมื่อบุคคลอยู่ในวัยเด็กจะให้ความสำคัญกับบิดามารดา เมื่อบุคคลอยู่ในวัยรุ่นก็จะให้ความสำคัญกับเพื่อนสนิท โดยบุคคลที่ตนให้ความสำคัญจะเป็นฐานความมั่นคง (Secure base) ให้บุคคลสามารถสำรวจสิ่งรอบตัวด้วยความรู้สึกปลอดภัย (Bowlby, 1988)

ความผูกพัน คือ พันธะทางอารมณ์ที่เข้มแข็งสร้างจากความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคลที่มีความสำคัญต่อตน เกิดขึ้นจากความต้องการความปลอดภัย และพันธะทางอารมณ์นี้จะคงอยู่ตลอดชีวิตของบุคคล เป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อความสัมพันธ์ของบุคคลกับบุคคลอื่นๆ (ณัฐศดา เต็มพันธ์, 2544)

Ainsworth และคณะ (1978) ได้พัฒนาแนวทางในการประเมินรูปแบบความผูกพันขึ้นมา และได้จำแนกรูปแบบความผูกพันของทารกเป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (Secure) รูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล/ไม่แน่ใจ (Anxious/Ambivalent) และรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) (Cowie & Pechrek, 1994) ต่อมา Hazan และ Shaver (1988) ได้นำการแบ่งประเภทรูปแบบความผูกพันของ Ainsworth มาศึกษาในมุมมองของความรักแบบ โรแมนติกของผู้ใหญ่ และสรุปรูปแบบความผูกพันของผู้ใหญ่เป็น 3 รูปแบบ คือ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (Secure) รูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) และรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล-ไม่แน่ใจ (Anxious-ambivalent) ตามแนวคิดของ Hazan และ Shaver บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงจะมีความวางใจในความสัมพันธ์เชื่อมั่นในตนเอง บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงจะหลีกเลี่ยงความสัมพันธ์กับบุคคลอื่นเนื่องจากไม่มีความไว้วางใจในบุคคลอื่น และบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล-ไม่แน่ใจ จะวิตกกังวลในความสัมพันธ์ และสงสัยในบุคคลอื่น ต่อมา

Bartholomew และ Horowitz (1991) ได้เสนอการแบ่งประเภทรูปแบบความผูกพันเป็น 4 ประเภท โดยอาศัยแนวคิดพื้นฐาน 2 แนวคิด คือ แนวคิดจากงานวิจัยของ Hazan และ Shaver ที่ศึกษารูปแบบความผูกพันของผู้ใหญ่และพบว่าบุคคลจะมีความรู้สึกที่มั่นคง เมื่อบุคคลที่เป็นที่รักอยู่ใกล้และให้การตอบสนอง บุคคลจะถือว่าบุคคลที่รักเป็นฐานแห่งความมั่นคง และแนวคิดเรื่องรูปแบบการคิดของ Bowlby ที่ว่า มโนทัศน์ที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่น เป็นสิ่งที่กำหนดรูปแบบความผูกพันภายใน ดังนั้นการที่บุคคลเห็นถึงคุณค่าหรือไม่เห็นถึงคุณค่าของการดูแล และความคาดหวังที่บุคคลมีต่อบุคคลอื่นว่าบุคคลอื่นจะให้หรือไม่ให้การดูแลตน เป็นปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดรูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกัน (Fralely & Shaver, 2001; Stein & Jacob, 1998)

Bartholomew ได้เสนอว่ารูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยง (Avoidant) ที่ Hazan และ Shaver ได้เสนอไว้ควรจะแยกย่อยออกเป็น 2 รูปแบบ คือ รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว-หลีกเลี่ยง และรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน -หลีกเลี่ยง ส่วนอีก 2 รูปแบบ คือ รูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวให้คงไว้ดังเดิม (Fralely & Shaver, 2001) โดย Bartholomew และ Horowitz (1991) ใช้พื้นฐานแนวคิดในการแบ่งรูปแบบของความผูกพัน จากการตัดประสานของมิติพื้นฐาน คือ รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง และรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น ระดับความเ็นบวกของรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองจะเชื่อมโยงกับระดับการพึ่งพาทางอารมณ์ต่อบุคคลอื่น ดังนั้นรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองด้านบวกสามารถสรุปได้ว่า เป็นความรู้สึกภายในถึงคุณค่าในตนเองว่าไม่ต้องขึ้นอยู่กับกรรับรองว่าถูกต้องจากภายนอก รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นด้านบวก สามารถสะท้อนถึงความคาดหวังในการเรียกหาได้และการสนับสนุนจากบุคคลอื่น และบุคคลจะแสวงหาความใกล้ชิดและสนับสนุนความสัมพันธ์แบบใกล้ชิด ดังนั้นรูปแบบความผูกพันสามารถแบ่งแยกออกมาเป็น 4 มิติ ดังแผนภาพที่ 1 (Bartholomew, 1993)

ภาพที่ 1 รูปแบบความผูกพันในวัยผู้ใหญ่
[จาก Bartholomew & Horowitz (1991) หน้า 227]

		รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง	
		บวก	ลบ
รูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่น	บวก	1 มั่นคง (+,+)	2 กังวล (-,+)
	ลบ	3 ทะนงตน (+,-)	4 หวาดกลัว (-,-)

ตามการจำแนกของ Bartholomew และ Horowitz (1991) บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงและ ทะนงตน จะมีรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองด้าน บวก บุคคลในกลุ่มนี้จะมองตนเองว่ามีความสามารถและมีคุณค่าเพียงพอสำหรับความรัก บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตนจะแตกต่างจากบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง โดยบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตนจะมีรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นด้านลบ ซึ่งจะทำให้บุคคลในรูปแบบนี้ปฏิเสธหรือลดความสำคัญของความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด และนำไปสู่ความเย็นชาต่อความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ส่วนบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลและหวาดกลัว ทั้งคู่จะมีรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเองด้านลบที่จะนำไปสู่ความคลงแคลงในความสามารถและประสิทธิภาพของตน บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวล จะมีรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นด้านบวก บุคคลในรูปแบบนี้จะแสวงหาความใกล้ชิดจากบุคคลอื่นเมื่อมีปัญหาทางจิตใจ ส่วนบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวจะมีรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นด้านลบและไม่แสวงหาความใกล้ชิดจากบุคคลอื่น

2. ตำนนิยมทางวัตถุ (Materialistic Value)

วัตถุนิยม (Materialism) เป็นการให้ความสำคัญต่อวัตถุ Berkman, Lindquist และ Sirgy (1996) ได้ระบุว่าเหตุผลที่คนเราให้ความสำคัญกับวัตถุ ก็เนื่องจาก วัตถุสิ่งของสามารถสะท้อนถึงคุณค่าของบุคคลได้ การมีทรัพย์สินสิ่งของจำนวนมาก จึงทำให้บุคคลรู้สึกว่ามีสถานภาพที่ดีและมีค่าในสายตาของผู้อื่น ดังการวิจัยของ Christopher และ Schlenker (2000) พบว่า นักศึกษาอเมริกันประเมินบุคคลแปลกหน้าที่มีสถานภาพร่ำรวยว่าฉลาด ทำงานหนัก มีวินัยในตัวเอง มีเพื่อนมาก และประสบความสำเร็จ มากกว่าคนที่ไม่ร่ำรวย จำนวนทรัพย์สินจึงเป็นสัญลักษณ์ของความสำเร็จในชีวิต และสามารถนำมาซึ่งอำนาจและการเชื่อฟังจากผู้อื่นทั้งในทาง การเมืองและสังคม ดังนั้น ในสังคมปัจจุบัน ผู้คนจำนวน ไม่น้อยจึงหันมาให้ความสำคัญกับการซื้อหาทรัพย์สินที่เป็นเครื่องหมายแสดงความสำเร็จในชีวิตและตัดสินคุณค่าของผู้อื่นจากสิ่งของที่ผู้นั้นมีกันมากขึ้น ความนิยมใน วัตถุจึงเป็นประเด็นที่มีผู้สนใจศึกษาจำนวน ไม่น้อย โดยเฉพาะในแง่จิตวิทยาผู้บริโภค โดย Richins และ Dawson (1992) ได้ศึกษาและเสนอแนวคิดเชิงทฤษฎีว่า ค่านิยมทางวัตถุประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 3 องค์ประกอบ คือ

1) มีศูนย์กลางของชีวิตที่การได้ครอบครองวัตถุ สิ่งของ (Acquisition Centrality)

ผู้นิยมวัตถุมองการครอบครองวัตถุสิ่งของและการได้เป็นเจ้าของสิ่งเหล่านั้นว่าเป็นศูนย์กลางของชีวิต เป็นวิถีชีวิตที่มีการบริโภคสิ่งของทางวัตถุเป็นเป้าหมายหรือจุดมุ่งหมายที่บุคคลดำเนินตาม กำหนดแนวทางและพฤติกรรมการใช้ชีวิตของบุคคล

2) การได้ครอบครองวัตถุสิ่งของเป็นหนทางสู่ความสุข (Acquisition as a Pursuit of Happiness)

ผู้นิยมวัตถุมองการเป็นเจ้าของสิ่งต่างๆ ว่าเป็นสิ่งสำคัญต่อความพึงพอใจและความรู้สึกที่ดี (Well-being) ผู้นิยมวัตถุจึงหาความสุขให้ตนเองด้วยการซื้อหาสิ่งของต่างๆ มาครอบครอง

3) ตัดสินความสำเร็จในชีวิตจากการครอบครอง วัตถุสิ่งของ (Possession-defined Success)

ผู้นิยมวัตถุมักตัดสินความสำเร็จในชีวิตทั้งของตนเองและผู้อื่นด้วยจำนวนและคุณภาพของวัตถุสิ่งของที่สะสมไว้ในครอบครอง และเห็นว่าหากบุคคลครอบครองวัตถุสิ่งของที่แสดงถึงภาพลักษณ์ที่น่าพึงปรารถนาได้ ก็ถือว่าประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น ชีวิตที่ดีต้องมีบ้านขนาดใหญ่ รถยนต์หรูราคาแพง สวมใส่เสื้อผ้ายี่ห้อดี เป็นต้น

3. รูปแบบความผูกพัน วัตถุนิยม และสัมพันธ์ภาพระหว่างบุคคล

รูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวและรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตนจะเป็นรูปแบบที่แสดงให้เห็นถึงการหลีกเลี่ยงในสัมพันธ์ภาพที่ใกล้ชิด เนื่องจากบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันดังกล่าวมีโครงสร้างทางความคิดเกี่ยวกับบุคคลอื่นที่ตนจะมีปฏิสัมพันธ์ด้วยในทางลบ โดยมีงานวิจัยพบว่าบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันที่แสดงถึงการหลีกเลี่ยงจะมีความสัมพันธ์ทางเพศแบบชั่วคราว และมีความพึงใจต่อการมีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากความรักมากกว่าบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันที่มั่นคง ในขณะที่บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันที่มั่นคง จะมีความเป็นไปได้น้อยที่สุดที่จะมีเพศสัมพันธ์แบบชั่วคราวหรือไปมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่ไม่ใช่คู่ของตัวเอง ส่วนบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหลีกเลี่ยงมีแนวโน้มที่มีเพศสัมพันธ์โดยปราศจากความรัก การมีเพศสัมพันธ์แบบชั่วคราวและการมีเพศสัมพันธ์กับผู้ที่ไม่ใช่คู่ของตัวเอง (Brennan & Shaver, 1995; Hazan, Zeifman & Middleton, 1994 as cited in Feeney, 1999) ดังนั้น จะเห็นว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคง มีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์โดยง่ายกับผู้ที่ไม่ได้รักหรือวางแผนจะผูกพันด้วยมากกว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคงนั้นน่าจะมีความเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์ทั้งที่ไม่ได้แต่งงานหรือมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก ในขณะที่ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมีแนวโน้มที่จะระจอนแนใจว่าผู้ที่ตนจะมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นคือผู้ที่ผูกมัดตนเองต่อกันในอนาคต จึงน่าจะเป็นกลุ่มที่เห็นดีเห็นงามกับการมีเพศสัมพันธ์ในขณะที่ยังศึกษาอยู่น้อยกว่า

นอกจากนี้ ในด้านตัวแปรค่านิยมทางวัตถุนั้น การวิจัยหลายชิ้นชี้ว่า ค่านิยมทางวัตถุอาจมีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบความผูกพันที่บุคคลมีประสบการณ์มาตั้งแต่วัยเด็ก โดยพบว่าผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุสูง มักจะมาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่น เช่น การวิจัยของ Kasser, Ryan,

Zax และ Sameroff (1995) พบว่า วัยรุ่นที่นิยมวัตถุสูง มักจะมีแม่ที่ไม่ค่อยใส่ใจดูแล เช่นชา ชอบควบคุมและไม่เปิดโอกาสให้ลูกแสดงความเห็น นอกจากนี้ Rindfleisch, Burroughs และ Denton (1997) ก็พบผลที่สอดคล้องกันว่าผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุสูงนั้นมักเติบโตขึ้นมาในครอบครัวที่พ่อแม่หย่าร้างกัน ทำให้ขาดความอบอุ่นและความรักจากพ่อแม่ในวัยเด็กและเติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ที่ไม่มั่นใจในคุณค่าของตนเอง ต่อมา การวิจัยโดยวิธีวิเคราะห์ความฝันที่มักสะท้อนถึงสิ่งที่มีความพึงใจของผู้ฝันและความวิตกกังวลของพวกเราได้ โดย Kasser และ Kasser (2001) พบว่าผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุสูงมักจะฝันเกี่ยวกับเรื่องความไม่มั่นคงต่างๆ เช่น ฝันเกี่ยวกับความตาย ฝันว่าตกลงมาจากที่สูง และฝันถึงความขัดแย้งระหว่างตนเองกับคนในครอบครัวหรือคนรัก ซึ่ง Kasser และ Kasser เชื่อว่าเป็นการสะท้อนถึงความรู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัยภายในตนเองและความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับคนรอบข้าง นอกจากนี้ การวิจัยของ Flouri (2004) ก็พบสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความขัดแย้งของพ่อแม่กับระดับความนิยมทางวัตถุของลูก ดังนั้น การวิจัยที่กล่าวมาจึงแสดงให้เห็นถึงความเป็นไปได้ที่ผู้ที่มีแนวโน้มจะสร้างฐานะเพื่อครอบครองสิ่งของอันวนความสะดวกและแสดงถึงชีวิตที่ดีนั้น เป็นผู้ที่ไม่เติบโตขึ้นมาโดยขาดแคลนความรักและความสัมพันธ์ที่ดีจากครอบครัวหรือมีรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคง ทำให้บุคคลรู้สึกขาดความมั่นใจในคุณค่าของตนเองและไขว่คว้าหาสิ่งของที่สังคมมองว่าน่าปรารถนามาเพิ่มคุณค่าให้แก่ตนหรือด้วยรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคง ทำให้คนเหล่านี้หลีกเลี่ยงความไม่ราบรื่นในการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นด้วยกันหันเข้าหาวัตถุสิ่งของ เช่น สะสมสิ่งของต่างๆ เป็นงานอดิเรกซึ่งก็เป็นลักษณะของผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุสูงนั่นเอง ด้วยการวิจัยต่างๆ ที่ยกมานี้ ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคง จะเป็นผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่มั่นคง

ในด้านความเชื่อมโยงระหว่างความนิยมทางวัตถุ กับเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยรุ่นนั้น ก็อาจเกิดจากลักษณะของผู้นิยมวัตถุ ที่มีจุดมุ่งหมายของชีวิตอยู่ที่การได้เป็นเจ้าของสิ่งของต่างๆ ที่แสดงถึงความสำเร็จของชีวิต ซึ่งก็ต้องแลกมาด้วยเงินทอง ในขณะที่ผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุสูง มักจะมาจากครอบครัวที่ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมไม่ดี (Kasser และคณะ, 1995) ดังนั้น การตัดสินใจหาเงินมาซื้อสิ่งของราคาแพงเพื่อแสดงว่าตนมีชีวิตที่ดีของวัยรุ่นที่ยังอยู่ในช่วงการศึกษา ยังไม่งานทำ ก็อาจจะใช้วิธีเข้าไปเกี่ยวข้องกับการขายบริการทางเพศได้ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานว่า ผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุสูง เป็นผู้ที่ไม่เห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเสียหายอะไร หรือมีเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ในทางบวกมากกว่าผู้ที่มีความนิยมทางวัตถุต่ำ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษารูปแบบความผูกพัน ค่านิยมทางวัตถุ และเจตคติในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษา
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบค่านิยมทางวัตถุของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันที่แตกต่างกัน
4. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบเจตคติในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาที่มีความนิยมทางวัตถุแตกต่างกัน

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจโดยใช้วิธีการตอบแบบวัดและแบบสำรวจเจตคติ เพื่อศึกษารูปแบบความผูกพัน ระดับความนิยมทางวัตถุ และเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร และศึกษาความเกี่ยวข้องกันระหว่างตัวแปรรูปแบบความผูกพัน ระดับความนิยมทางวัตถุ และเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของวัยรุ่น เพื่อนำไปเป็นข้อมูลสำหรับการศึกษาที่ลึกซึ้งขึ้นในเชิงเหตุและผลต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

1. ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคง มีคะแนนความนิยมทางวัตถุสูงกว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่มั่นคง
2. ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคง มีเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส มากกว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่มั่นคง
3. ผู้ที่มีคะแนนความนิยมทางวัตถุสูง มีเจตคติทางบวกต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส มากกว่าผู้ที่มีคะแนนความนิยมทางวัตถุต่ำ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร นักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน ในเขตกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างโดยแบ่งประชากรออกเป็นกลุ่มตามมหาวิทยาลัยที่สังกัด ได้แก่ มหาวิทยาลัยของรัฐ มหาวิทยาลัยของเอกชน และมหาวิทยาลัยราชภัฏ แล้วสุ่มเลือกมหาวิทยาลัยในแต่ละกลุ่มโดยการจับสลากได้รวม 8 มหาวิทยาลัย เก็บข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยละ 150 คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างตามสะดวก รวมแล้วได้ตัวอย่างทั้งสิ้น 895 คน เป็นชาย 326 คน หญิง 562 คน อายุเฉลี่ย 20.43 ปี ส่วนใหญ่ศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 3 (37.2%) และชั้นปีที่ 1 (30.4%) และอาศัยอยู่กับบิดามารดา (51%)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดรูปแบบความผูกพัน ตามแนวทฤษฎีของ Bartholomew พัฒนาโดย ฌีร์ซุคา เด็พันซ์, สมบุญ

จารุเกษมทวี และ รัชนิย์ แก้วคำศรี (2544) จำนวน 36 ข้อ เพื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่างออกเป็นผู้มีรูปแบบความผูกพัน 1 ใน 4 แบบ คือ แบบมั่นคง แบบกังวล แบบทะนงตน และแบบหวาดกลัว โดยมาตรมีค่าความเที่ยงแบบ สอดคล้องภายใน ด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อตนเอง มีค่าอัลฟ่า 0.86 ด้านรูปแบบการคิดที่บุคคลมีต่อผู้อื่นมี ค่าอัลฟ่า 0.83

2. แบบวัดค่านิยมทางวัตถุ ตามแนวคิดของ Richins และ Dawson (1992) พัฒนาโดย วัชรภรณ์ เฟง จิตต์ (2543) จำนวน 15 ข้อ เพื่อจำแนกกลุ่มตัวอย่าง ออกเป็นกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุสูงและต่ำ โดยมาตรมีค่า ความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ค่าอัลฟ่า 0.79

3. แบบสำรวจเจตคติต่อพฤติกรรมกรรมกรมี เพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ผู้วิจัยสร้างมาตรวัดเจตคติแบบ จำแนกความหมาย (Semantic Differential Scale) โดยการ ให้กลุ่มตัวอย่างในชั้นพัฒนามาตรระบุคำคุณศัพท์ทั้งด้าน ดีและไม่ดีที่ตนรู้สึกต่อพฤติกรรมดังกล่าว จากนั้นผู้วิจัย นำคำคุณศัพท์ที่มีความถี่สูงมาใช้โดยการหาคำคุณศัพท์ที่ ตรงกันข้ามมาเข้าคู่กัน ได้คำคุณศัพท์ขั้วตรงกันข้าม ทั้งสิ้นจำนวน 26 คู่ เช่น ทันสมัย-ล้าสมัย มีช่วงคะแนน การประเมินอยู่ระหว่าง-3 (ล้าสมัย) ผ่าน 0 ไปจนถึง 3 (ทันสมัย) โดยมาตรมีค่าความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน ค่าอัลฟ่า 0.95

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับตัวแปร

ตัวแปร	<i>n</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
อายุ	885	17	30	20.43	1.63
เกรดเฉลี่ย	894	1	4	2.85	1.07
ค่านิยมทางวัตถุ	852	15	74	39.76	8.49
เจตคติต่อเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน	859	-78	73	-15.01	29.50

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีเกรดเฉลี่ย เท่ากับ 2.85 มีค่านิยมทางวัตถุเฉลี่ยเท่ากับ 39.76 จาก ค่าสูงสุดที่เป็นไปได้เท่ากับ 74 และมีคะแนนเฉลี่ยเจตคติ ต่อพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในทางลบ เท่ากับ -15.01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้ว กลุ่ม ตัวอย่างประเมินพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ไปในทางลบเล็กน้อย นอกจากนี้ ในตัวแปรรูปแบบความ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS for Windows โดยมีวิธีการวิเคราะห์เพื่อทดสอบ สมมติฐานแต่ละข้อดังนี้

สมมติฐานข้อที่ 1 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นผู้มีรูปแบบ ความผูกพันมั่นคงและไม่มั่นคง แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย ของคะแนนค่านิยมทางวัตถุด้วยสถิติทดสอบ *t* แบบกลุ่ม ตัวอย่างเป็นอิสระจากกัน (*t*-test แบบ Independent)

สมมติฐานข้อที่ 2 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นผู้มีรูปแบบ ความผูกพันมั่นคงและไม่มั่นคง แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ย คะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ก่อนการ สมรส ด้วยสถิติทดสอบ *t* แบบกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระ จากกัน (*t*-test แบบ Independent)

สมมติฐานข้อที่ 3 แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นผู้มีค่านิยม ทางวัตถุสูงและต่ำ ด้วยการใช้วิธีเลือกกลุ่มสูงและต่ำ ร้อย ละ 27 ของจำนวนตัวอย่างที่เรียงลำดับคะแนนค่านิยม ทางวัตถุจากมากไปน้อย แล้วเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนน เจตคติต่อพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์ของนักศึกษา มหาวิทยาลัย ด้วยสถิติทดสอบ *t* แบบกลุ่มตัวอย่างเป็น อิสระจากกัน (*t*-test แบบ Independent)

ผูกพัน ซึ่งจำแนกออกเป็น 4 แบบในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ จำแนกตัวอย่างที่ศึกษาออกเป็นผู้มีรูปแบบความผูกพัน แตกต่างกัน ดังตารางที่ 2 และผู้วิจัยยังได้สอบถามข้อมูล เกี่ยวกับประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์และการมี เพศสัมพันธ์ในปัจจุบันของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งสรุปจำแนก ตามเพศได้ดังนี้

ตารางที่ 2 จำนวนตัวอย่างจำแนกตามรูปแบบความผูกพัน ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ และการมีเพศสัมพันธ์ในปัจจุบัน

ตัวแปร		หญิง		ชาย		รวม	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
รูปแบบความผูกพัน	มั่นคง	345	70.99	148	61.92	493	68
	กังวล	103	21.19	54	22.59	157	21.7
	ทะนงตน	26	5.35	30	12.55	56	7.7
	หวาดกลัว	12	2.47	7	2.93	19	2.6
รวม		486	100	239	100	725	100
ประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์	เคย	135	24.91	184	58.04	319	37.1
	ไม่เคย	407	75.09	133	41.96	541	62.9
รวม		542	100	317	100	860	100
ปัจจุบันมีเพศสัมพันธ์	มี	99	18.37	144	45.86	243	28.5
	ไม่มี	438	81.27	169	53.82	608	71.2
	ไม่แน่ใจ	2	0.37	1	0.32	3	0.4
รวม		539	100	314	100	854	100

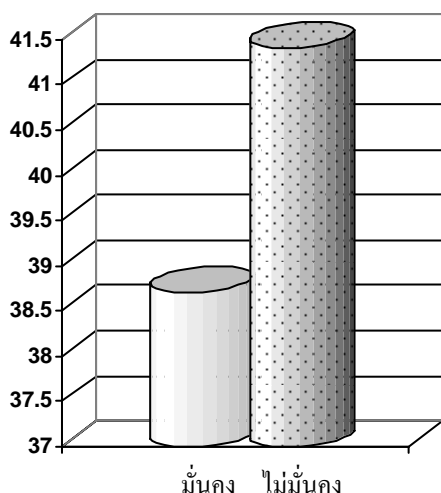
จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า มีจำนวนตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงมากที่สุด ซึ่งเป็นแนวโน้มเช่นเดียวกันกับที่พบในงานวิจัยอื่นๆ และตัวอย่างที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวมีจำนวนน้อยเพียง 18 คนเท่านั้น ส่วนการตอบคำถามเกี่ยวกับประสบการณ์ด้านเพศสัมพันธ์ ซึ่งผู้วิจัยระบุในแบบสอบถามว่าจะเก็บคำตอบส่วนบุคคลไว้เป็นความลับนั้น

สรุปได้ว่า มีนิสิตนักศึกษาที่ระบุว่าเคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงกันข้ามแล้ว 37.1% ในจำนวนนี้เป็นชาย (21.4%) มากกว่าหญิง (15.7%) ในขณะที่มีผู้ตอบ 243 คน หรือคิดเป็น 28.5% ระบุว่าตนกำลังมีเพศสัมพันธ์อยู่กับเพศตรงกันข้ามในช่วงระยะเวลา 2 เดือนที่ผ่านมาและ 2 เดือนต่อไป โดยผู้ระบุเช่นนี้เป็นชาย (16.9%) มากกว่าหญิง (11.6%) เช่นกัน

ส่วนผลการวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 3 ขั้วนั้น มีดังนี้

1. การเปรียบเทียบระดับดัชนีทางวัตถุ ระหว่างกลุ่มผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันมั่นคง และไม่มั่นคง

ตารางที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของดัชนีทางวัตถุ ระหว่างกลุ่มผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันมั่นคงและไม่มั่นคง

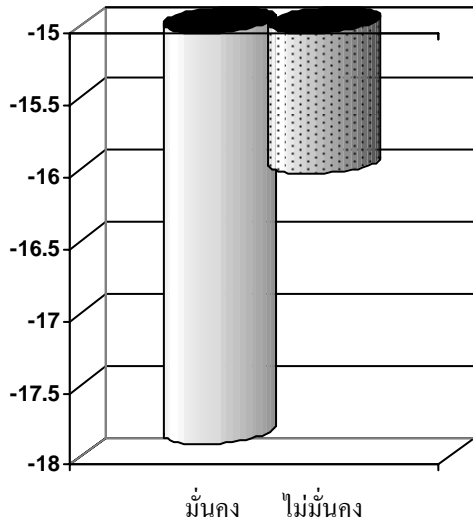
รูปแบบความผูกพัน	n	M	SD	t
มั่นคง	475	38.71	8.23	-4.01*
ไม่มั่นคง	227	41.41	8.56	

* $p < .001$

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง มีคะแนนเฉลี่ยของดัชนีทางวัตถุ ($M = 38.71, SD = 8.23$) ต่ำกว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคง อันได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน หวาดกลัว และแบบกังวล ($M = 41.41, SD = 8.56$) โดยความแตกต่างดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับต่ำกว่า .001 หมายความว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคงนั้นให้ความสำคัญกับวัตถุสิ่งของในระดับต่ำกว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคงแบบต่างๆ ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 1

2. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ระหว่างกลุ่มผู้มีรูปแบบความผูกพันมั่นคง และไม่มั่นคง

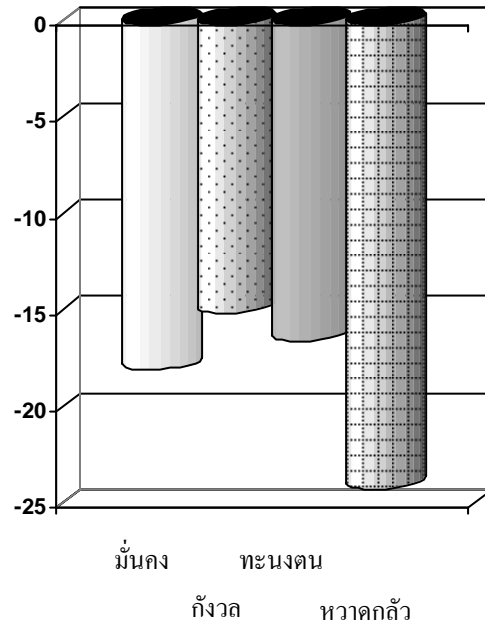
ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันมั่นคงและไม่มั่นคง

รูปแบบความผูกพัน	n	M	SD	t
มั่นคง	479	-17.85	28.33	-0.80
ไม่มั่นคง	221	-15.98	29.17	

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคง อันได้แก่ กลุ่มผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตน หวาดกลัว และแบบกังวล มีเจตคติในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน (-15.98) ไม่แตกต่างจากนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง (-17.85) ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่ไม่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 2 อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้แยกเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ระหว่างกลุ่มผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกัน 4 กลุ่ม ด้วยวิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-Way ANOVA) เพื่อให้เห็นคะแนนเฉลี่ยจำแนกตามกลุ่มได้ชัดเจนขึ้น ดังที่แสดงไว้ในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง กังวล ทะนงตนและหวาดกลัว

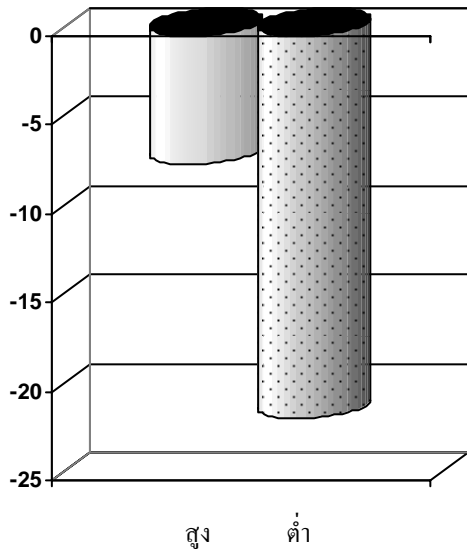

รูปแบบความผูกพัน	n	M	SD	t
มั่นคง	479	-17.85	28.33	.08
กังวล	152	-14.90	27.70	
ทะนงตน	51	-16.37	34.96	
หวาดกลัว	18	-24.00	22.90	

จากตารางที่ 5 แม้ว่าผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว จะไม่พบความแตกต่างระหว่างรูปแบบความผูกพัน 4 แบบ แต่จากคะแนนเฉลี่ยจะเห็นได้ว่า ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในทางลบด้วยตัวเลขที่สูงกว่ากลุ่มอื่นๆ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นกลุ่มที่ประเมินพฤติกรรมดังกล่าวในทางลบมากกว่ากลุ่มอื่นอยู่เล็กน้อย ในขณะที่กลุ่มผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบวิตกกังวล มีค่าเฉลี่ยเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนต่ำกว่ากลุ่มอื่น ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเป็นกลุ่มที่ประเมินพฤติกรรมดังกล่าวในทางลบน้อยกว่ากลุ่มอื่นๆ เล็กน้อย โดยผู้วิจัยได้อภิปรายถึงแนวโน้มค่าเฉลี่ยดังกล่าวนี้ไว้ในการอภิปรายผลการวิจัย

3. การเปรียบเทียบเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน ระหว่างกลุ่มผู้มีค่านิยมทางวัตถุสูงและต่ำ

ตารางที่ 6 ผลการเปรียบเทียบเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาที่มีค่านิยมทางวัตถุสูงและต่ำ

ค่านิยมทางวัตถุ	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>
สูง	222	-7.23	27.31	5.27*
ต่ำ	217	-21.49	29.41	

**p* < .001

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีค่านิยมทางวัตถุสูง มีคะแนนเจตคติในการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างจากนักศึกษาที่มีค่านิยมทางวัตถุต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับต่ำกว่า .001 โดยนักศึกษาที่มีค่านิยมทางวัตถุต่ำ ($M = -21.49, SD = 29.41$) มีเจตคติทางลบต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนมากกว่านักศึกษาที่มีค่านิยมทางวัตถุสูง ($M = -7.23, SD = 27.31$) หมายความว่า ผู้ที่ให้ความสำคัญกับวัตถุสิ่งของนั้น ประเมินว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนเป็นสิ่งที่ไม่เหมาะสมน้อยกว่า ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่สนับสนุนสมมติฐานข้อที่ 3

อภิปรายผลการวิจัย

จากสมมติฐานของผู้วิจัยเกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบความผูกพัน กับระดับค่านิยมทางวัตถุของบุคคลนั้น ผลการวิจัยสนับสนุนทิศทางของสมมติฐานดังกล่าว ผู้ที่ไม่ได้รับความอบอุ่นมั่นคงเพียงพอจากความสัมพันธ์กับบุคคลสำคัญในวัยเด็ก จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ที่รู้สึกขาดแคลนและรู้สึกตนไม่มีคุณค่า จึงไปแสวงหาความมั่นคงจากวัตถุสิ่งของมากกว่าผู้ที่มีความผูกพันที่มั่นคงในวัยเด็ก งานวิจัยชิ้นนี้จึงแสดงให้เห็นว่ามีใช่เพียงกระแสวัฒนธรรมบริโภคนิยมและพัฒนาการ

ทางเทคโนโลยีเท่านั้นที่ทำให้คนในสังคมให้ความสำคัญกับความมั่งคั่งของฐานะและสิ่งอำนวยความสะดวกในชีวิตมากขึ้น หากแต่ประสบการณ์ด้านความสัมพันธ์กับบุคคลสำคัญในช่วงเริ่มแรกของชีวิต ก็มีบทบาทต่อการพึงพาวัตถุสิ่งของที่น่าพึงปรารถนาเพิ่มคุณค่าให้แก่ตนเช่นกัน สอดคล้องกับงานวิจัยด้านค่านิยมทางวัตถุที่ชี้ว่า ความอบอุ่นในครอบครัวเป็นสาเหตุสำคัญของระดับค่านิยมทางวัตถุของเรา

ในแง่ความเชื่อมโยงระหว่างรูปแบบความผูกพัน ค่านิยมทางวัตถุ และเจตคติของกลุ่มตัวอย่างต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัยนั้น ผู้วิจัยพบผลที่น่าสนใจว่า ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันมั่นคงและไม่มั่นคงมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนไม่แตกต่างกันซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อค้นพบดังกล่าวอาจอธิบายได้ว่า มุมมองที่นักศึกษามีต่อการมีเพศสัมพันธ์นั้นมีความแตกต่างจากมุมมองที่ผู้วิจัยใช้ในการตั้งสมมติฐาน กล่าวคือผู้วิจัยมองว่าการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนนั้นเป็นลักษณะของความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย ชั่วคราว ไม่ได้เป็นสัญลักษณ์ของการแสดงความผูกพันกัน ใน สัมพันธภาพระยะยาว บุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันที่มั่นคงและรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคงซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีรูปแบบในการมีสัมพันธภาพแตกต่างกัน จึงจะมีเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกัน แต่ขณะเดียวกันในมุมมองของนักศึกษาอาจมองว่า การมีเพศสัมพันธ์กับอีกฝ่ายหนึ่งนั้นเป็นอีกก้าวหนึ่งของการเริ่มต้นผูกมัดในความสัมพันธ์ เป็นการมีความสัมพันธ์แบบจริงจังต่อกันและกันมากขึ้น และเนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้พบผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบไม่มั่นคง เป็นจำนวนน้อย เมื่อเทียบกับบุคคลที่มีรูปแบบความผูกพันแบบมั่นคง ดังนั้นผลการวิจัยจึงอาจไม่เป็นตัวแทนประชากรผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันที่ไม่มั่นคงได้อย่างเพียงพอ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบทะนงตนและหวาดกลัวที่มีจำนวนน้อยมาก อย่างไรก็ตาม ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในตารางที่ 5 ได้แสดงให้เห็นแนวโน้มค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนของผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแตกต่างกันที่ค่อนข้างเป็นไปตามแนวทางที่ผู้วิจัยสันนิษฐานไว้ โดยมีแนวโน้มว่า ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัว มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในทางลบสูงที่สุด จึงอาจจะแสดงว่า ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบหวาดกลัวซึ่งเป็นผู้มักจะถอยหนีจากการมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิด ไม่พร้อมที่จะผูกมัด มีการประเมินพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในทางลบ เพราะอาจจะเห็นว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นการเริ่มต้นสู่การสร้างพันธะที่เหนียวแน่นกับคู่ ในทางกลับกัน ผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลมีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในทางลบต่ำที่สุด จึงอาจจะแสดงว่าผู้ที่มีรูปแบบความผูกพันแบบกังวลซึ่ง

เป็นผู้ที่มักเห็นด้วยกับผู้คนที่ตนรักไว้ เห็นว่าเพศสัมพันธ์เป็นแนวทางหนึ่งในการเห็นด้วยกับผู้คนที่ตนรักไว้กับตน

นอกจากนี้ จากผลการวิจัยเพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 ยังพบว่า ผู้ที่มีระดับค่านิยมทางวัตถุแตกต่างกัน ประเมินพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนแตกต่างกันอีกด้วย โดยผู้ที่นิยมวัตถุในระดับสูงนั้นมีแนวโน้มจะประเมินกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนว่าเป็นสิ่งที่น่าพึงปรารถนามากกว่าผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุอย่างชัดเจน โดยผู้วิจัยพบว่า คะแนนระดับค่านิยมทางวัตถุและคะแนนเจตคติต่อพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนมีสหสัมพันธ์กันในระดับค่อนข้างต่ำ ($r = -.14, p < .001$) หมายความว่าผู้ที่มีระดับค่านิยมทางวัตถุสูงก็มีแนวโน้มจะประเมินพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนในทางบวกมากขึ้น ซึ่งอาจเกิดจากลักษณะของผู้ที่นิยมวัตถุที่มักเห็นว่าตนเองไม่มีคุณค่า ไม่คู่ควรกับสิ่งที่ดี ไม่ว่าจะตนจะทำสิ่งที่ดีเพียงใดให้ผู้อื่นเห็น ก็อาจไม่มีใครชื่นชมหรือยกย่องคนเท่ากับการครอบครองสิ่งของบางอย่าง ดังนั้น จึงเป็นไปได้ที่ผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุสูงจึงไม่เห็นความสำคัญของการพยายามรักษาความบริสุทธิ์ทางเพศอันเป็นสิ่งที่สังคมมองว่าเป็นสิ่งที่ดี แต่กลับมีศูนย์กลางของชีวิตอยู่กับการได้เป็นเจ้าของสิ่งของที่น่าพึงปรารถนา ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ความคิดเช่นนี้เป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้นิสิตนักศึกษาวัยรุ่นที่นิยมใช้สินค้าราคาแพงหรือมีแนวโน้มจะมีค่านิยมทางวัตถุสูง ยินยอมขายบริการทางเพศได้ง่ายขึ้นเพื่อนำเงินมาซื้อสิ่งของตามแฟชั่น ในขณะที่ผู้ที่มีค่านิยมทางวัตถุต่ำหรือผู้ที่ไม่ให้ความสำคัญกับวัตถุสิ่งของนั้น มีแนวโน้มจะเป็นผู้ที่พึงพอใจในตนเอง เชื่อว่าตนเองมีคุณค่าพอหรือรักตนเอง จึงไม่หาสิ่งที่ดีแก่ตนเองโดยการไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องเพศสัมพันธ์ในวัยเรียนที่สังคมมองว่าเป็นเรื่องผิดประเพณีหรือเร็วเกินไปสำหรับวัยของตน

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

จันทร์เพ็ญ ประภาวรรณ. (2540). *สถานภาพองค์ความรู้เกี่ยวกับเด็กเยาวชนและครอบครัวไทย*. เอกสารข้อมูลความจริง เรื่อง สถานการณ์สุขภาพและสิ่งแวดล้อม กรมอนามัย. สืบค้นเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2547 จากเครือข่ายอิเล็กทรอนิกส์ <http://www.anamai.moph.go.th/factsheet/school3-3.htm>

ณัฐสุดา เต็มพันธ์. (2544). *ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบความผูกพันและเจตคติในการแสวงหาความช่วยเหลือจากนักวิชาชีพของนักศึกษา*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปารณีย์ อิมธนาวนิช. (2545). *แรงจูงใจของความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนองและรูปแบบความผูกพันในฐานะตัวทำนายระดับความรุนแรงและประสบการณ์ความรักที่ไม่ได้รับการตอบสนอง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

วัชรารักษ์ เพ็งจิตต์. (2543). *ความสัมพันธ์ระหว่างค่านิยมทางวัตถุกับความพึงพอใจในชีวิต: การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างผู้ปฏิบัติ*

ศาสนกิจตามแนวสันติคือ โสภ ผู้เป็นสมาชิกสโมสรโรตารี และพนักงานทั่วไปในองค์การขนาดใหญ่ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาสังคม บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

Ainsworth, M. D. (1991). Attachment and other affectional bonds. In Parkes, C. D., Minde, J. S., & Marris, P. (Eds.), *Attachment across the life cycle*. New York: Routledge.

Bartholomew, K., & Horowitz, L. M. (1991). Attachment styles among young adults: A test of a four-category model. *Journal of Personality and Social Psychology, 61*, 226-244.

Bartholomew, K. (1993). From childhood to adult relationship: Attachment theory and Research. In S. Duck (Ed.), *Learning about relationship*. California: Sage.

Bartholomew, K., & Griffin, D. (1994). Models of self and other: Fundamental dimensions underlying measures of adult attachment. *Journal of Personality and Social Psychology, 67*, 430-445.

Bartholomew, K. (2000). *Peer attachment prototypes*. Retrieved on April 4, 2001 from The World Wide Web: <http://www.sfu.ca>

Bowlby, J. (1973). *Attachment and loss: Separation* (Vol.2) New York: Basic Books.

Bowlby, J. (1980). *Attachment and loss: Loss, sadness, and depression* (Vol.3). New York: Basic Books.

Christopher, A. N., & Schlenker, B. R. (2000). The impact of perceived material wealth and perceivers' personality on first impressions. *Journal of Economic Psychology, 21*, 1-19.

Cowie, H., & Pecherek, A. (1994). *Counseling: Approaches and issue in education*. London: David Fulton Publishers.

Feeney, J. A., Peterson, C., Gallois, C., Terry, D. J. (2000). Attachment style as a predictor of sexual attitudes and behavior in late adolescence. *Psychology and Health, 14*, 1105-1122. Retrieved on April 1, 2003 from Academic Search Elite from the World Wide Web: <http://web4.epnet.com/externalframe.asp/AN 3963448>

Feeney, J. & Noller, P. (1996). *Adult attachment*. California: Sage Publications.

Feeney, J. (1999). Adult romantic attachment and couple relationship. In Cassidy, J. & Shaver, P. R. (Eds.), *Handbook of attachment*. New York: Guilford.

Flouri, E. (2004). Exploring relationship between mothers' and fathers' parenting practices and children's materialistic values. *Journal of Economic Psychology, 25*, 743-752.

Fraley, C. R., Waller, N. G., & Brennan, K. A. (2000). An item response theory analysis of self-report measures of adult attachment. *Journal of Personality and Social Psychology, 78*, 350-365.

Fraley, C. R. (2001). *Attachment theory and close relationship*. Retrieved on April, 26, 2001 from The World Wide Web: <http://psychology.ucdavis.edu>.

Impett, E. A., & Peplau, L. A. (2002). Why some women consent to unwanted sex with a dating partner: Insights from attachment theory. *Psychology of Women Quarterly, 26*, 360-370.

Kasser, T., & Kasser, G. K. (2001). The dreams of people high and low materialism. *Journal of Economic Psychology, 22*, 693-719.

- Kasser, T., Ryan, R. M., Zax, M., & Sameroff, A. J. (1995). The relations of maternal and social environments to late adolescents' materialistic and prosocial values. *Developmental Psychology, 31*, 907-914.
- Richins, M. L., & Dawson, S. (1992). A consumer values orientation for materialism and its measurement: Scale development and validation. *Journal of Consumer Research, 19*, 303-316.
- Rindfleisch, A., Burroughs, J. E., & Denton, F. (1997). Family structure, materialism, and compulsive consumption. *Journal of Consumer Research, 23*, 312-325.
- Shaver, P. R., Brennan, K. A. & Clark, C. L. (1998). *Self-report measures of adult attachment: An Integrative & overview*. Retrieved on March 3, 2001 from The World Wide Web: <http://psychology.ucdavis.edu>
- Sirgy, M. J., Lee, D. J., Kosenko, R., Meadow, H. L., Rahtz, D., Cicic, M., Jin, G. X., Yarsuvat, D. Blenkhorn, D. & Wright, N. (1998). Does television viewership play a role in the perception of quality of life? *Journal of Advertising, 27*, 125-142.
- Stein, H., & Jacobs, N. J. (1998). What do adult attachment scale measure? *Bulletin of Menninger Clinic, 62*, 33-81.

Reasons for Unprotected Sexual Behaviors of Late Adolescent and Young Adult Males

Natthapong Chanyoo, M. A.

Asst. Prof. Panrapee Suttiwan, Ph. D. Asst. Prof. Mark E. Barrett, Ph. D.

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

Introduction

The latest cumulative report on AIDS in Thailand (September 1984 to May 2002) indicates 195,982 cases of whom 53,989 had died (Ministry of Public Health, 2002). Additionally, the World Bank's statistics estimated about 1 million infections in Thailand in the year 2000 (The World Bank, Thailand Office, 2000). Among these infectious cases, sexual contact is the major route of HIV transmission (i.e. 85%) amongst the Thai population (Ministry of Public Health, 2002). Hence, it is reasonable to do a research study of "sexual contact" between sex partners to find out why Thai people, especially the risk groups, engage in unprotected sexual behaviors.

The emphasis of the present study is on male because research consistently shows that men in any cultures engage more in health-risk behaviors and also engage in riskier sexual practices (e.g. Dhongsiri, 2000; Hyde, & Keller, 1995; Jaccack & Huberman, 2002; Kumpirat, 2003). Significantly, the statistics in Thailand clearly show that the number of males with HIV infection is very much higher than that of female (Ministry of Public Health, 2002). Additionally, late adolescents (aged 19-22 years) and young adults (aged 30-35 years) are the most sexually active age groups in Thailand (Puttiganont, 1994; Mahatthano, 1996; Dhongsiri, 2000; Kumpirat, 2003) and ranked the highest in percentage of HIV infected population (62.9%) (Ministry of Public Health, 2002).

Objectives

1. To investigate sexual behaviors of late adolescent and young adult Thai males.
2. To identify and categorize possible ineffective strategies that the participants used or plan to use to prevent themselves from HIV

infection into three domains of reasons (i.e. intrapersonal, interpersonal, and situational).

3. To identify any "Illusory Strategy" used by late adolescent and young adult Thai males.

Procedure Instruments

1. HIV/AIDS General Knowledge Test (AIDSGT)

The AIDSGT was developed by the researcher. It had 14 items which were composed of 5 components of knowledge about HIV/AIDS: general knowledge, epidemic, HIV/AIDS infection causes, treatment, and prevention. The construct and content validity of the test were validated by three experts who agreed on these unanimously. A pilot study of the AIDSGT was done with a group of 20 late adolescent males and 20 young adult males. The AIDSGT items were analyzed for the corrected item-total correlation (CITC), at a .05 significant level, with the Cronbach's alpha estimate of .82.

2. Semi-structured Interview Form

The Semi-structured Interview Form was based on the study of Thompson et al. (1996, 1999), Scandell et al. (2000), and Barrett, Suttiwan, Thapinta, Skulphan, Surapakit, Chanyoo, & Bentelspacher (2003). It is composed of 3 parts: 1) general sexual behaviors of the participants with their RSPs, their CSPs, and commercial CSWs; 2) the scenarios in which the participants engage in unprotected sexual behaviors with RSPs, CSPs, and CSWs; and 3) The Illusory Strategies checklist. The content validity of the questions in the interview form was validated by three psychology professors. All of these experts unanimously agreed with the interview questions with only minor language changes. Then, a pilot study was conducted with two late adolescent males and two young adult males to ensure the understanding of the interview questions. The inter-interviewer agreement of the

interview form was performed. To check for the accuracy of information during the interview sessions, there were ten randomized sessions (five sessions for each cohort) to validate inter-interviewers' agreement. The inter-interviewer agreement between the researcher and his research assistant was 100 percent after a discussion.

Data Collection

All interview sessions were conducted in Bangkok. The researcher contacted the participants using the "Snowball Technique" (Juntavanich, 2002). If the participant agreed, the researcher made an appointment for an interview based on participant's preference on date, time, and place that were convenient for each participant. During the interview session, the participants was informed about the regarding issue of confidentiality and their freedom to leave or stop the interview at any time. The participants completed the AIDSGT test for approximately 10 minutes. After the test, the interview session started. Each interview session lasted for approximately 30 minutes. After the interview, each participant was offered a small token of appreciation for his time spent participating in the study. Then, the researcher checked their AIDSGT scores, only 60 of the participants whose scores were higher than 70% were selected as the participants in the study.

Data Analysis

Data analysis can be divided into two stages. The participants' verbatim reasons why they engaged in unprotected sexual behaviors were first content analyzed by two blind raters into 3 domains of reasons: intrapersonal, interpersonal and situational domains. Then, the percentage of each domain of answers was compared using a one-way ANOVA.

Results

Main Findings are presented as the follows:

1. Late Adolescents

Thirty late adolescent Thai males participated in this study. All of them were university or high-school students. Their age range was 19-22 years with a mean of 21.0 years ($SD = 1.4$). Their AIDS General Knowledge Test scores (AIDSGT scores)

ranged from 10-14 and the mean score was 12.8 ($SD = 1.2$). The participants were asked about their general thoughts and feelings about HIV/AIDS, risky sexual behaviors, and protective sexual behaviors. The top three answers of what they thought about condom were "sex" ($n = 10$), "safety" ($n = 10$), and "preventing STDs" ($n = 9$). Secondly, the main answers of what they thought about HIV/AIDS were "pity for those who have got HIV infection" and "scary for those who have got HIV infection" ($n = 8$ each). Thirdly, the participants gave "using condom" ($n = 23$) and "non-promiscuity" ($n = 7$) as the main answers for the question of what they thought about safe sex. The last question to the first part was what they thought about risky sexual behaviors. The answers most frequently given were "no condom" ($n = 12$), "CSWs" ($n = 10$), and "promiscuity" ($n = 9$), respectively.

The researcher then asked the participants about their sexual orientation and their sexual behaviors. With regards to their sexual orientation, of the total of 30 participants, there were 29 identified themselves as heterosexual and 1 as bisexual. None of the participants considered themselves homosexual.

Regarding sexual behaviors, there were 23 participants who reported they have had sex only with female partners while 7 participants reported having sex with both males and females. No one reported having sex only with males.

Interestingly, however, of the 7 participants who reported having sex with both males and females, 6 perceived themselves as heterosexual while 1 considered himself as bisexual.

Approximately, 96.6% of the adolescent participants reported having RSPs. Among these, 73.3% used condoms with their RSPs. However, only 3 participants or 13.7% reported using them consistently.

Of all the participants, 93.3% reported having CSPs. Among these, 85.7% of them used condoms. Among the condom users, 66.7% did so consistently.

Only 36.67% of the participants reported having sex with CSWs. All of them were cautious and used condoms as their protection.

The results showed that the adolescent participants consistently used condom with CSWs, but used it less with CSPs and RSPs. However, they did so less frequently with RSPs than with CSP.

Adolescent Sexual Behavior with Partners

1. RSPs

The second part of the interview session was asking about adolescents' sexual behavior with each type of partner separately. The first one was about RSPs. The first question was asked about their protective strategies when having sex with RSPs. Of all the answers, the top three answers were condom, blood test, and trusting partner. 63.3% of participants reported of "*condom use*" as their HIV protective strategy, followed by 16.7% of "*blood test before engaging in sexual relationship*," and 13.3% of "*trusting in partner*".

The second question was asked about the protective strategies they actually used with RSPs. When asking about the actual HIV protective strategy of each adolescent participant, the results were quite different from the previous ones. The top three strategies reported were "*condom use*" (63.33%), "*withdrawal technique*" (13.3%) and, surprisingly, "*no strategy*" (13.3%).

The results from the first and second questions indicated that the adolescent participants might know about some HIV protective strategies. However, once we compared the answers of Question 1 and 2, it showed that the knowledge they had might not reflect the way they actually behaved in their sexual relationship with RSPs. Besides, some strategies such as "*withdrawal technique*", "*Trusting in Partner*", "*No strategy use*", or "*Genital cleaning after sex*", revealed the misconception about HIV protection among the adolescent participants.

To gather deeper information about their unprotected sexual behavior, the researcher was continually asking them about their detective strategies to check whether their RSPs was HIV-infection or not. Of the total 46 answers, the top one

(21.7%) was "*physical health*". The participants reported of "*physical health*" as a general observation to check whether their partner looked healthy, pale or fatigued, or having some signs of sores, rash, or skin problems. The second rank (15.2%) was "*physical appearances*", "*daily life behavior*", and "*sex history*" of the partners. Physical appearances were reported as good looking, attractiveness, or well dressed. Daily life behaviors were reported as their partners were good girls, no having a party at night, and studying hard. The third ranked answer (13.0%) was "*Time getting to know partner before engaging in sexual relationship*," which means they must know their partners for quite some times before deciding to have sexual relationship.

Again, most the answers for this third interview question, except for blood test (8.7%), revealed the misconception of adolescent participants about signs of HIV infection on their RSPs. Even though blood test is an effective answer, it seems to be a theoretical answer rather than an actual behavior since not many people will actually take their partners to check for HIV infection. Besides, the one-time test is not reliable because it takes about 90 days for HIV to be detectable for blood test currently used in Thailand (Krailert, 1994; Promyoo, 1987; Simtaraj, 2001; Thato, 2002).

During this interview session, the researcher set up 6 scenarios of the participants engaging, or about to engage, in risky sexual behavior with RSPs. For each risky scenario, the participants were asked whether that particular situation has ever occurred to them. If the situation had occurred, they were asked about the protective strategies used in that situation. If it had not occurred, they were asked about the protective strategies that they planned to use. The answers were judged by the researcher as "effective" or "ineffective". The reasons for using "ineffective strategies" were asked and used for further content analysis and will be reported in the next section. The risky sexual behavior scenarios and number of answers are presented in the Appendix A.

Reasons for Ineffective Strategies Usage

In this section, all of the reasons for unprotected sexual behaviors with RSPs that the adolescent participants previously reported from all scenarios' interview were gathered together. These reasons were content analyzed and grouped into subdomains of reasons by 2 blind raters. The subdomains, then, were further categorized into 3 major groups. The content analysis was done by 2 blind raters with a 100% inter-rater agreement after discussion.

The results of the study were as follows. Of the 30 adolescent participants, there were only two reported entirely effective strategies in protecting themselves from risky sexual behaviors. The remaining 28 participants reported some usage of ineffective strategies during the scenario's interview. When asked about the reasons why they used these strategies, 28 adolescent participants mentioned a total of 106 reasons, which were content analyzed.

First, the content analysis was done for the reasons given by each participant. To quantify these, the total answers given by each one were counted. These answers were categorized into subdomains of interpersonal, intrapersonal, and situational domains and percentage. Finally, the data were combined and the mean percent of the groups in the three domains were calculated. The mean percent was 54.1 ($SD = 29.0$) for intrapersonal domain, 33.8 ($SD = 26.1$) for interpersonal domain, and 12.1 ($SD = 18.1$) for situational domain.

A one way between-group Analysis of Variance was conducted to examine the difference among the three domains of reasons. Findings indicated that the mean percentages for the three domains were significantly different [$F(2, 81) = 19.98, p < .001$], as shown in Table 1. Post-hoc comparisons using Tukey HSD Test indicated that the mean percentage for the intrapersonal domain ($M = 54.1, SD = 29.0$) was significantly higher than that of the interpersonal domain ($M = 33.8, SD = 26.1$) and situational domain ($M = 12.1, SD = 18.1$) respectively. Results of the test were summarized in Tables 1&2 below.

Table 1. ANOVA Table of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with RSPs of the Adolescent Group ($n = 28$)

	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
Between groups	2	24732.86	12366.43	19.98	.000***
Within groups	81	50147.64	619.11		
Total	83	74880.50			

*** $p < .001$

Note. n = numbers of reported participants

Table 2. A Post Hoc Comparison of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with RSPs of Adolescent Group ($n = 28$).

Reason domains	Intrapersonal (54.1)	Interpersonal (33.8)	Situational (12.1)
Intrapersonal (54.1)	0.00	20.3**	42.0***
Interpersonal (33.8)	-20.3**	0.00	21.7**
Situational (12.1)	-42.0***	-21.7**	0.00

** $p < .01$, *** $p < .001$

The results showed that the reasons why adolescent participants used unprotected sexual behaviors with their RSPs were mainly intrapersonal (e.g. misconceptions, perceived invulnerability, and self-sexual urge), followed by interpersonal, and situational.

2. CSPs

Regarding why they used protective strategies when having sex with CSP, the top three answers that "condom use" (71.9%), "sex history checking" (6.3%), "spermatocide" (6.3%), and "body checking" (6.3%). These answers revealed their thought or general knowledge about protective strategies for HIV protection. However, that might not be strategies they actually used. To investigate that, the researcher specifically asked the second question.

The second question was followed about the protective strategies they actually used with CSP. The results were quite different from the previous ones. The top three strategies reported were "condom use" (90.0%), "withdrawal technique" (3.3%), and "no strategy use" (6.7%).

The researcher was continually asking them about their detective strategies actually use as asking about their RSPs before. Of the total 40 answers, The top one (37.5%) was “*detected their partner’s physical health*”, i.e., whether they looked healthy, had some signs of sores, rash, or skin problems, look pale or fatigue. The second rank (15.0%) was “*partner’s physical sores*”, the third ranked answer (12.5%) was “*never trust partner is free of HIV*”.

The next questions were about 6 risky sexual behavior scenarios and numbers of answer are presented in Appendix B.

Reasons for Using Ineffective Strategies

Of the total 30 adolescent participants, there were only six participants who reported all effective strategies in protecting them from risky sexual behavior. The remaining 24 participants reported ineffective strategies during the scenario’s interview. When asked about reasons for using those strategies, a total of 56 reasons were given by the 24 adolescents participating in the study. The mean percentage of domain of reason for unprotected sexual behavior of late adolescents with CSP of Intrapersonal domain is 59.3 ($SD = 4.3$), Interpersonal domain is 22.5 ($SD = 33.9$), and Situational domain is 18.2 ($SD = 34.3$).

A one way between-groups analysis of variance was conducted to explore the difference among the three domains of reason (i.e. Intrapersonal, interpersonal, and situational domains). Findings, as shown in Table 3, suggested statistically significant differences at the $p < .001$ level in the mean percent for the three domains [$F(2, 69) = 8.56, p < .001$]. Post-hoc comparisons using Tukey HSD test, the results were shown in Table 4 indicated that the mean percent for Intrapersonal domain ($M = 59.3, SD = 44.3$) was significantly higher than Interpersonal domain ($M = 22.5, SD = 33.9$) and Situational domain ($M = 18.2, SD = 34.3$) respectively.

Table 3. ANOVA Table of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSP of the Adolescent Group ($n = 28$)

	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
Between groups	2	24506.47	12253.24	8.56	.000***
Within groups	69	98815.75	1432.11		
Total	71	123322.22			

*** $p < .001$

Note. n = numbers of reported participants

Table 4. A Post Hoc Comparison of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSP of Adolescent Group ($n = 28$).

Reason domains	Intrapersonal (59.3)	Interpersonal (22.5)	Situational (18.2)
Intrapersonal (59.3)	0.0	36.8**	41.1**
Interpersonal (22.5)	-36.8**	0.0	4.3
Situational (18.2)	-41.1**	-4.3	0.0

** $p < .01$

The results showed that the reasons adolescent participants had unprotected sexual behavior with their RSPs was again mainly for Intrapersonal reasons.

3. CSWs

To investigate any strategies or methods the adolescent participants might use to protect themselves from getting HIV from their CSPs, the interview questions were directly aimed to “HIV protection”, not just general protection from any sexual transmitted diseases (STDs). During this part of the interview, each participant could give more than one answer.

Of all the answers, the top three answers that 71.9% reported of “*condom use*” as their HIV protective strategy, followed by 6.3% of “*sex history checking*”, 6.3% of “*spermatocide*”, and 6.3% of “*body checking*”. These answers revealed their thought or general knowledge about protective strategies for HIV protection. However, that might not be strategies they actually used. To investigate that, the researcher specifically asked the second question.

Then, the second question was followed about the protective strategies they actually used with CSWs. The results were quite similar with those answers in the session of CSP. The top three strategies reported were “condom use” (90.0%), “no kissing” (3.3%).

The third question during this interview period was about how the adolescent participants could detect whether their partners were free from HIV infection. Each participant could give more than one answer.

Of the total 40 answers, The top one (37.5%) was “detected their partner’s physical health”, i.e., whether they looked healthy, had some signs of sores, rash, or skin problems, look pale or fatigue. The second rank (15.0%) was “partner’s physical sores”, the third ranked answer (12.5%) was “never trust partner is free of HIV”.

During this interview session, the researcher set up 7 scenarios of the participants engaging or about to engage in risky sexual behavior with CSWs like those were asked with RSPs and CSP. The results are presented in Appendix C.

Reasons for Using Ineffective Strategies

All the ineffective strategies (or unprotected sexual behavior) with CSWs from all scenarios’ interview of the adolescent participants were gathered together and content analyzed into subdomains of reason. The mean percentage of domain of reason for unprotected sexual behavior of late adolescents with CSP of Intrapersonal domain is 65.0 ($SD = 47.4$), Interpersonal domain is 30.0 ($SD = 12.6$), and Situational domain is 5.0 ($SD = 15.8$).

Then process was done as with RSP and CSP session. Of the total 30 adolescent participants, there were only six participants who reported all effective strategies in protecting them from risky sexual behavior. The remaining 24 participants reported ineffective strategies during the scenario’s interview. When asking about reasons for using those strategies, there were a total of 56 reasons reported by those 24 adolescent participants.

A one way between-groups analysis of variance was conducted to explore the difference among the three domains of reason (i.e.

Intrapersonal, interpersonal, and situational domains). As shown in Table 5, there was a statistically significant difference at the $p < .001$ level in the mean percent for the three domains [$F(2, 69) = 8.56, p < .001$]. Post-hoc comparisons using Tukey HSD test (Table 6) indicated that the mean percent for Intrapersonal domain ($M = 59.3, SD = 44.3$) was significantly higher than Interpersonal domain ($M = 22.5, SD = 33.9$) and Situational domain ($M = 18.2, SD = 34.3$) respectively.

Table 5. ANOVA Table of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSWs of the Adolescent Group ($n = 10$)

	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
Between groups	2	18166.67	9083.33	6.37	.005**
Within groups	27	38500.00	1425.93		
Total	29	56666.67			

** $p < .01$

Note. n = numbers of reported participants

Table 6. A Post Hoc Comparison of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSWs of Adolescent Group ($n = 10$).

Reason domains	Intrapersonal (65.0)	Interpersonal (30.0)	Situational (5.0)
Intrapersonal (65.0)	0.0	35.0	60.0**
Interpersonal (30.0)	-35.0	0.0	25.0
Situational (5.0)	-60.0**	-25.0	0.0

** $p < .01$

The results showed that the reasons adolescent participants had unprotected sexual behavior with their RSPs was again mainly for Intrapersonal reasons.

Illusory Strategies

The final part of the interview was about illusory strategies. The purpose of this part of interview was to identify any illusory strategies in which adolescents used, and misbelieved that these were effective methods from getting HIV infection. The researcher would like to test his proposed ideas that Thai adolescents, besides their good knowledge about HIV, still have some misconceptions about

effective methods in protecting HIV infection. Illusory strategies were considered to be within the Intrapersonal domain of reasons for unprotected sexual behavior.

There was a 32-item checklist about protective strategies (3 effective and 29 ineffective ones) based on Barrett's study (Barrett, et al., 2003). In addition, one open-ended question was provided for the participant to report any additional strategy, if different from the items provided. The participants were free to report as many strategies that they actually used, with any types of sex partners. According to the checklist items in this study, the only effective ways of reducing chance for HIV infection were; always use condom, no sex, and mutual masturbation (Krailert, 1994; Promyoo, 1987; Simtaraj, 2001; Thato, 2002; Thompson et al., 1999). From all 288 answers of strategies reported by 30 adolescents, only 14.6% of answers were defined as effective strategies. The remaining 85.4% were considered ineffective or "illusory strategies". The highest rank of ineffective strategy answers were "avoid having sex with the risky group" (8.9%), "single sex partner" (8.5%), and "having sex with only RSPs" (7.7%).

2. Young Adult

There were 30 young adult Thai males participated in this study. Their age range was 30-35 years with a mean of 31.9 years ($SD = 2.2$). The AIDS General Knowledge Test scores (AIDSGT scores) ranged from 10-14 and the mean score is 12.7 ($SD = 1.0$). The mean AIDSGT scores in this age group was less than late adolescent group.

The participants were firstly asked about their general thoughts and feelings about HIV/AIDS, risky sexual behaviors and protective sexual behaviors. The top three answers for the question "What do you think about condom?" were *prevention* ($n = 12$), *safety* ($n = 8$) and *convenience* ($n = 4$). For the second question asking about HIV/AIDS, "What do you think about HIV/AIDS?" the top three answers were *death* ($n = 9$), *pity* ($n = 5$) and *need for encouragement* ($n = 5$). The top three answers for the thought about safe sex were *using condom* ($n = 19$), *sex with RSPs only* ($n = 7$) and *monogamous* ($n = 6$). The last question was

"What do you think about risky sex?" and the top three responds were *CSWs* ($n = 12$), *not using condom* ($n = 9$) and *promiscuity* ($n = 6$).

Besides the high scores on the AIDSGT test, the participants' general thoughts and feelings about HIV/AIDS revealed that they were aware of the issue well. They had general knowledge about HIV/AIDS, risky sexual behaviors, and how to protect themselves from HIV infection. This is to confirm that the participants in this study had adequate knowledge and understanding of the issue. However, in comparison with late adolescent group, the gathered answer from young adult group was rather not different. Interestingly however, it should be noticed that there was an indication for feeling of "unique invulnerability" among the adult participants in the answers of "What do you think about HIV/AIDS?" All answers reflected the orientation of thought and feeling toward others, not to themselves. Examples were; fatality, pity, promiscuity, and need of encouragement. These answers suggested that the way adult participants thought about HIV/AIDS is for something dangerous to people but it may not happen to them.

With regards to *sexual*, of the total 30 participants, there were 26 ones reported themselves as heterosexual, 2 ones as bisexual, and another 2 as homosexual.

Regarding *sexual behaviors*, there were 22 participants reported they have had sex only with female partners while 6 participants reported having sex with both males and females. There were remaining 2 reported having sex only with male. Interestingly however, of the 6 participants reported having sex with males and females, 4 identified themselves as heterosexual while 2 identified themselves as bisexual.

To gain more detail about late adults' sexual behavior, the researcher asked them how often they use condom with each type of partner., 96.6% of the participants reported they had RSPs. Among these, 62.1% reported of condom use with their RSPs, but only 4 persons or 22.2% reported for very consistent use of condom.

There were 93.3% of the participants reported having CSP. Of all 28 participants with CSP, 89.3%

reported using condom. Among the condom users, there were 56.0% reported to use condom very consistent.

There were 80% of the participants reported having sexual intercourse with CSWs. Most of them (91.7%) were very careful in protecting themselves as they reported of very consistent use of condom with the CSWs.

The result showed that the condom use behavior of adult participants varied according to their sex partners. As in this study, they demonstrated very careful consideration in protecting themselves with CSWs. However, they seemed to have less concerned when having sex with CSP and RSPs. In this case, RSPs seemed to be the partner with whom Thai adults worried the least for engaging in unprotected sexual behavior.

The results showed that the adult participants consistent used condom with CSWs, but used it less with CSPs and RSPs. However, comparing between the last two partners, RSPs were the partners with whom adult participants used a condom the least. Moreover, when comparing adults' answers with those of adolescents', both reported the same pattern of condom use.

Adult Sexual Behaviors with RSPs

To investigate any strategies or methods the adult participants might use to protect themselves from getting HIV from their RSPs, the interview questions were directly aimed to "HIV protection", not just general protection from any sexual transmitted diseases (STDs). During this part of the interview, each participant could give more than one answer. Of all the answers, the top three answers were condom, blood test, and trusting partner. 51.6% of participants reported of "*condom use*" as their HIV protective strategy, followed by, interestingly, 16.1% of "*no strategy*", and 9.7% of "*blood checking before engaging in sexual relationship*".

When asking about the preferred HIV protective strategy of each adult participant, the results were quite different from the previous ones. The top three strategies reported were "*condom use*" (76.7%), "*withdrawal technique*" (6.7%) and, surprisingly, "*no strategy*" (6.7%).

The results from the first and second questions indicated that the adult participants might know about some HIV protective strategies. However, once we compared the answers of Question 1 and 2, it showed that the knowledge they had might not reflect the way they actually behaved in their sexual relationship with RSPs. Besides, some strategies reported, such as "*withdrawal technique*", "*no strategy use*", or "*Genital cleaning after sex*", revealed the misconception about HIV protection among the adult participants. These strategies could not consider effective strategies for HIV protection. Additionally, when compared with adolescent group, the result was quite the same among both age groups.

The third question during this interview period was about how the adult participants could detect whether their partners were free from HIV infection. Each participant could give more than one answer. Of the total 47 answers, the top one (23.4%) was "*physical health*". The participants reported of "physical health" as a general observation to check whether their partner looked healthy, pale or fatigue, or having some signs of sores, rash, or skin problems. The second rank (14.9%) was "*daily life behavior*" and "*no strategy*" of the partners. Daily life behaviors were reported as their partners were good girls, having no party at night, and studying hard. The third ranked answer (12.7%) was "*Time getting to know partner before engaging in sexual relationship*", which mean they must know their partners for quite some times before deciding to have sexual relationship. Again, when compare the result with adolescent group, the overall strategy were not different among the two age groups.

The next part of the interview session is set up 6 scenarios. The results are presented in Appendix D.

Reasons for Using Ineffective Strategies

Of the total 30 adult participants, there was only one participant who reported all effective strategies in protecting them from risky sexual behavior. The remaining 29 participants reported ineffective strategies during the scenario's interview. When asking about reasons for using those strategies, there were a total of 101 reasons

reported by those 29 adult participants. These responses can be categorized into 3 subdomains. The mean percent was 37.2 ($SD = 35.2$) for intrapersonal domain, 32.2 ($SD = 23.9$) for interpersonal domain, and 27.2 ($SD = 23.8$) for situational domain.

Table 7. ANOVA Table of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with RSPs of the Adult Group ($n = 28$)

	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
Between groups	2	1551.72	775.86	.10	.38
Within groups	84	65514.94	779.94		
Total	86	67066.67			

Note. n = numbers of reported participants

A one way between-groups analysis of variance was conducted to explore the difference among the three domains of reason. There was no difference in the mean percent for the three domains [$F(2, 84) = 0.10$].

The results showed that there was no main reason for adult participants to have unprotected sexual behavior with their RSPs.

2. CSPs

For the question of protective strategy with their CSPs, of all the answers, the top three answers that 71.9% reported of “*condom use*” as their HIV protective strategy, followed by 6.3% of “*sex history checking*” and 6.3% of “*spermicide*”.

When asking about the preferred HIV protective strategy of each adult participant, the results were quite different from the previous ones. The reported strategies were “*condom use*” (96.7%) and “*withdrawal technique*” (3.3%).

Of the total 53 answers, the top answer of what they detect whether their CSP were free from HIV/AIDS (32.1%) was “*detected their partner’s physical health*”, i.e., whether they looked healthy, had some signs of sores, rash, or skin problems, look pale or fatigue. The second rank (30.2%) was “*partner’s physical attractiveness*”, e.g. how good looking the partner was. The third ranked answer (13.2%) was “*Daily life behavior of a partner*”.

After replying all general questions, the participants gave answers of the 6 scenarios set up by the researcher. The results are presented in Appendix E.

Reasons for Using Ineffective Strategies

Of the total 30 adult participants, there were only two participants who reported all effective strategies in protecting them from risky sexual behavior. The remaining 28 participants reported ineffective strategies during the scenario’s interview. When asking about reasons for using those strategies, there were a total of 63 reasons reported by those 28 adult participants. These responses can be categorized into 3 subdomains. The mean percent was 66.9 ($SD = 41.4$) for intrapersonal domain, 15.2 ($SD = 29.9$) for interpersonal domain, and 17.9 ($SD = 33.2$) for situational domain.

A one way between-groups analysis of variance was conducted to explore the difference among the three domains of reason. There was a statistically significant difference at the $p < .001$ level in the mean percent for the three domains [$F(2, 81) = 19.22, p < .001$], as shown in Table 8. Post-hoc comparisons using Tukey HSD test (Table 9) indicated that the mean percent for Intrapersonal domain ($M = 66.9, SD = 41.4$) was significantly higher than Interpersonal domain ($M = 15.2, SD = 29.9$) and Situational domain ($M = 17.9, SD = 33.2$) respectively.

Table 8. ANOVA Table of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSP of the Adult Group ($n = 28$)

	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
Between groups	2	47604.17	23802.28	19.22	.00***
Within groups	81	100312.50	1238.41		
Total	83	147916.67			

*** $p < .001$

Note. n = numbers of reported participants

Table 9. A Post Hoc Comparison of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with RSPs of Adult Group ($n = 28$).

Reason domains	Intrapersonal (66.9)	Interpersonal (15.2)	Situational (17.9)
Intrapersonal (66.9)	0.0	51.7***	49.0***
Interpersonal (15.2)	-51.7***	0.0	-2.7
Situational (17.9)	-49.0***	-2.7	0.0

*** $p < .001$

The results showed that the reasons adult participants had unprotected sexual behaviors with their RSPs were mainly intrapersonal reasons.

3. CSWs

The top three answers of what they do as their protective strategy, of all the answers, 87.5% reported of “condom use” as their HIV protective strategy. The remaining 4 participants reported “no oral sex” (3.1%), “practice only oral sex” (3.1%), “basic sexual intercourse position” (3.1%), and “avoid having sex with CSWs” (3.1%) as their protection strategies. When asking about the preferred HIV protective strategy of each adult participant, the results were rather not different from the previous ones. The main strategies reported were “condom use” (96.7%) and, interestingly, there was one participant showed his misconception of using “two-layer condom” at the time of sexual episode.

Of the question of how can they detect whether CSWs was free from HIV/AIDS, totally of 41 answers, the top one (39.0%) was “CSWs’ health”. The second rank (29.3%) was “physical attractiveness” and “never trust CSWs is free of HIV” (24.4%).

Again, most the answers for this third interview question, except for blood test (8.7%), revealed the misconception of adult participants about signs of HIV infection on their CSWs.

The next part of the interview session was about 7 set up scenarios. The questions are asked as what it has done in CSWs of the adolescent group. The results are presented Appendix F.

Reasons for Using Ineffective Strategies

All the unprotected sexual behavior reasons with CSWs from all scenarios’ interview of the adult participants were gathered together and content analyzed into subdomains of reason. The subdomains, then, categorized into 3 major domains according to the criteria described earlier in chapter two. The content analysis was done by 2 blind raters with 100% inter-rater agreement after discussion.

Of the total 30 adult participants, there were 15 participants who reported all effective strategies in protecting them from risky sexual behavior. The remaining 15 participants reported ineffective

strategies during the scenario’s interview. When asking about reasons for using those strategies, there were a total of 27 reasons reported by those 15 adult participants. These reasons can be categorized into 3 subdomains. The mean percent was 66.7 ($SD = 45.0$) for intrapersonal domain, 18.3 ($SD = 30.6$) for interpersonal domain, and 15.0 ($SD = 29.6$) for situational domain.

A one way between-groups analysis of variance was conducted to explore the difference among the three domains of reason (i.e., Intrapersonal, interpersonal, and situational domains). As shown in Table 10, there was a statistically significant difference at the $p < .001$ level in the mean percent for the three domains [$F(2, 42) = 9.82, p < .001$]. Post-hoc comparisons using Tukey HSD test (Table 11) indicated that the mean percent for Intrapersonal domain ($M = 66.7, SD = 45.0$) was significantly higher than Interpersonal domain ($M = 18.3, SD = 30.6$) and Situational domain ($M = 15.0, SD = 29.6$). However, there was no difference of Interpersonal and Situational domains.

Table 10. ANOVA Table of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSWs of the Adult Group ($n = 10$)

	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>	<i>Sig.</i>
Between groups	2	25083.33	12541.67	9.82	.000***
Within groups	42	53666.67	1277.78		
Total	44	78750.00			

*** $p < .001$

Note. n = numbers of reported participants

Table 11. A Post Hoc Comparison of Reasons for Unprotected Sexual Behavior with CSWs of Adult Group ($n = 10$).

Reason domains	Intrapersonal (66.7)	Interpersonal (18.3)	Situational (15.0)
Intrapersonal (66.7)	0.0	48.4**	51.7**
Interpersonal (18.3)	-48.4**	0.0	3.3
Situational (15.0)	-51.7**	-3.3	0.0

** $p < .01$

The results showed that the reasons adult participants had unprotected sexual behaviors with their RSPs were mainly intrapersonal ones.

Illusory Strategies

Similar to adolescent group, even though the most chosen item was condom use (62.9%), which represent their knowledge of protection strategy, adults group presented their misconception of HIV protection strategy. As a result, their chosen strategies were avoid risky group(12.1%), having single sex partner (7.9%), avoid drug users (7.0%), and having sex after getting to know for a while(7.0%). All of the latter 4 items were ineffective strategies for HIV protection.

Discussion

It is surprising to find that even though both age groups of participants in this study are educated Thai males with a high score on general knowledge test of HIV/AIDS (AIDSGT), they could not always apply their theoretical knowledge to sexual practice. This result indicates that any campaign that provides only general knowledge to people may not be effective. Since the results indicates the major role of “Intrapersonal Domain” of reasons for unprotected sexual behaviors among both groups of Thai males in this study, the campaign to educate people should focus more on this domain. The misconceptions within each group of people should be clarified. Many appropriate campaigns specific to solve the misconceptions or illusory strategies are highly needed as effective protective strategy in the society. Training sessions to clarify the misconceptions should be presented to small groups of people using the scenario settings similar to the scenario interview in this study. Once the participants reported any misconceptions, the group can discuss for that answer and finally the instructor can give the right feedback and the clarification of each misconception. The training sessions may be more appropriate for a high-risk group because the instructor can give feedback directly to the audience.

Another method that aims for mass education can be a booklet of misconceptions frequently found among people in our society. The booklet should

provide the reader with the clarification for each misconception. The correct information should be provided for each misconception and make it simple and convenient for people to understand the point and be able to adapt into the safe sexual practices.

Another interesting finding is the importance of relationships with RSPs. This is because RSP is related to the concept of “trust”, and consequently influences males not to use condom consistent to protect themselves from HIV infection. If trust is applied to CSP, this group of partner should be included also.

This may be another explanation why general knowledge these Thai males learned from school about HIV/AIDS or from the government’s campaign does not seem to apply to their real lives. Most of the campaign and knowledge provided to the public in Thailand are about general knowledge of the HIV transmission and how people can protect themselves from viral infection. The CSWs is presented to the public as the risky group for HIV transmission (Ministry of Public Health, 1990; Narapanich, 1996; Wuttiwan, 1989) and the results showed that Thai males are well aware in protecting themselves when having sex with this group of partner. However, the importance of RSPs as the risky group, or may be the riskiest one, seems to be left out. Besides, the concept of “trust” between sexual partners is also very important and considered as being an “illusory strategy”. This is because one may easily “misplace his trust” with the wrong person and finally getting HIV infection from that trusted partner.

Finally, it was shown in the study that both group of Thai males tend to rely on their perception of “unique invulnerability” for HIV infection. Therefore, the campaigns such as “AIDS for All-No Exception even for You” should be strongly publicized.

References

ภาษาไทย

- กรมควบคุมโรคติดต่อ, กระทรวงสาธารณสุข. (2545). รายงานการเฝ้าระวังโรคเอดส์ ประจำเดือนพฤษภาคม 2545. 16 มิถุนายน 2545 เข้าถึงได้โดย: www.moph.go.th.
- กอบกาญจน์ มหัทธโน. (2539). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการใช้ถุงยางอนามัยของนักเรียนอาชีวศึกษาชายในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการเจริญพันธุ์และการวางแผนประชากร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กิตติ พุฒิกานนท์. (2537). ปัจจัยการใช้และไม่ใช้ถุงยางอนามัยของนักศึกษาชายวัยรุ่น เขต 9. วารสารอนามัยครอบครัว, 22 (3), 43-54. คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. (2541). คำนิยามเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์และพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์: เปรียบเทียบเขตเมืองและชนบทในภาคใต้. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- จินตนา ทงศิริ. (2543). พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในอำเภอเมืองจังหวัดน่าน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุฬารัตน์ จุลรอด และ พรชัย สถิติปัญญา. (2537). ปัจจัยทางสังคมจิตวิทยาที่มีผลต่อพฤติกรรมการป้องกันโรคเอดส์ในนักเรียนชายมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดสงขลา. สงขลานครินทร์วารสาร, 12(2), 67-74.
- นิตยา โพธิ์อ่อน. (2535). ปัจจัยที่มีผลต่อวิธีการป้องกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของแม่บ้านในละแวกชุมชนทุ่งสองห้อง บางเขน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- นิตยาวิดิ พรหมอยู่. (2530). ความรู้เรื่องโรคเอดส์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ปิยาร กุมภีรัตน์. (2546). ปัจจัยทางสังคมและวัฒนธรรมที่นำไปสู่พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นในจังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พัชรินทร์ สิมทะราช. (2544). ผลของการพัฒนาทักษะการป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการรับรู้สมรรถนะในตนเองและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชายระดับอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พิมพ์วิไล บุญมงคล, เพ็ญจันทร์ ประดับมุก และ ศันสนีย์ เรืองสอน. (2541). องค์ความรู้ของงานวิจัยเอดส์ด้านสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์. กรุงเทพฯ: โครงการจัดตั้งสำนักงานศึกษานโยบายสาธารณสุข คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิสมัย นพรัตน์. (2543). ปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ยิ่งลักษณ์ วุฒิกุล. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อเอดส์ของนักเรียนชายที่เข้าศึกษาวิชาทหาร ในจังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- มะลิ ชูโต. (2535). การติดตามศึกษาผู้ป่วยจิตเวชที่ติดเชื้อโรคเอดส์ภายหลังการรับคำปรึกษาจากโรงพยาบาลสมเด็จพระเจ้าพระยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รุ่งเรือง สว่างวงศ์. (2533). ความรู้ความเข้าใจของครูและผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดกรุงเทพมหานครที่มีต่อโรคและความคิดเห็นต่อบทบาทของโรงเรียนในการเผชิญกับโรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- วราวุธ วุฒิจุลม. (2536). ปัจจัยกำหนดความตั้งใจของกลุ่มเสี่ยงต่อโรคเอดส์ในการปฏิบัติตามนโยบายการปรับเปลี่ยนพฤติกรรม: ศึกษาหญิงบริการในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วราวรรณ ไกรเลิศ. (2537). ความรู้ทัศนคติและพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับการติดเชื้อเอดส์ในโสเภณีหญิงและชายจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนา วุฒิวรรณ. (2532). การวิเคราะห์เปรียบเทียบปัจจัยการใช้และไม่ใช้ถุงยางอนามัย เพื่อป้องกันกามโรคและโรคเอดส์ในกลุ่มผู้ชายที่มีอัตราเสี่ยงสูง ณ ศูนย์กามโรค เขต 3 จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะวิทยาศาสตร์ สาขาวิชาการระบาด มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรีพรรณ กันธวัง. (2538). ทำไมวัยรุ่นจึงมีพฤติกรรมเสี่ยง. ข่าวสารชมรมพยาบาลกุมารเวชศาสตร์, 2(1), 8-9.
- ศรีสุดา โกลา. (2541). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่กำหนดความตั้งใจใช้ถุงยางอนามัยเพื่อป้องกันการติดเชื้อเอดส์ของเด็กวัยรุ่นชาย. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพยาบาลแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สถาพร มานัสสถิตย์. (2534). งามตอบปัญหาโรคเอดส์. กรุงเทพฯ: อักษรสมัย.
- สมศักดิ์ จิตราภิรมย์. (2536). ความคิดเห็นในการอยู่ร่วมกับผู้ติดเชื้อเอชไอวีของบุคคลในกลุ่มอายุที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสัมพันธ์สูง: ศึกษาเฉพาะกรณีกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกานต์ จันทวานิช. (2545). วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อรอุษา จันทรวิจ. (2543). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อังสนา บุญธรรม. (2535). เปรียบเทียบปัจจัยทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย เขตชนบทกับเขตเมือง จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการระบาด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญชลี คติอนุรักษ์. (2535). พฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคเอดส์ของนักศึกษาชายวิทยาลัยอาชีวศึกษาแห่งหนึ่งในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาการวิจัยประชากรและสังคม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

ENGLISH

- Agocha, V. B. & Cooper, M. L. (1999). Risk perceptions and safer-sex intentions: Does a partner's physical attractiveness undermine the use of risk-relevant information? *Personality and Social Psychology Bulletin*, 25, 746-759.
- Ajzen, I. & Fishbein, M. (1980). *Understanding attitudes and predicting social behavior*. Englewood Cliffs, NJ: Prentice-Hall.
- Albarracín, D., Johnson, B. T., Fishbein, M., & Muellerleile, P. A. (2001). Theories of reasoned action and planned behavior as models of condom use: a meta-analysis. *Psychological Bulletin*, 127(1), 142-161.

- Antunes, M. C., Stall, R. D., Paiva, V., Peres, C. A., Paul, J., Hudes, M., & Hearst, N. (1997). Evaluating and AIDS sexual risk reduction program for young adults in public night schools in Sao Paolo, Brazil. *AIDS, 11*(1), 121-127.
- Bandura, A. (1977). Self-efficacy: Toward a unifying theory of behavioral change. *Psychological Review, 84*, 191-215.
- Barrett, M. E., Suttiwan, P., Thapinta, D., Skulphan, S., Surakprakit, S., Chanyoo, N., Bentelspacher, C. & Scandell, D. (2003). Strategies for protection from HIV infection among youth and female sex workers in Thailand. *The Community Psychologist, 36*(2), 26-29.
- Beatty, R. L. (1997). *Relationship of sensation seeking and HIV risk-related behaviors for social work*. Unpublished Ph. D. Dissertation. University of Pittsburgh.
- Bee, H. & Boyd, D. (2002). *Lifespan development*. MA: Allyn and Bacon.
- Bengtson, V. L., Cuellar, J. B., & Ragan, P. K. (1977). Stratum contrasts and similarities in attitudes toward death. *Journal of Gerontology, 32* (1), 76-88.
- Blasi, A. (1995). The development of identity: A critical analysis from the perspective of the self as subject. *Developmental Review, 15*, 404-433.
- Brown, L. K., DiClemente, R. J., & Park, T. (1992). Predictors of condom use in sexually active adolescents. *Journal of Adolescent Health, 13*(8), 651-657.
- Buchanan, D. R. (1992). *AIDS prevention: An applied investigation of the health belief model and other psychosocial factors in the prediction of sexual risk taking among gay and bisexual males*. Unpublished Ph. D. Dissertation. The George Washington University.
- Catania, J. A., Stone, V., Binson, D. & Dolcini, M. M. (1995). Changes in condom use among heterosexual in wave 3 of amen survey. *Journal of Sex Research, 32* (3), 193-200.
- Catherine, N. (2001). *Does risk-relevant information influence sexual behavior?* Unpublished Manuscripts. California State University.
- Choi, K. H., Kumekawa, E., Dang, Q., Kegeles, S. M., Hays, R. B., & Stall, R. (1999). Risk and protective factors affecting sexual behavior among young asian and pacific islander men who have sex with men: Implication for HIV prevention. *Journal of Sex Education & Therapy, 24* (1-2), 47-55.
- Choi, K. H., Ximen, Z., Shuguan, Q., Yiee, K., & Mandel, J. (2000). HIV risk among patient attending sexually transmitted disease clinics in China. *AIDS & Behavior, 4* (1), 111-119.
- Cohn, L. D., Macfarland, S., Yanez, C. & Imai, W. K. (1995). Risk-perception: Differences between adolescents and adults. *Health Psychology, 14*, 3, 217-222.
- Conger, J. J. & Galambos, N. L. (1997). *Adolescence and youth: Psychological development in a changing world*. New York: Longman.
- Crosby, G. M. (1993). *Psychosocial variables distinguishing gay male substance abusers practicing risky and safer sex while under the influence of alcohol or drugs*. Unpublished Ph. D. Thesis. The Wright Instituted.
- Department of Public Health (1997). *HIV Transmission is based on three factors*. Colorado: Department of Public Health and Environment.
- DiClemente, R. J., Durbin, M., Siegel, D., Krasnovsky, F., Lazarus, N., & Comacho, T. (1992). Determinants of condom use among junior high school students in a minority, inner-city school district. *Pediatrics, 89*(2), 197-202.
- Dilorio, C., Dudley, W.N., Soet, J., Watkins, J., & Maibach, E.(2000). A social cognitive-based model for condom use among college students. *Nurse Research, 49*(4), 208-214.
- Dilorio, C., Dudley, W. N., Kelly, M., Soet, J. E., Mbwar, J., & Sharpe, P. J. (2001). Social cognitive correlates of sexual experience and condom use among 13-through 15-year-old adolescents. *Journal of Adolescence Health, 29*(3), 208-216.
- Dimetteo, M. R. & Martin, L. R. (2002). *Health psychology*. MA: Allyn & Bacon.
- Eikstrand, M. L., Coates, T. J., Guydish, J. R., Hauck, W. W., Collete, L. & Hulley, S. B. (1994). Are bisexually identified men in San Francisco a common vector for spreading HIV infection to a woman? *American Journal of Public Health, 84* (6), 915-919.
- Erikson E. H. (1968). *Identity: Youth and crisis*. New York: Norton.
- Erikson E. H. (1982). *The life cycle completed*. New York: Norton.
- Erikson E. H. (1993). *Childhood and society*. New York: Norton.
- Frankenberger, K. D. (2000). Adolescent egocentrism: a comparison among adolescents and adults. *Journal of Adolescence, 23*, 343-354.
- Galt, C. P. & Hayslip, B. J. (1998). Age difference in levels of overt and covert death anxiety. *Omega: Journal of Death and Dying, 37* (3), 187-202.
- Gochman, D. S. (1997). *Handbook of health behavior research I: Personal and social determinants*. New York: Plenum Press.
- Goldberg, J. H., Halpern-Felsher, B. L., & Millstein, S. G. (2002). Beyond invulnerability: the importance of benefits in adolescents' decision to drink alcohol. *Health Psychology, 21* (5), 477-484.
- Green, K., Kromar, M., Walters, L. H., Rubin, D. L., Hale, L., & Jerold, A. (2000). Targeting adolescent risk-taking behaviors: the contributions of egocentrism and sensation seeking. *Journal of Adolescence, 23*, 439-461.
- Haffner, D. W. (1999). Facing facts: sexual health for American adolescents. *Human Development and Family Life Bulletin. A Review of Research and Practice, 4*, 4.
- Harris, M. B. (1995). *Basic statistics for behavioral science research*. Boston:Allyn & Bacon.
- Hays, R. B., Kegeles, S. M., & Coates, T. J. (1997). Unprotected sex and HIV risk taking among young gay men within boyfriend relationships. *AIDS Education Prevention, 9*(4), 314-329.
- Hjelle, L. A. & Ziegler, D. J. (1982). Self-efficacy mechanism in human agency. *American Psychologist, 37*, 122-144.
- Hjelle, L. A. & Ziegler, D. J. (1992). *Personality theories: Basic assumptions, research, and applications* (3rd ed). Singapore: McGraw-Hill Inc.
- Hsien-Jin, T. (2004). *Talking with and advising teenagers*. Selangor: Oak Enterprise.

- Huberman, B. *Advocates for youth*. (2002). Retrieved Feb 22, 2002, from <http://www.themediaproject.com/facts/development/lifecycle.htm>.
- Institute of Health Research. (1990). *Overview of human immunodeficiency virus infection in Thailand: A concise review of status and epidemiology*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Institute of Health Research. (1999). *State of the art review: Documentary review on status of HIV/AIDS research in Thailand: 1992-1996*. Bangkok: Chulalongkorn University.
- Jadack, R. A., Freesia, A., Rompalo, A. M., & Zenilman, J. (1997). Reasons for not using condoms of clients at urban sexually transmitted diseases clinics. *Sex Transmitted Diseases, 24* (7), 402-408.
- Jadack, R. A., Hyde, J. S., & Keller, M. L. (1995) Gender and knowledge about HIV, risky sexual behavior, and safer sex practices. *Res Nurs Health, 18*, 313-324.
- Jenkins, R. A., Manopaiboon, C., Samuel, A. P., Jeeyapant, S., Carey, J. W., Kilmarx, P. H., Uthaivoravit, W., & Griensven, F. V. (2002). Condom use among vocational school students in Chiang Rai, Thailand. *AIDS Education and Prevention, 14*(3), 228-245.
- Kandrack, M., Grant, K. R., & Segall, A. (1991). Gender Differences in health related behavior: Some unanswered questions. *Soc Sci Med, 32*, 579-590.
- Kegeles, S. M., Adler, N. E., & Irwin, C. E., Jr. (1989). Adolescents and condoms: Associations of beliefs with intentions to use. *American Journal of Diseases of Children, 143*(8), 911-915.
- Kelly, J. A., & Kalichman, S. C. (1998). Reinforcement value of unsafe sex as a predictor of condom use and continued HIV/AIDS risk behavior among gay and bisexual men. *Health Psychology, 17*(4), 328-335.
- Kelly, J. A., St. Lawrence, J. S., Brasfield, T. L., Lemke, A., Amidei, T., Roffman, R. E., Hood, H. V., Kilgore, H., Smith, J. E., & McNeill, Jr., C. (1990). Psychological factors that predict AIDS high-risk versus AIDS precautionary behavior. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 58* (1), 117-120.
- Kelly, J. A., St. Lawrence, J. S. & Brasfield, T. L. (1991). Predictors of vulnerability to AIDS risk behavior relapse. *Journal of Consulting and Clinical Psychology, 59* (1), 163-166.
- Kippax, S., & Crawford, J. (1993). *Flaws in the theory of reasoned action*. In Terry, J. D., Gallois, C., & McCamish, M. (eds.), *The theory of reasoned action: Its application to AIDS-preventive behavior* (pp. 253-270). New York: Pergamon Press.
- Kotloff, K. L., Tacket, C. O., & Wasserman, S. S. (1991). A voluntary serosurvey and behavioral risk assessment for human immunodeficiency virus infection among college student. *Sex Transmitted Diseases, 18* (4), 223-227.
- Lollis, C. M., Johnson, E. H., Antoni, M. H., & Hinkle, Y. (1996). Characteristics of african-americans with multiple risk factors associated with HIV/AIDS. *Journal of Behavioral Medicine, 89*, 397-403.
- Lollis, C. M., Johnson, E. H., & Antoni, M. H. (1997). The efficacy of the health belief model for predicting condom usage and risky sexual practices in university students. *AIDS Education Prevention, 9* (6), 551-563.
- Lonetto, R. & Templer, D. I. (1986). *Death anxiety*. New York: Hemisphere Publishing Corporation.
- MacDonald, T. K., MacDonald, G., Zanna, M. P., & Gong, G. T. (2000). Alcohol, sexual arousal, and intentions to use condoms in young men: applying alcohol myopia theory to risky sexual behavior. *Health Psychology, 19*(3), 290-298.
- MacPhail, C., & Campbell, C. (2001) "I think condoms are good but aai, I hate those things": condom use among adolescents and young people in a Southern African township. *Social Sciences & Medicine, 52*, 1613-1627.
- Magnani, R., Seiber, E., Gutierrez, Z., & Vereau, D. (1999). Correlates of early sexual activity and unprotected sex among urban secondary school students in Peru. *Young Adults, Pathfinder International, August, 1999*.
- Maticka-Tyndale, E. (1991). Sexual scripts and AIDS prevention: Variations in adherence to safer-sex guidelines by heterosexual adolescents. *Journal of Sex Research, 28*, 45-66.
- Mei, T. H. & Tzeun, C. P. (2002). *Toward an understanding of intrapersonal, interpersonal and situational factors that effect risky sexual behavior in the Singapore context: A qualitative study*. Requirements for Independent Study Module, National University of Singapore. Unpublished Manuscript.
- Milam, J. E., Sussman, S., Ritt-Olson, A., & Dent, C. W. (2000). Perceived invulnerability and cigarette smoking among adolescents. *Addictive Behaviors, 25* (1), 71-80.
- Mile, M. B. & Huberman, A. M. (1994). *An Expanded sourcebook aualitative data analysis*. (2nd ed). London: Sage Publication.
- Montano, D. E., Kasprzuk, D., & Taplin, S. H. (1997). *The theory of reasoned action and the theory of planned behavior*. In Glanz, K., Lewis, F. M., & Rimer, B. K. (eds.) *Health behavior and health education theory, research, and practice*. San Francisco: Jossey-Bass.
- Noppe, I. C. & Noppe, L. D. (1997). Evolving meanings of death during early, middle, and later adolescence. *Death Studies, 21*, 3, 253-275.
- O'Leary, A., Goodhart, F., Jemmott, L. S., & Boccher-Lattimore, D. (1992). Predictors of safer sex on the college campus: A social cognitive theory analysis. *Journal of American College Health, , 40*, 254-263.
- Pallant, J. (2001). *SPSS survival manual*. NSW: Allen & Unwin.
- Parson, J. T., Siegel, A. W., & Cousins, J. H. (1997). Late adolescent risk-taking: Effects of perceived benefits and perceived risks on behavioral intentions and behavioral change. *Journal of Adolescence, 20*(4), 381-392.
- Parsons, J. T., Halktis, P. N., Bimbi, D., & Borkowski, T. (2000). Perceptions of the benefits and costs associated with condom use and unprotected sex among late adolescent college students. *Journal of Adolescence, 23*, 377-391.

- Pinch, W. J., Heck, M., & Vinal, D. (1986). Health needs and concerns of male adolescents. *Adolescence, 21* (84), 961-969.
- Prentice-Dunn, S., & Rogers, R. (1986). Protection motivation theory and preventive health: Beyond the health belief model. *Health Education Research, 1*, 153-161.
- Price, P. C., Pentecost, H., & Voth, R. D. (2002). Perceived event frequency and the optimistic bias: Evidence for a two-process model of personal risk judgments. *Journal of Experimental Social Psychology, 38*, 242-252.
- Quadrel, M. J., Fischhoff, B., Davis, W. (1993). *Adolescent (in) vulnerability. American Psychologist, 48*, 2, 102-116.
- Reitman, D., St. Lawrence, J. S., Jefferson, K. W., Alleyne, E., Brasfield, T. L., & Shirley, A. (1996). Predictors of African American adolescents' condom use and HIV risk behavior. *AIDS Education Prevention, 8*(6), 499-515.
- Rhodes, F., Wolitski, R. J., & Thornton-Johnson, S. (1992). An experiential program to reduce AIDS risk among female sex partners of injection-drug users. *Health and Social Work, 17*, 261-272.
- Rickman, R. L., Lodico, M., DiClemente, R. J., Morris, R., Baker, C., & Huscroft, S. (1994). Sexual communication is associated with condom use by sexually active incarcerated adolescents. *Journal of Adolescent Health, 15* (5), 383-388.
- Rippetoe, P., & Rogers, R. (1987). Effects of components of protection motivation theory on adaptive and maladaptive coping with a health threat. *Journal of Personality and Social Psychology, 52*, 596-604.
- Rogers, R. (1975). A protection motivation theory of fear appeals and attitude change. *Journal of Psychology, 91*, 93-114.
- Rogers, R. (1983). Cognitive and physiological processes in fear-based attitude change: A revised theory of protection motivation. In J. Cacioppo & R. Petty (Eds.), *Social psychophysiology: A sourcebook* (pp. 153-176). New York: Guilford Press.
- Rosario, M., Mahler, K., Hunter, J., & Gwadz, M. (1999). Understanding the unprotected sexual behaviors of gay, lesbian, and bisexual youths: an empirical test of the cognitive-environmental model. *Health Psychology, 18* (3), 272-280.
- Scandell, D. J., Thomas, S., Bentelspacher, C., & Giger, J. T. (2000). *The Factor Structure of Illusory Protective Strategies for HIV and Sexually Transmitted Diseases*. Unpublished Manuscript. Southern Illinois University, Edwardsville.
- Schwarze, R. (1992). Self-efficacy in the adoption and maintenance of health behaviors: Theoretical approaches and a new model. In R. Schwarzer (Ed.), *Self-efficacy: Thought control of action* (pp. 217-243). Washington, Dc: Hemisphere.
- Seifert, K. L. & Hoffnung, R. J. (1991). *Child and adolescent development* (2nd ed). MA: Houghton Mifflin.
- Shelton, M., & Rogers, R. (1981). Fear-arousing and empathy-arousing appeals to help: The pathos of persuasion. *Journal of Applied Social Psychology, 11*, 366-378.
- Sittitrai, W., Phanuphak, P., Barry, J., & Brown, T. (1992). *Thai Sexual behavior and risk of HIV infection: A report of the 1990 survey of partner relations and risk of HIV infection in Thailand*. Bangkok. Thai Red Cross Society and Institute of Population Studies, Chulalongkorn University.
- Sittitrai, W., Sakondhavit, C., & Brown, T. (1992). *A survey of men having sex with men in a northeastern Thai province*. Bangkok: Program of AIDS, Thai Red Cross Society.
- Snyder, C. R. & Forsyth, D. R. (1991). *Handbook of social and clinical psychology*. New York: Pergamon Press.
- Snyder, C. R. (1997). Unique invulnerability: A classroom demonstration in estimating personal mortality. *Teaching of Psychology, 24*(3), 197-199.
- Sritanyarat, P. (1996). *The Effect of logotherapy group on decreasing death anxiety in cancer patients*. Unpublished Master Thesis in counseling psychology. Department of Psychology, Chulalongkorn University.
- Stall, R., Barette, D., Bye, L., Catania, J., Frutchey, C., Henne, J., Lemp, G., & Paul, J. (1992). A comparison of younger and older gay men's HIV risk-taking behaviors: The communication technologies 1989 cross-sectional survey. *Journal of Acquired Immune Deficiency Syndromes, 5* (7), 682-687.
- Suarez, T. P., Kelly, J. A., Pinkerton, S. D., Stevenson, Y. L., Hayat, M., Smith, M. D., & Ertl, T. (2001). Influence of a partner's HIV serostatus, use of highly active antiretroviral therapy, and viral load on perceptions of sexual risk in a community sample of men who have sex with men. *Journal of Acquired Immune Deficiency Syndromes, 28*, 471-477.
- Tao, G. (1995). *Modifying high-risk sexual behaviors among gay and bisexual adolescents: Evaluation of an intervention program*. Unpublished Ph. D. Dissertation. University of Minnesota.
- Taylor, S. E., Dilorio, C. Stephens, T. T., & Soet, J. E. (1997). A comparison of AIDS-related sexual risk behaviors among African-American college students. *J Natl Med Assoc, 89*, 397-403.
- Thato, S. (2002). *An Assessment of risky health behaviors during adolescence among vocational students as conceptualized by the expanded health belief model in Bangkok, Thailand*. Unpublished Ph. D. Dissertation. The School of Nursing, University of Pittsburgh.
- The World Bank, Thailand Office (2000). *Social monitor Thailand*. Bangkok: The World Bank.
- Thompson, S. C., Anderson, K., Freedman, D., & Swan, J. (1996). Illusions of safety in a risky world: A study of college students' condom use. *Journal of Applied Social Psychology, 26*(3), 189-210.
- Thompson, S. C., Armstrong, W., & Thomas, C. (1998). Illusions of control, underestimations, and accuracy: a control heuristic explanation. *Psychological Bulletin, 123* (2), 143-151.
- Thompson, S. C., Kent, D. R., Thomas, C., & Vrungos, S. (1999). Real and illusory control over exposure to HIV in college students and gay men. *Journal of Applied Social Psychology, 29*, 1128-1150.

- Valente, T. W. (2002). *Evaluating health promotion programs*. New York: Oxford University Press.
- Visker, T. L. (1986). *Self-consciousness and physical self-efficacy in relationship to exercise adherence*. Unpublished Ed.D. Dissertation. Indiana University.
- Washington State Department of Health. (2002). *Sexual behavior*. Washington: Olympia.
- Wiley, D. C., James, G. & Jordan, B. G. (1996). Assessing the health behaviors of Texas college students. *J AM Coll Health*, 46(1), 3-8.
- Williams, S. S., Kimble, D. L., Covell, N. H., Weiss, L. H., Newton, K. J., Fisher, J. D., & Fisher, W. A. (1992). College students use implicit personality theory instead of safer sex. *Journal of Applied Social Psychology*, 22, 921-923.
- Witte, K. (1992a). Preventing AIDS through persuasive communications: A framework for constructing effective culturally-specific health messages. In E. Korzenny & S. Ting Toomey (Eds.), *International and Intercultural Communication Annual*, 16, 67-86.
- Witte, K. (1992b). Putting the fear back into fear appeals: The extended parallel process model. *Communication Monographs*, 59, 329-349.
- Wolf, S., Gregory, L. & Stephan, W. G. (1986). Protection motivation theory: Prediction of intentions to engage in anti-nuclear war behaviors. *Journal of Applied Social Psychology*, 16, 310-321.
- Wong, M. L., Archibald, C., Chan Roy, K. W., Goh, A., Tan, T. C., & Goh, C. L. (1994). Condom use negotiation among sex workers in Singapore: Findings from qualitative research. *Health Education Research*, 9 (1), 57-67.
- Wong, M. L., Lubek, I., Dy, B. C., Pen, S., Kros, S., & Chhit, M. (2002). *Social and behavioral factors associated with condom use among direct sex worker in Siem Reap, Cambodia*. Unpublished Manuscripts. Faculty of Medicine, National University of Singapore.
- World Health Organization. (1999). *Men in Nepal ignoring risks from unprotected casual sex*. Department of Reproductive Health and Research, World Health Organization.
- Wulfert, E., & Wan, C. K. (1993). Condom use: A self-efficacy model. *Health Psychology*, 12(5), 346-353.
- Zamboni, B. D., Crawford, I., & Williams, P. G. (2000). Examining communication and assertiveness as predictors of condom use: Implications for HIV prevention. *AIDS Education Prevention*, 12(6), 492-504.
- Zuckerman, M. (1983). Sensation seeking and sports. *Personality and Individual Differences*, 4 (3), 285-293.

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลายในเขต กรุงเทพมหานคร

ระวีวรรณ ดนัยดุยฎีกุล

สาขาวิชาพฤกษศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ปัญหาเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยที่เหมาะสมของวัยรุ่น ถือเป็นปัญหาที่ต้องเร่งแก้ไข เนื่องจากวัยรุ่นเป็นส่วนหนึ่งของการสร้างสรรค์สังคม ซึ่งการหาแนวทางการแก้ไขนั้นต้องเกิดจากความร่วมมือกันของทุกฝ่าย เริ่มจากครอบครัว ไปสู่สังคม ร่วมกันปลูกฝังให้วัยรุ่นละเว้นเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันและแก้ไขปัญหาเรื่องเพศ อย่างไรก็ตาม การออกคำสั่งหรือบังคับให้วัยรุ่นเหล่านั้นละเว้นเพศสัมพันธ์เพียงอย่างเดียวอาจประสบผลสำเร็จได้ยาก เนื่องจากยังมีปัจจัยอีกมากมายที่ประกอบขึ้นเป็นสิ่งแวดล้อมของวัยรุ่นที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการละเว้นเพศสัมพันธ์ ซึ่งการศึกษาวิจัยปัจจัยที่สัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นโดยตรงนั้น ยังมีไม่มากนัก โดยมากมักเป็นงานวิจัยในต่างประเทศ ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการเปรียบเทียบความแตกต่างของวัยรุ่นที่ละเว้นเพศสัมพันธ์กับวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ ดังการศึกษาของ Lacson และคณะ (1997) พบว่ากลุ่มนักศึกษาในเขตเมืองประเทศฟิลิปปินส์ ที่ละเว้นเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาที่โบสถ์มากกว่านักศึกษาในกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ อีกทั้งส่วนใหญ่ไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและการมีเพศสัมพันธ์เพื่อความรื่นรมย์ นอกจากนี้ยังพบว่า กลุ่มนักศึกษาที่ละเว้นการมีเพศสัมพันธ์มีความรู้เกี่ยวกับถุงยางอนามัย และวิธีการคุมกำเนิดน้อยกว่ากลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ รวมทั้งมีพี่น้องที่เคียดแค้นกว่าอายุต่ำกว่า 19 ปี น้อยกว่ากลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์อีกด้วย และในงานวิจัยเดียวกันนี้เอง พบว่าผู้ชายมีแนวโน้มที่จะมีเพศสัมพันธ์มากกว่าผู้หญิง ขณะที่ผู้หญิงมีการสื่อสารเรื่องเพศกับบิดามารดามากกว่าผู้ชาย Lammers และคณะ (2000) พบว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการยับยั้งการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ การที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมสูง อาศัยอยู่ในเขตชนบท ผลการเรียนดี มีความเคร่งศาสนา ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายเชื่อมั่นในการเอาใจใส่ดูแลของบิดามารดา และได้รับความคาดหวังสูงจากบิดามารดา Donnelly, Eadie, Denny และ Goldfarb (1999) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเจตคติและพฤติกรรมของการละเว้นเพศสัมพันธ์ของผู้ที่เข้าอบรมเป็นผู้ให้การปรึกษากลุ่มเพื่อน (Peer Counseling Group) ที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปี พบว่า ปัจจัยที่สัมพันธ์กับเจตคติต่อการละเว้นเพศสัมพันธ์ คือ เพศ การเห็นคุณค่าในตนเอง และความเคร่งในศาสนา และปัจจัยที่สัมพันธ์กับการคงไว้ซึ่งการละเว้นเพศสัมพันธ์ คือ เพศ ระดับชั้นปี

การเห็นคุณค่าในตนเอง และความเคร่งในศาสนา ส่วนปัจจัยที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมทางเพศ คือ ระดับชั้นปีและความเคร่งในศาสนา ซึ่งปัจจัยเหล่านี้จะสะท้อนให้เห็นถึงเจตคติ พฤติกรรม และการรับรู้ต่อการละเว้นเพศสัมพันธ์ของผู้เข้าอบรม เพื่อเป็นแนวทางในการคัดเลือกผู้ที่จะเข้าโครงการให้การปรึกษากลุ่มเพื่อนต่อไป

สำหรับการศึกษาในประเทศไทย ส่วนใหญ่เป็นการเน้นทำความเข้าใจต่อปัจจัยเสี่ยง (Risk Factors) ที่ส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์ ทำให้มองเห็นประเด็นสำคัญประเด็นหนึ่งว่า การป้องกันและแก้ไขปัญหาต้องมองแบบองค์รวม เนื่องจากปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย ทั้งที่เป็นปัจจัยภายในตัวบุคคล และปัจจัยภายนอกตัวบุคคล จากการศึกษาของพิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ (2536) พบว่า ปัจจัยที่สามารถทำนายพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ ได้แก่ ประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์ที่ได้รับมาก่อนด้วยตนเอง รายได้ เจตคติเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ และความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ตามลำดับ ทำนองเดียวกัน มีการศึกษาที่พบว่า ปัจจัยทางสิ่งแวดล้อม ได้แก่ การไปเที่ยวคลับ บาร์ หรือสถานเริงรมย์อื่นๆ สายวิชาที่กำลังศึกษาอยู่ การดื่มสุรา อาชีพของบิดา และการมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์กับหญิงบริการทางเพศ มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ของนักเรียนวัยรุ่นชายด้วยเช่นกัน (จุฬารัตน์ หัวหาญ, 2539) การศึกษาของขวัญชนก ศิริวิวัฒนกาญจน์ (2541) พบว่า ปัจจัยที่ทำนายการมีเพศสัมพันธ์ ได้แก่ ที่พักอาศัย การมีคู่อริ การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ความรู้เรื่องโรคเอดส์ การดื่มสุรา อายุ และความมีอิสระในการออกจากที่พักอาศัย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการศึกษาในประเทศไทยที่มุ่งไปที่ปัจจัยป้องกันการมีเพศสัมพันธ์โดยตรงยังพบไม่มาก แต่ก็เป็นการศึกษาวิจัยที่สอดคล้องกับการละเว้นเพศสัมพันธ์และเกี่ยวเนื่องกับปัญหาสังคม เช่น การระบาดของโรคเอดส์/เอชไอวี/เอดส์จากเพศสัมพันธ์ ทำให้เกิดการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการป้องกันมิให้มีเพศสัมพันธ์ที่เสี่ยงต่อการติดโรคและสนับสนุนให้มีการละเว้นเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย ซึ่งก็ได้พบว่า การที่วัยรุ่นมีการรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการเป็นโรคเอดส์ การมีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์ การรับรู้โอกาสเสี่ยงต่อการติดเชื้อและความร้ายแรงของโรคเอดส์ มีอิทธิพลต่อการละเว้นการมีเพศสัมพันธ์ (พัชรินทร์ บางท่าไม้, 2535; ภิรพงษ์ ภิรมณ์, 2537)

ดังนั้น เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้เกี่ยวกับปัจจัยป้องกันกรณีพิศสัมพันธ์มาก ผู้วิจัยจึงศึกษาเรื่องนี้ เพราะนอกจากจะทำให้เกิดความเข้าใจในปัจจัยที่สัมพันธ์กับการละเว้นพิศสัมพันธ์ของวัยรุ่นแล้ว ยังสามารถใช้เป็นแนวทางหนึ่งในการสร้างความเข้าใจให้แก่บุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวัยรุ่น ในการส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลให้วัยรุ่นละเว้นพิศสัมพันธ์ และสร้างมาตรการป้องกันพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสมแก่ประชากรกลุ่มนี้ต่อไป

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นพิศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมการมีพิศสัมพันธ์ และการละเว้นพิศสัมพันธ์

ตัวแปรอิสระ มี 10 ตัวแปร ได้แก่ ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ ความรู้เรื่องเพศ เจตคติต่อการมีพิศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน สถานภาพสมรสของบิดามารดา สถานะทางเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว สัมพันธภาพภายในครอบครัว การสื่อสารเรื่องเพศของบุคคลในครอบครัว ลักษณะการพักอาศัยในปัจจุบัน การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีพิศสัมพันธ์ และแหล่งความรู้เรื่องเพศ

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยสุ่มแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) เป็นวัยรุ่นหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในภาคปลายปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตพัฒนาจำนวน 200 คน และวัยรุ่นหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 1-3 ในภาคปลายปีการศึกษา 2546 ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในเขตคูสิตจำนวน 200 คน และเขตพัฒนา จำนวน 100 คน รวมทั้งสิ้น 500 คน ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) สุ่มห้องเรียนระดับชั้นละ 1-2 ห้องเรียน ขึ้นอยู่กับจำนวนนักเรียนในแต่ละระดับชั้นของโรงเรียน ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดทำแบบสอบถาม และหลังจากตรวจสอบแบบสอบถามพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถามครบถ้วนมีจำนวน 377 คน แบ่งเป็นกลุ่มที่ละเว้นพิศสัมพันธ์จำนวน 242 คน และกลุ่มที่มีพิศสัมพันธ์จำนวน 135 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยแบ่งออกเป็น 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป

ส่วนที่ 2 แบบวัดและแบบสอบถามเกี่ยวกับตัวแปรอิสระ แบ่งเป็น

1. แบบวัดความรู้เรื่องเพศ

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองจากแนวคิดเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศศาสตร์ศึกษาตามอายุของผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ นิกอร์ คูสิตลิน และคณะ (2545) โดยมีเนื้อหาครอบคลุม 3 ด้าน คือ (1) พื้นฐานทางชีววิทยา (2) พฤติกรรมทางเพศ (3) ปัญหาทางเพศ แบบวัดนี้มีทั้งหมด 22 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบหลายตัวเลือก (Multiple Choices) มี 4 ตัวเลือก แบ่งเป็นด้านความรู้ 13 ข้อ และความเข้าใจ 9 ข้อ หาค่าความเที่ยงด้วยวิธีทดสอบซ้ำ (Test and Retest) มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.65

2. แบบวัดเจตคติต่อการมีพิศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองจากแนวคิดเกี่ยวกับเจตคติของนิกอร์ คูสิตลิน และคณะ (2545) และสุชา จันทรเอม (2540) และส่วนหนึ่งมาจากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของจุฬารัตน์ หัวหาญ (2539), ศรีพิพธา จาริวงษ์ (2539), ดารุณี ภูษณสุวรรณศรี (2540) และสุวรรณหา หงษ์ศรีสุวรรณ (2544) มีลักษณะเป็นมาตรวัดการประมาณค่าแบบ Likert Scale 5 ระดับ (เห็นด้วยอย่างยิ่ง-ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) แบบวัดนี้มีทั้งหมด 10 ข้อ แบ่งเป็นข้อความเชิงบวกจำนวน 5 ข้อ และข้อความเชิงลบจำนวน 5 ข้อ มีค่าอัลฟา 0.76

3. แบบสอบถามเกี่ยวกับสัมพันธภาพภายในครอบครัว

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเองจากการทบทวนแนวคิดในเรื่องของการสื่อสารภายในครอบครัวที่มีประสิทธิภาพของอุมาพร ตรังคสมบัติ (2544) และแนวคิดในเรื่องลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นของก่อศักดิ์ พาณิชย (2519) และส่วนหนึ่งได้จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องของดิรพงษ์ ภิรมนัส (2537), ศรีพิพธา จาริวงษ์ (2539) และกุหลาบ รัตนสังขธรรม และคณะ (ม.ป.ป.) จากการทบทวนแนวคิดและงานวิจัยดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่าสัมพันธภาพภายในครอบครัว เป็นปฏิสัมพันธ์ต่อกันระหว่างตัววัยรุ่นหญิงกับสมาชิกในครอบครัวที่ประกอบด้วย (1) ความผูกพันและการสนับสนุนของบุคคลในครอบครัว (2) การสื่อสารภายในครอบครัว (3) ลักษณะความสัมพันธ์ภายในครอบครัว แบบสอบถามนี้มีมาตรวัดการประมาณค่าแบบ Likert Scale 5 ระดับ (บ่อยที่สุด-ไม่เคยเลย) มีทั้งหมด 12 ข้อ มีค่าอัลฟา 0.75

4. แบบสอบถามการสื่อสารเรื่องเพศของบุคคลในครอบครัว

เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเอง ตามแนวคิดของ Jaccard (1990) ซึ่งมีแนวคิดว่าการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างผู้ปกครองกับบุตรเป็นส่วนหนึ่งในด้านปัจจัยของครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมพิศสัมพันธ์ของวัยรุ่น และเป็นกระบวนการที่ครอบคลุม 5 มิติ ได้แก่ ขอบเขตของการสื่อสาร ลักษณะท่าทางของการสื่อสาร เนื้อหาของเรื่องเพศ ระยะเวลาที่มีให้เพียงพอต่อการพูดคุยเรื่องเพศ และบรรยากาศสถานที่ที่เหมาะสมขณะที่มีการพูดคุยเรื่องเพศ มีลักษณะเป็นมาตรวัดการประมาณค่าแบบ Likert Scale 5 ระดับ (เห็นด้วยอย่างยิ่ง-ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง) แบบวัดนี้มีทั้งหมด 20 ข้อ มีค่าอัลฟา 0.79

ผลการวิจัย

หลังจากผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามจำนวน 500 ฉบับ พบว่ามีแบบสอบถามที่ตอบครบถ้วนสมบูรณ์จำนวน 377 ฉบับ แบ่งเป็นกลุ่มที่ละเว้นเพศสัมพันธ์จำนวน 242 ฉบับ และกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์จำนวน 135 ฉบับ แล้วนำมาวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยสถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) และวิเคราะห์หาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย และสร้างสมการพยากรณ์โอกาสเกิดการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิง โดยใช้เทคนิคการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก (Logistic Regression Analysis) เพื่อที่จะใช้ค่าของตัวแปรอิสระพยากรณ์ว่าสถานะทางเพศสัมพันธ์จะเป็นการละเว้นเพศสัมพันธ์หรือการมีเพศสัมพันธ์ โดยเลือกตัวแปรอิสระเข้าสมการความถดถอยโลจิสติก ด้วยเทคนิค Forward Stepwise ผลการวิเคราะห์พบว่าในบรรดาตัวแปรอิสระทั้งหมด 10 ตัวแปร มีตัวแปรอิสระ 5 ตัวแปรที่เข้าสู่สมการความถดถอยโลจิสติก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ได้แก่ การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ ความรู้เรื่องเพศ และสัมพันธ์ภายในครอบครัว ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติกแบบขั้นตอนของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย

Step	ตัวแปร	B	SE	df	Exp(B)
1	เพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์	-1.69*	0.27	1	0.18
2	เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน	-0.09*	0.02	1	0.92
3	ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ	0.00*	0.00	1	1.00
4	ความรู้เรื่องเพศ	0.10*	0.04	1	1.11
5	สัมพันธ์ภายในครอบครัว	0.05*	0.02	1	1.05

* $p < 0.01$

จากตารางที่ 1 เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยโลจิสติก พบว่าตัวแปรอิสระแต่ละตัว มีความสัมพันธ์กับตัวแปรตาม ดังต่อไปนี้

1. เพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์

การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการละเว้นเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($B = -1.69$, $p < 0.01$) นั่นคือ การมีจำนวนเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็จะเพิ่มขึ้นด้วย

2. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการละเว้นเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($B = -0.09$, $p < 0.01$) นั่นคือ การมีเจตคติในเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย

3. ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ

ค่าใช้จ่ายประจำเดือนของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($B = 0.00$, $p < 0.01$) ในที่นี้ ถ้าพิจารณาจากค่า $B = 0.00$ จะทำให้ $\text{Exp}(B)$ หรือ $e^B = 1$ ซึ่งทำให้ค่าของโอกาสที่สถานะทางเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงจะเป็นการละเว้นเพศสัมพันธ์ไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง จึงสรุปได้ว่า การมีค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับสูงขึ้น ไม่มีความสัมพันธ์กับโอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ มีเพศสัมพันธ์

4. ความรู้เรื่องเพศ

ความรู้เรื่องเพศของกลุ่มตัวอย่างมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการละเว้นเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($B = 0.10$, $p < 0.01$) นั่นคือ การมีความรู้เรื่องเพศเพิ่มขึ้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ก็จะลดลงด้วย

5. สัมพันธภาพภายในครอบครัว

สัมพันธภาพภายในครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการละเว้นเพศสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($B = 0.05$, $p < 0.01$) นั่นคือ การมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ดีโอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ลดลงด้วย

จากผลการศึกษารั้งนี้ พบว่า ตัวแปรค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ มีค่า $B = 0.00$ แสดงว่า การเปลี่ยนแปลงของค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ ไม่ได้ทำให้โอกาสที่วัยรุ่นหญิงจะมีหรือไม่มีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นหรือลดลง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงนำเฉพาะตัวแปรที่มีความสัมพันธ์โดยตรงกับการละเว้นเพศสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จำนวน 4 ตัวแปร มาวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติกอีกครั้ง โดยตัดตัวแปรค่าใช้จ่ายประจำเดือนออก ได้ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติกของปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิง

Step	ตัวแปร	B	SE	df	Exp(B)
1	เพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์	-1.68*	0.26	1	0.19
2	ความรู้เรื่องเพศ	0.10*	0.04	1	1.10
3	เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน	-0.09*	0.02	1	0.91
4	สัมพันธภาพภายในครอบครัว	0.03*	0.02	1	1.04

* $p < 0.01$

จากนั้นผู้วิจัยได้นำเอาปัจจัยที่สัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์มาเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ละเว้นและไม่มีเพศสัมพันธ์ เพื่อให้เห็นความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม จะเห็นได้ว่ากลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์กว่าครึ่งหนึ่งมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 76.30 ของกลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ ขณะที่กลุ่มที่ละเว้นเพศสัมพันธ์ส่วนใหญ่จะตอบว่าไม่มีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์ คิดเป็นร้อยละ 41.30 ของกลุ่มที่ละเว้นเพศสัมพันธ์ ดังตารางที่ 3 นอกจากนี้ ยังพบว่ากลุ่มที่ละเว้นเพศสัมพันธ์มีค่าเฉลี่ยของคะแนนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานต่ำกว่ากลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ แต่มีค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้เรื่องเพศ และค่าเฉลี่ยของคะแนนสัมพันธภาพภายในครอบครัวสูงกว่ากลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 3 เปรียบเทียบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามการมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์

ปัจจัย	ละเว้นเพศสัมพันธ์		มีเพศสัมพันธ์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์				
ไม่มี	100	41.30	16	11.90
มี	85	35.10	103	77.63
ไม่ทราบ	57	23.60	16	11.90
รวม	242	100.00	135	100.00

ตารางที่ 4 เปรียบเทียบความแตกต่างของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะของปัจจัยที่สัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์

ปัจจัย	ละเว้นเพศสัมพันธ์ (n = 242)		มีเพศสัมพันธ์ (n = 135)	
	M	SD	M	SD
คะแนนเจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน Min = 10 Max = 48	24.05	6.41	28.63	6.43
คะแนนความรู้เรื่องเพศ Min = 2 Max = 22	16.15	2.97	15.47	3.78
คะแนนสัมพันธภาพภายในครอบครัว Min = 22 Max = 60	45.12	7.50	42.40	7.63

จากปัจจัยดังกล่าวข้างต้น สามารถนำมาเขียนสมการพยากรณ์โอกาสเกิดการละเว้นเพศสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$\text{โอกาสเกิดการละเว้นเพศสัมพันธ์} = 0.95 - 1.68 (\text{FRIEND}) + 0.097(\text{KNOWLEDGE}) - 0.09 (\text{ATTITUDE}) + 0.034(\text{RELATION})$$

- เมื่อ FRIEND = การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์
- KNOWLEDGE = ความรู้เรื่องเพศ
- ATTITUDE = เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน
- RELATION = สัมพันธภาพภายในครอบครัว

ปัจจัยเหล่านี้สามารถร่วมกันพยากรณ์โอกาสเกิดการละเว้นเพศสัมพันธ์และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงตอนปลาย กล่าวคือ สามารถพยากรณ์โอกาสเกิดการละเว้นเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงได้ถูกต้อง 197 คน นั่นคือ พยากรณ์ถูก 81.40% และสามารถพยากรณ์โอกาสมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นหญิงได้ถูกต้อง 79 คน นั่นคือ พยากรณ์ถูก 58.50% และเปอร์เซ็นต์รวมของการพยากรณ์ถูกต้องเท่ากับ 73.20% ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 อัตราความสามารถในการพยากรณ์โอกาส
เกิดการละเว้นเพศสัมพันธ์และการมีเพศสัมพันธ์ของ
วัยรุ่นหญิงตอนปลาย

กลุ่มจริง	กลุ่มที่คาดคะเน			พยากรณ์ ถูกต้อง (%)
	ละเว้น เพศ สัมพันธ์	มี เพศ สัมพันธ์	จำนวน ราย	
ละเว้นเพศสัมพันธ์	197	45	242	81.40
มีเพศสัมพันธ์	56	79	135	58.50
% รวมของพยากรณ์ ถูกต้อง				73.20

จะเห็นได้ว่า ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับไม่เป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนดว่าวัยรุ่นจะมีการละเว้นเพศสัมพันธ์หรือไม่ ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าวัยรุ่นหญิงที่มีจำนวนเพื่อนสนิทที่มีเพศสัมพันธ์ มีเจตคติที่ไม่เห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน มีความรู้เรื่องเพศดี และมีสัมพันธภาพที่ดีภายในครอบครัว ส่งผลให้วัยรุ่นหญิงมีแนวโน้มจะละเว้นเพศสัมพันธ์

สรุปและอภิปรายผล

จากการวิเคราะห์ความถดถอยโลจิสติก เพื่อหาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการละเว้นเพศสัมพันธ์ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การมีเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์

ผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การที่วัยรุ่นมีจำนวนเพื่อนสนิทที่เคยมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าวัยรุ่นมักใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับเพื่อน บางครั้งไม่กล้าปฏิเสธเพื่อน เมื่อมีการชักชวนกันไปตามสถานที่ต่างๆ ที่เอื้อให้เกิดการมีเพศสัมพันธ์ได้ง่าย ดังการศึกษาที่พบว่าวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์ตั้งแต่อายุยังน้อยมักจะใช้เวลาทำกิจกรรมร่วมกันกับเพื่อนในตอนกลางคืน และวันสุดสัปดาห์ (Kraft, 1991; Manlove et al., 2001) ทำนองเดียวกัน อนาคต ชีระพันธุ์ และคณะ (2544) ศึกษาพบว่า การทำกิจกรรมของกลุ่มเพื่อนที่คบมีผลต่อพฤติกรรมทางเพศในทางที่เหมาะสมของนักเรียนวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษา นอกจากนี้ยังพบว่าวัยรุ่นนั้นมักจะปรึกษากับเพื่อนมากกว่าผู้ใหญ่ โดยเฉพาะปัญหาเรื่องเพศ (Magnani et al., 2002) และผลจากการศึกษานี้เองทำให้เด็กมีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์มากขึ้น นอกจากนั้นยังมีการศึกษาที่พบว่าวัยรุ่นที่เข้ามาใช้บริการสุขภาพในคลินิกที่มีพฤติกรรมเสี่ยงต่อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มักมีการรับรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของกลุ่มเพื่อนอีกด้วย (Boyer et al., 2000) และในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่อยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ละเว้นเพศสัมพันธ์ มักมีการละเว้นเพศสัมพันธ์ด้วยเช่นกัน (Beal et al., 2001; Santelli et al., 2004)

2. เจตคติต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน

ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า เมื่อวัยรุ่นมีเจตคติในเชิงบวกต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์เพิ่มขึ้นด้วย ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่าผู้ที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว มักจะมีเจตคติไปในทำนองเห็นด้วยต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และเห็นว่าการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานไม่ถือว่าเป็นเรื่องที่เสียหายและยอมรับได้ (จุฬารัตน์ ท้าวหาญ, 2539; พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ, 2536; ศรีพิพธา จาริวงษ์, 2539; ขวัญชนก ศิริวิฒนกาญจน์, 2541) ส่วนกลุ่มที่ละเว้นเพศสัมพันธ์มีแนวโน้มไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน ส่วนหนึ่งอาจมาจากวัฒนธรรม ค่านิยม และมาตรฐานของสังคม ที่ต่างก็ปลูกฝังการแสดงออกในเรื่องเพศของวัยรุ่นหญิง ถึงแม้ว่าสังคมในปัจจุบันจะเปลี่ยนไป แต่จากผลการวิจัย ครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ายังคงมีวัยรุ่นหญิงกลุ่มที่มีเจตคติเรื่องเพศสอดคล้องกับความคาดหวังของสังคมอยู่

3. ค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่ได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การที่วัยรุ่นหญิงมีค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่เพิ่มขึ้นนั้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์หรือไม่มีเพศสัมพันธ์ไม่เพิ่มขึ้นหรือลดลง ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า มีปัจจัยด้านอื่นๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้มากกว่าปัจจัยเรื่องค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่วัยรุ่นได้รับเพียงอย่างเดียว แต่รายได้จะเพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น ซึ่งอายุที่เพิ่มขึ้นน่าจะส่งผลต่อการมีเพศสัมพันธ์มากกว่ารายได้ที่เพิ่มขึ้นเพียงอย่างเดียว (พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ, 2536) อีกทั้งการที่วัยรุ่นจะมีหรือไม่มีเพศสัมพันธ์นั้น ไม่ขึ้นอยู่กับค่าใช้จ่ายที่ตนเองมีอยู่ และการมีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นไม่ได้ทำไปเพื่อต้องการเงิน แต่อาจเกิดจากการทำตามกลุ่มเพื่อนที่คบอยู่ รวมไปถึงการยอมรับค่านิยมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานตามกลุ่มเพื่อนด้วย (กรองทิพย์ จันแยม, 2538) รวมทั้งความเชื่อในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานของวัยรุ่นยังไม่ขึ้นอยู่กับฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกัน แต่ขึ้นอยู่กับสภาพการพักอาศัยกับบิดามารดามากกว่า (ณัฐวดี วิจิธรรม, 2539) นอกจากนี้การเปิดรับเรื่องเพศจากสื่อต่างๆ ยังอาจเป็นปัจจัยหนึ่ง ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่นได้มากกว่าปัจจัยเรื่องค่าใช้จ่ายประจำเดือนที่วัยรุ่นได้รับเพียงอย่างเดียว เนื่องจากมีการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นอายุระหว่าง 13-21 ปี ที่มีค่าใช้จ่ายที่แตกต่างกัน มีการเปิดรับสื่อมวลชน (เช่น โทรทัศน์ เป็นต้น) และสื่อเฉพาะกิจ (เช่น โปสเตอร์ เป็นต้น) ไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้เนื่องจากสื่อมวลชนเป็นสื่อที่ส่งข่าวสารไปยังผู้รับสารเป้าหมายจำนวนมาก ที่อยู่กระจัดกระจายได้ในเวลารวดเร็ว และเป็นสื่อที่ไม่จำกัดกลุ่มเป้าหมาย ไม่ว่ากลุ่มวัยรุ่นจะมีรายได้น้อย หรือมากก็ตาม อีกทั้งยังสามารถรับแผ่นพับหรือโปสเตอร์ได้เช่นเดียวกัน (สินินภา กุศลว่าง, 2544) เช่นเดียวกับสื่อโฆษณาสินค้าต่างๆ เช่น ลูกกลิ้งน้ำหอม โลชั่น โฟมล้างหน้า เป็นต้น ที่แสดงการสัมผัสกอดจูบ

เนื้อตัวร่างกายระหว่างวัยรุ่นหญิงและชาย ซึ่งเนื้อหาข้อมูลข่าวสารเรื่องเพศที่ได้รับนั้น ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นได้ โดยไม่ขึ้นกับค่าใช้จ่ายประจำเดือน (อนงค์ ชีระพันธุ์ และคณะ, 2544) และนอกเหนือจากสื่อมวลชน ยังมีสื่ออินดิวิดูเอลที่สตรีวัยรุ่นและวัยทำงานที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน สามารถรับเนื้อหาเรื่องเพศได้ไม่แตกต่างกัน อาจเนื่องจากหาซื้อได้ง่าย และไม่ต้องลงทุนมาก ผู้ที่รายได้น้อยก็สามารถซื้ออ่านได้ และไม่ว่ากลุ่มวัยรุ่นจะมีรายได้น้อยหรือมากก็ตาม มักมีความสนใจไม่แตกต่างกัน ในเนื้อหาแฟชั่น การแต่งกายแต่งหน้า และรองลงมาคือเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องเพศ เช่น เทคนิคการจูบใจเพศตรงข้าม เป็นต้น ส่วนส่งผลกระทบต่อปรับเปลี่ยนแปลงของเจตคติเรื่องเพศของวัยรุ่นได้ไม่ต่างกัน (เริงฤดี ปรากฏการณ์, 2544)

4. ความรู้เรื่องเพศ

ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า เมื่อวัยรุ่นมีความรู้เรื่องเพศเพิ่มขึ้น โอกาสที่วัยรุ่นจะมีเพศสัมพันธ์ลดลง ทั้งนี้อาจเป็นไปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ละเว้นเพศสัมพันธ์มีความรู้เรื่องเพศอย่างถูกต้อง จะตระหนักและสามารถเปรียบเทียบผลดีผลเสียของพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ได้ อีกทั้งมีพฤติกรรมทางเพศในทางที่เหมาะสม (อนงค์ ชีระพันธุ์ และคณะ, 2544) นอกจากนี้วัยรุ่นมีแนวโน้มจะมีเพศสัมพันธ์ลดลง หากมีความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ และมีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับสูง (พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ, 2536; ขวัญชนก ศิริวิฒนกาญจน์, 2541; Magnani et al., 2002) ในทางตรงกันข้ามวัยรุ่นที่มีความรู้เรื่องเพศ และเรื่องโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ในระดับต่ำ มักมีคู่นอนหลากหลาย ตลอดจนมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง (Kershaw et al., 2003; Rock, Ireland, & Resnick, 2003)

ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการศึกษาที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี ที่มีความรู้เรื่องโรคเอดส์ในระดับที่สูง มักคิดว่าตนเองรู้จักวิธีป้องกันตนเองดี ทำให้ไม่มีความเสี่ยงต่อการติดโรค ดังนั้นจึงมีแนวโน้มมากขึ้นที่จะมีเพศสัมพันธ์ (จิรพงษ์ ภิรมณ์, 2537) อีกทั้งวัยรุ่นที่มีเพศสัมพันธ์แล้ว มักมีความรู้เรื่องถุงยางอนามัย และวิธีการคุมกำเนิดในระดับที่สูงกว่าวัยรุ่นที่ละเว้นเพศสัมพันธ์ อาจเป็นไปได้ว่า ผู้ที่ละเว้นเพศสัมพันธ์จะมีประสบการณ์การใช้ถุงยางอนามัย และการคุมกำเนิดน้อยกว่าผู้ที่มีเพศสัมพันธ์ (Lacson et al., 1997) ทำนองเดียวกัน การศึกษาของ Magnani และคณะ (2002) พบว่า วัยรุ่นที่ได้รับความรู้เรื่องการคุมกำเนิดจากกลุ่มเพื่อนเพิ่มขึ้น มักมีแนวโน้มสูงขึ้นที่จะมีเพศสัมพันธ์ อาจเป็นไปได้ว่าวัยรุ่นกลุ่มนี้คิดว่าตนเองรู้จักวิธีใช้เป็นอย่างดี จึงไม่เสี่ยงต่อการได้รับผลเสียจากการมีเพศสัมพันธ์

จากความแตกต่างของผลการศึกษาครั้งนี้กับการศึกษาที่กล่าวมาข้างต้น อาจเป็นไปได้ว่าในแต่ละการวิจัย เป็นการศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกันไปตาม

อายุ เพศ ประสบการณ์ชีวิต ลักษณะของสถานศึกษา และแหล่งความรู้เรื่องเพศ รวมทั้งมีความสนใจในเรื่องเพศแตกต่างกัน อีกทั้งยังน่าจะเกี่ยวข้องกับการมีคู่อภิสิทธิ์ เพราะหากวัยรุ่นหญิงมองว่า “เรื่องเพศเป็นเรื่องไกลตัว” และยังไม่มีความรู้ มักไม่ตอบเกี่ยวกับเรื่องการเลือกคบแฟน การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย การป้องกันโรคเอดส์ และการตั้งครรภ์ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า ผู้ที่ไม่มีคู่อภิสิทธิ์อาจให้ความสนใจและจดจำเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศในด้านการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และโรคเอดส์ รวมทั้งวิธีใช้การคุมกำเนิดที่ถูกต้อ น้อยกว่าผู้ที่เคยมีประสบการณ์การมีเพศสัมพันธ์แล้ว (อร่ามศรี กฤษณเสถียร, 2543) นอกจากนี้เมื่อพิจารณาเนื้อหาของ การวัดความรู้เรื่องเพศจากงานวิจัยหลายเรื่อง พบว่า มีความแตกต่างกันไปตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ทำให้เนื้อหาของแบบวัดความรู้เรื่องเพศจึงแตกต่างกัน

5. สัมพันธภาพภายในครอบครัว

ผลการวิจัยในครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่า การที่วัยรุ่นมีสัมพันธภาพภายในครอบครัวที่ดี โอกาสมีเพศสัมพันธ์ก็จะลดลง ดังที่พบได้จากกลุ่มที่ละเว้นเพศสัมพันธ์ซึ่งมีค่าเฉลี่ยของคะแนนสัมพันธภาพภายในครอบครัวสูงกว่ากลุ่มที่มีเพศสัมพันธ์ ทั้งนี้การได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันกับบิดามารดามีส่วนในการป้องกันการมีเพศสัมพันธ์ได้ (Magnani et al., 2002) และการที่ครอบครัวให้ความรักความอบอุ่น มีความใกล้ชิดกันของบิดามารดากับบุตร มีการสื่อสารกันในครอบครัวที่ดี มีสิ่งแวดล้อมภายในครอบครัวดี และได้รับการเอาใจใส่ดูแลที่ดีจากบิดามารดาทำให้วัยรุ่นมีการคุมกำเนิดที่ละเว้นเพศสัมพันธ์ และชะลอการมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร (Jaccard et al., 1996; Lammers et al., 2000; Miller, 2002) นอกจากนี้ ความสัมพันธ์ที่ดีภายในครอบครัวมีส่วนสำคัญต่อความเชื่อในเรื่องของการรักเดียวใจเดียว ไม่ล่าส่อนทางเพศทำให้ปลอดภัยจากโรคเอดส์ รวมทั้งการรักนวลสงวนตัว รับผิดชอบและให้เกียรติหญิงที่ตนรัก และใช้ถุงยางอนามัยในการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ รวมไปถึงการตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์อีกด้วย (กุหลาบ รัตนสังฆธรรม และคณะ, ม.ป.ป.; Smith et al., 2003)

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

กุหลาบ รัตนสังฆธรรม และคณะ. (ม.ป.ป.). *สัมพันธภาพในครอบครัวกับปัญหาสุขภาพจิตและพฤติกรรมทางเพศของนักศึกษาในระดับอาชีวศึกษาในภาคตะวันออก*. รายงานการวิจัยและพัฒนาเพื่อป้องกันโรคเอดส์ ของทบวงมหาวิทยาลัย ปีงบประมาณ 2538.

ขวัญชนก ศิริวิฒนกาญจน์. (2541). *พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่สามารถร่วมทำนายการมีเพศสัมพันธ์ของเยาวชนหญิงโสด ในสังกัดศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนจังหวัดอุตรดิตถ์*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ และวางแผนประชากรบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ดาเรณี ภูษณสุวรรณศรี. (2540). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรสของนักศึกษาผู้ใหญ่ ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศูนย์การศึกษาออกโรงเรียน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาเอก สุขศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ดิรพงษ์ ดิรมนต์. (2537). *ปัจจัยทางจิตวิทยาสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมกำบังกันโรคเอดส์จากเพศสัมพันธ์ในกลุ่มนักศึกษาชายระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการระบาด บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- นิกอร์ ดุสิตสิน, วีระ นิยมวัน และ ไพลิน ศรีสุขโข. (2545). *คู่มือการสอนเพศศาสตร์ศึกษาระดับมัธยม. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- พัชรินทร์ บางท่าไม้. (2535). *ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมกำบังกันการติดเชื้อโรคเอดส์ของพนักงานและคนงานชายในโรงงานอุตสาหกรรม ในจังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- พิมพ์พรรณ ศิลปสุวรรณ. (2540). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเพศสัมพันธ์ของพนักงานสตรีวัยรุ่น ในโรงงานอุตสาหกรรม เขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- ศรีพัชรา จาริวงษ์. (2539). *ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนที่ทำงานในโรงงานอุตสาหกรรม จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- สุชา จันทรเฒ. (2540). *จิตวิทยาพัฒนาการ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: ไทยวัฒนาพานิช.*
- สุวรรณมา หงษ์ศรีสุวรรณ. (2544). *การเปิดรับข่าวสารความรู้ ทัศนคติ และการสื่อสารเรื่องเพศศึกษาของผู้ปกครอง นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ พัฒนาการ ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- อนงค์ ชีระพันธุ์, ปณิตดา เตือกพันธ์ และ สำเริง จันทสุวรรณ. (2544). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่น ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดขอนแก่น. วารสารมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์, 19(2), 26-34.*
- อุมาพร ตรังคสมบัติ. (2540). *จิตบำบัดและการให้การปรึกษาครอบครัว. กรุงเทพมหานคร: ชันดีการพิมพ์.*
- Donnelly, J., Eadie, C., Denny, G., & Goldfarb, E. S. (1999). Abstinence attitude and behaviors in peer educators: Risk and protective factors. *The International Electronic Journal of Health Education, 2(4)*, 138-143.
- Jaccard, J. (1990). *Adolescent contraceptive behavior: Conceptual and applied issues.* Unpublished manuscript. Albany State University of New York.
- Kershaw, T. S., Ethier, K. A., Niccolai, L. M., Lewis, J. B., & Ickovics, J. R. (2003). Misperceived risk among female adolescents: Social and psychological factors associated with sexual risk accuracy. *Health Psychology, 22(5)*, 523-532.
- Kraft, P. (1991). Age at first experience of intercourse among Norwegian adolescents: A lifestyle perspective. *Soc. Sci. Med., 33(2)*, 207-213.
- Lacson, R. S., Theocharis, T. R., Strack, R., Sy, F. S., Vincent, M. L., Osteria, T. S., & Jimenez, P. R. (1997). Correlates of sexual abstinence among urban University students in the Philippines. *Family Planning Perspectives, 23(4)*, 168-172.
- Lammers, C., Ireland, M., Resnick, M., & Blum, R. (2000). Influences on adolescents' decision to postpone onset of sexual intercourse: A survival analysis of virginity among youths aged 13 to 18 years. *Journal of Adolescent Health, 26*, 42-48.
- Magnani, R. J., Karim, A. M., Weiss, L. A., Bond, K. C., Lemba, M., & Morgan, G. T. (2002). Reproductive health risk and protective factors among youth in Lusaka, Zambia. *Journal of Adolescent Health, 30*, 76-86.
- Manlove, J., Terry-Humen, E., Papillo, A. R., Franzetta, K., William, S., & Ryan, S. (2001). *Background for community-level work on positive reproductive health in adolescence: Reviewing the literature on contributing factors.* Prepared for the John S. and James L. Knight Foundation, Washington, D. C.
- Miller, B. C. (2002). Family influences on adolescent sexual and contraceptive behavior. *The Journal of Sex Research, 39(1)*, 22-26.
- Rock, E. M., Ireland, M., & Resnick, M. D. (2003). To know that we know what we know: Perceived knowledge and adolescent sexual risk behavior. *J. Pediatr Adolesc Gynecol, 16*, 369-376.
- Santelli, J. S., Kaiser, J., Hirsch, L., Radosh, A., Simkin, L., & Middlestadt, S. (2004). Initiation of sexual intercourse among middle school adolescents: The influence of psychosocial factors. *Journal of Adolescent Health, 34*, 200-208.
- Smith, D., Rooffe, M., Ehiri, J., Forrester, S. C., Jolly, C., & Jolly, P. (2003). Sociocultural contexts of adolescent sexual behavior in rural Hanover, Jamaica. *Journal of Adolescent Health, 33*, 41-48.

การศึกษาพฤติกรรมการทุจริตการสอบของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร

นิสิตปริญญาตรีชั้นปีที่ 3 ปีการศึกษา 2547¹

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาพฤติกรรมการทุจริตการสอบของนิสิตนักศึกษานิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์ ผู้วิจัยได้ศึกษาความถี่ของการทุจริต วิธีการทุจริต การระบุนสาเหตุในการทุจริตและไม่ทุจริตการสอบ และความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบกับตัวแปรต่างๆ ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างร้อยละ 65.5 เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และร้อยละ 56.8 เคยทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น วิธีการทุจริตที่ใช้มากที่สุด คือ การถามคอบกันระหว่างการสอบ การระบุนสาเหตุในการทุจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองสูงที่สุด คือ ต้องการผลที่ได้จากการทุจริตไปเพิ่มคะแนนของตนเอง การระบุนสาเหตุในการทุจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นสูงที่สุด คือ ไม่รู้สีกว่าเสียหายอะไรที่ให้ผู้อื่นลอกข้อสอบของตน ส่วนสาเหตุไม่ทุจริตสูงที่สุด คือ อยากรทดสอบความสามารถของตนเอง นอกจากนี้ยังพบว่า การทุจริตการสอบมีความสัมพันธ์กับชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา ผลการเรียน การเคยหรือไม่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบ และบุคลิกภาพด้านการแสวงหาความมั่นคง

บทนำ

ในปัจจุบัน การทุจริตการสอบของผู้เรียนยังเป็นพฤติกรรมที่พบเห็นได้ทั่วไปในเกือบทุกระดับการศึกษา ทั้งประถม มัธยม หรือแม้แต่ในระดับอุดมศึกษา ในต่างประเทศมีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษาเกี่ยวกับการทุจริตการสอบ (Cizek, 1999) สำหรับในประเทศไทย ผู้วิจัยยังไม่พบการวิจัยเกี่ยวกับพฤติกรรมการทุจริตการสอบของนิสิตนักศึกษานิสิตนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ จังหวัดบุรีรัมย์

การทุจริตการสอบส่งผลเสียต่อระบบการวัดผลในการศึกษา รวมถึงการคัดเลือกคนเข้าศึกษาต่อในระดับสูง ทำให้ไม่สามารถวัดความสามารถที่แท้จริงของผู้เรียนได้ และยังอาจนำไปสู่การคอร์รัปชันของผู้เรียนในการทำงานอีกด้วย (Nonis & Swift, 2001) ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาความถี่ของการทุจริตการสอบ วิธีการทุจริตการสอบ การระบุนสาเหตุในการทุจริตการสอบและไม่ทุจริตการสอบ และความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบกับตัวแปรต่างๆ ในกลุ่มนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยซึ่งเป็นกลุ่มที่เตรียมพร้อมเข้าสู่การทำงานในอนาคต

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยให้ความหมายของการทุจริตการสอบไว้ว่าเป็นความพยายามหรือพฤติกรรมที่แสดงให้คนอื่นรู้ว่าตนเองหรือผู้อื่นที่ตนช่วยเหลือมีความรู้ที่วัดได้จากการสอบ โดยใช้อุบายหรือเล่ห์เหลี่ยมต่างๆ ผู้วิจัยได้แบ่งการทุจริตการสอบออกเป็น 2 ประเภท คือ การทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง (CS) และการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น (CO)

การวิจัยของต่างประเทศพบว่าความถี่ของการทุจริตการสอบในมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นตลอดกว่า 80 ปีที่มีการศึกษาในเรื่องนี้ (McCabe & Trevino, 1996 as cited in Cizek, 1999) งานวิจัยรายงานผลว่า มีการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองประมาณร้อยละ 50-70 (Davis & Ludvigson, 1995; Lupton, Chapman, & Weiss, 2000; Lupton & Chapman, 2002; Newstead et al., 1996) ส่วนการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมีประมาณร้อยละ 37 (McCabe & Trevino, 1996 as cited in Cizek, 1999)

วิธีการทุจริตการสอบมีหลากหลายวิธี Cizek (1999) ได้แบ่งวิธีการทุจริตการสอบออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรก คือ การทุจริตโดยรับส่งข้อมูลระหว่างเพื่อน ประเภทที่สอง คือ การทุจริตโดยนำข้อมูลหรือเครื่องมือต่างๆ ที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าห้องสอบ และประเภทที่สาม คือ การทุจริตโดยอาศัยข้อบกพร่องจากกระบวนการสอบ เช่น การแอบดูข้อสอบก่อนสอบ การสลับกระดาษคำตอบ มีการวิจัยมากมายเกี่ยวกับวิธีในการทุจริตการสอบ โดยสรุปแล้วพบว่า การแอบมองคำตอบ หรือการลอกข้อสอบจากเพื่อน ถือว่าเป็นวิธีการที่นิยมใช้มากที่สุด (Stern & Havlicek, 1986 as cited in Cizek, 1999; Davis et al., 1992)

การระบุนสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ผู้วิจัยได้แบ่งการทุจริตการสอบออกเป็น 4 ประเภท คือ 1) การระบุนสาเหตุว่าเกิดจากรางวัล (Reward) ที่ได้รับซึ่งเป็นการระบุนสาเหตุว่าเกิดจากต้องการรางวัล 2) การระบุนสาเหตุว่าเกิดจากการทำให้เป็นกลาง (Neutralization; Haines et al., 1986 as cited in Cizek, 1999) หมายถึงการระบุนสาเหตุว่าเกิดจากความผิดพลาดของคนอื่นหรือสิ่งอื่น เช่น อาจารย์คุมสอบไม่ดี

¹ งานวิจัยนี้อยู่ภายใต้การดูแลของ รองศาสตราจารย์ ดร. ชุมพร ยงกิตติกุล

เนื้อหาในการเรียนยากเกินไป 3) การระบุนาเหตุว่าเกิดจากไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ (Self-handicapped; Zastrow, 1970 as cited in Cizek, 1999) หมายถึง การทุจริตโดยระบุนาเหตุว่าต้องทำการอื่นหรือสิ่งอื่น จนไม่สามารถอ่านหนังสือได้ เช่น ต้องทำกิจกรรมมาก ต้องช่วยงานที่บ้าน เป็นต้น และ 4) การระบุนาเหตุว่าเนื่องจากต้องการท้าทาย (Challenge) หมายถึง การระบุนาเหตุในการทุจริตว่าต้องการท้าทายการควบคุมการสอบ เช่น อยากลองว่าจะถูกจับได้หรือไม่ นอกจากนี้ Newstead et al. (1996) รายงานไว้ว่ากลุ่มตัวอย่างระบุนาเหตุของการทุจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง 3 อันดับแรก คือ เวลาจำกัด เพื่อเพิ่มคะแนนของตน ทุกคนเขาทุจริตกัน

การระบุนาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น Davis et al. (1992) พบว่ามีสาเหตุ 3 ประการตามลำดับ อันดับแรก คือ เขาเป็นเพื่อนของกัน รองลงมาคือ เขาใหญ่กว่าฉัน และอันดับที่สาม คือ ฉันรู้ว่าเขาต้องการได้คะแนนดี เพื่อที่จะไม่สอบตก

การระบุนาเหตุในการไม่ทุจริตการสอบ Newstead et al. (1996) พบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุว่า ฉันซื่อสัตย์ มีศีลธรรม ซึ่งตรงกับผลงานวิจัยของ Stevens และ Stevens (1987 as cited in Cizek, 1999)

ความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบและตัวแปรต่างๆ

1. ตัวแปรภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง (Demographic Variables)

1.1 เพศ งานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าเพศชายมีพฤติกรรมการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมากกว่าเพศหญิง (Baird, 1980; Baldwin et al., 1996; Hetherington & Feldman, 1964 as cited in Cizek, 1999; Davis et al., 1992; Jensen et al., 2002; Newstead et al., 1996) แต่งานวิจัยบางเรื่องพบว่าเพศหญิงทุจริตมากกว่าเพศชาย (Jacobson, Berger, & Millham, 1970 as cited in Davis et al., 1992) และงานวิจัยบางเรื่องไม่พบความแตกต่างระหว่างหญิงชายในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง (Fischer, 1970; Houston, 1977; Karabenick & Srull, 1978; Vitro & Schoer, 1972 as cited in Davis et al., 1992)

1.2 ความสำเร็จในการเรียน ซึ่งโดยปกติจะวัดด้วยผลการเรียนเฉลี่ย (Grade Point Average; GPA) การวิจัยส่วนใหญ่พบว่าผลการเรียนเฉลี่ยมีความสัมพันธ์ทางลบกับการทุจริตการสอบ กล่าวคือคนที่ได้ผลการเรียนต่ำ มีแนวโน้มในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมากขึ้น (Baird, 1980; Antion & Michael, 1983; Bronzaft, Stuart, & Blurn, 1973; Fakouri, 1972; Vitro, 1971; Bunn, Caudill, & Gropper, 1992; Diekhoff et al., 1996; Haines et al., 1986; Graham et al., 1994; Moffatt, 1990; Mixon, 1996; Brandes, 1986; Newstead et al., 1996; Rost & Wild, 1994 as cited in Cizek, 1999;

Newstead et al., 1996; Drake, 1941 as cited in Cizek, 1999)

1.3 อายุและระดับชั้นปีที่อยู่ในมหาวิทยาลัย ผลการวิจัยด้านอายุและระดับชั้นปีที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย พบความสัมพันธ์ทางบวก ระหว่างระดับชั้นปีที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยกับการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง กล่าวคือ ยิ่งชั้นปีที่เรียนในมหาวิทยาลัยมากขึ้น ก็มีแนวโน้มที่จะทุจริตมากขึ้น (Moffatt, 1990; Harp & Taitetz, 1966; Gardner et al., 1988 as cited in Cizek, 1999) แต่การวิจัยบางเรื่องได้ผลที่ตรงข้ามกัน (Haines et al., 1986 as cited in Cizek, 1999) ดังนั้น จึงยังไม่สามารถสรุปเกี่ยวกับอายุและระดับชั้นปีที่เรียนได้

1.4 สำหรับตัวแปรกลุ่มสาขาวิชาที่เรียน Newstead et al. (1996) พบว่ากลุ่มผู้เรียนสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ทุจริตการสอบมากกว่ากลุ่มอื่นๆ ส่วนงานวิจัยของ Meade (1992 as cited in Cizek, 1999) พบว่านักศึกษากลุ่มบริหารธุรกิจทุจริตการสอบมากที่สุด รองลงมา คือ กลุ่มวิศวกรรมศาสตร์ ทั้งนี้ Cizek (1999) ได้รวบรวมข้อมูลการทุจริตการสอบของนักศึกษาในสาขาวิชาต่างๆ แล้วสรุปไว้ว่าภาพรวมการทุจริตการสอบเมื่อจัดลำดับสูงที่สุดไปจนต่ำที่สุด สรุปได้ดังนี้ วิศวกรรม วิทยาศาสตร์ มนุษย์ศาสตร์ ศีลภาศาสตร์ ศิลปกรรม สังคมศาสตร์ ประวัติศาสตร์ ภาษาศาสตร์ และ เศรษฐศาสตร์

2. ความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบและตัวแปรทางจิตวิทยา (Psychological Variables)

2.1 ความอ่อนไหวทางอารมณ์ (Neuroticism) ลักษณะบุคลิกภาพนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในบุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Eysenck ลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับความเครียด เจ้าอารมณ์ ไม่นับถือตนเอง มองโลกในแง่ร้าย และวิตกกังวล (Pelvin & John, 2001) พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการทุจริตในการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนตนเองและความอ่อนไหวทางอารมณ์ กล่าวคือ คนที่อ่อนไหวทางอารมณ์สูงจะมีแนวโน้มที่จะทุจริตในการสอบมากขึ้น (Keehn, 1956; Singh & Akhtar, 1972 as cited in Cizek, 1999)

2.2 การเปิดตัว (Extraversion) ลักษณะบุคลิกภาพนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในบุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Eysenck ลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับลักษณะชอบเข้าสังคม กระตือรือร้น แสวงหาความตื่นเต้น (Pelvin & John, 2001) พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกระหว่างการทุจริตในการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนตนเองและคะแนนด้านการเปิดตัว กล่าวคือ คนที่เปิดตัวจะมีแนวโน้มที่จะทุจริตการสอบมากขึ้น (Keehn, 1956; Singh & Akhtar, 1972; Brownell, 1928 as cited in Cizek, 1999)

2.3 การตั้งเป้าหมายในการเรียน (Goal Orientation) ซึ่งสามารถแบ่งเป็น 2 ประเภท (Anderman & Midgley, 2004) คือประเภทแรกเป็นการเน้นการเรียนรู้ (Mastery-orientation) ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าตนสามารถเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นที่จะอยู่รอด โดยการใช้ทักษะของตนควบคุมสภาพแวดล้อมได้ และความเชื่อที่ว่าตนเองสามารถที่จะสร้างความสุขและสุขภาพที่สมบูรณ์แข็งแรงได้ (Franken 1998 as cited in Bereby-Meyer & Kaplan, 2005) ประเภทที่สองเป็น การเน้นผลการเรียน (Performance-orientation) ซึ่งเป็นความเชื่อที่ว่าตนสามารถที่จะไปถึงจุดหมายตามที่ตนเองต้องการ โดยการเรียนรู้วิธีการที่จะไปถึงจุดหมายนั้น และการที่ไปถึงจุดหมายนั้นก็จะเป็นวิธีหนึ่งที่จะก้าวหน้า โดยความก้าวหน้าก็นำมาซึ่งความสุข ผู้ที่มีลักษณะแบบนี้จะมุ่งเน้นที่ผลลัพธ์ของงานมากที่สุด บุคคลที่มีลักษณะการเน้นผลการเรียนสูงนั้นจะมองทักษะเป็นเรื่องที่ไม่สำคัญเท่าไรนัก แต่มักจะใช้กลเม็ดต่างๆ ในการที่จะบรรลุผลงานหรือเอาชนะ ทำให้บุคคลเหล่านี้ไม่สามารถที่จะอ้างว่าความสำเร็จที่เกิดขึ้นนั้นเกิดมาจากความสามารถของตนเอง (Franken 1998 as cited in Bereby-Meyer & Kaplan, 2005) ซึ่งจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่า การเน้นการเรียนรู้จะมีความสัมพันธ์ทางลบระดับต่ำถึงปานกลางกับการโกงการสอบ (Huss et al., 1993; Weiss et al., 1993 อ้างถึงใน Cizek, 1999; Anderman, & Midgley, 2004; Murdock, Hale, & Weber, 2001; Anderman, Griesinger, & Westerfield, 1998) ผู้เรียนที่เรียนโดยเน้นผลการเรียนนั้นงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่าจะมีความสัมพันธ์ทางบวกระดับต่ำถึงปานกลางกับการโกงการสอบ (Huss et al., 1993; Weiss et al., 1993 as cited in Cizek, 1999; Anderman & Midgley, 2004; Anderman, Griesinger, & Westerfield, 1998)

2.4 การรับรู้ความเสี่ยง (Risk Perception) ของการทุจริตการสอบ พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเสี่ยงกับการโกงการสอบเป็นความสัมพันธ์ทางลบในระดับไม่สูงนัก กล่าวคือผู้ที่โกงการสอบจะรับรู้ความเสี่ยงว่าจะถูกจับได้น้อยลง (Corcoran & Rotter, 1987; McCabe & Trevino, 1993; Hill & Kochendorfer, 1969 as cited in Cizek, 1999)

2.5 เจตคติต่อพฤติกรรมทุจริตการสอบ (Attitude toward Cheating Behavior) Davis et. al. (1992) ได้วัดเจตคติโดยตรงต่อการทุจริตการสอบ โดยถามว่าการทุจริตการสอบผิดหรือไม่ พบว่า 90% ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดตอบว่าผิด ซึ่งขัดแย้งกับข้อมูลการทุจริตการสอบที่พบว่ามีการทุจริตการสอบประมาณ 9 - 64% ในขณะที่ Bolin (2003) ได้นำผลการวัดเจตคติของ Davis et al. (1992) มาใช้สถิติวิเคราะห์เส้นทาง (Path Analysis) พบว่าการควบคุมตนเองมีผลโดยอ้อมผ่านเจตคติต่อการทุจริตการเรียน ไปถึงการทุจริตการสอบ ซึ่งเมื่อใช้การควบคุมตนเอง และเจตคติต่อการทุจริตในการเรียน

ร่วมกัน สามารถอธิบายความแปรปรวนได้ถึง 39% ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่สอดคล้องกันของงานวิจัยของ Davis et al. (1992) และ Bolin (2003)

2.6 ความใจแข็ง (Psychoticism) ลักษณะบุคลิกภาพนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในบุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบตามแนวคิดของ Eysenck ลักษณะนี้เกี่ยวข้องกับการชอบสันโดษ ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่น เย็นชาต่อต้านสังคม (Pelvin & John, 2001) ซึ่งผู้วิจัยยังไม่พบว่างานวิจัยที่ผ่านมาได้ทดสอบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะนี้และการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง

2.7 การกล้าปฏิเสธเพื่อน (Refusal Assertiveness to Peer) เป็นการปฏิเสธคำขอร้องของเพื่อน ลักษณะนี้เป็นองค์ประกอบหนึ่งในการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสม (Assertiveness) ตามแนวคิดของ Chrisstoff และ Kelly (1985) โดยเน้นไปที่กลุ่มเพื่อน โดยผู้วิจัยคาดว่าผู้ที่กล้าปฏิเสธเพื่อนจะมีแนวโน้มทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นน้อยลง

2.8 การแสวงหาความตื่นเต้น (Sensation Seeking) Zuckerman (1994 as cited in Roberti, 2004) ได้ให้ความหมายของลักษณะนี้ไว้ว่าเป็นลักษณะภายในแต่ละบุคคลที่คอยแสวงหาการรับสัมผัสและประสบการณ์ที่หลากหลาย แปลก ชับซ้อน และเข้มข้น และชอบที่จะเสี่ยงไม่ว่าจะเป็นทางร่างกาย ทางสังคม ทางกฎหมาย หรือทางการเงิน เพื่อที่จะได้รับประสบการณ์เหล่านี้ จากงานวิจัยที่ผ่านมาพบว่าการแสวงหาความตื่นเต้นเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมเสี่ยงภัยต่างๆ เช่น การเสพยาเสพติด แอลกอฮอล์ กีฬาที่มีความเสี่ยงสูง การมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกัน พฤติกรรมการพนันเกินตัว การขับรถด้วยความประมาท และอื่นๆ (Roberti, 2004) และพฤติกรรมการทุจริตการสอบถือว่าเป็นพฤติกรรมที่มีความเสี่ยงอย่างหนึ่ง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสำรวจความถี่ของการทุจริตในการสอบ ดำรงวิธีการทุจริตประเภทต่างๆ การระบุสาเหตุของพฤติกรรมทุจริตการสอบ และการไม่ทุจริตการสอบ และเพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบและตัวแปรต่างๆ ในการวิจัย ซึ่งมีเพศ ชั้นปี กลุ่มสาขาวิชา ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ผลการเรียนในภาคต้นปีการศึกษา 2547 ความพึงพอใจในผลการเรียน การเคยหรือไม่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบ บุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบ การเน้นการเรียนรู้ การเน้นผลการเรียน การกล้าปฏิเสธเพื่อน การแสวงหาความตื่นเต้น และเจตคติต่อการทุจริตการสอบ

งานวิจัยนี้แบ่งเป็น 2 ครั้ง คือ การศึกษาครั้งที่ 1 และการศึกษาครั้งที่ 2 โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

การศึกษาครั้งที่ 1

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักศึกษาชายหญิง จากมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,093 คน โดยใช้การสุ่มแบบโควต้า ผู้วิจัยเก็บกลุ่มตัวอย่างนิสิตปริญญาตรีในแต่ละคณะ คณะละ 60 คน แต่ละคณะต้องมีจำนวนนิสิตอย่างน้อยชั้นปีละ 10 คน และแต่ละคณะมีนิสิตชายหรือหญิงอย่างน้อย 15 คน การเก็บข้อมูลใช้วิธีเดินแจกแบบสอบถามในสถานที่ต่างๆ เช่น ห้องเรียน ชุมนอกอาคารเรียน เป็นต้น ให้กลุ่มตอบแบบสอบถามและผู้วิจัยรอเก็บคืนทันทีเมื่อตอบเสร็จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย

1. ข้อมูลภูมิหลัง ได้แก่ เพศ แบ่งเป็นเพศชายและหญิง ชั้นปี แบ่งกลุ่มเป็นชั้นปีที่ 1, 2, 3, และ 4 ชั้นปีขณะที่เรียน และผลการเรียนเฉลี่ยสะสม แบ่งกลุ่มเป็น 5 ระดับ คือ ต่ำกว่า 2.00, 2.01-2.50, 2.51-3.00, 3.01-3.50 และ 3.51-4.00

2. ความพึงพอใจในการเรียน ใช้มาตรวัดอันตรภาค 5 ระดับ ตั้งแต่พึงพอใจน้อยที่สุด ไปจนกระทั่งพึงพอใจมากที่สุด

3. การอ่านกฎระเบียบการสอบ แบ่งเป็นผู้ที่เคยอ่านกฎและผู้ที่ไม่เคยอ่านกฎ

4. แบบสำรวจวิธีการทูลจริตการสอบ แบ่งเป็น 13 วิธี รวบรวมจากงานวิจัยที่ผ่านมา (Davis et al., 1992; Cizek, 1999) และมีบางวิธีที่ผู้วิจัยได้เขียนขึ้นมาเอง วิธีเหล่านี้แบ่งเป็นการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง 13 วิธี และทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น 9 วิธี แต่ละวิธีให้ผู้ตอบระบุเป็น 4 ระดับ คือ ไม่เคย นานๆ ครั้ง บางครั้ง บ่อยครั้ง

5. การระบุสาเหตุในการทูลจริตการสอบ สาเหตุเหล่านี้ผู้วิจัยได้รวบรวมจากงานวิจัยที่ผ่านมา (Cizek, 1999; Davis & Ludvigson, 1995; Davis et al., 1992; Newstead et al., 1996) และมีสาเหตุบางส่วนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง ประกอบด้วยสาเหตุในการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองจำนวน 15 สาเหตุ และการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจำนวน 8 สาเหตุ ให้ผู้ตอบระบุแต่ละสาเหตุบนมาตรวัดแบบอันตรภาค 5 ระดับ ตั้งแต่น้อยที่สุดไปหามากที่สุด

6. แบบวัดบุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบ โดยแบบวัดนี้เป็นแบบวัดที่ได้ปรับปรุงเป็นภาษาไทย โดยผู้วิจัยได้นำแบบวัดนี้ไปหาความเที่ยงของทั้งสามองค์ประกอบจากกลุ่มตัวอย่างเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้จำนวน 100 คน ได้ผลดังต่อไปนี้ ความใจแข็ง ($\alpha = 0.13$) ความอ่อนไหวทางอารมณ์ ($\alpha = 0.14$) การเปิดตัว ($\alpha = 0.48$) จำนวนข้อในแต่ละองค์ประกอบมี 10 ข้อ โดยแต่ละข้อให้เลือกตอบว่า ใช่หรือไม่ใช่

7. แบบวัดการแสวงหาความตื่นเต้น ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัด Brief Sensation Seeking Scale ของ Hoyle et al. (2002) ประกอบด้วยข้อความ 8 ข้อ ให้ตอบแต่ละข้อบนมาตรวัดแบบอันตรภาค 5 ระดับ ตั้งแต่น้อยที่สุดไปหามากที่สุด และผู้วิจัยได้แปลและสร้างข้อกระทงเพิ่มอีก 4 ข้อ แบบวัดฉบับนี้จึงยาว 12 ข้อ มีค่าความเที่ยงแบบอัลฟา เท่ากับ 0.82 จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 100 คน ซึ่งเป็นกลุ่มเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งที่ 1

การวิจัยพบว่าผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองตั้งแต่เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยเป็นต้นมา มีจำนวนร้อยละ 65.5 ผู้วิจัยจำแนกจากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุว่าเคยใช้วิธีการใดในการทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นตั้งแต่เข้าเรียนในระดับมหาวิทยาลัยมีจำนวนร้อยละ 56.8 โดยจำแนกจากกลุ่มตัวอย่างที่ตอบว่าเคยใช้วิธีการในการทูลจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

วิธีการทูลจริตการสอบ แบ่งเป็นการทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่แสดงไว้ในตารางที่ 1 เห็นได้ว่า การถามคำตอบจากผู้อื่นระหว่างการสอบ เป็นวิธีการที่ผู้สอบใช้มากที่สุดในการทูลจริตการสอบ ทั้งเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง (ร้อยละ 70.4) และเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น (ร้อยละ 79.2)

การระบุสาเหตุในการทูลจริตการสอบ ทำโดยนำคำตอบของผู้ที่เคยทูลจริตการสอบ เพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการระบุสาเหตุในการทูลจริตการสอบ และนำคำตอบของผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการระบุสาเหตุ ดังตารางที่ 2 และตารางที่ 3

จากตารางที่ 2 พบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุของการทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองที่ใช้มาก 3 อันดับแรกตามลำดับ คือ ต้องการได้เกรดดี กว่าการสอบตก และเนื้อหาในรายวิชาที่เรียนมากเกินไป และผู้วิจัยได้จัดกลุ่มการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองเป็น 4 รูปแบบ คือ การระบุสาเหตุว่าเกิดจากรางวัล การทำให้เป็นกลาง การไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และการทำทนาย โดยนำคะแนนรายชื่อที่จัดอยู่ในรูปแบบต่างๆ (ดังตารางที่ 2) มาหาค่าเฉลี่ยแล้วจะได้คะแนนของแต่ละรูปแบบ แล้วนำคะแนนเหล่านั้นมาหาค่าเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่าผู้สอบระบุสาเหตุการทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ การระบุสาเหตุว่าเกิดจากรางวัล การทำให้เป็นกลาง การไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และการทำทนาย และจากตารางที่ 3 พบว่าการระบุสาเหตุของการทูลจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นที่ใช้มากเป็น 3 อันดับแรกตามลำดับ คือ เพื่อนลอกไปก็ไม่ได้เสียหายอะไร ถ้าไม่ช่วยเพื่อนอาจสอบตก และเรารู้ว่าเพื่อนตั้งใจเรียนแต่ข้อสอบยากมาก

เมื่อเปรียบเทียบเพศและการเคยทูลจริตการสอบ ตั้งแต่เรียนระดับมหาวิทยาลัย ทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่าเพศหญิงชายไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ($\chi^2 = 0.12$,

$df = 1, p > .05$) และการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ($\chi^2 = 1.82, df = 1, p > .05$)

ตารางที่ 1 แสดงความถี่ และร้อยละของวิธีการทูลจริตการสอบของกลุ่มตัวอย่างจำนวน 1,093 คน

วิธีการทูลจริตการสอบ	ทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง		ทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น	
	เคย	ไม่เคย	เคย	ไม่เคย
1. รับ-ส่งโปยคำตอบจากอุปกรณ์สื่อสาร เช่น โทรศัพท์มือถือ เพจเจอร์	52 (7.3%)	664 (92.7%)	50 (8.1%)	571 (91.9%)
2. รับ-ส่งโปยคำตอบวิธีการอื่นๆ ที่นอกเหนือจากการใช้อุปกรณ์สื่อสาร เช่น กระดาษ ยางลบ กล้องเครื่องเขียน	222 (31.0%)	494 (69.0%)	232 (37.4%)	389 (62.6%)
3. ถามคำตอบจากผู้อื่นระหว่างการสอบ	504 (70.4%)	212 (29.6%)	492 (79.2%)	129 (20.8%)
4. รับ-ส่งสัญญาณต่างๆ ที่บ่งบอกถึงคำตอบ เช่น การใช้ท่าทางต่างๆ ของร่างกาย การส่งเสียงเคาะ การขยับปากกา	214 (29.9%)	502 (70.1%)	235 (37.8%)	386 (62.2%)
5. พุดคุยกันเสียงดังหลังสอบเสร็จเพื่อบอกคำตอบคนในห้อง	142 (19.8%)	574 (80.2%)	155 (25.0%)	466 (75.0%)
6. มองคำตอบจากกระดาษคำตอบของผู้อื่น โดยมีกรดกลงกับผู้อื่นให้ลอกแล้ว	402 (56.1%)	314 (43.9%)	400 (64.4%)	221 (35.6%)
7. สลับกระดาษคำตอบเพื่อให้ผู้อื่นทำข้อสอบได้	51 (7.1%)	665 (92.9%)	56 (9.0%)	565 (91.0%)
8. ให้ผู้อื่นเข้าสอบแทนหรือสอบแทนผู้อื่น	14 (2.0%)	702 (98.0%)	12 (1.9%)	609 (98.1%)
9. ขออนุญาตออกนอกห้อง แล้วหาวิธีส่งคำตอบให้แก่กัน	32 (4.5%)	684 (95.5%)	33 (5.3%)	588 (94.7%)
10. จดเนื้อหาเข้าห้องสอบด้วยวิธีการต่างๆ เช่น จดตามร่างกาย จดใส่กระดาษ	212 (29.6%)	504 (70.4%)		
11. นำอุปกรณ์ที่ช่วยในการสอบเข้าห้องสอบ โดยไม่ได้รับอนุญาต	92 (12.8%)	624 (87.2%)		
12. เห็นข้อสอบก่อนเข้าสอบจริง	111 (15.5%)	605 (84.5%)		
13. แอบดูข้อสอบของผู้อื่น โดยผู้ถูกลอกไม่รู้ตัว	443 (61.9%)	273 (38.1%)		

เมื่อเปรียบเทียบชั้นปี ซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป ทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ พบว่าตัวแปรระดับชั้นปีมีการทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ตั้งแต่เรียนระดับมหาวิทยาลัยเป็นต้นมาไม่แตกต่างกัน ($\chi^2 = 3.66, df = 3, p > .05$) และทูลจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นไม่แตกต่างกันด้วย ($\chi^2 = 1.51, df = 3, p > .05$)

กลุ่มสาขาวิชา ซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มสังคมศาสตร์ กลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มมนุษยศาสตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ เมื่อนำมาทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์ จะทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองไม่แตกต่างกัน ($\chi^2 = 7.52, df = 3, p > .05$) แต่ทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นแตกต่างกัน ($\chi^2 = 23.67, df = 3, p < .001$) โดยกลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพและมนุษยศาสตร์ทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่ากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพและสังคมศาสตร์

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการระบุสาเหตุของการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้ตนเอง

การระบุสาเหตุ	การศึกษารั้งที่ 1 (n = 1,093)		การศึกษารั้งที่ 2 (n = 609)	
	M	SD	M	SD
การระบุสาเหตุที่เกิดจากรางวัล				
1. ฉันต้องการได้เกรดดีๆ	3.51	1.12	3.95	1.05
4. กลัวการสอบตก	3.44	1.27	3.99	1.17
รวม	3.47	0.99	3.97	0.90
การทำให้เป็นกลาง				
2. อาจารย์ผู้คุมสอบไม่เข้มงวด เช่น ไม่อยู่ในห้องระหว่างที่มีการสอบ	2.91	1.19	2.72	1.17
3. เนื้อหาในรายวิชาที่เรียนมากเกินไป	3.25	1.21	3.53	1.02
6. ดูเหมือนว่าทุกคนจะทุจริต	2.42	1.15	2.95	1.16
9. บังเอิญเห็น บังเอิญได้โทษ	2.35	1.15	2.45	1.14
10. ไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน	2.76	1.14	3.20	0.98
11. ไม่ชอบวิชาที่สอบ	2.86	1.24	3.07	1.07
12. เนื้อหาที่เรียนไม่ตรงกับข้อสอบ	2.57	1.13	2.88	1.11
14. ไม่มั่นใจว่าคำตอบของตนถูกต้องจึงลองเทียบคำตอบกับผู้อื่น	2.79	1.24	2.98	1.24
รวม	2.74	0.75	2.97	0.62
การไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้				
5. ขี้เกียจอ่านหนังสือ อ่านหนังสือไม่ทัน	2.82	1.24	3.03	1.09
7. ถ้าได้คะแนนต่ำอาจจะไม่ได้รับทุนการศึกษา	1.43	0.78	2.03	1.16
8. ไม่มีเวลาเรียนเพราะจำเป็นต้องทำงานจำเป็นอื่นๆ เช่น ทำกิจกรรม ต้องทำงานหาเลี้ยงชีพ เป็นต้น	1.31	0.72	2.22	1.21
15. ทำข้อสอบไม่ทันเวลา	2.61	1.24	2.97	1.17
รวม	2.05	0.65	2.56	0.68
การท้าทาย				
13. อยากลองว่าอาจารย์ผู้คุมสอบจะจับได้หรือไม่	1.26	0.64	1.62	0.97
รวม	1.26	0.64	1.62	0.97

ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม ซึ่งแบ่งเป็น 5 ระดับดังกล่าวไว้ข้างต้น เมื่อทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์พบว่า ผู้ที่ได้เกรดเฉลี่ยสะสมต่างกัน จะทุจริตในการสอบแตกต่างกัน ($\chi^2 = 15.43, df = 4, p < .05$) โดยผู้ที่ได้ผลการเรียนต่ำกว่า 3.00 ทุจริตการสอบมากกว่าผู้ที่ได้ผลการเรียนสูงกว่า 3.00 ส่วนผลการเรียนเฉลี่ยสะสมระดับต่างๆ ไม่ได้แตกต่างกันในการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ($\chi^2 = 3.96, df = 4, p > .05$)

ความพึงพอใจในผลการเรียน เมื่อทดสอบด้วยสถิติทีแบบอิสระ (t-test for Independent Groups) พบว่าผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองพึงพอใจในผลการเรียนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = 1.04, df = 1,085, p > .05$) และผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นพึงพอใจในผลการเรียนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = -1.28, df = 1,085, p > .05$)

การเคยอ่านกฎระเบียบการสอบ เมื่อทดสอบด้วยสถิติไคสแควร์พบว่า ผู้ที่เคยอ่านจะทุจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองแตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยอ่าน ($\chi^2 = 5.10, df = 1, p < .05$) โดยผู้ที่เคยอ่านจะทุจริตน้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่าน และผู้ที่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบจะทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยอ่าน ($\chi^2 = 2.34, df = 1, p > .05$)

บุคลิกภาพแบบ 3 องค์ประกอบ เมื่อทดสอบด้วยสถิติทีแบบอิสระ (t-test for Independent Groups) พบว่าผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองจะมีความใจแข็งมากกว่าผู้ที่ไม่เคย ($t = 2.61, df = 1,091, p < .01, d = 0.16$) เปิดตัวไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = 0.75, df = 1,091, p > .05$) และมีความอ่อนไหวทางอารมณ์มากกว่าผู้ที่ไม่เคย ($t = 2.34, df = 1,091, p < .05, d = 0.15$) ส่วนผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจะมีความใจแข็งมากกว่าผู้ที่ไม่เคย ($t = 2.35, df = 1,091, p < .05, d = 0.14$) การเปิดตัวไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย

($t = -0.19, df = 1,091, p > .05$) และความอ่อนไหวทางอารมณ์ไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = 0.84, df = 1,091, p > .05$)

การแสวงหาความตื่นเต้น เมื่อทดสอบด้วยสถิติที่แบบอิสระ พบว่าผู้ที่ทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมีคะแนนการแสวงหาความตื่นเต้นมากกว่าผู้ที่ไม่

เคย อย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.90, df = 1,091, p < .01, d = 0.19$) และผู้ที่ทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมีคะแนนด้านนี้สูงกว่าผู้ที่ไม่เคยอย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.89, df = 1,091, p < .01, d = 0.18$)

การอภิปรายผลในการศึกษานี้ ผู้วิจัยจะอภิปรายพร้อมกันกับการศึกษาครั้งที่ 2 ในการอภิปรายผลรวม

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น

การระบุสาเหตุ	การศึกษาครั้งที่ 1 (n = 1,093)		การศึกษาครั้งที่ 2 (n = 609)	
	M	SD	M	SD
1. ถ้าเราไม่ช่วยเพื่อน เพื่อนอาจจะตก คัดโปร ซ้ำชั้น หรือโดนไล่ออก	2.95	1.25	3.14	1.11
2. ถูกบังคับ จากผู้ที่ต้องการให้ช่วยเหลือ	1.61	0.92	2.02	1.01
3. เพื่อนขอร้องมา เราเกรงว่าเพื่อนจะ โกรธแล้วเลิกคบ	2.09	1.09	2.35	1.13
4. เราคิดว่าจะได้ผลตอบแทนเมื่อให้เขาลอก (เช่น ให้เราลอกครั้งต่อไป เลี้ยงข้าว เป็นต้น)	1.52	0.84	1.71	0.93
5. เราตกลงกับเพื่อนไว้แล้วว่า ถ้าเราให้เขาลอก เราจะได้รับผลตอบแทน (เช่น เงิน เลี้ยงข้าว เบอร์สาว)	1.31	0.71	1.45	0.83
6. เพื่อนลอกฉันไป ฉันก็ไม่เสียหายอะไร	3.08	1.17	3.19	1.09
7. เรารู้ว่าเพื่อนตั้งใจเรียน แต่ข้อสอบนั้นยากมาก	2.66	1.21	2.93	1.01
8. เพื่อนเคยช่วยจึงตอบแทนบุญคุณ	2.24	1.18	2.42	1.18

การศึกษาครั้งที่ 2 วิธีดำเนินการวิจัย กลุ่มตัวอย่าง

เป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยจำนวน 7 แห่ง โดยแบ่งเป็นมหาวิทยาลัยรัฐบาล 2 แห่ง เอกชน 3 แห่ง และราชภัฏ 2 แห่ง รวมจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 609 คน โดยใช้การสุ่มแบบโควตา ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยแต่ละแห่งมีไม่ต่ำกว่า 50 คน การเก็บข้อมูลใช้วิธีเดินแจกแบบสอบถาม และเก็บข้อมูลในชั้นเรียนให้คำตอบแบบสอบถาม และผู้วิจัยรอเก็บคืนเมื่อตอบเสร็จ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เป็นแบบสอบถาม ประกอบด้วย

1. ข้อมูลภูมิหลัง ได้แก่ เพศ แบ่งเป็นเพศชายและหญิง ชั้นปี แบ่งกลุ่มเป็น ชั้นปีที่ 1, 2, 3, และ 4 ขึ้นไป คณะที่เรียน ผลการเรียนเฉลี่ยสะสม และผลการเรียนในภาคการศึกษาที่ผ่านมา (1/2547)

2. ข้อมูลการทุจริตการสอบ ประกอบด้วย

2.1 การลอกคำตอบจากผู้อื่น ให้กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเคยหรือไม่เคย

2.2 การให้ผู้อื่นลอกคำตอบ ให้กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเคยหรือไม่เคย

2.3 การนำเครื่องมือที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าห้องสอบ หรือจดคำตอบเข้าห้องสอบ ให้กลุ่มตัวอย่างระบุว่าเคยหรือไม่เคย

3. การระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบ สาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง จำนวน 15 สาเหตุ และสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น จำนวน 8 สาเหตุ ผู้วิจัยนำคำถามมาจากการศึกษาครั้งที่ 1 ส่วนสาเหตุในการไม่ทุจริตการสอบ จำนวน 15 สาเหตุ ได้รวบรวมจากงานวิจัยที่ผ่านมา (Stevens & Stevens, 1987 as cited in Cizek, 1999; Newstead et al., 1996) และผู้วิจัยได้คิดเพิ่มเติมลงไปด้วย ให้ตอบแต่ละข้อลงมาตรวัดแบบอันตรภาค 5 ระดับ ตั้งแต่น้อยที่สุดไปหามากที่สุด

4. วิธีการเรียน แบ่งเป็นการเน้นผลการเรียนรู้ (Mastery-orientation) และการเน้นผลการเรียน (Performance-orientation) สร้างขึ้นโดยผู้วิจัยได้ทำข้อกระทงให้เป็นคู่ขนานกัน เช่น ถ้าข้อกระทงการเน้นการเรียนรู้เป็น “สาเหตุที่ฉันตั้งใจเรียนเพราะต้องการได้ความรู้” ผู้วิจัยจะสร้างข้อกระทงคู่ขนานด้านการเน้นผลการเรียนเป็น “สาเหตุที่ฉันตั้งใจเรียนเพราะต้องการได้ผลการเรียนดี” รวมแล้วได้ 11 คู่ (22 ข้อ) โดยเป็นมาตรวัดแบบอันตรภาค 5 ระดับ เริ่มตั้งแต่น้อยที่สุดไปหามากที่สุด ต่อมาได้นำข้อกระทงทั้งหมดไปทดลองกับนักศึกษาจำนวน 98 คน แล้วคัดข้อกระทงที่มีค่าอำนาจจำแนกที่คำนวณจากค่าสหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับคะแนนรวมแบบแก้ไข (Corrected Item Total Correlation) ที่มีความสัมพันธ์ถึงระดับมีนัยสำคัญ ($p < .05$) และมีค่าสหสัมพันธ์สูงสุดทั้งในตัวแปรการเน้นการเรียนรู้ และตัวแปรการเน้นผลการเรียนจำนวน 5 คู่ แบบวัดการเน้นการ

เรียนได้ค่าความเที่ยงแบบอัลฟาในการทดลองใช้เท่ากับ 0.77 และในกลุ่มตัวอย่างจริงเท่ากับ 0.74 ส่วนแบบวัด การเน้นผลการเรียนได้ค่าอัลฟาในการทดลองใช้เท่ากับ 0.80 และในกลุ่มตัวอย่างจริงเท่ากับ 0.72 แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้วิจัยได้หาความสัมพันธ์ระหว่างการเน้นการ เรียนรู้ และการเน้นผลการเรียนในการศึกษาจริง พบว่าตัว แปรทั้งสองมีความสัมพันธ์ถึง 0.82

5. การกล่ายปฏิเสธเพื่อน ผู้วิจัยได้นำข้อกระทงจาก แบบวัดการกล้าแสดงออกอย่างเหมาะสมในระดับ มหาวิทยาลัย ของ วงพักตร์ ภูพันธ์ศรี มาดัดแปลง ได้ จำนวน 13 ข้อ โดยเป็นมาตราวัดแบบอันตราย 5 ระดับ ให้ตอบบนมาตราประมาณค่าตั้งแต่น้อยที่สุด ไปหามาก ที่สุด แล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 98 คน แล้วคัดข้อกระทงที่มีอำนาจจำแนกที่คำนวณด้วยค่า สหสัมพันธ์ระหว่างรายข้อกับคะแนนรวมแบบแก้ไข (Corrected Item Total Correlation) แล้วมีความสัมพันธ์ อย่างมีนัยสำคัญจำนวน 6 ข้อ ได้ค่าความเที่ยงแบบอัลฟา เท่ากับ 0.72 และเมื่อใช้ในกลุ่มตัวอย่างจริง ได้ค่าความ เที่ยงเท่ากับ 0.74

6. การแสวงหาคำความตื่นเต้น ผู้วิจัยได้ทำแบบวัดที่ ได้พัฒนาแล้วจากการศึกษาครั้งที่ 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งที่ 2

การวิจัยพบว่าผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่ม คะแนนให้แก่ตนเองในภาคการศึกษา 1/2547 จำนวน 32.8% (โดยดูจากว่ากลุ่มตัวอย่างเคยลอกคนอื่น หรือนำ เครื่องมือที่ไม่ได้รับอนุญาตเข้าห้องสอบ หรือจดคำตอบ เข้าห้องสอบหรือไม่) และผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อ ช่วยเหลือผู้อื่นในภาคการศึกษา 1/2547 จำนวน 41.1% (โดยดูจากกลุ่มตัวอย่างระบุว่าเคยให้ผู้อื่นลอกหรือไม่)

การ ระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบ โดยนำ คำตอบของผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ ตนเองมาหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการ ระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้ ตนเอง และนำคำตอบของผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อ ช่วยเหลือผู้อื่น มาหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ของการระบุสาเหตุในการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือ ผู้อื่น ดังตารางที่ 2 และตารางที่ 3 ส่วนสาเหตุในการไม่ ทุจริตการสอบ ได้นำคะแนนจากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมา หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ได้ดังตารางที่ 4

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุของ การทุจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองที่ตอบมากที่สุด 3 อันดับแรก ตามลำดับ คือ กลัวการสอบตก ต้องการได้ เกรดดีๆ และเนื้อหาในรายวิชาที่เรียนมากเกินไป นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้จัดกลุ่มการทุจริตการสอบ เพื่อเพิ่ม คะแนนให้แก่ตนเองเป็น 4 รูปแบบ ตามที่กล่าวไว้แล้วใน การศึกษาครั้งที่ 1 พบว่า ค่าเฉลี่ยของแต่ละรูปแบบ เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยได้ดังนี้ การระบุสาเหตุว่า เกิดจากรางวัล การทำให้เป็นกลาง การไม่สามารถ ช่วยเหลือตนได้ และการทำทนาย จากตารางที่ 3 พบว่าการ

ระบุสาเหตุของการทุจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นที่ตอบมาก ที่สุด 3 อันดับแรก ตามลำดับ คือ เพื่อนลอกไปก็ไม่ได้ เสียหายอะไร ถ้าไม่ช่วยเพื่อนอาจสอบตก และเรารู้ว่า เพื่อนตั้งใจเรียนแต่ข้อสอบยากมาก

การระบุสาเหตุของการไม่ทุจริตการสอบ จาก ตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุของการไม่ ทุจริตที่ตอบมากที่สุด 3 อันดับแรก ตามลำดับ คือ อยาก ทดสอบความสามารถของตนเอง กลัวถูกจับได้ และเรามี สักดิ์ศรีที่จะต้องทำงานด้วยตนเอง

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของการระบุสาเหตุในการไม่ทุจริตการสอบ

การระบุสาเหตุ	การศึกษาครั้งที่ 2	
	M	SD
1. ฉันมีความซื่อสัตย์ มีศีลธรรม	3.71	0.94
2. ฉันไม่อยากเอาเปรียบผู้อื่น	3.70	0.95
3. ฉันคิดว่าฉันมีความสามารถในการทำ ข้อสอบ ไม่จำเป็นต้องละเมิดระเบียบ	3.86	0.95
4. ฉันไม่มีคนที่เก่งๆ ที่ฉันจะลอกได้	2.50	1.16
5. ฉันไม่ไวใจเพื่อน ว่าเขาทำถูกต้อง	3.09	1.22
6. เรามีศักดิ์ศรี ที่จะต้องทำงานด้วยตนเอง	3.93	0.98
7. ข้อสอบไม่เอื้ออำนวย	2.76	1.14
8. อยากทดสอบความสามารถของตนเอง	3.98	0.95
9. กลัวว่าถ้าทุจริตแล้ว จะทำให้ฉันทำ ข้อสอบไม่ทัน	3.15	1.30
10. กลัวถูกจับได้	3.95	1.25
11. เคยถูกจับมาแล้ว ฉันไม่กล้าที่จะทำอีก	1.59	1.05
12. การคุมสอบเข้ม ไม่มีโอกาสในการทุจริต	2.93	1.30
13. รู้สึกว่าคะแนนที่ได้มา ไม่ได้มาจาก ความสามารถของตน	3.34	1.36
14. คิดว่าคะแนนไม่ใช่เรื่องสำคัญ ฉันไม่ จำเป็นต้องลอกเพื่อเพิ่มคะแนนตนเอง	3.01	1.17
15. ถ้าฉันลอกผู้อื่น จะทำให้ผู้อื่นเดือดร้อน	3.31	1.13

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามตัวแปรต่างๆ พบว่า

1) นิสิตชายและหญิงเคยทุจริตการสอบไม่แตกต่างกันทั้งในด้านการทุจริตการสอบ เพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ($\chi^2 = 0.13, df = 1, p > .05$) และการทุจริตการ สอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ($\chi^2 = 0.19, df = 1, p > .05$)

2) ระดับชั้นเรียนซึ่งแบ่งเป็น 4 กลุ่ม คือ ชั้นปีที่ 1, 2, 3 และ 4 ขึ้นไป พบว่าตัวแปรระดับชั้นปีมีการทุจริตเพื่อ เพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ในภาคการศึกษา 1/2547 แตก ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ($\chi^2 = 19.97, df = 3, p < .001$) โดย ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 ขึ้นไปจะทุจริตการสอบมากกว่าชั้น ปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ส่วนการทุจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นไม่ พบความแตกต่างระหว่างชั้นปี ($\chi^2 = 1.89, df = 3, p > .05$)

3) กลุ่มสาขาวิชา ซึ่งแบ่งเป็น 5 กลุ่ม คือ กลุ่ม สังคมศาสตร์ กลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ กลุ่มวิทยาศาสตร์ สุขภาพ กลุ่มมนุษยศาสตร์ และกลุ่มธุรกิจ พบว่ากลุ่ม ตัวอย่างที่อยู่ในกลุ่มสาขาวิชาต่างๆ มีพฤติกรรมการ ทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญ ($\chi^2 = 70.80, df = 4, p < .001$) โดยพบว่า กลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ กลุ่มสังคมศาสตร์ และกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ ทูจริตการสอบ มากกว่ากลุ่มธุรกิจ และกลุ่มมนุษยศาสตร์ และแต่ละกลุ่มสาขาวิชา ทูจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ เช่นกัน ($\chi^2 = 23.67, df = 4, p < .001$) โดยกลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพและกลุ่มสังคมศาสตร์ ทูจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มากกว่ากลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ กลุ่มมนุษยศาสตร์ และกลุ่มธุรกิจ

4) ผลการเรียนรู้เฉลี่ยสะสม พบว่าผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยทูลจริตการสอบ ($t = -0.02, df = 356.24, p > .05$) ใช้สถิติทีแบบอิสระแบบความแปรปรวน 2 กลุ่มไม่เท่ากัน แต่ผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยทูลจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นอย่างมีนัยสำคัญ ($t = 2.11, df = 475, p < .05$)

5) ผลการเรียนรู้ในภาคการเรียนที่ 1/2547 เมื่อทดสอบด้วยสถิติทีแบบอิสระ พบว่าผู้ที่เคยทูลจริตการสอบในภาคการเรียนดังกล่าว มีผลการเรียนในภาคนั้นสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 2.05, df = 523, p < .05$) และผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในภาคการเรียนดังกล่าว มีผลการเรียนในภาคนั้นสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติด้วย ($t = 2.92, df = 525, p < .01$)

6) การเน้นการเรียนรู้ เมื่อทดสอบด้วยสถิติที พบว่าผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง มีคะแนนการเน้นการเรียนรู้น้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = -3.11, df = 367.04, p < .01$) (ใช้สถิติทีแบบอิสระแบบความแปรปรวน 2 กลุ่มไม่เท่ากัน) ส่วนผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มีคะแนนการเน้นการเรียนรู้ไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = -1.15, df = 605, p > .05$)

7) การเน้นผลการเรียน พบว่าผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง มีคะแนนการเน้นผลการเรียนน้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยอย่างมีนัยสำคัญ ($t = -2.60, df = 603, p < .01$) ส่วนผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มีคะแนนการเน้นผลการเรียนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = -0.07, df = 605, p > .05$)

8) การกล้าปฏิเสธเพื่อน พบว่าผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง มีคะแนนการกล้าปฏิเสธเพื่อนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = -1.20, df = 603, p > .05$) และผู้ที่เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มีคะแนนการกล้าปฏิเสธเพื่อนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = 0.20, df = 605, p > .05$)

9) การแสวงหาความตื่นเต้น พบว่าผู้ที่ทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมีคะแนนการแสวงหาความตื่นเต้นไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคย ($t = 1.55, df = 603, p > .05$) และผู้ที่ทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมี

คะแนนด้านนี้ไม่แตกต่างผู้ที่ไม่เคย ($t = -0.30, df = 605, p > .05$)

การอภิปรายผลรวมการวิจัยทั้งสองครั้ง

การวิจัยนี้เป็นการศึกษาการทูลจริตการสอบ วิธีการทูลจริตการสอบ การระบุนสาเหตุของการทูลจริตการสอบ และความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่างๆ กับการทูลจริตการสอบ โดยแบ่งการศึกษาของออกเป็น 2 ครั้ง ครั้งแรกศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐ 1 แห่ง และครั้งที่ 2 ขยายผลการศึกษาออกไปเป็นการสำรวจมหาวิทยาลัยจำนวน 7 แห่ง

ผลของงานวิจัยในครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองตั้งแต่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยมีประมาณ 2 ใน 3 ส่วน แต่ถ้านับเฉพาะภาคต้น ปีการศึกษา 2547 จะมีประมาณ 1 ใน 3 ของกลุ่มประชากรทั้งหมด ซึ่งพบผลสอดคล้องกับผลงานวิจัยที่ผ่านมาในต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสหรัฐอเมริกา ผลงานวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าอัตราการทูลจริตในกลุ่มตัวอย่างสูงมากในหนึ่งภาคการศึกษา ทำให้ผลจากการทดสอบที่ได้ไม่สามารถแสดงถึงความสามารถอย่างแท้จริงของผู้ทดสอบ เพราะเป็นผลที่เกิดจากการทูลจริตการสอบถึง 1 ใน 3 ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความรุนแรงของการทูลจริตการสอบในสังคมของนิสิตนักศึกษาไทย

ส่วนการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นตั้งแต่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นต้นมา มีประมาณ 56.8% ของกลุ่มตัวอย่างจากการศึกษาครั้งที่ 1 ขณะที่ประมาณ 41% ของกลุ่มตัวอย่างจากการศึกษาครั้งที่ 2 เคยทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในภาคการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งพบว่ามีมากกว่างานวิจัยในต่างประเทศ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลการระบุนสาเหตุในการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้ผู้วิจัยคาดหมายสาเหตุที่มากกว่างานวิจัยในต่างประเทศ น่าจะเป็นผลเกี่ยวข้องกับการรับรู้ว่าตนเองจะไม่ได้รับผลเสียใดๆ จากการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งแท้จริงแล้วการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมีความผิดเพี้ยน (ข้อบังคับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยข้อปฏิบัติในการสอบ, 2525) อาจอ้างถึงทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) ที่กล่าวว่า การรับรู้หรือความคาดหวังว่าความพยายามจะนำไปสู่ผลลัพธ์ได้มากน้อยแค่ไหน เป็นปัจจัยหนึ่งที่เกิดแรงจูงใจในการกระทำพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งอธิบายพฤติกรรมทูลจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นได้ว่า ถ้ารับรู้ว่าการทูลจริตการสอบสามารถทำได้โดยง่าย (แม้จริงๆ แล้วอาจไม่ง่าย) จะทำให้มีแรงจูงใจในการทูลจริตมากขึ้น การทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นก็มากขึ้นด้วย (Vroom, 1964 as cited in Hughes, Ginnett & Curphy, 2002) หรืออาจเชื่อมโยงกับทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior; Ajzen, 1988 อ้างถึงใน ชีระพร อูวรรณ โฉม, 2535) ซึ่งกล่าวถึงการรับรู้การควบคุมพฤติกรรมของตน ถ้าบุคคลรับรู้ว่าการควบคุมสามารถควบคุมได้แล้ว แนวโน้มที่จะเกิดพฤติกรรมก็จะมากขึ้น

ส่วนวิธีการทูลจริตการสอบ พบว่าวิธีที่ได้รับความนิยมสูงสุด มีดังนี้ การถามตอบคำถามกัน ในระหว่างที่มีการสอบ การแอบมองคำตอบจากผู้อื่น โดยผู้ถูกลอกไม่รู้ตัว การเปิดให้มองคำตอบแก่กัน การรับ-ส่งสัญญาณที่บ่งบอกถึงคำตอบ และรับ-ส่ง โยขคำตอบที่ไม่ใช่อุปกรณ์สื่อสาร จะเห็นว่าวิธีการเหล่านี้เป็นวิธีการที่ไม่ใช่อุปกรณ์ และสามารถทำได้ง่าย ไม่จำเป็นต้องเตรียมตัวมาก่อน และไม่มีหลักฐานหลังจากได้ทูลจริตการสอบแล้ว ดังนั้นวิธีการเหล่านี้จึงเป็นวิธีการที่ได้รับความนิยม

การระบุสาเหตุของการทูลจริต พบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุของการทูลจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองว่าต้องการรางวัล การทำให้เป็นกลาง การไม่สามารถช่วยเหลือตนได้ และการทำทนาย ตามลำดับ สาเหตุที่ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุว่าต้องการผลที่ได้รับ ซึ่งตรงกับหลักการของการเรียนรู้แบบผลกรรม (Operant Conditioning) กล่าวคือเมื่อผลที่ได้รับเป็นการเสริมแรงของพฤติกรรม พฤติกรรมเหล่านี้จะคงอยู่ต่อไป

การระบุสาเหตุของการทูลจริตเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น พบว่ากลุ่มตัวอย่างระบุสาเหตุ 3 อันดับแรก คือ เขาลอกเราไปเราก็ไม่เสียหายอะไร เราไม่ช่วยเพื่อน เพื่อนอาจจะตก คิด โปร ชั่วซั้ว หรือ โคน ไล่ออก และเรารู้ว่าเพื่อนตั้งใจเรียน แต่ข้อสอบนั้นยากมาก สาเหตุอันดับแรก คือ เขาลอกเราไป เราก็ไม่เสียหายอะไร แสดงให้เห็นถึงการใช้เหตุผลอย่างผิวเผิน (Peripheral Route) ในการตัดสินใจให้ผู้อื่นลอกข้อสอบ กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างไม่ได้คิดอย่างถี่ถ้วนในการให้ผู้อื่นลอกข้อสอบ เนื่องจากทำให้ผู้อื่นลอกข้อสอบไม่ได้เกี่ยวข้องกับตนเองมาก หรืออาจจะเป็นเพราะว่าผู้ให้ลอกกรับรู้ว่าเขาจะไม่ถูกจับทำให้พวกเขากลัวให้ผู้อื่นลอกและคิดว่าตนเองไม่ได้รับผลเสียอะไร ดังทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) ที่กล่าวว่าถ้าความคาดหวังว่าความพยายามของเขาจะทำให้เกิดผลงานที่ดีได้โดยง่าย หรือความคาดหวัง (Expectancy or Performance-to-outcome Expectancy) สูงแล้ว จะทำให้เกิดแรงจูงใจในการทูลจริตการสอบสูง (โดยความคาดหวังของผลงานที่ได้ผลลัพธ์ และการให้คุณค่าแก่ผลลัพธ์ทั้งที่) หรืออาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Theory of Planned Behavior) ดังที่อธิบายไว้แล้ว

การระบุสาเหตุของการไม่ทูลจริต กลุ่มตัวอย่างได้ระบุสาเหตุ 3 อันดับแรก คือ อยากทดสอบความสามารถของตนเอง กลัวถูกจับได้ และเรามีศักดิ์ศรี ที่จะต้องทำงานด้วยตนเอง อันดับหนึ่งและอันดับที่สามแสดงให้เห็นถึงการระบุว่าจะไม่ทูลจริตการสอบเนื่องจากต้องการทำงานด้วยตนเอง ไม่ต้องพึ่งคนอื่น ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า ผู้ที่อยากทำงานด้วยตนเองอาจเกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Self-efficacy) ซึ่งการรับรู้ความสามารถของตนเองเกี่ยวข้องกับทางลบกับการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนของตนเองด้วย (Rost & Wild, 1994 as cited in Cizek, 1999) กล่าวคือเมื่อคนรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ ก็จะทำการทูลจริตการสอบ

เพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมากขึ้น หรืออาจเป็นเพราะเมื่อเขาทูลจริตการสอบแล้ว ทำให้การรับรู้ความสามารถของตนเองลดลงได้ นอกจากนี้อาจเกี่ยวข้องกับการรับรู้แหล่งการควบคุมของตน (Locus of Control) ซึ่งจากงานวิจัยที่ผ่านมาพบความสัมพันธ์ระหว่างประสิทธิผลกับการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง (Forsyth et al., 1985; Wang & Anderson, 1994 as cited in Cizek, 1999) ส่วนการระบุสาเหตุอันดับที่สอง ที่กล่าวว่ากลัวถูกจับได้ อาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีความคาดหวัง ว่าถ้าคนรับรู้ถึงความพยายามของตนนำไปสู่ผลลัพธ์หรือเป้าหมาย (คือทูลจริตการสอบสำเร็จ) ได้น้อยแล้ว แรงจูงใจในการทูลจริตก็น้อยลง หรือยังอาจอธิบายได้ด้วยทฤษฎีการเรียนรู้แบบผลกรรม ตามแนวคิดการเสริมแรงทางลบได้ด้วย กล่าวคือ คนกลัวที่จะถูกจับได้ จะเพิ่มพฤติกรรมหลีกเลี่ยงการถูกจับได้ ด้วยการไม่ทูลจริต

ตัวแปรเพศ ผลการวิจัยนี้ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองกับเพศ ในทั้งสองการศึกษา ซึ่ง ไม่ตรงกับงานวิจัยในต่างประเทศที่ผ่านมาส่วนใหญ่ แต่ตรงกับความคิดเห็นของ McCabe และ Trevino (1996 as cited in Cizek, 1999) กล่าวเอาไว้ว่าความแตกต่างระหว่างเพศในการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองเริ่มน้อยลง ซึ่งสาเหตุที่ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศอาจเป็นเพราะว่าทั้งผู้หญิงและผู้ชาย มีแรงจูงใจที่อยากประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน อยากได้ผลการเรียนดี ๆ เหมือนกัน นอกจากนี้ผู้วิจัยก็ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นกับเพศ ซึ่งตรงกับงานวิจัยที่ผ่านมาในต่างประเทศ Newstead et al. (1996) ได้อธิบายไว้ว่า ถึงแม้ว่าเพศหญิงเห็นอกเห็นใจผู้อื่นมากกว่าเพศชาย แต่พฤติกรรมที่แสดงถึงการเห็นอกเห็นใจ (เช่น การให้ลอกข้อสอบ) ไม่แตกต่างกัน

ระดับชั้นปี พบว่าเมื่อทดสอบความแตกต่างระหว่างชั้นปีในการทูลจริตการสอบทั้งแบบเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และช่วยเหลือผู้อื่น ตั้งแต่เข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเป็นต้นมา พบว่าแต่ละชั้นปีทูลจริตการสอบตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเป็นต้นมาไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อไปทดสอบความแตกต่างระหว่างชั้นปีในการทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ในภาคการศึกษาที่ผ่านมา ผลการวิจัยพบว่าชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 ทูลจริตการสอบมากกว่าชั้นปีที่ 2 และชั้นปีที่ 3 ในภาคการศึกษาที่ผ่านมา และไม่พบความแตกต่างระหว่างชั้นปีในการทูลจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในภาคการศึกษาที่ผ่านมา ซึ่งสาเหตุที่ทำให้การทูลจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองในขณะที่เรียนในระดับชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 มีพฤติกรรมดังกล่าวมากกว่าชั้นปีที่ 2 และ 3 อาจเป็นเพราะว่า ชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่จะมีการเรียนการสอนแบบห้องเรียนใหญ่ เนื่องจากในระดับชั้นปีที่ 1 ยังไม่มีการแบ่งสาขาภายในคณะ การวิจัยอื่นพบว่าห้องเรียนขนาดใหญ่มีความสัมพันธ์กับการทูลจริตการสอบสูง (Nowell & Laufer, 1997; Moffatt, 1990 as cited in Cizek, 1999)

การเรียนรู้ในชั้นเรียนขนาดใหญ่อาจเป็นผลทำให้การทุจริตการสอบในชั้นปีที่ 1 สูง ความสัมพันธ์เหล่านี้ก็เป็นไปตามทฤษฎีความคาดหวังและทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน (Ajzen, 1988 อ้างถึงใน ชีระพร อุวรรณโณ, 2535) ส่วนที่พบผลการวิจัยว่าชั้นปีที่ 4 มีการทุจริตการสอบสูง สาเหตุอาจเป็นเพราะว่าชั้นปีที่ 4 เป็นครั้งสุดท้ายในการแก้ไขผลการเรียน และผลการเรียนก็มีผลมากต่อหลายเรื่อง เช่น การสมัครงาน การได้รับเกียรตินิยม การจบการศึกษา การศึกษาต่อ ซึ่งอาจทำให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของผลการเรียนมากขึ้น (Valence) จึงทำให้แรงจูงใจในการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองสูงขึ้นด้วย ตามทฤษฎีความคาดหวัง (Expectancy Theory) การที่ชั้นปีที่ 1 มีการทุจริตการสอบมากกว่าชั้นปีอื่นๆ ทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อทดสอบการทุจริตการสอบตั้งแต่เรียนระดับมหาวิทยาลัยเป็นต้นมา ไม่พบความแตกต่างระหว่างชั้นปี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพวกเขาได้ทุจริตตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 แล้ว ส่วนการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นนั้น ไม่พบความแตกต่างระหว่างชั้นปี ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องกับการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ผู้วิจัยคาดว่าอาจจะเป็นไปได้ที่กลุ่มตัวอย่างที่เคยให้ลอกตั้งแต่เรียนอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 แล้วทำให้มีแนวโน้มที่จะให้ลอกต่อไปในชั้นปีสูงๆ ขึ้น จึงพบผลว่าการให้ลอกข้อสอบแต่ละชั้นปีไม่แตกต่างกัน

ผลการเรียน ผู้วิจัยพบความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และผลการเรียนเฉลี่ย ทั้งผลการเรียนเฉลี่ยสะสม และผลการเรียนในภาคการศึกษาที่ผ่านมา ไม่สอดคล้องกัน กล่าวคือ การศึกษาครั้งที่ 1 พบว่านิสิตกลุ่มผลการเรียนตั้งแต่ 3.00 ลงไป เคยทุจริตการสอบตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเป็นต้นมา มากกว่านิสิตกลุ่มผลการเรียนมากกว่า 3.00 ส่วนในการศึกษาครั้งที่ 2 ไม่พบความแตกต่างระหว่างผลการเรียนเฉลี่ยสะสมและการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองในภาคการศึกษาที่ผ่านมา และยังพบว่าผู้ที่ทุจริตเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองในภาคการศึกษาที่ผ่านมาได้รับผลการเรียนในภาคการศึกษาที่ผ่านมาดีกว่าผู้ที่ไม่ได้ทุจริตการสอบ ผลที่ออกมาขัดแย้งกัน การศึกษานี้ต้องค้นคว้าและวิจัยต่อไป โดยจัดให้ลักษณะของการวัดสอดคล้องกันมากกว่านี้ น่าจะได้ข้อเท็จจริงที่ชัดเจนมากกว่านี้ ส่วนความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ผลที่ได้ไม่สอดคล้องกันเช่นกัน โดยในการศึกษาครั้งที่ 1 ไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัยเป็นต้นมา กับผลการเรียนเฉลี่ยสะสม และการศึกษาครั้งที่ 2 พบว่าผู้ที่เคยทุจริตการสอบเมื่อภาคการศึกษาที่ผ่านมา มีผลการเรียนเฉลี่ยสะสมและผลการเรียนในภาคการศึกษาที่ผ่านมาสูงกว่า ผู้ที่ไม่เคยทุจริตการสอบ อาจอธิบายได้ว่า ผู้ที่เคยทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มีผลการเรียนสูงกว่าผู้ที่ไม่เคยทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นจริง แต่ขนาดของความแตกต่างน้อยมาก แสดงให้เห็นว่าผู้ลอกไม่ได้สนใจผลการเรียนเฉลี่ยมากเท่าไรนัก

ซึ่งอาจมีปัจจัยอื่นที่มีผลต่อการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นมากกว่า เช่น เจตนาดีวิชาอะไร เขามีลักษณะที่น่าขอความช่วยเหลือหรือไม่ เป็นต้น

กลุ่มสาขาวิชา ในการแบ่งกลุ่มสาขาวิชาการศึกษาครั้งที่ 1 ได้แบ่งเป็น วิทยาศาสตร์กายภาพ สังคมศาสตร์ มนุษยศาสตร์ และวิทยาศาสตร์สุขภาพ ในการศึกษาครั้งที่ 2 ได้แบ่งกลุ่มสังคมศาสตร์เป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสังคมศาสตร์และกลุ่มธุรกิจ ซึ่งในการศึกษาครั้งที่ 1 พบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างกลุ่มสาขาวิชากับการทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และกลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ และกลุ่มมนุษยศาสตร์ จะทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น มากกว่ากลุ่มสังคมศาสตร์และกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ ส่วนในการศึกษาครั้งที่ 2 พบว่ากลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ กลุ่มสังคมศาสตร์ และกลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ ทุจริตการสอบมากกว่ากลุ่มธุรกิจ และกลุ่มมนุษยศาสตร์ และกลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพ และกลุ่มสังคมศาสตร์ ทุจริตในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นในภาคการศึกษาที่ผ่านมามากกว่ากลุ่มมนุษยศาสตร์ กลุ่มวิทยาศาสตร์สุขภาพ และกลุ่มธุรกิจ จะเห็นว่าถ้ามองภาพอย่างคร่าวๆ ผลการวิจัยนี้ช่วยให้เราพบว่ากลุ่มวิทยาศาสตร์กายภาพจะทุจริตการสอบสูง ซึ่งตรงกับงานวิจัยที่ผ่านมาในต่างประเทศ ส่วนกลุ่มธุรกิจจะรายงานต่ำที่สุด ซึ่งผู้วิจัยยังไม่สามารถอธิบายเหตุผลที่ชัดเจนได้ว่าทำไมกลุ่มสาขาวิชาหนึ่งแตกต่างจากอีกกลุ่มสาขาวิชาหนึ่ง

ความพึงพอใจในการเรียน พบว่ากลุ่มตัวอย่างที่เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง และกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง รายงานความพึงพอใจในการเรียนไม่แตกต่างกัน อาจเป็นไปได้ว่าผู้ทุจริตในการสอบได้ทุจริตแล้ว ได้ผลการเรียนที่น่าพึงพอใจ

การเคยหรือไม่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบ พบว่าผู้ที่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบจะทุจริตการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองน้อยกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบ ซึ่งอาจเป็นเพราะว่าผู้ที่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบจะรับรู้บทลงโทษของการโกงการสอบ มากกว่าผู้ที่ไม่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบ และการลงโทษในบริบทการโกงการสอบสามารถลดพฤติกรรมโกงได้ (Genereux & McLeod, 1995 as cited in Cizek, 1999) หรืออาจเป็นเพราะว่าคนที่ทุจริตการสอบจะไม่อ่านกฎระเบียบการสอบก็เป็นได้ และการเคยหรือไม่เคยอ่านกฎระเบียบการสอบไม่มีความสัมพันธ์กับการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าผู้ทุจริตในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ถึงแม้ว่าจะรู้หรือไม่ว่าการทุจริตในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น จะได้รับโทษอย่างไร แต่ก็ไม่ได้รับรู้โทษเหล่านั้นจะส่งผลถึงเขา ซึ่งอาจทำให้ผู้ที่อ่านหรือไม่ได้อ่านกฎระเบียบการทุจริตการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นไม่แตกต่างกัน

บุคลิกภาพแบบสามองค์ประกอบ (The Big Three) ซึ่งประกอบไปด้วยความใจแข็ง (Psychoticism) การ

เปิดตัว (Extraversion) และความอ่อนไหวทางอารมณ์ (Neuroticism) ถึงแม้ว่าผลการวิจัยพบความแตกต่างระหว่างผู้ที่เคยท้อใจและไม่เคยในการสอบทั้งแบบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองและเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ซึ่งมีความแตกต่างกันในสามองค์ประกอบนี้ แต่ความแตกต่างยังน้อย อาจเนื่องมาจากคุณภาพของแบบวัดที่ใช้ซึ่งมีระดับความเที่ยงไม่สูงนัก

การเน้นการเรียนรู้ (Mastery-orientation) และการเน้นผลการเรียน (Performance-orientation) ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างทั้งสองนี้กับการเคยหรือไม่เคยท้อใจในการสอบยังไม่สามารถอธิบายได้อย่างชัดเจน เนื่องจากผู้วิจัยพบว่าโครงสร้างทั้งสองนี้ มีความสัมพันธ์กันสูงมาก ($r = .82$) ซึ่งทำให้ผลการวิจัยยังไม่สามารถแยกโครงสร้างทั้งสองออกจากกันได้

การกล้าปฏิเสธเพื่อน (Refusal Assertiveness to Peer) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่าผู้ที่เคยท้อใจในการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง กล้าปฏิเสธเพื่อนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยท้อใจในการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าการกล้าปฏิเสธเพื่อนอาจจะไม่เกี่ยวข้องกับการท้อใจในการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเอง ไม่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจในการท้อใจ ตัวแปรสนับสนุนการท้อใจ หรือตัวแปรขัดขวางการท้อใจ จึงไม่พบความสัมพันธ์ ส่วนผู้ที่เคยท้อใจในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น กล้าปฏิเสธเพื่อนไม่แตกต่างจากผู้ที่ไม่เคยท้อใจในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น อาจเป็นเพราะว่าการมองการท้อใจในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นว่าไม่เกิดผลเสียหายอันใดต่อตน จึงทำให้ไม่จำเป็นต้องปฏิเสธ จึงไม่พบความแตกต่างในตัวแปรนี้

การแสวงหาความตื่นเต้น (Sensation Seeking) ผลการวิจัยพบว่า การแสวงหาความตื่นเต้นมีความสัมพันธ์น้อยมากต่อการท้อใจในการสอบทั้งสองประเภท อาจเป็นไปได้ว่าการแสวงหาความตื่นเต้น อาจไม่ได้มีความสัมพันธ์โดยตรงต่อการท้อใจในการสอบ แต่อาจมีผลทางอ้อมหรือเป็นตัวเอื้อให้เกิดผลมากขึ้นหรือน้อยลงผ่านตัวแปรอื่น เช่น ความต้องการท้อใจในการสอบ (ผู้ที่แสวงหาความตื่นเต้นสูง เมื่อต้องการท้อใจในการสอบแล้วจะมีพฤติกรรมท้อใจในการสอบมากกว่าผู้ที่แสวงหาความตื่นเต้นต่ำ) เจตคติต่อการท้อใจในการสอบ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากงานวิจัยพบว่า การระบุสาเหตุของการไม่ท้อใจในการสอบ ส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง ซึ่งการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในนิสิตนักศึกษา อาจเป็นหนทางหนึ่งในการลดปัญหาการท้อใจในการสอบได้ สำหรับวิธีการเพิ่มการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น อาจทำได้โดยจัดให้ผู้เรียนมีประสบการณ์ตรงว่าเขาสามารถเรียนได้ด้วยตนเองและตนเองมีความสามารถ อีกวิธีหนึ่งที่จะเพิ่มการรับรู้ด้านนี้ได้ อาจทำได้โดยใช้วิธีเสนอตัวแบบผู้ที่ประสบความสำเร็จในการเรียนซึ่งเคยท้อใจไม่ชอบเรียนหนังสือ

มาก่อน แล้วเปลี่ยนเป็นสามารถเรียนได้ดี โดยให้ตัวแบบมาพูดชักจูงให้รู้สึกว่าคุณมีความสามารถ (สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 2543) วิธีการแรกคือการสร้างประสบการณ์ตรง Bandura เชื่อว่าจะได้ผลดีมากที่สุด ซึ่งการที่จะทำให้ประสบความสำเร็จต้องตั้งเป้าหมายก่อน ถ้าเป้าหมายที่นิสิตตั้งเป็นการแข่งขันกับผู้อื่น ในที่สุดก็จะมีคนที่ประสบความสำเร็จ และคนที่ไม่ประสบความสำเร็จ ซึ่งก็จะมีคนที่รับรู้ความสามารถของตนเองได้ดี และคนที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองต่ำ อาจไม่ได้แก้ไขการท้อใจในการสอบได้ อีกวิธีหนึ่งคือ การเปลี่ยนให้นิสิตนักศึกษาตั้งเป้าหมายต่อผู้กับตนเอง และวัดความสามารถของตนเองได้โดยไม่ต้องเปรียบเทียบกับผู้อื่นก็น่าจะเป็นหนทางหนึ่งในการแก้ไขปัญหานี้ได้เช่นกัน

นอกจากนี้ การป้องกันปัญหาการท้อใจในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นนั้น อาจแก้ไขได้ด้วยการทำให้การรับรู้ว่าคุณสามารถท้อใจในการสอบได้ลดลง กล่าวคือ อาจเพิ่มโทษของการให้ลอกมากขึ้น หรืออาจใช้วิธีที่หลากหลายในการทดสอบการท้อใจในการสอบ เช่น การจับการท้อใจในการสอบโดยใช้สถิติ หรือกล้องวงจรปิด ซึ่งทำให้การรับรู้ว่าการท้อใจในการสอบแล้วจะสำเร็จลดน้อยลง ทำให้เสียมากขึ้น ซึ่งจะทำให้ผู้ที่ท้อใจในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่นคิดก่อนที่จะทำมากยิ่งขึ้น และการแก้ไขปัญหาคือ การท้อใจในการสอบในระยะยาว คือ พยายามลบเลือนความเชื่อว่าการท้อใจในการสอบเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ได้ก่อความเสียหายอันใดต่อตนเอง และลบเลือนความเชื่อว่าการช่วยเหลือผู้อื่นที่เดือดร้อนด้วยการให้ลอกข้อสอบเป็นสิ่งที่ไม่ควร ซึ่งต้องหาทางเสนอสารแก่กลุ่มนิสิตนักศึกษา เพื่อเปลี่ยนความคิด และความเชื่อของพวกเขาในเรื่องดังกล่าวให้ได้ ซึ่งอาจจะทำให้ลดพฤติกรรมท้อใจในการสอบได้

ข้อแนะนำสำหรับการวิจัยต่อไป

1) การวิจัยในอนาคต สำหรับการทดสอบสาเหตุของการรับรู้ความสามารถของตน อาจใช้วิธีวิจัยแบบทดลอง เพื่อดูว่าการรับรู้ความสามารถของตน เป็นเหตุปัจจัยที่ทำให้เกิดการท้อใจในการสอบเพื่อเพิ่มคะแนนให้แก่ตนเองมากน้อยเพียงใด และมีตัวแปรที่เกี่ยวข้องอื่นอีกหรือไม่

2) การวิจัยนี้ยังไม่ได้ทดสอบความเกี่ยวข้องระหว่างตัวแปรอิสระ 2 ตัวขึ้นไป ที่มีต่อการท้อใจในการสอบ เช่น เจตคติต่อการท้อใจในการสอบและการแสวงหาความตื่นเต้น เป็นต้น ซึ่งอาจทำให้เราทราบได้ว่าปัจจัยหนึ่งอาจเป็นผลเอื้อต่อปัจจัยหนึ่ง ในการส่งผลต่อปัจจัยหนึ่งได้ เช่น การแสวงหาความตื่นเต้น อาจเป็นปัจจัยเอื้อต่อเจตคติต่อการท้อใจในการสอบ และการทำนายการท้อใจในการสอบ หรือตัวแปรทางบุคลิกภาพบางอย่างอาจช่วยให้การรับรู้ความเข้มงวดของการคุมการสอบ ในการทำนายการท้อใจในการสอบก็เป็นได้ ดังนั้นจึงน่าจะทำการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรดังกล่าวด้วย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กุลวดี อักษรทับ. (2544). การพัฒนาเกณฑ์ปกติของมาตรวัดความรู้สึกละแวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับเด็กนักเรียนอายุ 12-18 ปีที่ศึกษาอยู่ในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาสุขภาพจิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. [ข้อบังคับจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยว่าด้วยข้อปฏิบัติในการสอบ.](#) (2525). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จันทร์ฉาย พัทธ์ศิริกุล. (2532). ผลของการจัดโปรแกรมการฝึกความกล้าแสดงออกต่อความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุมพร ขงกิตติกุล. (2547). การวัดและการทดสอบทางจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร.
- ดวงพร ดันดิธรรมานนท์. (2542). ผลของโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกล้าแสดงออกที่เหมาะสมตามแนวคิดของเคลลี เพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวในนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีระพร อูวรรณ โฉ. (2535). เจตคติ: การศึกษาตามแนวทฤษฎีหลัก. รายงานประกอบการศึกษาวิชาเจตคติ ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล สิริพันธ์. (2533). ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลำดับการเกิด เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมกล้าแสดงออก. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรื่องข้อปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ควบคุมการสอบ. (2525). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประกาศจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเรื่องข้อปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ควบคุมการสอบ (ฉบับที่ 2). (2544). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประธาน รัชต์จำรูญ. (2544). ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกแสวงหาสิ่งตื่นเต้นเร้าใจกับการคิดสารแอมเฟตตามีนของวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาสุขภาพจิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับ พ.ศ. 2525 (พิมพ์ครั้งที่ 8). (2539). กรุงเทพมหานคร: ราชบัณฑิตยสถาน.
- มันทนา สิริรัตนโกลาส. (2538). การสำรวจความเชื่อ เจตคติ การคล้อยตามกลุ่มอ้างอิง การรับรู้การควบคุมพฤติกรรม เจตนา และพฤติกรรมการบริโภคโลหิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษาสังกัดกรมสามัญศึกษา ในกรุงเทพมหานครตามแนวทฤษฎีพฤติกรรมตามแผน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ระเบียบการสมัครสอบวัดความรู้เพื่อสมัครเข้าศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ประจำปีการศึกษา 2548 ครั้งที่ 2/2547 (2547) กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- รุ่งนภา ชื่นแจ่ม. (2543). ผลของการฝึกพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมต่อพฤติกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมและสัมพันธ์ภาวะระหว่างบุคคลในทีมสุขภาพของพยาบาล. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- วัลนา ศรีน้อย. (2534). ผลของการใช้โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออกที่มีต่อพฤติกรรมที่เหมาะสมในการแสดงออก และความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2546). ทฤษฎีจิตวิทยาบุคลิกภาพ (รู้เขา รู้เรา) (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพมหานคร: หอมชาวบ้าน.
- สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. (2543). ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจิตรา พรหมนุชาธิป. (2522). การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักศึกษาวิทยาลัยครู ในกรุงเทพมหานครและต่างจังหวัด. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แหวนไพลิน เช่นสุข. (2538). การพัฒนาแบบวัดเจตคติต่อพฤติกรรมการเรียนคณิตศาสตร์โดยใช้ทฤษฎีการกระทำด้วยเหตุผล. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา วัชรวิวัฒน์. (2536). การศึกษาพฤติกรรมกล้าแสดงออกของผู้บริหารการพยาบาลตามการรับรู้ของตนเอง โรงพยาบาลศูนย์กระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Anderman, M. E., Griesinger, T., & Westerfield, G. (1998). Motivation and cheating during early adolescence. *Journal of Educational Psychology, 90*, 84-93.
- Anderman, M. E., & Midgley, C. (2004). Changes in self-reported academic cheating across the transition from middle school to high school. *Contemporary Educational Psychology, 29*, 499-517.
- Arnett, J., Offer, D., & Fine, M. A. (1997). Reckless driving in adolescence: 'State' and 'trait' factors. *Journal of Accident Analysis and Prevention, 29*, 57-63.
- Baron, A. R., & Byrne, D. (2000). *Social psychology (9th ed.)*. Boston: Allyn & Bacon.
- Bereby-Meyer, Y., & Kaplan, A. (2005). Motivational influences on transfer of problem-solving strategies. *Contemporary Educational Psychology, 30*, 1-22.
- Bolin, U. A. (2004). Self-control, perceived opportunity and attitudes as predictors of academic dishonesty. *The Journal of Psychology, 138*, 101-114.
- Cizek, J. G. (1999). *Cheating on tests: how to do it, detect it, and prevent it*. New Jersey: Lawrence Erlbaum Associates.
- Davis, F. S., Grover, A. C., Becker, H. A., & McGregor, N. L. (1992). Academic dishonesty: Prevalence, determinants, techniques, and punishments. *Teaching of Psychology, 19*, 16-20.
- Davis, F. S., & Ludvigson, W. H. (1995). Additional data on academic dishonesty and a proposal for remediation. *Teaching of Psychology, 22*, 119-121.
- Elliot, J. A., & Harackiewicz, M. J. (1994). Goal setting, achievement orientation, and intrinsic motivation, a mediational analysis. *Journal of Personality and Social Psychology, 66*, 968-980.

- Ferrando, J. P., & Chico, E. (2001). The construct of sensation seeking as measured by Zuckerman's SSS-V and Arnett's AISS: A structural equation model. *Personality and Individual Differences, 31*, 1121-1133.
- Greene, K., Kremar, M., Walters, H. L., Rubin, L. D., & Hale, L. J. (2000). Targeting adolescent risk-taking behaviors: The contributions of egocentrism and sensation-seeking. *Journal of Adolescence, 23*, 439-461.
- Hansen, B. E., & Breivik, G. (2001). Sensation seeking as a predictor of positive and negative risk behavior among adolescent. *Personality and Individual Differences, 30*, 627- 640.
- Hokoda, A., & Fincham, D. F. (1995). Origins of children's helpless and mastery achievement patterns in the family. *Journal of Educational Psychology, 87*, 375-385.
- Howell, C. D. (1999). *Fundamental statistics for the behavior sciences (4th ed.)*. New York: Duxbery.
- Hoyle, H. R., Stephenson, T. M., Palmgreen, P. E., & Donohew, L. R. (2002). Reliability and validity of a brief measure of sensation seeking. *Personality and Individual Differences, 32*, 401-414.
- Hughes, L. R., Ginnett, C. R., & Curphy, J. G. (2002). *Leadership: Enhancing the lessons of experiences (4th ed.)*. Boston: McGraw-Hill.
- Jensen, A. L., Arnett, J. J., Feldman, S. S., & Cauffman, E. (2002). It's wrong, but everybody does it: Academic dishonesty among high school and college students. *Contemporary Educational Psychology, 27*, 209- 228.
- Lupton, A. R., & Chapman, J. K. (2002). Russian and American college students' attitudes, perceptions and tendencies towards cheating. *Educational Research, 44*, 17-27.
- Lupton, A. R., Chapman, J. K., & Weiss E. J. (2000). A cross-national exploration of business students' attitudes, perceptions, and tendencies toward academic dishonesty. *Journal of Education of Business, 231-235*
- McCabe, L. D., Trevino, K. L., & Butterfield, D. K. (2001). Cheating in academic institutions: a decade of research. *Ethics & Behavior, 11*, 219-232
- McDaniel, R. S., & Zuckerman, M. (2003). The relationship of impulsive sensation seeking and gender to interest and participation in gambling activities. *Personality and Individual Differences, 35*, 1385-1400.
- Meece, L. J., Blumenfeld, C. P., & Hoyle H. R. (1988). Students' goal orientations and cognitive engagement in classroom activities. *Journal of Educational Psychology, 80*, 514-523.
- Midgley, C., Kaplan, A., & Middleton, M. (2001). Performance-approach goals: Good for what, for whom, under what circumstances, and at what cost? *Journal of Educational Psychology, 93*, 77-86.
- Murdock, B. T., Hale, M. N., & Weber, J. M. (2001). Predictors of cheating among early adolescents: Academic and social motivations. *Contemporary Educational Psychology, 26*, 96-115.
- Newstead, E. S., Franklyn-Stokes, A., & Armstead, P. (1996). Individual differences in student cheating. *Journal of Educational Psychology, 88*, 229-241.
- Nonis, S., & Swift, O. C. (2001). An examination of the relationship between academic dishonesty and workplace dishonesty: A multicampus investigation. *Journal of Education for Business, 69-77*
- Pelvin, A. L., & John, P. O. (2001). *Personality: Theory and research (8th ed.)*. New York: John Wiley & Sons.
- Roberti, W. J. (2004). A review of behavioral and biological correlates of sensation seeking. *Journal of Research in Personality, 38*, 256-279.
- Wajda-Johnston, A. V., Handal, J. P., Brawer, A. P., & Fabricatore, N. A. (2001). Academic dishonesty at the graduate level. *Ethics & Behavior, 11*, 287-305.
- Zuckerman, M. (1979). *Sensation seeking: Beyond the optimal level of arousal*. Hillsdale: LEA.

รายนามผู้วิจัย

1. นาย กฤษณ์ อริยะพุทธิพงศ์
2. นางสาว จิรภัทร รัวภัทรกุล
3. นางสาว ชลดา เมฆกิจ
4. นาย ชลัมพล เถระกุล
5. นาย ชัยพร ภัทรวารีกุล
6. นางสาว ณัชนวีรัตน์ ลิมาภรณ์วัฒน์
7. นางสาว ณัฐธิดา เสนาต์กษณ์
8. นางสาว นิดา วรรณศิริ
9. นาย ประวีณ ศรีบริกิจ
10. นางสาว ปวันรัตน์ โทมนนอก
11. นางสาว พรคนึง ผดุงกิจ
12. นาย พัชรพล โปษะกฤษณะ
13. นางสาว ภัทราภรณ์ ชวัชสุภา
14. นางสาว รุ่งศิริ ธรรมสถิตวงศ์
15. นาย วรัญญู กองชัยมงคล
16. นางสาว วัลภา ตามไท
17. นางสาว วิกานดา ศรีจรัสรุ่ง
18. นางสาว วิทสินี บวรอัสวกุล
19. นาย วิธน์วี ปลัดชนกิตติ
20. นางสาว วีรญา ตริจินดาหระ
21. นาย สักกพัฒน์ งามเอก
22. นาย สันทัต พรประเสริฐมานิต
23. นาย สุขวิทย์ โตนารง
24. นางสาว สุชาสินี พงษ์โสภา
25. นางสาว อัญญารัตน์ คีตธภาพ

Disordered Eating: An Initial Study in Thai Female Undergraduates

Kullaya Dejithirat, Ph. D.

Arnond Sakworawich, M. A., M. B. A.

Faculty of Psychology, Chulalongkorn University

The present study was conducted to investigate dieting behaviors in Thai female adolescents. One hundred eighty-eight undergraduates in Bangkok participated in the study and responded to a set of questionnaires. In addition to their dieting behaviors, the prevalence and predictors of disordered eating in these participants were examined. Findings indicated that, despite the high prevalence of dieting attempts, the incidents of disordered eating were relatively rare in these participants. When observed, the incidents might be traced back to the participants' beliefs that becoming trim would help enhance their self-worth and the extent to which they were ridiculed about their weight.

Introduction

With economic transformation and urbanization that result in reduced physical activities and changes in diets, obesity has become a threatening problem in Asia (Lemonwick & Walsh, 2004). By 2030, the World Health Organization (WHO) forecasts that as many as 190 million of those in the region will be suffered from diabetes as a result of such a problem (WHO, 2003). Unfortunately, diabetes is not the only illness associated with obesity. Others include, to name some, heart disease, cancer, and hypertension (WHO, 2003).

Attempts have been made to publicize the negative effects of the extra-weights in Asia, and its population begins to engage in weight control behaviors (Lemonwick & Walsh, 2004; Rajan, 2004). In Thailand, where WHO (2003) reported the prevalence of obesity in 5- to 12-year old children to increase from 12.2% in 2001 to 15.6% in 2003, the public becomes aware of the benefits of keeping trim. The Thais, particularly female adolescents,

engage in dieting behaviors. Dieting programs and services have grown all over the country.

While they entail many benefits, the attempts to loose weight may, at times, go overboard. When these attempts are coupled with an intense desire to reach the cultural ideal of being thin, they may lead some dieters to employ extreme measures for weight loss (e.g., starving, purging, and using diuretics) (Bryant-Waugh, 2000). When such measures are used habitually and the preoccupation with the weight loss attempts becomes particularly forceful, they may lead the individuals to be suffered psychologically from mental disorders that are relevant to eating such as anorexia and bulimia nervosas. While the diagnoses for these types of disorders in adolescents remain relatively low, in the range of .5-1.0% for anorexia nervosa and approximately 1.0% for bulimia nervosa (Doyle & Bryant-Waugh, 2000; Thompson & Smolak, 2001), the disorders have debilitating outcomes on individuals' well-being. Other than physical effects (Nicholls, de Bruyn, & Gordon, 2000), anorexia and bulimia nervosas are reported in relation to depression (Hill & Pomeroy, 2001; Netemeyer & Williamson, 2001) and suicidal attempts (Christie, Watkins, & Lask, 2000; Neiderman, 2000).

Recently, cases of dieters who employ extreme measures to loose weight were brought into the attention of the Thai public. While these cases were mainly public figures whose appearance was essential to their success (i.e., actresses, models), it is interesting to examine dieting behaviors in general Thai female adolescents to obtain a better understanding of these behaviors. Variables relevant to the behaviors; namely, the frequency of weight loss attempts, the underlying reasons for such attempts, the weight loss strategies employed as

well as the sources from where the adolescents learn about them, and the outcomes of the weight loss attempts will be examined.

In addition to regular dieting behaviors, the employment of extreme dieting measures in Thai female adolescents will be investigated. Female adolescents have been reported to be especially susceptible to the endorsement and employment of such measures (Garner, Olmstead, & Polivy, 1983; Taylor et al., 1998), labeled disordered eating here. In the present study, variables that help predict disordered eating will be examined. These variables can be viewed as those relevant to biological, psychological, and sociocultural factors (Neumark-Sztainer, Story, Flakner, Beuhring, & Resnick, 1999).

In terms of biological factors, past studies in the West reported that body mass index (BMI) plays an important role in predicting body dissatisfaction in female adolescents (Neumark-Sztainer et al., 1999). Additionally, its influence on weight loss strategies has been suggested (Muris, Meesters, van de Blom, & Mayer, 2005). When compared, individuals who feel dissatisfied with their weight, which is in a normal range, fare less well than those feeling dissatisfied with their weight, which indeed exceeds such a range. Consequently, it appears interesting to examine whether or not the influence of BMI on body dissatisfaction and weight loss strategies remains the same in the Thai participants whose BMI generally falls in a lower range than that of the Westerners (Centers for Disease Control and Prevention, 2005).

As for psychological factors, findings in the West suggest that the degree that the individuals feel dissatisfied with their body shape helps increase the likelihood that they will exhibit disordered eating. Hence, the association between the two variables will be tested if replicable in the non-Western participants in the present study.

Additionally, sociocultural and psychological variables that help predict body dissatisfaction will be examined. The extent to which the individuals

are ridiculed regarding their weight and the extent to which they perceive that their significant others want them to be trim may be viewed as sociocultural factors that help predict body dissatisfaction. According to past findings in the West, the more the individuals are teased about their weight and the more they feel that their significant others will be pleased with their becoming trim, the less likely the individuals will feel satisfied with their weight and the more likely they will engage in weight loss attempts (Steinberg & Phares, 2001).

Additionally, the extent to which the individuals evaluate their own worth, and the extent to which they believe that becoming trim will help increase their worth and resolve their problems may be viewed as psychological factors that help predict body dissatisfaction. The experience of low self-esteem in combination with the beliefs that becoming trim will help enhance self-worth are indicative of the likelihood that the individuals will engage in disordered eating (Shafran & de Silva, 2003).

Past findings reported the Thai culture, similar to other Eastern cultures, to be collectivistic and the Thai individuals to be more inclined toward interdependent self-construal (Singelis, 1994). That is the sense of selves of these individuals is defined based on their social relationships; hence, these individuals are particularly influenced by such relationships (Markus & Kitayama, 1991). Therefore, it appears interesting to investigate if sociocultural influence on individuals' internalization of the thin ideal (i.e., teasing and the value that their significant others place on being trim) and its association with body satisfaction is particularly strong in the Thai sample. Additionally, past findings from cross-cultural studies suggest that individuals with interdependent selves may downplay the importance of individual self-esteem but, instead, give more emphasis on group self-esteem (Heine, Lehman, Markus, & Kitayama, 1999). Therefore, self-esteem and the desire to enhance one's self-worth through becoming trim

may be less important in determining body dissatisfaction of the Thai participants who are more inclined toward interdependent selves.

Procedure Participants

Data were collected in 188 female undergraduates from a large public university in Bangkok. These undergraduates came from different areas of study but enrolled in a psychology course as an elective. They participated in the present study in an exchange for an extra course credit. Their mean age was 19.59 years, and their cumulative grade point average was 3.14 out of the scale of 4.00.

Instrumentation

All instruments administered in the present study were translated into Thai. The systematic approach for translation was selected here for its assurance of construct equivalence rather than verbatim equivalence between the original and target languages (Brislin, 1970).

In the information sheet, the participants were asked to indicate their weight and height as well as details regarding their ideal weight and weight loss attempts (i.e., the frequency that they had attempted to lose weight during the past twelve months, the reasons why they wished to lose weight, the strategies that they employed to do so as well as the sources from where they learned about these strategies, and the outcomes of the weight loss attempts). Afterwards, the participants responded to six instruments measuring key constructs in the present study. Each construct and the psychometric properties of its instrument are reviewed below.

Disordered Eating. Garner, Olmsted, Bohr, & Garfinkel's (1982) Eating Attitude Scale-26 (EAT-26) was used to measure the degree that the participants exhibited non-adaptive attitude toward eating and non-adaptive eating behaviors. The participants rated how much they agreed with 13 statements in the dieting subscale (e.g., "I'm preoccupied with the thought of having fats on my body"), 7 statements in the oral control subscale

(e.g., "I avoid eating when I am hungry"), and 6 statements in the bulimia and food preoccupation subscale (e.g., "I vomit after I have eaten"), referring to a scale ranging from 1 (strongly disagree) to 7 (strongly agree). The Cronbach's alpha estimates for the scores on the three subscales were .87, .71, and .62, respectively.

Body Dissatisfaction. Mezzio's (1999) Body Shape Questionnaire-Revised was used to measure the degree that the participants felt displeased with their figure. The participants rated how much they agreed with 10 statements (e.g., "I feel ashamed of my body"), referring to a scale ranging from 1 (strongly disagree) to 7 (strongly agree). The Cronbach's alpha estimate for the scores on this scale was .94.

Self-esteem. Rosenberg's (1965) Self-esteem Scale was used to measure the degree that the participants evaluated their worth. The participants rated how much they agreed with 10 statements (e.g., "I feel I do not have much to be proud of"), referring to a scale ranging from 1 (strongly disagree) to 7 (strongly agree). The Cronbach's alpha estimate for the scores on this scale was .87.

Thinness as a Solution. The self-invented Thinness as a Solution Scale was used to measure the degree that the participants believed becoming trim would help increase their self-esteem and alleviate their problems. The participants rated how much they agreed with 5 statements (e.g., "Becoming trim will help enhance my worth"), referring to a scale ranging from 1 (strongly disagree) to 7 (strongly agree). The Cronbach's alpha estimate for the scores on this scale was .81.

Teasing. The self-invented Teasing Scale was used to measure the degree that the participants were ridiculed regarding their weight. The participants rated how much they agreed with 3 statements (e.g., "I am often teased about my weight"), referring to a scale ranging from 1 (strongly disagree) to 7 (strongly agree). The Cronbach's alpha estimate for the scores on this scale was .80.

Significant Others' Attitudes. The self-invented Mother's and Peer's Weight Attitude Scale was used to measure the participants' perception of their significant others' attitudes toward their weight. The participants rated how much they agreed with 3 statements in the mother's attitude subscale (e.g., "My mother often criticizes me about my weight or my eating") and 2 statements in the peer's attitude subscale (e.g., "My friends want me to be thinner"), referring to a scale ranging from 1 (strongly disagree) to 7 (strongly agree). The Cronbach's alpha estimates for the scores on the two subscales were .69 and .65, respectively.

Body Mass Index (BMI). The index was used to measure the participants' weight in relation to their height. It was computed using the formula from the Centers for Disease Control and Prevention (2005) based on self-reported weight and height. Thus far, the BMI has been considered a more accurate measure than weight because it takes into consideration the individuals' height and ethnic groups. For the Asian, those with the BMI below 18.5 are classified as underweight, between 18.5 and 22.9 as normal, between 23.0 and 25.9 as overweight, and 26 and above as obese.

Procedures for Data Collection

Prior to the data collection, a pilot test was conducted in a sample of 60 female undergraduates

Whose characteristics resembled those participating in the present study. The purposes of the test were two-fold: 1) to obtain an initial data and 2) to verify the psychometric properties of the instruments. Findings from the pilot test helped confirm the adequacy of the psychometric properties of the instruments employed in the present study.

In a set of questionnaires, the instruments were used to collect data in one session. In a large group, the participants responded to the questionnaires for 20-25 minutes. Two alternate forms of the questionnaires were administered in order to minimize the carry-over effects.

Findings

Information regarding the participants' weight and their weight loss practice are presented in Tables 1 and 2. Initial analyses suggested that the majority of the participants (65.62%) engaged in the weight loss practice while, from the examination of their BMI, the majority were in the normal weight range. Interestingly, the participants reported their current weight ($M = 50.39$, $SD = 7.77$) to exceed their ideal weight ($M = 47.14$, $SD = 4.63$) significantly, $t(193) = 9.90$, $p < .01$. On average, the excess weight was 4.06 kilograms ($SD = 3.87$). Approximately 31.06% of the participants reported that they wished to lose the excess weight in order to fit better into fashionable clothes while 29.19% of them reported that they experienced physical discomfort from the excess weight. To eliminate the weight, two major strategies were employed: 52.94% of the participants relied on reducing their food intake while 40.72% preferred to exercise. The majority of the participants learned about these weight loss strategies from the media (i.e., television programs or magazines) (45.58%) and their peers (30.61%), and almost half of them (48.82%) spent more than a quarter of their free time pondering about their weight loss attempts. Finally, some participants (29.77%) indicated that their attempts were successful and they could keep their weight off for a year. The majority, however, reported their attempts to be successful at first, but then the weight shredded returned (42.75%). Others viewed their weight loss attempts as completely unsuccessful (27.47%).

Table 1. Descriptive Statistics for the Participants' Weight

Variables	Range Frequency	<i>M</i>	<i>SD</i>
Current weight (kg)	35.00-88.00	50.39	7.77
Ideal weight (kg)	39.00-75.00	47.14	4.63
Discrepancies between ideal and current weights (kg) ¹	0.00-27.00	4.06	3.87
Maximum weight within this year (kg)	40.00-96.00	52.82	8.44
Minimum weight within this year (kg)	35.00-85.00	48.37	7.10
Height (cm)	152.00-175.00	161.19	5.04
BMI	13.12-32.74	19.39	2.80

Note. *n* = 194. ¹Discrepancies signified the absolute differences between the participants' current and ideal weights.

Table 2. Descriptive Statistics for the Participants' Weight Loss Practice

Variables	<i>n</i>	%
Frequency of Weight Loss Attempts in the Past		
Twelve Months (<i>n</i> = 192)		
Never	6	34.38
1-3 times	6	31.25
4-6 times	3	17.71
More than 6 times	3	16.66
Reasons for Weight Loss Attempts (<i>n</i> = 161)		
To dress more fashionably	50	31.06
To eliminate physical discomfort	47	29.19
To look more attractive	22	13.66
To get rid of recently gained weight	17	10.56
To be healthy	8	4.97
Others	17	10.56
Weight Loss strategies (<i>n</i> = 221)²		
Food restriction	1	52.94
Exercise	9	40.72
Medicine/diet food	1	4.52
Others	4	1.82
Sources of Diet Methods (<i>n</i> = 149)		
Media (i.e., television programs & magazines)	67	44.96
Peers	45	30.20
Family members	23	15.44
Others	14	9.40
Free Time Spent Pondering about Weight Loss		
Attempts (<i>n</i> = 127)		
Less than 25%	65	51.18
25-50 %	45	35.43
51-75%	10	7.87
More than 76 %	7	5.52
Weight Loss Outcomes (<i>n</i> = 131)		
Successful	39	29.77
Successful initially, but then the weight returned	56	42.75
Unsuccessful	31	23.66
Unsuccessful, and even gained more weight	5	3.82

²Each participant could select more than one weight loss strategy.

Additional analyses helped illustrate the influence of biological, psychological, and sociocultural factors on disordered eating. Findings indicated that body dissatisfaction helped predict non-adaptive eating attitudes and behaviors. The participants were more likely to exhibit non-adaptive attitudes toward eating and engage in non-adaptive eating behaviors when they evaluated and felt dissatisfied with their figures. Interestingly, when compared, BMI was not as influential as teasing in such evaluation. The more the participants

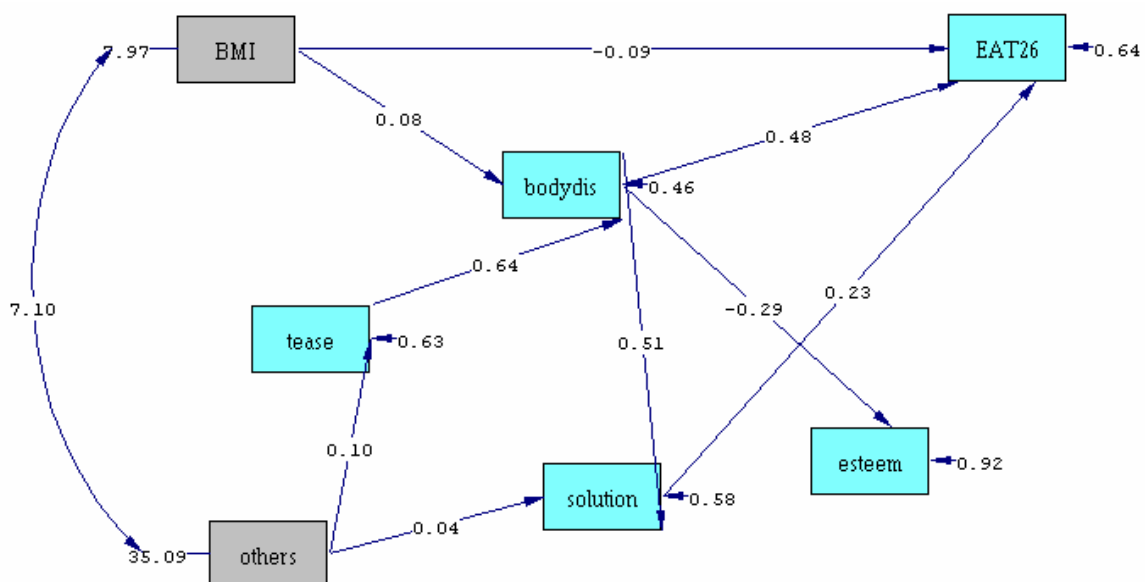
were teased about their weight, the more likely they would feel displeased with their figures. Other than eating attitudes and behaviors, such displeasure had negative effects on the participants' self-esteem and helped reinforce their beliefs that becoming trim would help resolve their problems and enhance their self-worth. The more they internalized this, the more likely the participants would exhibit non-adaptive attitudes toward eating and employ extreme measures of weight loss.

Table 3. Descriptive Statistics, Correlation Matrix of Key Variables, and Cronbach's Alpha Estimates for their Scores

Variables	<i>M</i>	<i>SD</i>	1	2	3	4	5	6	7
1. Disordered eating	69.09	13.25	(.77)						
2. Self-esteem	50.00	8.92	-.06	(.87)					
3. Thinness as a solution	15.31	5.86	.47**	-.23*	(.81)				
4. Body dissatisfaction	35.62	14.29	.53**	-.28*	.63**	(.94)			
5. Teasing	7.91	4.33	.43**	-.26*	.51**	.70**	(.80)		
6. BMI	19.37	2.82	.02	.06	.29*	.41**	.29*	-	
7. Significant others' attitudes	13.84	5.92	.31*	-.04	.49**	.54**	.61**	.43**	(.69)

Note. $n=188$, Cronbach's Alpha Estimates in parentheses on the diagonal when applicable.

* $p < 0.05$, 2-tailed. ** $p < 0.01$, 2-tailed.

Chi-Square=24.68, df=15, P-value=0.05441, RMSEA=0.059

Fig. 1. Path diagram and its path coefficients in standardized solution predicting disordered eating. Estimation method: Maximum Likelihood, $n = 188$, Double-headed arrow is covariance. GFI = .96, AGFI = .93, CFI = .98.

Discussion

Findings from the present study helped illustrate that weight concerns were common in the Thai female undergraduates participating in the present study, despite their relatively normal weight range. The majority of these participants engaged in dieting behaviors sometimes in the past twelve months, mainly to fit into fashionable clothes. The majority employed relatively safe strategies in their weight loss attempts, namely food restriction and exercise, about which they learned from the media and their peers. While almost half of the participants invested more than a quarter of their free time for weight loss attempts, these attempts did not appear promising. The majority reported the attempts to be temporarily successful or simply unsuccessful.

Interesting findings emerged regarding eating attitudes and behaviors in the present sample. Despite the aforementioned prevalence of dieting attempts, it was comforting to find that the incidents of disordered eating were relatively rare. When observed, such incidents might be traced back to the degree that the participants found their body shape unsatisfactory and the extent that they believed becoming trim would help enhance their self-worth.

Findings from the present study suggested that the attempts to enhance one's self-worth played an important role in predicting disordered eating. Additionally, this psychological factor, demonstrated here to remain influential even in the collectivistic Thai participants, worked in combination with the sociocultural factor of teasing in predicting body dissatisfaction and, hence, disordered eating. However, it would be misleading to neglect the significance of biological factors. With additional analyses, it was evident that participants who expressed dissatisfaction with their body shape despite their low BMI were more likely to exhibit non-adaptive eating attitudes and behaviors than those feeling dissatisfied and having high BMI. Apparently, BMI helped justify

whether the participants' concerns for their body shape were reasonable. Those with low BMI but still felt strongly dissatisfied with their body shape might have attempted to lose weight not for the sake of the weight loss itself, but for some other reasons (e.g., to enhance their self-worth, to please their significant others). Possibly, without the physical self as the ground for the weight loss attempts, the attempts might have gone overboard and left the individuals vulnerable for disordered eating. Unfortunately, the sample size of the present study did not allow separate analyses of the weight loss attempts of those with high and low BMI.

While this preliminary study helps pave way for future investigations of dieting and disordered eating in Thai female adolescents, it entails some limitations. As illustrated above, its sample size was relatively small and the sample was drawn from a group of female undergraduates in one university in Bangkok. Consequently, the generalization of the findings should be done with caution. Additionally, while the psychometric properties of the measure of disordered eating appeared satisfactory in the present study, because the measure was constructed to be used as a screening test, it should be validated with clinical and non-clinical samples as well.

Future studies may help address these limitations. Additionally, further investigations of body dissatisfaction, the main predictor of disordered eating here, should contribute a great deal to the understanding and prevention of non-adaptive eating attitudes and behaviors. As illustrated here, the investigations might be most useful when BMI is taken into consideration. Another biological factor that is worth examining in the future is the puberty onset. Past findings associate early puberty onset with the increased risks in dieting and disordered eating (Attie & Brooks-Gunn, 1989; Gralen, Levine, Smolak, & Murnen, 1990). Therefore, it will be interesting to examine the role of body dissatisfaction in relation to this association. Finally, while the examination of the participants' perception of their significant

others' attitudes toward their body shape may partially help explain the sociocultural influence on disordered eating, it will be interesting to examine a broader range of sociocultural factors in such explanation. These factors include the influence of the media and the participants' internalization of the cultural norm of the thin ideal. The inclusion of such factors into future studies should help provide a more comprehensive explanation of disordered eating.

References

- Attie, I., & Brooks-Gunn, J. (1989). Development of eating problems in adolescent girls: A longitudinal study. *Developmental Psychology, 25*, 70-79.
- Brislin, R. W. (1970). Back-translation for cross-cultural research. *Journal of Cross-Cultural Psychology, 1*, 185-216.
- Bryant-Waugh, R. (2000). Overview of the eating disorder. In B. Lask & R. Bryant-Waugh (Eds.), *Anorexia nervosa and related eating disorders in childhood and adolescence* (pp. 27-40). East Sussex, UK: Psychology Press.
- Centers for Disease Control and Prevention. (2005). *BMI: Body mass index*. Retrieved November 1, 2004, from <http://www.cdc.gov/nccdphp/dnpa/bmi/>
- Christie, D., Watkins, B., & Lask, B. (2000). Assessment. In B. Lask & R. Bryant-Waugh (Eds.), *Anorexia nervosa and related eating disorders in childhood and adolescence* (pp. 105-126). East Sussex, UK: Psychology Press.
- Doyle, J., & Bryant-Waugh, R. (2000). Epidemiology. In B. Lask & R. Bryant-Waugh (Eds.), *Anorexia nervosa and related eating disorders in childhood and adolescence* (pp. 41-79). East Sussex, UK: Psychology Press.
- Garner, D. M., Olmsted, M. P., Bohr, Y., & Garfinkel, P. E. (1982). The eating attitude test: Psychometric features and clinical correlates. *Psychological Medicine, 12*, 871-878.
- Garner, D. M., Olmstead, M. P., & Polivy, J. (1983). Development and validation of a multidimensional eating disorder inventory for anorexia nervosa and bulimia nervosa. *International Journal of Eating Disorders, 2*(2), 15-34.
- Heine, S. J., Lehman, D. R., Markus, H. R., & Kitayama, S. (1999). Is there a universal need for positive self-regard? *Psychological Bulletin, 106*(4), 766-794.
- Hill, K., & Pomeroy, C. (2001). Assessment and physical status of children and adolescents with eating disorders. In K. L. Thompson & L. Smolak (Eds.), *Body image, eating disorders, and obesity in youth: Assessment, prevention, and treatment* (pp. 171-193). Washington D.C.: American Psychological Association.
- Lemonwick, M. D., & Walsh, B. (2004). How do we get so big? *Time Asia, 163*(Nov. 8), 23-26.
- Markus, H. R., & Kitayama, S. (1991). Culture and the self: Implications for cognition, emotion, and motivation. *Psychological Review, 98*(2), 224-253.
- Mezzio, M. E. (1999). Modification of an existing measure of body image preoccupation and its relationships in disordered eating in female college students. *Journal of Counseling Psychology, 46*(1), 45-50.
- Muris, P., Meesters, C., van de Blom, W. & Mayer, B. (2005). Biological, psychological, and sociocultural correlates of body change strategies and eating problems in adolescent boys and girls. *Eating Behaviors, 6*, 11-22.
- Neiderman, M. (2000). Prognosis and outcomes. In B. Lask & R. Bryant-Waugh (Eds.), *Anorexia nervosa and related eating disorders in childhood and adolescence* (pp. 81-98). East Sussex, UK: Psychology Press.
- Netemeyer, S. B., & Williamson, D. A. (2001). Assessment of eating disturbance in children and adolescents with eating disorder and obesity. In K. L. Thompson & L. Smolak (Eds.), *Body image, eating disorders, and obesity in youth: Assessment, prevention, and treatment* (pp. 215-235). Washington D.C.: American Psychological Association.
- Neumark-Sztainer, D., Story, M., Flakner, N. H., Beuhring, T., & Resnick, M. D. (1999). Sociodemographic and personal characteristics of adolescents engaged in weight loss and weight/muscle gain behaviors. Who is doing what? *Preventive Medicine, 28*, 40-50.
- Nicholls, D., de Bruyn, R., & Gordon, I. (2000). Physical assessment and complication. In B. Lask & R. Bryant-Waugh (Eds.), *Anorexia nervosa and related eating disorders in childhood and adolescence* (pp. 127-167). East Sussex, UK: Psychology Press.
- Peugwisut, K. (2002). Fat: The issue that goes beyond Female equity. *Nation Weekend, 10*(504), 82-83.
- Rajan, S. (2004). It's in to be thin in Asia. *Time Asia, 163* (Nov. 8), 26-26.
- Rosenberg, M. (1965). *Society and the adolescent self-image*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- Shafraan, R. & de Silva, P. (2003). Assessment and motivation. In J. Treasure, & S. van Furth (Eds.), *Handbook of eating disorders* (pp. 219-233). West Sussex, UK: John Wileys & Son.
- Singelis, T. M. (1994). The measurement of independent and interdependent self-construals. *Personality and Social Psychology Bulletin, 20*(5), 580-591.
- Steinberg, A. B., & Phares, V. (2001). Family functioning, body image and eating disturbances. In K. L. Thompson & L. Smolak (Eds.), *Body image, eating disorders, and obesity in youth: Assessment, prevention, and treatment* (pp. 127-149). Washington D.C.: American Psychological Association.
- Taylor, C. B., Sharpe, T., Shisslak, C., Bryson, S., Estes, L. S., Gray, N., McKnight, K. M., Crago, M., Kraemer, H. C., & Killen, J. D. (1998). Factors associated with weight concerns in adolescent girls. *International Journal of Eating Disorders, 24*, 31-42.
- Thompson, K. J., & Smolak, L. (2001). Introduction: Body image, eating disorders, and obesity in youth. The future is now. In K. L. Thompson & L. Smolak (Eds.), *Body image, eating disorders, and obesity in youth: Assessment, prevention, and treatment* (pp. 1-19). Washington D.C.: American Psychological Association.
- World Health Organization (Global Strategy on Diet, Physical Activity, and Health). (2003). *Obesity and Overweight*. Retrieved November 1, 2004, from <http://www.emro.who.int/nutrition/PDF/ObesityEpidemic.pdf>

POSTER

จรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง

ดารณี เลิศปีติวณิชย์

รศ. ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

จากการหลังไหลเข้ามาของวัฒนธรรมตะวันตก ความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศที่สะดวกรวดเร็ว ส่งผลต่อแนวความคิดและการปฏิบัติตนของวัยรุ่นไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พฤติกรรมความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างชายหญิง เมื่อมีการนัดพบ (Dating) โดยพบว่าวัยรุ่นไทยในปัจจุบันมีการยอมรับและแสดงออกอย่างเปิดเผยมากขึ้นนับตั้งแต่การจับเนื้อต้องตัว การกอดจูบ การเล้าโลมจนไปถึงการมีเพศสัมพันธ์กัน ซึ่งเป็นปัญหาที่บิดามารดาและผู้เกี่ยวข้องกับเยาวชนมีความห่วงใยมาก เพราะขัดกับขนบธรรมเนียมไทยที่มีมาในอดีต ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาจรรยาวิพากษ์ของวัยรุ่นเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ เขตกรุงเทพมหานคร โดยวิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) แบ่งเป็นโรงเรียนชาย 3 แห่ง โรงเรียนหญิง 2 แห่ง และโรงเรียนสหศึกษา 5 แห่ง

ผู้วิจัยส่งแบบสอบถามจำนวน 1,350 ชุด ได้คืนมา 1,156 ชุด คิดเป็นร้อยละ 85.63 ของแบบสอบถาม

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ คือ เพศ ประเภทของโรงเรียน แผนการเรียน

2. ตัวแปรตาม คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างที่มีการยอมรับเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นโดยดัดแปลงแบบสอบถามของ Rochet และ Ramsbey (1993) กับ Posterski (1985)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. สร้างเครื่องมือวิจัยและตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ โดยการหาค่าความเที่ยง (Reliability) โดยใช้

Cronbach's alpha และหาความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยการตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิ

2. การเก็บข้อมูล โดยแจกแบบสอบถามแผนการเรียนละ 50 ชุด โดยแบ่งเป็นสายวิทย์ สายศิลป์คำนวณ สายศิลป์ทั่วไป รวมเป็น 150 ชุดต่อโรงเรียน

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเพศ ประเภทโรงเรียนและแผนการเรียนกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชายหญิง โดยใช้สถิติวิเคราะห์ Chi-square (χ^2)

ผลการวิจัย

ได้ข้อมูลผลการวิเคราะห์ทางสถิติดังนี้ จากตารางที่ 1 แสดงร้อยละความสัมพันธ์ของจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง โดยแยกตามเพศแสดงให้เห็นว่าเพศมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชาย-หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นชายเห็นว่าการมีพฤติกรรมทางเพศทั้งในระดับความสัมพันธ์ทั้ง 5 ชั้น ถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นหญิง และวัยรุ่นชายยอมรับมีเพศสัมพันธ์ได้เมื่อทั้งสองหมั้นหมายที่จะแต่งงานกันอย่างแน่นอน ในขณะที่วัยรุ่นหญิงยอมรับได้แค่การจูบ

จากตารางที่ 2 แสดงร้อยละความสัมพันธ์ของจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง แยกตามประเภทโรงเรียน

แสดงให้เห็นว่าประเภทโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชาย-หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพฤติกรรมทางเพศส่วนมาก วัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนยอมรับว่าถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนสหศึกษาและโรงเรียนหญิงล้วน โดยวัยรุ่นที่มาจากโรงเรียนชายล้วนจะยอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์ได้เมื่อทั้งสองหมั้นหมายที่จะแต่งงานกันอย่างแน่นอน

จากตารางที่ 3 แสดงร้อยละความสัมพันธ์ของจรรยาวิพากษ์เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศในการนัดพบระหว่างชาย-หญิง แยกตามแผนการเรียน

แสดงให้เห็นว่าแผนการเรียนมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจจรรยาวิพากษ์ เกี่ยวกับพฤติกรรมการนัดพบระหว่างชาย-หญิง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์ทั่วไป จะยอมรับพฤติกรรมทางเพศว่าถูกต้องมากกว่าวัยรุ่นที่เรียนสายศิลป์คำนวณและสายวิทย์

	ตารางที่ 1		ตารางที่ 2			ตารางที่ 3		
	ชาย	หญิง	โรงเรียนชายล้วน	โรงเรียนหญิงล้วน	โรงเรียนสหศึกษา	สายวิทย์	สายศิลป์คำนวณ	สายศิลป์ทั่วไป
	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)	ยอมรับ (%)
1. เมื่อทั้งสองไม่มีความรัก								
1.1 เดินจับมือกัน	43.9	31.2	48.0	34.0	33.3	36.0	35.1	40.2
1.2 เดินโอบกอด	12.3	4.7	10.0	4.1	9.3	6.3	7.2	11.6
1.3 รูบกัน	6.9	0.5	4.8	0	4.4	3.5	1.9	4.8
1.4 เล้าโลมกัน	5.2	0.3	4.4	0	2.9	2.6	1.1	3.9
1.5 ร่วมเพศกัน	4.4	0.3	3.3	0	32.7	2.4	0.8	3.3
2. เมื่อทั้งสองชอบพอกัน								
2.1 เดินจับมือกัน	87.9	83.8	90.4	85.6	83.5	83.0	86.2	88.7
2.2 เดินโอบกอด	45.9	22.2	50.2	25.1	29.8	25.3	32.0	45.8
2.3 รูบกัน	24.9	5.8	26.2	5.2	13.5	9.6	14.6	20.5
2.4 เล้าโลมกัน	17.5	2.8	19.2	1.7	8.8	7.0	6.9	15.1
2.5 ร่วมเพศกัน	14.8	2.0	15.5	1.4	7.4	5.5	5.8	13.1
3. เมื่อทั้งสองรักกัน								
3.1 เดินจับมือกัน	93.8	92.9	95.6	94.2	91.9	92.4	93.4	94.6
3.2 เดินโอบกอด	76.9	62.3	79.3	64.9	66.0	63.5	68.2	76.8
3.3 รูบกัน	51.8	24.6	55.0	21.6	36.0	32.5	34.3	45.5
3.4 เล้าโลมกัน	30.1	7.0	30.3	4.1	18.0	13.8	15.7	24.1
3.5 ร่วมเพศกัน	26.6	4.7	27.3	2.4	14.6	11.6	12.2	21.1
4. เมื่อทั้งสองมีความรักมั่นคงต่อกัน								
4.1 เดินจับมือกัน	94.8	95.6	96.3	96.9	93.9	95.0	94.8	96.1
4.2 เดินโอบกอด	83.8	76.5	85.2	80.4	76.9	77.7	78.2	84.2
4.3 รูบกัน	68.0	45.0	70.0	46.0	53.2	50.9	52.2	64.9
4.4 เล้าโลมกัน	44.1	15.2	46.1	5.6	28.3	25.3	26.4	34.2
4.5 ร่วมเพศกัน	37.8	8.3	40.6	2.9	20.5	18.6	18.5	28.9
5. เมื่อทั้งสองมีนัยหมายที่จะแต่งงานกันแน่นอน								
5.1 เดินจับมือกัน	96.3	98.1	97.4	98.3	96.8	97.4	97.8	96.7
5.2 เดินโอบกอด	91.5	89.8	93.4	90.4	89.4	89.5	90.6	92.0
5.3 รูบกัน	81.5	68.0	81.9	69.4	72.7	71.8	72.7	78.6
5.4 เล้าโลมกัน	60.5	33.1	61.3	28.9	46.3	40.2	43.4	54.8
5.5 ร่วมเพศกัน	52.9	22.3	52.8	16.8	37.9	29.3	35.4	46.1

การอภิปราย

เมื่อระดับความสัมพันธ์ลึกซึ้งขึ้น วัยรุ่นทั้งชายและหญิงจะเห็นว่า การมีพฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งที่ถูกต้องมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Roche และ Ramsbey (1993) ที่พบว่าฝ่ายชายจะยอมรับว่าจะเกิดพฤติกรรมการกอดการจูบไปจนถึงการมีเพศสัมพันธ์ในแต่ละระดับความสัมพันธ์มากกว่าฝ่ายหญิง โดยใน 3 ชั้นแรกฝ่ายชายคิดว่า ควรมีเพศสัมพันธ์กับฝ่ายหญิงได้ถ้ามีการนัดพบกันตามลำพังเป็นเวลานาน และคิดว่า การมีเพศสัมพันธ์ในช่วงของการนัดพบไม่ได้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์กับใครก็ตาม ฝ่ายหญิงเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์ควรเริ่มในชั้นที่ 4 คือการนัดพบที่ทั้งสองมีความรักมั่นคงต่อกัน ซึ่งเป็นการแสดงความรักต่อฝ่ายชาย แต่ในการศึกษาของผู้วิจัยเอง พบว่าวัยรุ่นหญิง

ยอมรับพฤติกรรมทางเพศสูงสุดได้แค่เพียงการกอดจูบยังไม่ยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน และวัยรุ่นชายยอมรับการมีเพศสัมพันธ์ได้ในชั้นที่ 5 ซึ่งทั้งนี้อาจเป็นเพราะวัยรุ่นตะวันตกสามารถแสดงพฤติกรรมทางเพศได้อิสระกว่าวัยรุ่นไทย โดยเฉพาะในสังคมไทยมีวัฒนธรรมที่ค่อนข้างเข้มงวดกับผู้หญิงในเรื่องการรักรับผิดชอบตัวเอง ไม่เชิงสุกก่อนห้าม และไม่แสดงความต้องการทางเพศอย่างเปิดเผย (นงลักษณ์ เอมประดิษฐ์ และคณะ, 2540) แต่อย่างไรก็ตาม วัยรุ่นทั้งชายและหญิงไทยยังตระหนักในความสำคัญของศีลธรรม จริยธรรม ค่านิยม ประเพณีในเรื่องเพศ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีจริยธรรมของ Kohlberg (1970) ที่ว่าวัยรุ่นใช้หลักการกระทำตามหน้าที่เป็นการตัดสินใจกระทำตามระเบียบของสังคม เพื่อคงไว้ซึ่งระเบียบประเพณีอันดีงาม

ผลของการแสดงบทบาทสมมติต่อการสื่อสารระหว่างบุคคล ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ปิยะรัตน์ เรืองแสง

รศ.ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

การสื่อสารเป็นกระบวนการพื้นฐานที่มนุษย์ใช้ใน ชีวิตประจำวันเพื่ออยู่ร่วมกับบุคคลอื่น นอกจากนี้ มนุษย์ ยังใช้การสื่อสารในการถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองต้องการ นับตั้งแต่ความต้องการพื้นฐานในการดำรงชีพ ความปลอดภัยต่อตนเองและสิ่งแวดล้อม ความต้องการเป็น สมาชิกกลุ่ม และยังรวมถึงการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร ระหว่างกันซึ่งใช้ในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีโดยทำให้เกิดความใกล้ชิดสนิทสนมและก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่าง กันมากยิ่งขึ้น ดังนั้น การสื่อสารจึงมีความสำคัญต่อมนุษย์ ทั้งในการติดต่อสัมพันธ์ การถ่ายทอดสิ่งที่ตนเองต้องการ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารและการสร้างความสัมพันธ์ ที่ดี โดยเฉพาะการสื่อสารระหว่างบุคคลซึ่งใช้ภาษาพูด เป็นเครื่องมือในการสื่อสารประกอบกับภาษาท่าทางเพื่อ ใช้ถ่ายทอดความคิด ความรู้สึก เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ ดีระหว่างกันและเกิดผลดีต่อตนเอง ส่งผลต่อการพัฒนา จริยธรรมและบุคลิกภาพ ดังนั้น การฝึกทักษะการสื่อสาร จึงควรวางรากฐานนับตั้งแต่บุคคลมีความพร้อมที่จะ ฝึกฝนทักษะต่างๆ ที่เป็นองค์ประกอบของการสื่อสาร ระหว่างบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเด็กซึ่งทำให้เกิดผลดีต่อการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไปในอนาคต

สำหรับเด็กวัยเรียนนั้น การฝึกทักษะการสื่อสาร ระหว่างบุคคลกับกลุ่มเพื่อนเป็นสิ่งสมควรพิจารณา เนื่องจากวัยนี้จะใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับกลุ่มเพื่อน และ เพื่อนก็มีอิทธิพลต่อพฤติกรรม ความคิด ฯลฯ ของเด็กวัย นี้ ซึ่งการพัฒนาทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคลนั้น สามารถทำได้หลายวิธี สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย เลือกใช้การแสดงบทบาทสมมติ (Role Play) ซึ่งเป็น วิธีการที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง เนื่องจากเป็นกิจกรรมที่ ก่อให้เกิดความสนุกสนานและมีแรงจูงใจ จากเหตุผล ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำการแสดงบทบาท สมมติมาใช้ในการพัฒนาทักษะการสื่อสารระหว่างบุคคล ของเด็กวัยเรียน เพื่อช่วยให้เด็กเรียนรู้ทักษะที่จำเป็นใน การดำเนินชีวิตต่อไปในอนาคตได้อย่างเหมาะสม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการแสดงบทบาทสมมติ

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ใช้วิธีการทดสอบก่อนและหลังการ ทดลอง (Pretest-posttest Control Group Design) เพื่อ เปรียบเทียบความสามารถในการสื่อสารระหว่างบุคคล ก่อนและหลังการทดลอง โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการ วิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน

อานวยวิทย์ จังหวัดสมุทรปราการ ที่มีคะแนนรวมจาก การทำแบบสำรวจการสื่อสารระหว่างบุคคลต่ำกว่า เปรอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 จำนวน 30 คน แบ่งออกเป็น

1. กลุ่มทดลอง 15 คน แบ่งเป็น เพศชาย 11 คน เพศหญิง 4 คน
2. กลุ่มควบคุม 15 คน แบ่งเป็น เพศชาย 11 คน เพศหญิง 4 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสำรวจการสื่อสารระหว่างบุคคลของ

Bienvenu (1974)

2. บทสำหรับการแสดงบทบาทสมมติ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 พัฒนาแบบสำรวจการสื่อสารระหว่างบุคคล และบทสำหรับการแสดงบทบาทสมมติ

- 1.2 กำหนดตารางจัดการแสดงบทบาทสมมติ

- 1.3 จัดเตรียมความพร้อมแบบสำรวจการสื่อสาร ระหว่างบุคคลและบทสำหรับการแสดงบทบาทสมมติ

2. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ผู้วิจัยให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 210 คน เพศชาย 105 คน เพศหญิง 105 คน ทำ แบบสำรวจการสื่อสารระหว่างบุคคล

2.2 คัดเลือกนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ ได้รับคะแนนต่ำกว่าเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ทั้งหมด จำนวน 47 คน แล้วสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย โดยวิธีการจับฉลาก จำนวน 30 คน

3. ระยะทดลอง

3.1 ผู้วิจัยจัดกลุ่มการแสดงบทบาทสมมติ โดย ให้ผู้ที่มีการสื่อสารระหว่างบุคคลต่ำแต่ละคนแสดง บทบาทสมมติคนละ 5 เรื่อง โดยกลุ่มทดลองแต่ละคนจะ ได้แสดงตามบทที่ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติที่พัฒนา องค์ประกอบการสื่อสารระหว่างบุคคลทั้ง 5 องค์ประกอบโดยแสดงวันเว้นวัน โดยใช้เทคนิคการ แสดงบทบาทผสม (Multiple Role-Playing) ที่ให้ผู้แสดง แต่ละคนในกลุ่มแสดงพร้อมๆกัน แล้วจึงจัดการอภิปราย และหาข้อสรุปภายหลังสำหรับตัวละครร่วมในเรื่อง ผู้วิจัยได้คัดเลือกจากบัญชีรายชื่อนักเรียนแต่ละชั้น

3.2 ผู้วิจัยแจกบทสำหรับการใช้ในการแสดง บทบาทสมมติก่อนการแสดง 1 สัปดาห์ให้นักเรียนทุกคน ที่เข้าร่วมแสดงในแต่ละเรื่อง เพื่อให้นักเรียนซักซ้อมก่อน การแสดงจริง

- 3.3 ผู้วิจัยเข้าดำเนินการจัดการแสดงบทบาทสมมติ

การดำเนินกิจกรรมในกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำคาบเรียนให้ดำเนินกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคล กิจกรรมดังกล่าวได้แก่ การอ่านหนังสือในห้องสมุด การแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนกีฬา เป็นต้น

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่า t -test ของคะแนนการสื่อสารระหว่างบุคคลในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง

ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		t -test
M	SD	M	SD	
94.07	4.32	133.67	9.12	16.29*

* $p < .01$

ข้อมูลจากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนรวมหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง ($M = 94.07$, $SD = 4.32$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย (M) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และค่า t -test ของคะแนนการสื่อสารระหว่างบุคคลในการทดสอบหลังการทดลองระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		t -test
M	SD	M	SD	
133.67	9.12	97.20	1.70	15.22*

* $p < .01$

ข้อมูลจากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนรวมหลังการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยกลุ่มทดลองมีค่าเฉลี่ยคะแนนรวมสูงกว่ากลุ่มควบคุม ($M = 133.67$, $SD = 9.12$)

การอภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่าการที่กลุ่มทดลองมีประสิทธิภาพการสื่อสารระหว่างบุคคลเพิ่มขึ้น เป็นผลมาจากลักษณะของบทบาทสมมติ ความพร้อมของกลุ่มทดลอง รวมทั้งเพื่อนร่วมชั้นเรียน กล่าวคือ การวิจัยครั้งนี้ได้ใช้ลักษณะการแสดงบทบาทสมมติที่มีการเตรียมไว้ล่วงหน้า (Pre-planned หรือ Structured Role Playing) และการใช้เทคนิคการแสดงแบบการแสดงบทบาทผสม (Multi-role Playing) ทั้งนี้เพื่อให้กลุ่มทดลองได้เกิดการเรียนรู้ได้โดยง่ายและมีความรู้สึกสนุกสนาน ไม่ประหม่าในการแสดง ซึ่งมีความเหมาะสมกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ที่ยังไม่มีประสบการณ์ในการแสดงบทบาทสมมติเช่นกัน รวมทั้งเทคนิคการแสดงแบบผสมที่ช่วยให้ได้รับประสบการณ์ตามความเป็นจริงเกี่ยวกับการตัดสินใจเป็นกลุ่มและลดความประหม่า เพราะทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงพร้อมกันและการอภิปรายร่วมกันจะทำให้หาข้อสรุปได้ง่ายขึ้น

สำหรับการสร้างเรื่องที่ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ การใช้หลักในการสร้างเรื่องที่มีความใกล้เคียงกับ

ชีวิตประจำวัน ทั้งเนื้อเรื่อง สถานที่ และตัวละคร นอกจากนี้ ยังใช้ภาษาที่มีความเข้าใจง่ายไม่ซับซ้อน เห็นได้จากการที่กลุ่มทดลองสามารถเข้าใจบทได้โดยง่ายและสามารถจับประเด็นของเรื่องได้ และความพร้อมของกลุ่มทดลองถือว่ามีความสำคัญยิ่งที่กระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ การสื่อสารระหว่างบุคคลเพิ่มขึ้น โดยเมื่อพิจารณาถึงความพร้อมของกลุ่มทดลองแล้ว แม้ว่ากลุ่มทดลองจะมีการสื่อสารต่ำ แต่กลุ่มทดลองมีความพร้อมในเรื่องการให้ความสนใจ แสดงความกระตือรือร้น มีการฝึกซ้อมล่วงหน้าร่วมกัน มีการศึกษาและทำความเข้าใจเนื้อหาก่อนการแสดง มีความสามารถในการจับประเด็นของเรื่องได้ เห็นได้จากความสามารถในการแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง และน้ำเสียงซึ่งสามารถสื่อถึงอารมณ์ของตัวละครได้ และให้ความร่วมมือในการแสดงและตอบคำถาม มีการวางแผนการแสดงล่วงหน้า การที่กลุ่มทดลองเลือกใช้อุปกรณ์ใกล้ตัวมาใช้ในการแสดงแต่ละเรื่องได้ ซึ่งความพร้อมในการแสดงบทบาทสมมติของกลุ่มทดลองในการวิจัยครั้งนี้ ทำให้กลุ่มทดลองได้รับประโยชน์จากเรื่องแต่ละเรื่องที่เป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้ความเข้าใจในผลของการมีองค์ประกอบการสื่อสารระหว่างบุคคล ทั้ง 5 ด้าน ซึ่งมีผลต่อการเพิ่มประสิทธิภาพการสื่อสารระหว่างบุคคล

เพื่อนร่วมชั้นเรียนที่เป็นผู้สังเกตการณ์ถือว่าเป็นผู้ส่งเสริมบรรยากาศให้การแสดงนั้นราบรื่นและมีส่วนช่วยให้การแสดงบทบาทสมมติแต่ละเรื่องเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ กลุ่มทดลองไม่ประหม่าในขณะแสดงและเพื่อนยังมีส่วนช่วยในการกระตุ้นให้เกิดการอภิปรายร่วมกัน มีการนำเสนอประสบการณ์ส่วนตัวซึ่งก่อให้เกิดแนวความคิดใหม่ในรูปแบบที่หลากหลาย เห็นได้จากการที่กลุ่มทดลองสามารถยกตัวอย่างเรื่องที่ใกล้เคียงบทบาทสมมติที่แสดงจากการฟังเรื่องเพื่อนเล่าให้ฟัง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวทฤษฎีการเรียนรู้โดยการสังเกต (Observation Learning) ในที่นี้ได้แก่การเรียนรู้จากตัวแบบที่เป็นบุคคลจริง (Live Model) ได้แก่ตัวแบบที่บุคคลมีโอกาสดังกล่าวและมีปฏิสัมพันธ์โดยตรง กล่าวคือ กลุ่มทดลองที่แสดงเป็นตัวละครในการแสดงบทบาทสมมติที่ถ่ายทอดทั้งความคิดและการแสดงออกมาพร้อมๆ กัน เช่นมีความตั้งใจ ในงานวิจัยนี้ได้แก่การที่กลุ่มทดลองได้แสดงความตั้งใจและสนใจในการแสดงบทบาทสมมติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป็นการร่วมกิจกรรมกับเพื่อน ซึ่งถือว่าเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างกันมากกว่าการร่วมกิจกรรมกับผู้ใหญ่ จึงทำให้กลุ่มทดลองเกิดความสนใจและติดตามการแสดงบทบาทสมมติ จากที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่าบทที่ใช้ในการแสดงบทบาทสมมติ ความพร้อมในการแสดงของกลุ่มทดลองและเพื่อนร่วมชั้นเรียนมีส่วนสำคัญที่ส่งเสริมให้การแสดงบทบาทสมมติในการวิจัยครั้งนี้สามารถพัฒนาการสื่อสารระหว่างบุคคลของกลุ่มทดลองได้ กล่าวคือกลุ่มทดลองเกิดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดฆ่าตัวตายของนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีประวัติการฆ่าตัวตาย

อมรรัตน์ สุภมาศ รศ.ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ หรือจากสื่อประชาสัมพันธ์ต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นการกระโดดตึก การใช้อาวุธปืน การดื่มยาพิษ หรือการรับประทานยาเกินขนาดนั้นเป็นการพยายามฆ่าตัวตายซึ่งอาจถึงขั้นเสียชีวิตได้ การฆ่าตัวตายนอกจากจะนำความเสียหายมาสู่ครอบครัวแล้วยังมีผลเสียต่อสังคมและประเทศชาติ ทั้งคำรักษาพยาบาลและการสูญเสียทรัพยากรบุคคล โดยจากการรายงานสถิติของกระทรวงสาธารณสุข พบว่าการฆ่าตัวตายยังมีแนวโน้มเพิ่มมากขึ้นต่อไปในอนาคต และพบมากในวัยรุ่น ซึ่งจากการศึกษาสาเหตุของการฆ่าตัวตายนี้นั้นมีมากมาย จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจในเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดฆ่าตัวตายในวัยรุ่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดฆ่าตัวตายของนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีประวัติการฆ่าตัวตาย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2546 จำนวน 432 คน เป็นเพศชาย 199 คน เพศหญิง 233 คน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ

เพศ การสูญเสียของบุคคลใกล้ชิด การแยกกันอยู่ของบิดามารดา การอาศัยอยู่กับคนอื่น รายได้ของครอบครัว ปัญหาสุขภาพ ประวัติการฆ่าตัวตายในครอบครัว ภาวะซึมเศร้า ความรู้สึกสูญเสียสิ้นหวัง การเห็นคุณค่าในตัวเอง

2. ตัวแปรตาม

ความคิดฆ่าตัวตาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถาม 5 แบบสอบถาม ได้แก่

1.1 แบบประเมินความคิดฆ่าตัวตาย (Suicidal Ideation Survey ของ John Mclean & Fiona Ciocca)

1.2 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

1.3 แบบทดสอบความรู้สึกซึมเศร้า (Beck Depression Inventory)

1.4 แบบวัดความรู้สึกสูญเสียสิ้นหวัง (Beck Hopelessness Scale)

1.5 แบบวัดความเห็นคุณค่าในตนเอง (The Coopersmith Self-esteem Inventory)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 สร้างและแปลแบบสอบถาม

1.2 นำแบบสอบถามฉบับที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้

2. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ทำแบบสอบถามประเมินความคิดฆ่าตัวตาย เลือกนักเรียนที่มีความคิดฆ่าตัวตายกลุ่มที่ 1, 2 และ 3 มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายและกลุ่มที่มีความคิดฆ่าตัวตาย

3. ระยะทดลอง

ให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวในเรื่องปัญหาของครอบครัวตามการรับรู้ของเด็ก ปัญหาสุขภาพ ประวัติการฆ่าตัวตายในครอบครัว แบบทดสอบความรู้สึกซึมเศร้า แบบวัดความรู้สึกสูญเสียสิ้นหวัง แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ใช้วิธีวิเคราะห์สหสมการการจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) โดยวิธีตรง (Direct Method) โดยใช้การวิเคราะห์ผลแบบ (Enter) และการวิเคราะห์ผลแบบขั้นตอน (Stepwise) โดยวิธีวิลคิสแลมบ์ดา (Wilks's Lambda Method)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงโครงสร้างเมตริกซ์

อันดับ	ตัวแปร	Structure Coefficients
1	ความซึมเศร้า	0.796
2	ความรู้สึกสูญเสียสิ้นหวัง	0.672
3	การเห็นคุณค่าในตัวเอง	-0.667
4	เพศ	0.154
5	ปัญหาบรรยากาศในครอบครัว	0.129
6	ปัญหารายได้ของครอบครัว	0.049
7	ปัญหาการอาศัยอยู่กับคนอื่น	-0.044
8	การสูญเสียบุคคลใกล้ชิด	0.042
9	ปัญหาสุขภาพ	0.038
10	ปัญหาการแยกกันอยู่ของบิดามารดา	0.028
11	ประวัติการฆ่าตัวตายในครอบครัว	0.013

จากตาราง พบว่าตัวแปรที่มีความสามารถในการจำแนกกลุ่มมี 4 ตัว คือ ความซึมเศร้า ความรู้สึกสูญเสียสิ้นหวัง การเห็นคุณค่าในตนเองและเพศ โดยความซึมเศร้า ความ

สูญเสียหัวใจ และเพศมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางเดียวกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย ในขณะที่การเห็นคุณค่าในตนเองมีความสัมพันธ์ไปในทิศทางตรงกันข้ามกับกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย

ตารางที่ 2 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความซึมเศร้า จำแนกตามกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย

ปัจจัย	กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย			กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย		
	n	M	SD	n	M	SD
ความซึมเศร้า	233	14.05	7.22	199	9.82	6.59

ตารางที่ 3 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสูญเสียหัวใจจำแนกตามกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย

ปัจจัย	กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย			กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย		
	n	M	SD	n	M	SD
ความสูญเสียหัวใจ	233	5.53	3.36	199	4.00	2.43

ตารางที่ 4 แสดงจำนวน ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการเห็นคุณค่าในตัวเองจำแนกตามกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย

ปัจจัย	กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย			กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย		
	n	M	SD	n	M	SD
การเห็นคุณค่าในตัวเอง	233	35.57	7.489	199	39.12	6.231

ตารางที่ 5 แสดงจำนวน และร้อยละของเพศ จำแนกตามกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย

เพศ	กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย		กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย		รวม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	101	50.75	98	49.25	199	100
หญิง	132	56.65	101	43.35	233	100

ตารางที่ 6 แสดงผลการคาดคะเนกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายและกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตาย

กลุ่มจริง	จำนวนรวม	กลุ่มที่คาดคะเนได้ถูกต้อง			
		ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย		มีความคิดฆ่าตัวตาย	
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย	199	138	69.3	61	30.7
มีความคิดฆ่าตัวตาย	233	94	40.3	139	59.7

ร้อยละของจำนวนที่คาดคะเนได้ถูกต้องเท่ากับร้อยละ 64.1

การอภิปรายผล

จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่า ความซึมเศร้า ความสูญเสียหัวใจ การเห็นคุณค่าในตัวเองและเพศ เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความคิดฆ่าตัวตายของนักเรียนวัยรุ่นปกติที่ไม่เคยฆ่าตัวตายมาก่อนได้

1. ความซึมเศร้า

ตัวแปรความซึมเศร้าสามารถจำแนกนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายได้ดีที่สุด สามารถอธิบายได้ว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความซึมเศร้าน่าจะมีความคิดฆ่าตัวตายมาก นักเรียนวัยรุ่นที่มีความซึมเศร้าน้อยก็จะมีความคิดฆ่าตัวตายน้อย และจากงานวิจัยหลายๆ งานวิจัยที่มีมาที่พบเช่นเดียวกันว่าความซึมเศร้าเป็นปัจจัยที่สัมพันธ์กับความคิดฆ่าตัวตาย

2. ความสูญเสียหัวใจ

ตัวแปรความสูญเสียหัวใจสามารถจำแนกนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายได้ดีรองลงมาจากความซึมเศร้า สามารถอธิบายได้ว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีความสูญเสียหัวใจมากจะมีความคิดฆ่าตัวตายมาก นักเรียนวัยรุ่นที่มีความสูญเสียหัวใจน้อยก็จะมีความคิดฆ่าตัวตายน้อย

3. การเห็นคุณค่าในตนเอง

ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเองสามารถจำแนกนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายได้ดีรองลงมาในลำดับที่ 3 สามารถอธิบายได้ว่า การเห็นคุณค่าในตนเองต่ำทำให้นักเรียนวัยรุ่นมีความคิดฆ่าตัวตาย ส่วนการเห็นคุณค่าในตนเองสูงทำให้นักเรียนวัยรุ่นไม่มีความคิดฆ่าตัวตาย

4. IWT

ตัวแปรเพศ สามารถจำแนกนักเรียนวัยรุ่นที่มีความคิดฆ่าตัวตายและนักเรียนวัยรุ่นที่ไม่มีความคิดฆ่าตัวตายได้ดีในลำดับสุดท้ายคือ ลำดับที่ 4 โดยจากงานวิจัยในครั้งนี้ พบว่านักเรียนวัยรุ่นเพศหญิงมีความคิดฆ่าตัวตายมากกว่านักเรียนวัยรุ่นเพศชาย ร้อยละ 5.9

ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

จิตตินันท์ ชุมทอง

รศ. ประไพพรรณ ภูมิวิศิสาร

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ในสังคมปัจจุบันเชื่อกันว่าเขาวนอารมณ์เป็นตัวกำหนดความสุข ความสำเร็จในชีวิตของบุคคลไม่ว่าจะเป็นในด้านการเรียน การทำงาน ชีวิตแต่งงานรวมไปถึงการมีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่ดีอีกด้วย

ดังนั้น การศึกษาปัจจัยที่มีส่วนทำให้บุคคลมีเขาวนอารมณ์ที่ดี อันเป็นปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางเขาวนอารมณ์ของมนุษย์ อาทิเช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู การเห็นคุณค่าในตนเอง ความเครียดและการเผชิญปัญหา ซึ่งหากเราทราบถึงอิทธิพลของปัจจัยเหล่านี้ต่อพัฒนาการทางเขาวนอารมณ์ เราจะสามารถพัฒนาเขาวนอารมณ์ในเด็กได้ดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับเขาวนอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรี

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยระดับปริญญาตรีในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งของภาครัฐบาลและภาคเอกชน สังกัดทบวงมหาวิทยาลัย จำนวนทั้งสิ้น 667 คน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่
 - 1.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 - 1.2 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่
 - 1.3 การอบรมเลี้ยงดูแบบรักตามใจ
 - 1.4 การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
 - 1.5 การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
 - 1.6 การเห็นคุณค่าในตนเอง
 - 1.7 ความเครียด
 - 1.8 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา
 - 1.9 การเผชิญปัญหาแบบมุ่งแสวงหาการสนับสนุน ทางสังคม
 - 1.10 การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ระดับเขาวนอารมณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว
2. แบบวัดเขาวนอารมณ์ (The 33-Item Emotional Intelligence) ของ Schutte และคณะ (1998) ซึ่งได้สร้างข้อกระทงตามโครงสร้างทฤษฎีของ Mayer และ Salovey (1990)
3. มาตรฐานการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind ซึ่งพัฒนาโดยคณะจิตวิทยา จุฬาฯ ในปี 2543
4. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Coopersmith ฉบับผู้ใหญ่ (Coopersmith Self-Esteem Inventory, Adult Form, 1984)
5. แบบวัดความเครียด (Depression Anxiety Stress Scales (DASS)) ฉบับภาษาไทยที่แปลโดย สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต (2544)
6. แบบวัดการเผชิญปัญหา เป็นแบบวัดการเผชิญปัญหาของ รัชนิชัย แก้วคำศรี (2545) ซึ่งพัฒนามาจากแบบสำรวจตนเองของสุภาพรพรรณ โคตรจรัส (2539) และสุภาพรพรรณ โคตรจรัสและชุมพร ยงกิตติกุล (2545) ซึ่งพัฒนามาจากทฤษฎีความเครียดของ Lazarus และ Folkman (1984) แบบวัดการเผชิญปัญหาของ Carver, Scheier และ Weintraub (1989) และแบบวัดการเผชิญปัญหาของ Frydenberg และ Lewis (1993)

การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ การวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) โดยวิธีการนำเข้าทุกตัวพร้อมกัน (Enter Method)

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) เพื่อหาปัจจัยที่สัมพันธ์กับเขavnอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย

ตัวแปร	B	S.E. _b	β	t	p
ค่าคงที่ (constant)	110.49	3.18		34.70**	.00
SE	.60	.11	.228	5.40**	.00
PAR1	3.09	.69	.193	4.43**	.00
PAR3	-1.80	.82	-.096	-2.20*	.03
COP1	3.56	.63	.225	5.62**	.00
COP3	-3.64	.67	-.238	-5.42**	.00
R = 0.49 R² = 0.24 Adjusted R² = .23 F = 25.79** SE_e = 10.81					

Note. SE = การเห็นคุณค่าในตนเอง, PAR1 = รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่, PAR3 = รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย, COP1 = การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา, COP3 = การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง
* $p < .05$, ** $p < .01$

1. การเห็นคุณค่าในตนเอง สัมพันธ์ทางบวกกับเขavnอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .23

2. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบรักเอาใจใส่ สัมพันธ์ทางบวกกับเขavnอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .19

3. รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สัมพันธ์ทางลบกับเขavnอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -.1

4. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา สัมพันธ์ทางบวกกับเขavnอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ .23

5. การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง สัมพันธ์ทางลบกับเขavnอารมณ์ของนิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัย โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยเท่ากับ -.24

โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย (R^2) เท่ากับ .24 ซึ่งสามารถอธิบายการเปลี่ยนแปลงคะแนนเขavnอารมณ์ได้ร้อยละ 23.90 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

อภิปรายผล

การที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้น่าจะเนื่องมาจากผู้ที่มีเขavnอารมณ์ดีจะมีวิธีการจัดการกับปัญหาที่สาเหตุของปัญหานั้นโดยตรง ทำให้บุคคลสามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้อย่างคล่อง ขณะที่มีเขavnอารมณ์ต่ำจะเลือกใช้วิธีการหลีกเลี่ยงปัญหา ซึ่งปัญหาที่เกิดขึ้นไม่เพียงแต่จะไม่ได้รับการแก้ไขแต่กลับจะสร้างปัญหาให้เพิ่มมากขึ้น และยอมทำให้เกิดความเครียดสูงขึ้นอีกด้วย อีกทั้งผู้ที่มีเขavnอารมณ์ดีจะมีทักษะต่างๆ ที่มีส่วนสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในชีวิต อันจะนำไปสู่การเห็นคุณค่าในตนเอง รับรู้ในความสามารถที่ตนมีและได้รับการยอมรับจากสังคม ซึ่งปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้บุคคลเป็นผู้ที่มีเขavnอารมณ์ดีนั้น เกิดจากการที่บุคคลได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากบิดามารดาแบบรักเอาใจใส่ตั้งแต่ในวัยเด็ก การที่บิดามารดาแสดงความรัก ยอมรับเด็กตามความสามารถทางร่างกาย สติปัญญาและอารมณ์ของเด็ก ทำให้เด็กมีพัฒนาการทางอารมณ์ด้านบวก อีกทั้งบิดามารดามีโอกาสที่จะพัฒนาเขavnอารมณ์ของเด็ก โดยการสอนให้เด็กรู้ถึงวิธีการจัดการอารมณ์ความรู้สึกที่เกิดขึ้น ตลอดจนให้เด็กทำกิจกรรมที่สามารถพัฒนาทักษะทางอารมณ์และสังคม สิ่งเหล่านี้นำไปสู่การมีเขavnอารมณ์ที่ดีได้

จะเห็นได้ว่าเขavnอารมณ์มีบทบาทที่สำคัญยิ่งต่อการประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันแรกที่ควรวางรากฐานการพัฒนาอารมณ์ไปในทางบวก อันนำไปสู่การมีเขavnอารมณ์ที่ดีตั้งแต่วัยเด็ก และโรงเรียนควรที่จะมีหลักสูตรการเรียนการสอนและมิกิจกรรมเสริมเพื่อพัฒนาเขavnอารมณ์ที่ดีให้แก่เด็กอย่างต่อเนื่อง

ปัจจัยที่สัมพันธ์กับอำนาจควบคุมตนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

ศิวะพร เทพภิบาล

รศ. ศิราภรณ์ ทับสายทอง

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

การศึกษาทางจิตวิทยาเป็นการศึกษาถึงพฤติกรรมมนุษย์ที่แสดงออกต่อสิ่งเร้าที่แตกต่างกันในแต่ละสถานการณ์ ในอดีตจนถึงปัจจุบัน มีนักวิเคราะห์วิจัยจำนวนมากที่ต้องการศึกษาสาเหตุของพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นๆ ซึ่งอาจมีความแตกต่างในรายละเอียดปลีกย่อย แต่ทางโครงสร้างหลักแล้ว มนุษย์ทั่วไปมีการแสดงออกของพฤติกรรมที่สามารถจัดเป็นประเภทตามลักษณะทางบุคลิกภาพได้ ดังแสดงให้เห็นในแนวคิดของ Rotter (1954) โดยแนวคิดนี้เน้นว่าการศึกษานบุคลิกภาพเป็นการวิเคราะห์ถึงปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อมที่มีความหมายสำหรับบุคคลนั้น และพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ผลต่อเนื่องจากการกระทำ เช่นเมื่อกระทำพฤติกรรมหนึ่งในสถานการณ์หนึ่งแล้วได้รับการเสริมแรง ทำให้เกิดการคาดหวังและกระทำซ้ำอีกในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกัน ความคาดหวังถึงผลจากการแสดงพฤติกรรมจะแผ่ขยายสู่สถานการณ์อื่นต่อไป โดย Rotter เชื่อว่าเหตุการณ์ต่างๆที่ไม่ดีหรือเหตุการณ์ร้ายที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากการกระทำของตน หรือการตัดสินใจของตนเองทั้งสิ้น ผู้ที่มีความเชื่อเช่นนี้ Rotter เรียกว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตน (Internal Locus of Control) ส่วนผู้ที่เชื่อว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นผลมาจากโชคชะตา ความบังเอิญ เคราะห์ ดวงบุคคลอื่นที่มีอำนาจเหนือกว่าหรือสิ่งอื่นที่อยู่นอกเหนือตนเอง Rotter เรียกว่าเป็นผู้ที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตน (External Locus of Control) มีผู้ให้ความสนใจและมีการศึกษาถึงตัวแปรของอำนาจควบคุมตนกันอย่างกว้างขวาง ซึ่งผลการวิจัยจำนวนมากแสดงให้เห็นว่าบุคคลที่มีลักษณะของผู้ที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตนเป็นบุคคลที่มีความสามารถในการปรับตัวได้ดี ชอบเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ มีความรับผิดชอบ ตื่นตัว ว่องไว ตัดสินใจได้ดี กล้าคิดกล้าแสดงออก ส่วนบุคคลที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตนจะมีลักษณะในทางตรงข้าม ดังนั้น ตัวแปรอำนาจควบคุมตนเป็นตัวแปรที่มีความสำคัญและน่าศึกษาเพื่อที่จะนำมาใช้พัฒนาหรือส่งเสริมให้กับเยาวชนชาวไทยต่อไป ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยมุ่งให้ความสนใจกับปัจจัยภายใน 2 ประการ อันได้แก่ การเห็นคุณค่าในตนเองและการคิดอย่างมีวิจารณญาณว่าจะจำแนกอำนาจควบคุมตนได้หรือไม่อย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยที่สัมพันธ์กับอำนาจควบคุมตนของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตกรุงเทพมหานคร

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือนักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร 6 โรงเรียนที่ได้รับการสุ่มเลือกแบบง่ายจาก 3 เขตการศึกษา เขตละ 2 โรงเรียน จำนวน 1,134 คน และทำการแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตน (Internal Locus of Control) คือผู้ที่มีคะแนนในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1-20 และกลุ่มที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตน (External Locus of Control) คือผู้ที่มีคะแนนในช่วงเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 80-100 โดยใช้แบบวัดอำนาจควบคุมตน (Locus of Control) เป็นเกณฑ์ ได้จำนวนกลุ่มละ 150 คน รวมทั้งสิ้น 300 คน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) มี 2 ตัวแปร
 - การเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-Esteem)
 - การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking)
2. ตัวแปรตาม (Dependent Variable) มี 1 ตัวแปรแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ
 - ความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตน (Internal Locus of Control)
 - ความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตน (External Locus of Control)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวัดอำนาจควบคุมตนสำหรับเด็ก ตามแนวคิดของ Nowicki และ Strickland (Nowicki-Strickland Locus of Control Scales for Children: CNSIE, 1973)
2. แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง ตามแนวคิดของ Coopersmith (Coopersmith Self-Esteem Inventories: CSEI, 1967)
3. แบบวัดการคิดอย่างมีวิจารณญาณ ตามแนวคิดของ Ennis, Millman และ Tomko (Cornell Critical Thinking Test: CCTT, 1985)

วิธีดำเนินการวิจัย

1. นำเครื่องมือที่กล่าวมาข้างต้น ไปทดลองใช้หาประสิทธิภาพของแบบวัดโดยนำไปให้นักเรียนทั้งชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนบางกะปิ จำนวน 47 คนทำ

2. ขั้นตอนคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง โดยให้นักเรียนชายและหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากโรงเรียนสหศึกษา ดังกิจกรรมสามัญศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานครที่ได้รับการสุ่มเลือกจำนวน 6 โรงเรียน ทำแบบวัดชุดที่ 1 คือ แบบวัดอำนาจควบคุมตน แล้วนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จากนั้นแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 2 กลุ่ม คือกลุ่มที่มีความเชื่อในอำนาจควบคุมภายในตนและกลุ่มที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตน

3. นำแบบทดสอบชุดที่ 2 คือ แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองให้นักเรียนที่ได้รับเลือกเป็นกลุ่มตัวอย่างทำ

4. หลังทำแบบทดสอบชุดที่ 2 ประมาณ 1-2 สัปดาห์ นำแบบวัดการคิดอย่างมีวิจารณญาณให้กลุ่มตัวอย่างทำ และนำมาตรวจให้คะแนนและนำผลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติค่ามัธยฐานเลขคณิต (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในการวิเคราะห์ข้อมูลคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเองและการคิดอย่างมีวิจารณญาณ

2. ใช้เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม (Discriminant Function Analysis) โดยการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) และใช้สถิติวิคส์แลมดา (Wilks' Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรที่มีอยู่เข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้นๆ โดยการเพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัว ตามลำดับความสำคัญของตัวแปรในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มและการเกาะกลุ่มกันภายในกลุ่ม หากค่า Wilks' Lambda ที่ได้มามีค่าต่ำ คือมีค่าใกล้ศูนย์จะหมายความว่าตัวแปรที่นำมาวิเคราะห์นั้นมีความสามารถในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มได้ดี

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงการสรุปตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม เรียงตามลำดับขั้นที่นำมาร่วมวิเคราะห์เพิ่มขึ้น ชั้นละ 1 ตัวแปร

ขั้นที่	ตัวแปร	Wilks' Lambda
1	การเห็นคุณค่าในตนเอง	.45**
2	การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	.38**

** $p < .01$

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ถาในนิติลมาตรการฐาน

(Standard Canonical Discriminant Function Coefficients หรือ C_i)

ลำดับที่	ตัวแปร	Function Coefficients (C_i)
1	การเห็นคุณค่าในตนเอง	0.87
2	การคิดอย่างมีวิจารณญาณ	0.52

ผลการวิจัยพบว่าตัวแปรทั้ง 2 ตัวคือการเห็นคุณค่าในตนเองและการคิดอย่างมีวิจารณญาณมีความเกี่ยวข้องกับอำนาจควบคุมตนของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตนและความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสามารถอธิบายความแปรปรวนของกลุ่มได้ร้อยละ 62.4 โดยมีความสัมพันธ์กับฟังก์ชันจำแนกตามลำดับดังนี้ (1) การเห็นคุณค่าในตนเอง ($C_i = 0.87$), (2) การคิดอย่างมีวิจารณญาณ ($C_i = 0.52$) และมีประสิทธิภาพในการจัดกลุ่มได้ร้อยละ 90.3

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาค้นคว้าพบว่าตัวแปร 2 ตัวแปร ได้แก่การเห็นคุณค่าในตนเองและการคิดอย่างมีวิจารณญาณช่วยจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายในตนและกลุ่มที่มีความเชื่ออำนาจควบคุมภายนอกตนได้เป็นอย่างดี

ปัจจัยของพ่อแม่ที่สัมพันธ์กับการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่น

จิรวัดนา แก้วหนองเสม็ด

รศ. ศิรากรค์ ทับสายทอง

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

สังคมในปัจจุบันกำลังอยู่ในภาวะที่เปลี่ยนจากสังคมสมัยเก่ามาเป็นสังคมสมัยใหม่ เนื่องจากได้รับอิทธิพลความเจริญมาจากประเทศทางตะวันตก ทำให้สังคม เศรษฐกิจและสิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากมาย รวมทั้งอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกที่มีต่อพฤติกรรมทางเพศของเยาวชนไทยได้ก่อให้เกิดปัญหาเรื่องเพศ อันได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ในวัยเรียน การทำแท้ง การมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ และปัญหาที่เกิดขึ้นในวัยรุ่นดังกล่าวนำไปสู่ปัญหาสังคมที่ตามมาอีกมากมาย เช่น ปัญหาการตั้งครรภ์ในวัยเรียน ปัญหาเด็กถูกทอดทิ้ง ปัญหาการต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน รวมทั้งปัญหาการติดเชื้อ HIV ปัญหาเรื่องเพศที่เกิดขึ้นในสังคมส่วนใหญ่มาจากสื่อต่างๆ ที่มีอยู่มากมายในปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ วิทยุ ภาพยนตร์ หนังสือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ต หรืออาจแฝงมาในโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ทำให้วัยรุ่นได้รับความรู้ทางเพศที่ถูกบิดเบือน และยังคงทำให้วัยรุ่นหมกมุ่นในเรื่องเพศ

พ่อแม่เป็นผู้มีบทบาทในการอบรมสั่งสอนให้ลูกมีพฤติกรรมที่เหมาะสมกับบรรทัดฐานของสังคม แต่เป็นที่น่าเสียดายว่าวัยรุ่นส่วนใหญ่ได้รับความรู้เพศศึกษาจากพ่อแม่ น้อยมาก ทั้งที่การสอนเพศศึกษาในครอบครัวเป็นสิ่งที่สำคัญ พ่อแม่ควรเป็นผู้ให้คำปรึกษา แนะนำและตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องเพศให้แก่อลูได้อย่างถูกต้องและเหมาะสมกับวัยของลูก สามารถพูดคุยในเรื่องความรู้เรื่องเพศเหมือนกับเป็นเรื่องธรรมดา ไม่ว่าจะหญิงหรือชายและควรให้คำปรึกษาด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นเต็มไปด้วยความรัก

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยของพ่อแม่ที่สัมพันธ์กับการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกวัยรุ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนสหศึกษาในสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 5 โรงเรียน ได้แก่ โรงเรียนวัดนวลนรดิศ โรงเรียนบางปะกอกวิทยาคม โรงเรียนวัดราชโอรส โรงเรียนราชวินิตมัธยม และ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย จำนวน 750 คน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ: มีดังนี้

1. อายุของพ่อ (30-39, 40-49, 50-59, 60 ปีขึ้นไป)
2. ระดับการศึกษาของพ่อ (ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปริญญาตรีหรือสูงกว่า)
3. อาชีพของพ่อ (พ่อบ้าน ค้าขายหรือกิจการส่วนตัว รับจ้าง รัฐวิสาหกิจ รับราชการ อื่นๆ)
4. รายได้ของพ่อ (ไม่มีรายได้ ต่ำกว่า 5,000 บาท 5,000-10,000 บาท 10,001-15,000 บาท มากกว่า 15,000 บาท)
5. อายุของแม่ (30-39, 40-49, 50-59, 60 ปีขึ้นไป)
6. ระดับการศึกษาของแม่ (ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุปริญญาหรือเทียบเท่า ปริญญาตรีหรือสูงกว่า)
7. อาชีพของแม่ (แม่บ้าน ค้าขายหรือกิจการส่วนตัว รับจ้าง รัฐวิสาหกิจ รับราชการ)
8. รายได้ของแม่ (ไม่มีรายได้ ต่ำกว่า 5,000 บาท 5,000-10,000 บาท 10,001-15,000 บาท มากกว่า 15,000 บาท อื่นๆ)
9. ลักษณะนิสัยของพ่อแม่ต่อการรับรู้ของลูกวัยรุ่น
 - 9.1 การให้ความสนใจต่อความต้องการของลูก
 - 9.2 การให้โอกาสลูกซักถามและแสดงความคิดเห็น
 - 9.3 การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา
 - 9.4 การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง
 - 9.5 การเป็นผู้ฟังที่สงบและเข้าใจความคิดของลูก
 - 9.6 การให้ความสนิทสนมและพูดคุยของลูก
 - 9.7 การเข้าใจความรู้สึกและไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรม
 - 9.8 การให้กำลังใจและไม่ทำให้ลูกอับอาย
 - 9.9 การรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความคิดเห็น
 - 9.10 การสนับสนุนให้มีความรับผิดชอบและเป็นตัวของตัวเอง
 - 9.11 การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว

ตัวแปรตาม คือ การสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นตามการรับรู้ของลูก แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ

1. กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง
2. กลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับต่ำ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของพ่อแม่ และข้อมูลทั่วไปของวัยรุ่น
2. แบบสอบถามการสื่อสารเรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นตามการรับรู้ของลูกวัยรุ่น
3. แบบสอบถามลักษณะนิสัยของพ่อแม่ตามการรับรู้ของลูกวัยรุ่น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระยะก่อนการทดลอง

1.1 ทำหนังสือขอความร่วมมือในการทำวิจัยจาก คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยไปยังโรงเรียนใน สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ที่ทำการศึกษา

1.2 ทำหนังสือขอความยินยอมจากพ่อแม่ที่อนุญาต ให้ลูกตอบแบบสอบถาม

2. การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ให้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4, 5 และ 6 ที่ สุ่มเลือกไว้จำนวน 560 คน ทำแบบสอบถามการสื่อสาร เรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นตามการรับรู้ของลูก แล้วนำคะแนนที่ได้มาเรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำเพื่อแบ่ง วัยรุ่นออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นที่ได้คะแนนใน ระดับต่ำ จะมีคะแนนอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 1-20 (0-12 คะแนน) และ กลุ่มวัยรุ่นที่ได้คะแนนใน ระดับสูง จะมีคะแนนอยู่ในตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 80-100 (25-39 คะแนน) ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 228 คน (กลุ่มละ 114 คน)

2.2 ให้วัยรุ่นทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบสอบถามลักษณะนิสัย ของพ่อแม่ตามการรับรู้ของลูกวัยรุ่น

3. ระยะทดลอง

นำข้อมูลทั่วไปของพ่อแม่และคะแนนลักษณะนิสัย ของพ่อแม่ตามการรับรู้ของลูกวัยรุ่น แต่ละองค์ประกอบ ทั้ง 11 องค์ประกอบ ไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลใช้ เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) โดยการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) ใช้ สถิติวิลคิสแลมดา (Wilks' Lambda) เป็นเกณฑ์ในการ คัดเลือกตัวแปรที่มีเข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้นตอน โดยการ เพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัว ตามลำดับความสำคัญของตัว แปร ในการจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่ม และการ เกาะกลุ่มกันภายในกลุ่ม หากค่า Wilks' Lambda ที่ได้มา มีค่าต่ำ คือ มีค่าใกล้ศูนย์ หมายความว่าตัวแปรที่นำมา วิเคราะห์นั้น มีความสามารถในการจำแนกความแตกต่าง ระหว่างกลุ่มได้ดี

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 แสดงการสรุปตัวแปรที่สามารถจำแนกกลุ่ม เรียงตามลำดับขั้นที่นำมาบรรทัดวิเคราะห์เพิ่มขึ้น ชั้น: 1 ตัวแปร

ขั้นที่	ตัวแปร	Wilks' Lambda
1	การให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย	.55**
2	การรับฟังความคิดเห็นของลูกและ เสนอความคิดเห็น	.50**
3	การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูกเกิด ปัญหา	.49**
4	การมีความผูกพันรักใคร่ใน ครอบครัว	.47**
5	การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ถูกต้อง	.45**
6	พ่อมีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือ สูงกว่า	.44**

** $p < .01$

ตารางที่ 2 แสดงค่าสัมประสิทธิ์ดาในเบติลมาตรฐาน (Standard Canonical Discriminant Function

ขั้นที่	ตัวแปร	Function Coefficients (Ci)
1	การให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย	.72
2	การมีความผูกพันรักใคร่ใน ครอบครัว	-.36
3	การให้ความช่วยเหลือเมื่อลูก เกิดปัญหา	.35
4	การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำที่ ถูกต้อง	.29
5	การรับฟังความคิดเห็นของลูก และเสนอความคิดเห็น	.26
6	พ่อมีการศึกษาระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่า	.23

Coefficients หรือ Ci)

ผลการวิจัยพบว่า มีตัวแปรจำนวน 6 ตัวแปร ที่ สามารถอธิบายความแปรปรวนของการเป็นสมาชิกกลุ่ม วัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสารเรื่องเพศกับลูกในระดับสูง และในระดับต่ำได้ถึงร้อยละ 55.9 ดังแสดงในตาราง และมีความแม่นยำในการคาดคะเนการสื่อสารเรื่องเพศ ระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่นได้ถูกต้องถึงร้อยละ 89.0

การอภิปรายผล

จากผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า มีตัวแปรจำนวน 6 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรการให้กำลังใจไม่ทำให้ลูกอับอาย การมีความผูกพันรักใคร่ในครอบครัว การให้ความ ช่วยเหลือเมื่อลูกเกิดปัญหา การให้ข้อมูลหรือคำแนะนำ ที่ถูกต้อง การรับฟังความคิดเห็นของลูกและเสนอความ คิดเห็น พ่อที่มีการศึกษาปริญญาตรีหรือสูงกว่า (เรียง ตามลำดับความสำคัญจากมากไปน้อย) สามารถจำแนก ความแตกต่างระหว่างกลุ่มวัยรุ่นที่พ่อแม่มีการสื่อสาร เรื่องเพศกับลูกในระดับสูงและในระดับต่ำ ได้อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนตัวแปร ที่ไม่มีความสัมพันธ์กับการสื่อสาร เรื่องเพศระหว่างพ่อแม่กับลูกวัยรุ่น อาจอภิปรายได้ว่า ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษามีจำนวนมากเกินไป สำหรับ กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำนวน 560 คน อีกทั้งเกณฑ์ที่ ผู้วิจัยใช้กำหนดการแบ่งกลุ่มสื่อสารเรื่องเพศไม่ เหมาะสม ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างเพียงกลุ่มละ 114 คน รวม 228 คน ซึ่งมีจำนวนน้อยเกินไป นับเป็น จุดบกพร่องของการศึกษาครั้งนี้ รวมทั้งการกำหนดการ แบ่งกลุ่มในลักษณะดังกล่าว ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าอยู่ ตรงกลางถูกตัดทิ้งไป นอกจากนั้น ควรแบ่งตัวแปร ออกเป็นระดับขั้นที่แตกต่างกัน แทนการแบ่งตัวแปร ย่อยจำนวนมาก อันจะส่งผลให้ผลการศึกษานี้มีผลที่ สอดคล้องกับผลการศึกษาวิจัยในแต่ละตัวแปรที่ได้จาก การศึกษาอื่นๆ

ผลของการฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติต่อการลด

ความเครียดของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรัญญา รุ่งแสง รศ. ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ความเครียดเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนเราทุกคนได้ และอาจก่อให้เกิดผลเสีย ถ้าบุคคลไม่รู้จักควบคุมความเครียดของตนให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม คนตรีมีอิทธิพลต่อจิตใจมนุษย์ สามารถลดความวิตกกังวลและความเจ็บปวดได้ อีกทั้งยังมีผลต่อพัฒนาการของเด็ก และยังสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการกับความเครียดได้อีกด้วย ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาถึงผลของการฟังดนตรีที่ชอบที่มีต่อความเครียด เนื่องจากการฟังดนตรีเป็นเทคนิคการผ่อนคลายเทคนิคหนึ่งที่สามารถช่วยทำให้นุคคลสงบ และลดความเครียดได้ โดยผู้วิจัยจะศึกษาเปรียบเทียบการฟังดนตรีตามความชอบกับการฟังดนตรีที่มีเสียงธรรมชาติผสมผสานกับเสียงเครื่องดนตรีสากล

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติต่อการลดความเครียดของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปริญญาตรีที่มีอายุ 18-21 ปี ได้มาจากการประชาสัมพันธ์ตามคณะต่างๆ ด้วยการโฆษณาและเชิญชวนให้นิสิตเข้าร่วมการวิจัยเป็นรายบุคคล ซึ่งนิสิตที่เข้าร่วมการวิจัยจะต้องผ่านเกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

1. นิสิตที่เข้าร่วมการทดลองจะต้องมีคะแนนจากการทำแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale ตั้งแต่ 6 คะแนนขึ้นไป
2. นิสิตที่เข้าร่วมการทดลองจะต้องมีคะแนนจากแบบวัดความเครียด Web. MD ตั้งแต่ 20 คะแนนขึ้นไป
3. นิสิตที่เข้าร่วมการทดลองจะต้องมีค่าเฉลี่ยความตึงของกล้ามเนื้อ ที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ในช่วง 5 นาทีแรกของการทดลองตั้งแต่ 6 ไมโครโวลท์ขึ้นไป

จากเกณฑ์ดังกล่าวทำให้นิสิตที่อาสาเข้าร่วมการทดลองทั้งหมดจำนวน 213 คน ผ่านเกณฑ์ที่กำหนดเพียง 120 คน จากนั้นผู้วิจัยจึงทำการสุ่มเข้ากลุ่มเงื่อนไขการทดลอง 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ (จำนวน 60 คน) และกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติ (จำนวน 60 คน)

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ดนตรีตามความชอบ และดนตรีธรรมชาติ

ตัวแปรตาม คือ ระดับความเครียด และ ระดับความตึงตัวของกล้ามเนื้อ

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ระยะเตรียมการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยทำการประชาสัมพันธ์ตามคณะต่างๆ ด้วยการโฆษณาเชิญชวนให้นิสิตเป็นอาสาสมัครเข้าร่วมการทดลอง

1.2 ผู้วิจัยทำการติดต่อกับนิสิตที่สนใจ เข้าร่วมการทดลองที่ได้มาจากการประชาสัมพันธ์ตามคณะต่างๆ

1.3 คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนดได้ทั้งสิ้น 120 คน

1.4 สุ่มนิสิตเข้ากลุ่มดนตรี 2 กลุ่ม กลุ่มละ 60 คน กลุ่มหนึ่งได้ฟังดนตรีตามความชอบ ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งได้ฟังดนตรีธรรมชาติสลับกันไป และสอบถามนิสิตที่ถูกสุ่มเข้ากลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบถึงเพลงที่ชอบ โดยให้บอกรายชื่อเพลงประมาณ 4-5 เพลง

1.5 ผู้วิจัยจัดเตรียมบันทึกแผ่นซีดีดนตรีธรรมชาติและบันทึกซีดีเพลงตามความชอบของนิสิตแต่ละคน โดยให้แต่ละเพลงเล่นต่อเนื่องกันเป็นแบบ Non-stop ความยาว 20 นาที

2. ระยะทดลอง

2.1 ให้นิสิตแต่ละคนทำแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale และแบบวัดความเครียดจาก Web. MD เพื่อประเมินระดับความเครียดก่อนการทดลองและทำแบบวัดบุคลิกภาพ

2.2 ผู้วิจัยทำการติดอุปกรณ์เพื่อวัดความตึงของกล้ามเนื้อ

2.3 ผู้วิจัยให้คำแนะนำเบื้องต้นแก่กลุ่มตัวอย่างในรูปแบบเดียวกันทุกคน

2.4 ให้นักกลุ่มตัวอย่างฟังเสียงดนตรีในระดับความดังที่กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนพอใจ เป็นระยะเวลา 20 นาที

3. ระยะหลังการทดลอง

เมื่อครบ 20 นาที ผู้วิจัยให้นักกลุ่มตัวอย่างทำแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scales อีกครั้ง ถ้าพบว่ากลุ่มตัวอย่างฟังดนตรีแล้วระดับความตึงตัวของกล้ามเนื้อและระดับความเครียดลดลง ผู้วิจัยจึงให้คำแนะนำกลุ่มตัวอย่างว่าควรฟังดนตรีประเภทใดเพื่อลดความเครียด

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณรายงานค่าเฉลี่ยของคะแนนความเครียดจากแบบวัดความเครียด Web. MD ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติ และทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนจากแบบวัดความเครียด Web. MD ในช่วงก่อนการทดลอง ระหว่างกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติโดยใช้ *t*-test

2. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความเครียดที่ได้จากแบบวัด DASS-Stress Scale ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติช่วงก่อนการทดลองและหลังการทดลองด้วย *t*-test

3. ทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความตึงของกล้ามเนื้อที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ในช่วง 5 นาทีแรกของการทดลองและ 5 นาทีหลังของการทดลองในกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติโดยใช้ *t*-test

4. ทดสอบผลต่างของคะแนนจากแบบวัด DASS-Stress Scale ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ และกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติ โดยใช้ *t*-test

5. ทดสอบผลต่างของค่าเฉลี่ยความตึงของกล้ามเนื้อที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติ โดยใช้ *t*-test

ผลการวิจัย

ตอนที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงคะแนนสูงสุด-ต่ำสุด และคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความเครียด Web. MD ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ และกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติด้วยสถิติเชิงพรรณนา และเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยระหว่างกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติด้วย *t*-test

เงื่อนไข	<i>n</i>	<i>Min</i>	<i>Max</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>
ดนตรีตามความชอบ	60	20	35	23.77	3.19	.94
ดนตรีธรรมชาติ	60	20	38	23.39	3.39	.94

จากตารางที่ 1 กลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความเครียด Web. MD เท่ากับ 23.77, *SD* = 3.19 และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 20 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 35 ในขณะที่ กลุ่มที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติมีคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัดความเครียด Web. MD เท่ากับ 23.20, *SD* = 3.39 และมีคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 20 คะแนนสูงสุดเท่ากับ 38 และเมื่อนำคะแนนเฉลี่ยในช่วงก่อนการทดลองของทั้ง 2 กลุ่มมาทดสอบความแตกต่างด้วย *t*-test พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งแสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 2 กลุ่ม มีระดับความเครียดที่วัดได้จากแบบวัดความเครียด Web. MD ในช่วงก่อนการทดลองไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 2

1. ผลการวิจัยพบว่า คะแนนความเครียดจากแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale ของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ ในช่วงหลังการทดลอง (*M* = 7.98, *SD* = 2.51) น้อยกว่าคะแนนก่อนการทดลอง (*M* = 9.15, *SD* = 2.50) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [*t*(59) = 6.80, *p* < .01] และในกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติ มีคะแนนความเครียดจากแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale ในช่วงหลังการทดลอง (*M* = 7.90, *SD* = 2.61) น้อยกว่าคะแนนก่อนการทดลอง (*M* = 8.93, *SD* = 2.43) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [*t*(59) = 6.15, *p* < .01] ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย (*M*) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*SD*) ของคะแนนที่ได้จากแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale ในกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ และดนตรีธรรมชาติโดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลองด้วย *t*-test

เงื่อนไข	ช่วง	<i>n</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>df</i>	<i>t</i>
ดนตรีตามความชอบ	ก่อนการทดลอง	60	9.15	2.50	59	6.80*
	หลังการทดลอง	60	7.98	2.51	59	
ดนตรีธรรมชาติ	ก่อนการทดลอง	60	8.93	2.43	59	6.15*
	หลังการทดลอง	60	7.90	2.61	59	

* *p* < .01

ส่วนค่าเฉลี่ยของความตึงกล้ามเนื้อระหว่างคอและหัวไหล่ของกลุ่มตัวอย่างที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ในช่วง 5 นาทีหลังของการทดลองในกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ (*M* = 9.89, *SD* = 1.63) น้อยกว่าช่วง 5 นาทีแรกของการทดลอง (*M* = 11.04, *SD* = 1.69) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [*t*(59) = 7.289, *p* < .01] และในกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติมีค่าเฉลี่ยของความตึงกล้ามเนื้อระหว่างคอและหัวไหล่ที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ในช่วง 5 นาทีหลังของการทดลอง (*M* = 8.76, *SD* = 2.40) น้อยกว่าช่วง 5 นาทีแรกของการทดลอง (*M* = 9.90, *SD* = 2.08) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [*t*(59) = 7.227, *p* < .01] ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของค่าความตึงของกล้ามเนื้อที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ในกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบโดยเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของความตึงกล้ามเนื้อในช่วง 5 นาทีแรกของการทดลอง และ 5 นาทีหลังของการทดลองด้วย t-test

เงื่อนไข	ช่วง	n	M	SD	df	t
ดนตรีตามความชอบ	ก่อนการทดลอง	60	11.04	1.6	59	7.29*
	หลังการทดลอง	60	9.89	1.6	59	
ดนตรีธรรมชาติ	ก่อนการทดลอง	60	9.90	2.0	59	7.23*
	หลังการทดลอง	60	8.76	2.4	59	

* $p < .01$

2. ผลการวิจัยพบว่าค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนความเครียดจากแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale ในช่วงก่อนการทดลองกับคะแนนในช่วงหลังการทดลองของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ ($M = 1.17, SD = 1.330$) ส่วนในกลุ่มตัวอย่างที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติ ($M = 1.03, SD = 1.301$) ซึ่งเมื่อนำมาวิเคราะห์ด้วย t -test แล้ว พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 4

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของผลต่างระหว่างคะแนนจากแบบวัดความเครียด DASS-Stress Scale ในช่วงก่อนการทดลองกับช่วงหลังการทดลอง โดยเปรียบเทียบโดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบกับกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติด้วย t-test

กลุ่ม	n	M	SD	df	t
ดนตรีตามความชอบ	60	1.17	1.33	118	.56
ดนตรีธรรมชาติ	60	1.03	1.30		

ส่วนค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างค่าความตึงกล้ามเนื้อระหว่างคอและหัวไหล่ของกลุ่มตัวอย่างที่วัดได้จากเครื่อง EMG Biofeedback ในช่วง 5 นาทีแรกของการทดลองกับ 5 นาทีหลังของการทดลองในกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบ ($M = 1.154, SD = 1.226$) ส่วนในกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติ ($M = 1.150, SD = 1.233$) เมื่อนำมาวิเคราะห์ด้วย t -test พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของผลต่างระหว่างค่าความตึงของกล้ามเนื้อที่วัดได้ในช่วง 5 นาทีแรกของการทดลอง กับที่วัดได้ในช่วง 5 นาทีหลังของการทดลอง โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบกับกลุ่มที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติด้วย t-test

กลุ่ม	n	M	SD	df	t
ดนตรีตามความชอบ	60	1.17	1.33	118	.56
ดนตรีธรรมชาติ	60	1.03	1.30		

จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้สามารถสรุปได้ว่าดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาติสามารถลดความเครียดในนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่มีบุคลิกภาพแบบผสม ซึ่งอยู่ในช่วงวัยรุ่นได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือหลังจากที่ได้ฟังดนตรีแล้วกลุ่มตัวอย่างมีระดับความเครียดลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนฟังดนตรี แต่ดนตรีทั้ง 2 ประเภทนี้มีประสิทธิภาพในการลดความเครียดในคนกลุ่มนี้ได้ไม่แตกต่างกัน

อภิปรายผล

งานวิจัยครั้งนี้สรุปได้ว่า หลังการทดลองนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่ได้ฟังดนตรีตามความชอบและนิสิตที่ได้ฟังดนตรีธรรมชาติจะมีระดับความเครียดลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ดนตรีตามความชอบและดนตรีธรรมชาตินี้ มีประสิทธิภาพในการลดความเครียดได้ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างอยู่ในกลุ่มวัยรุ่น ที่มีความชอบดนตรี และสนใจกิจกรรมที่เกี่ยวกับดนตรีอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นฟังดนตรี จึงส่งผลให้พวกเขาเกิดความรู้สึกได้ระบายอารมณ์ที่กดดันและผ่อนคลายจากความเครียดได้ไม่ว่าดนตรีนั้นจะเป็นดนตรีที่ชอบหรือดนตรีธรรมชาติก็ตาม ฉะนั้นเมื่อวัยรุ่นเกิดความเครียดจากสาเหตุใดๆ ก็ตาม อาจใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการผ่อนคลายจากสภาวะที่ตึงเครียดดังกล่าว เพื่อหาวิธีการที่จัดการกับปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ บุคลากรที่ต้องทำงานกับวัยรุ่น เช่น ครู ผู้ปกครอง นักจิตวิทยานักสังคมสงเคราะห์ อาจให้คำแนะนำแก่วัยรุ่นในการใช้ดนตรีจัดการกับความเครียดด้วยตนเอง หรืออาจใช้ดนตรีเป็นเครื่องมือในการลดความตึงเครียดทางอารมณ์ของวัยรุ่น เช่น การใช้ดนตรีในชั้นเรียน หรือใช้ดนตรีเป็นส่วนหนึ่งของการทำกิจกรรมต่างๆ เพื่อส่งเสริมสุขภาพจิตของวัยรุ่นให้สามารถทำหน้าที่ของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศให้มีความเจริญก้าวหน้าสืบไป

ผลของการรับรู้ความสามารถของตนเองและการฝึกกำหนดลมหายใจต่อ ความเร็วในการวิ่งระยะสั้นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา

อัครา ประเสริฐสิน รศ. ดร. สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

การฝึกฝนทักษะทางกีฬาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อความสำเร็จของนักกีฬาทุกคน แต่การฝึกทักษะทางกีฬาแต่เพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอต่อการนำไปสู่ความสำเร็จในการเล่นกีฬา หากแต่ควรมีการฝึกทางด้านจิตใจควบคู่ไปด้วย เหตุนี้เอง ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะนำเอาเทคนิคการฝึกทางจิตมาใช้เพื่อลดเวลาการวิ่งของนักวิ่งระยะสั้น โดยที่เทคนิคการฝึกทางจิตที่นำมาใช้คือการรับรู้ความสามารถของตนเองและการฝึกกำหนดลมหายใจ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของการรับรู้ความสามารถของตนเองและการฝึกกำหนดลมหายใจต่อเวลาในการวิ่งระยะสั้นของนักเรียนโรงเรียนกีฬา

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักกีฬาอายุ 10 ปี 6 เดือน-16 ปี 2 เดือน โรงเรียนกีฬากรุงเทพมหานคร และมีความสมัครใจในการเข้าร่วมโครงการ แบ่งเป็น 2 กลุ่มอายุ คือ ก่อนวัยรุ่น (10 ปี 6 เดือน-12 ปี 7 เดือน) จำนวน 12 คน (ชาย 5 คู่ หญิง 3 คู่) และวัยรุ่นตอนต้น (13 ปี 9 เดือน-16 ปี 2 เดือน) จำนวน 12 คน (ชาย 3 คู่ หญิง 3 คู่) รวมทั้งสิ้น 24 คน โดยจับคู่นักกีฬาเพศเดียวกัน มีอายุและเวลาในการวิ่งใกล้เคียงกัน ทำการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบ่งเข้ากลุ่มควบคุมจำนวน 12 คน และกลุ่มทดลองจำนวน 12 คน

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น คือ การรับรู้ความสามารถของตนเองและการฝึกกำหนดลมหายใจ

ตัวแปรตาม คือ แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองและเวลาในการวิ่งระยะสั้น

วิธีดำเนินการวิจัย

ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยสำรวจสถานที่เก็บข้อมูล คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างตามเกณฑ์ที่กำหนด และอธิบายให้นักกีฬาเข้าใจถึงประโยชน์และวิธีการของการทำวิจัยครั้งนี้

ขั้นตอนทดลอง

ผู้วิจัยให้นักกีฬาทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนเองแบบทั่วไป และแบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬา จากนั้นจะรวบรวมเวลาการวิ่งระยะสั้น 30 เมตร รวม 5 วัน นำเวลาที่นักกีฬาแต่ละคนวิ่งได้ในแต่ละวัน มาเป็นข้อมูลระยะสั้นฐาน

ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยทดลองสัปดาห์ละ 5 วัน วันจันทร์ถึงวันศุกร์ เป็นเวลา 3 เดือน เว้นวันหยุด วันที่สนามกีฬาไม่ว่างมีการแข่งขัน และวันศุกร์ที่ 2 กับ 4 ของเดือน ซึ่งเป็นวันที่ได้ขออนุญาตให้นักกีฬากลับบ้าน ดังนั้น มีเวลาในการดำเนินการทดลองรวมทั้งสิ้น 32 วัน

กลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยให้นักกีฬาฝึกกำหนดลมหายใจด้วยตนเองในช่วงเช้า ช่วงเย็น และก่อนนอน ช่วงละ 10 คาบ ทุกวัน ติดต่อกัน และบันทึกพฤติกรรมฝึกกำหนดลมหายใจ จากนั้นจะรวบรวมเวลาวิ่งระยะสั้น 30 เมตร โดยให้โค้ชผู้ควบคุมการฝึกซ้อม 1 คน จับเวลาการวิ่งของนักกีฬาแต่ละคน ในเวลาเดียวกับช่วงก่อนทดลอง วันละ 1 ครั้ง ซึ่งขณะที่นักกีฬาแต่ละคนวิ่งนั้น ผู้วิจัยจะถ่ายวิดีโอบันทึกภาพนักกีฬาแต่ละคนที่วิ่งในแต่ละวัน และเก็บไว้ให้นักกีฬาดู หลังจากที่ได้ทำการฝึกทักษะทางการกีฬากับโค้ชเรียบร้อยแล้ว ในช่วงเวลา 18.30-21.00 น. ผู้วิจัยจะให้นักกีฬาแต่ละคนดูภาพการวิ่งของตนเองคนละ 5-10 นาที ขณะที่ดูวิดีโอ นักกีฬาบอกตนเองในทางบวกว่าวันนี้สามารถทำได้เท่านี้ วันต่อไปจะทำให้ดีกว่านี้ รวมทั้งเขียนสิ่งที่พูดกับตนเองในรูปแบบฟอร์มที่ผู้วิจัยให้ ซึ่งจะเขียนขณะที่นักกีฬาคนนั้นนั่งดูวิดีโออยู่กับผู้วิจัย

กลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยปล่อยให้ให้นักกีฬาดำเนินการฝึกทักษะกีฬาตามระเบียบของโรงเรียนเหมือนกับกลุ่มทดลอง ขณะเดียวกันยังเก็บข้อมูลเวลาการวิ่ง โดยให้โค้ชจับเวลาการวิ่ง 30 เมตรของนักกีฬา เช่นเดียวกับกลุ่มทดลอง แต่ผู้วิจัยจะไม่ถ่ายวิดีโอบันทึกภาพการวิ่งของนักกีฬากลุ่มควบคุม

บันทึกตามผลการทดลอง

ผู้วิจัยให้นักกีฬาทั้ง 2 กลุ่ม ทำแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไป และแบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬาอีกครั้ง เมื่อสิ้นสุดการทดลอง และบอกว่าจะไม่มีการจับเวลาการวิ่งเป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยในกลุ่มทดลอง ผู้วิจัยจะบอกให้นำแบบบันทึกพฤติกรรมมาคืนและบอกว่าจะไม่มีการถ่ายวิดีโอแล้ว หลังจากนั้น 2 สัปดาห์ ผู้วิจัยจะรวบรวมเวลาวิ่งระยะสั้น 30 เมตร ของทั้ง 2 กลุ่ม เป็นเวลา 4 วัน และนำเวลาที่นักกีฬาวิ่งได้แต่ละวัน มาเป็นข้อมูลระยะติดตามผล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไปและแบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬา ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยด้วย t -test โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ช่วงก่อนทดลองและหลังทดลอง กลุ่มเด็กก่อนวัยรุ่นและกลุ่มเด็กวัยรุ่นตอนต้น

2. หาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของเวลาในการวิ่งระยะสั้น 30 เมตร ทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ด้วย t -test โดยเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม และแยกเป็นกลุ่มเด็กก่อนวัยรุ่นและกลุ่มเด็กวัยรุ่นตอนต้น ทั้งระยะสั้นฐาน ระยะทดลอง และระยะติดตามผล

3. ทดสอบความแตกต่างของเวลาในการวิ่งระยะสั้น 30 เมตร เปรียบเทียบระหว่างระยะสั้นฐานกับระยะทดลอง และระยะทดลองกับระยะติดตามผล กลุ่มทดลองแยกเป็นกลุ่มเด็กก่อนวัยรุ่นและกลุ่มเด็กวัยรุ่นตอนต้น ด้วย Split-middle Technique โดยใช้ Binomial Test

ผลการวิจัย

แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตน

ผลการทดลองครั้งนี้แสดงว่า (1) นักกีฬากลุ่มทดลองหลังจากที่ได้รับการฝึกจะมีการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นสูงกว่านักกีฬากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และจะมีการรับรู้ความสามารถของตนและการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นเพิ่มขึ้นกว่าก่อนได้รับการฝึก ดังตารางที่ 1 และ 2

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไปและแบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬา ช่วงก่อนการทดลองและหลังทดลอง เปรียบเทียบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยการทดสอบค่าที (t -independent test)

แบบวัด	ก่อนการทดลอง				t	หลังการทดลอง				t
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	M	SD	M	SD		M	SD	M	SD	
แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไป	26.33	3.92	26.33	2.61	.00	30.67	3.70	27.58	4.54	1.82
แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬา	39.58	6.24	37.17	6.67	.92	44.83	5.92	37.00	9.64	2.40*

* $p < .05$

ตารางที่ 2 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้จากแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไปและแบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬากลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมเปรียบเทียบก่อนทดลองและหลังทดลองด้วยการทดสอบค่าที (t -dependent test)

แบบวัด	กลุ่มทดลอง				t	กลุ่มควบคุม				t
	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง			ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		
	M	SD	M	SD		M	SD	M	SD	
แบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไป	26.33	3.92	30.67	3.70	2.49*	26.33	2.61	27.58	4.54	1.17
แบบวัดการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นของนักกีฬา	39.58	6.24	44.83	5.92	2.51*	37.17	6.67	37.00	9.64	.06

* $p < .05$

(2) เด็กวัยรุ่นตอนต้นในกลุ่มทดลองหลังจากที่ได้รับการฝึกจะมีการรับรู้ความสามารถของตนและการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

(3) เด็กวัยรุ่นตอนต้นในกลุ่มทดลอง มีค่าคะแนนแบบวัดการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไปหลังทดลองสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

(4) เมื่อเปรียบเทียบระหว่างเด็กก่อนวัยรุ่นและเด็กวัยรุ่นตอนต้นพบว่าคะแนนแบบวัดทั้ง 2 ไม่มีความแตกต่างกัน ทั้งในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนการทดลองและหลังการทดลอง

เวลาในการวิ่งระยะสั้น 30 เมตร

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยเวลาในการวิ่งระยะสั้น 30 เมตร ของนักกีฬา ในระยะเส้นฐาน

ระยะทดลอง และระยะติดตามผล เปรียบเทียบกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (*t*-independent test)

นักกีฬา	ระยะเส้นฐาน				<i>t</i>	ระยะทดลอง				<i>t</i>	ระยะติดตามผล				<i>t</i>
	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม			กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>		<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>		<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	
รวม 2 ช่วงอายุ	4.60	.06	4.59	.05	.44	4.49	.05	4.58	.04	9.47*	4.50	.04	4.58	.02	4.19*
กลุ่มวัยรุ่นตอนต้น	4.41	.04	4.40	.05	.34	4.31	.03	4.39	.05	8.12*	4.32	.03	4.40	.02	4.75*
กลุ่มก่อนวัยรุ่น	4.80	.07	4.77	.06	.61	4.67	.08	4.78	.04	6.59*	4.68	.05	4.77	.04	3.12*

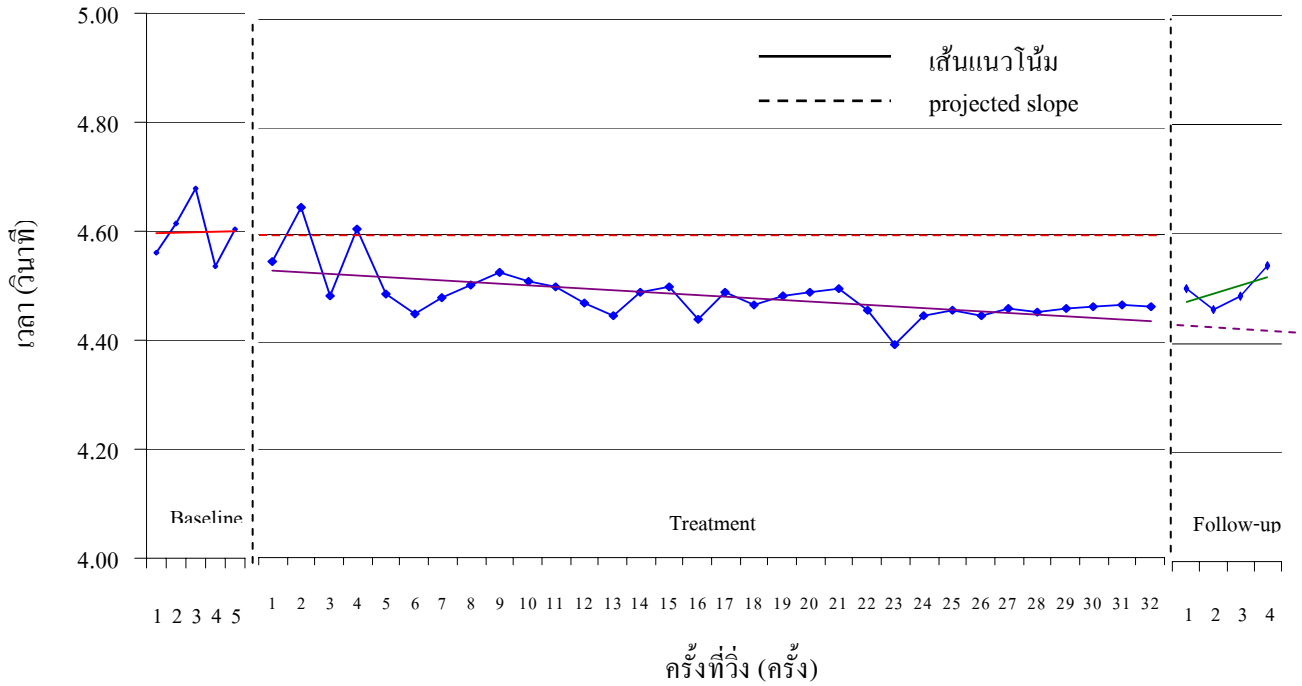
* $p < .05$

(1) ผลการทดลองพบว่านักกีฬากลุ่มทดลองหลังจากที่ได้รับการฝึกมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นน้อยกว่านักกีฬากลุ่มควบคุม เมื่อแยกวิเคราะห์เป็นนักกีฬากลุ่มวัยรุ่นตอนต้นและกลุ่มก่อนวัยรุ่นก็ได้ผลในทำนองเดียวกัน นั่นคือ นักกีฬากลุ่มทดลองที่ได้รับการฝึกมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นน้อยกว่านักกีฬากลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับการฝึก ในระยะติดตามผลเป็นเวลา 4 วัน ก็พบว่าได้ผลเช่นเดียวกัน

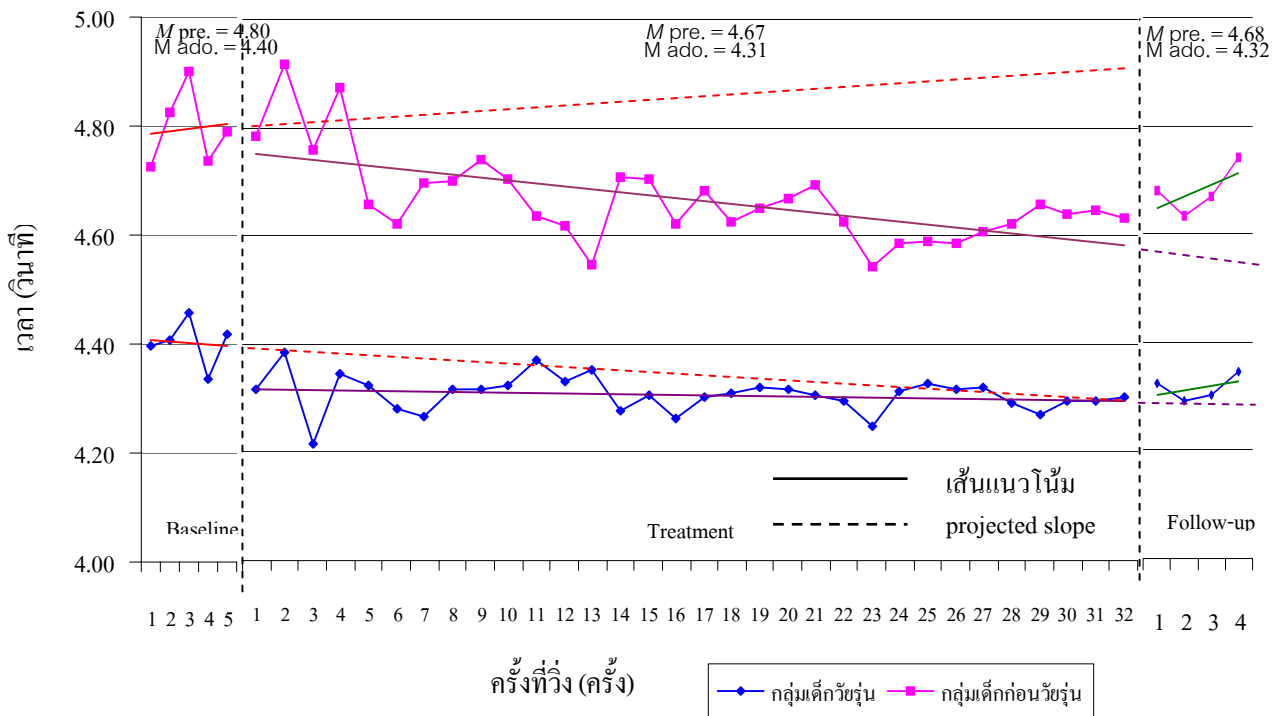
(2) นักกีฬากลุ่มทดลองหลังจากได้รับการฝึกมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นลดลงกว่าก่อนได้รับการฝึก จากภาพที่ 1 และ 2 เมื่อทดสอบทางสถิติด้วย binomial test พบว่า นักกีฬากลุ่มทดลองหลังจากที่ได้รับการฝึกมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นลดลงกว่าก่อนที่ได้รับการฝึก อย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และเมื่อแยกวิเคราะห์เป็นนักกีฬากลุ่มวัยรุ่นตอนต้นและกลุ่มก่อนวัยรุ่นก็ได้ผลทำนองเดียวกัน โดยนักกีฬากลุ่มวัยรุ่นตอนต้นหลังจากได้รับการฝึกมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นลดลงกว่าก่อนได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนนักกีฬากลุ่มก่อนวัยรุ่นหลังจากได้รับการฝึกมีเวลาการวิ่งระยะสั้นลดลงกว่าก่อนได้รับการฝึก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในระยะติดตามผล 4 วัน พบว่า ไม่มีความแตกต่างระหว่างระยะทดลองและระยะติดตามผล ซึ่งแสดงว่าการฝึกยังส่งผลกับความสามารถในการวิ่งของนักกีฬา

ภาพที่ 1 กราฟแสดงเวลาที่ใช้ในการวิ่งระยะสั้นของกลุ่มทดลอง

ภาพที่ 2 กราฟแสดงเวลาที่ใช้ในการวิ่งระยะสั้นของกลุ่มเด็กวัยรุ่นตอนต้นและกลุ่มเด็กก่อนวัยรุ่นในกลุ่มทดลอง

อภิปรายผล

งานวิจัยนี้สามารถสรุปได้ว่านักกีฬาในกลุ่มที่ได้รับการฝึกจะมีการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นสูงกว่านักกีฬาที่ไม่ได้รับการฝึก ซึ่งส่งผลให้นักกีฬาที่ได้รับการฝึกมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นน้อยกว่านักกีฬาที่ไม่ได้รับการฝึก และนักกีฬาที่ได้รับการฝึกจะมีการรับรู้ความสามารถของตนแบบทั่วไปและการรับรู้ความสามารถในการวิ่งระยะสั้นเพิ่มขึ้นกว่าก่อนได้

รับการฝึก ส่งผลให้นักกีฬาทดลองหลังจากที่ได้รับการฝึกจะมีเวลาในการวิ่งระยะสั้นลดลงกว่าก่อนได้รับการฝึก ดังนั้นผู้ฝึกสอนกีฬา และบุคลากรที่เกี่ยวข้อง จึงควรมีส่วนช่วยในการฝึกทักษะทางจิตใจของนักกีฬาควบคู่ไปกับการฝึกทักษะทางด้านร่างกาย เพื่อนักกีฬาจะได้มีการพัฒนาศักยภาพทางการกีฬาของตนต่อไป

พัฒนาการความสามารถในการใช้ข้อมูลแรงจูงใจในการอนุมานลักษณะนิสัย และทำนายพฤติกรรมชอบช่วยเหลือของผู้อื่นในเด็กอายุ 5, 8 และ 11 ปี

สุธีรา แสงศิริสาธิตกุล

รศ. ดร. เพ็ญพิไล ฤทธิชานนท์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

โดยทั่วไป มนุษย์เราใช้ลักษณะนิสัย (Trait) เพื่อที่จะทำความเข้าใจคนในสังคม ซึ่งแนวทางของการใช้ลักษณะนิสัยในการทำความเข้าใจสังคมนี้ เป็นสิ่งที่นักจิตวิทยาให้ความสำคัญในการศึกษามานานแล้ว (Heider, 1958; อ้างถึงใน Heyman & Gelman, 1998) และจากงานวิจัยของ Millere และ Aloise (1989) ความคิดเกี่ยวกับลักษณะนิสัย (Trait Thinking) จะสะท้อนให้เห็นความเข้าใจขั้นสูงในเรื่องที่ว่าคนมีความแตกต่างกันในสภาวะทางด้านจิตใจ สิ่งที่น่าสนใจคือเด็กเล็กนั้นมีความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัยตามความหมายทางจิตวิทยา ซึ่งไม่ใช่ตามการรับรู้จากพฤติกรรมที่แสดงออกภายนอกหรือผลที่เกิดขึ้นหรือไม่ และแม้ว่าเด็กเล็กจะสามารถเข้าใจข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ *ความตั้งใจ* ของตัวละคร แต่เด็กเล็กจะสามารถเข้าใจถึงข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับ *แรงจูงใจ* ของตัวละคร ทั้งจะสามารถนำข้อมูลที่ได้มาใช้ในการทำนายพฤติกรรมของตัวละครในสถานการณ์ใหม่ได้หรือไม่

งานวิจัยครั้งนี้ต้องการตรวจสอบว่าเด็กมีความสามารถในการใช้ข้อมูลแรงจูงใจในการอนุมานลักษณะนิสัยผู้อื่นหรือไม่ โดยใช้วิธีการเล่าสถานการณ์ที่ตัวละครแสดงพฤติกรรมเดียวกัน แต่มีแรงจูงใจของผู้กระทำและผลที่เกิดขึ้นกับผู้ถูกกระทำแตกต่างกัน หลังจากนั้นจะถามคำถามให้เด็กประเมินผู้กระทำ เพื่อตรวจสอบว่าเด็กใช้ข้อมูลแรงจูงใจมาตัดสินหรือไม่ หากเด็กเข้าใจเกี่ยวกับลักษณะนิสัยในความหมายทางจิตวิทยา เด็กจะใช้ข้อมูลแรงจูงใจที่เป็นตัวตัดสินไม่ใช่ใช้ผลที่เกิดขึ้นเป็นตัวตัดสิน และเพื่อให้แน่ชัดว่าเด็กอนุมานลักษณะนิสัยอย่างมีความหมายทางจิตวิทยาไม่ใช่อนุมานโดยผิวเผินจากพฤติกรรมที่ทำหรือผลที่เกิดขึ้น จึงถามคำถามให้เด็กทำนายพฤติกรรมของผู้กระทำในเหตุการณ์ใหม่ด้วย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบความสามารถของเด็กอายุ 5 ปี 8 ปี และ 11 ปี ในการใช้ข้อมูลแรงจูงใจในการอนุมานลักษณะนิสัยของผู้อื่นและทำนายพฤติกรรมชอบช่วยเหลือของผู้อื่น

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรต้น: อายุ 3 กลุ่มอายุ ได้แก่ อายุ 5 ปี อายุ 8 ปี และอายุ 11 ปี และแรงจูงใจ 2 แบบ ได้แก่ แรงจูงใจบวก และแรงจูงใจลบ

ตัวแปรตาม: ความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัย และความสามารถในการทำนายพฤติกรรมชอบช่วยเหลือ

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ผู้วิจัยสร้างเครื่องมือวิจัย และตรวจคุณภาพของเครื่องมือโดยการหาความเที่ยงด้วยวิธีทดสอบซ้ำ และหาความตรงตามเนื้อหาโดยการตรวจจากผู้ทรงคุณวุฒิ
2. ผู้วิจัยส่งหนังสือขออนุญาตทำการศึกษาภายในโรงเรียน และในระดับชั้นเรียนที่ต้องการศึกษาถึงโรงเรียนพญาไท
3. ผู้เข้ารับการทดลองถูกสุ่มอย่างเป็นรายบุคคล โดยผู้เข้าร่วมการทดลองได้ฟังสถานการณ์ 4 สถานการณ์ ซึ่งตัวแสดงที่เป็นผู้กระทำและผู้ถูกกระทำเป็นเด็กเพศเดียวกัน ใน 4 สถานการณ์ จะแบ่งเป็นชาย 2 สถานการณ์ และหญิง 2 สถานการณ์ ผู้ทำการทดลองเล่าสถานการณ์ทั้ง 4 สถานการณ์ทีละสถานการณ์ โดยที่แรงจูงใจและผลที่เกิดขึ้นจะถูกจัดเตรียมไว้โดยจัดให้มีการถ่วงสมดุล (Counterbalance) สำหรับผู้รับการทดลองอย่างเท่าๆ กัน ในหนึ่งสถานการณ์เด็กตอบคำถาม 2 ข้อ
4. ผู้วิจัยเป็นผู้บันทึกคะแนนที่แทนค่าจากการที่เด็กประเมินตัวละครลงในใบบันทึกคะแนน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้เป็นเด็กนักเรียนในระดับอนุบาลและประถมศึกษา โรงเรียนพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2546 จำนวน 120 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ คือ

- ระดับอายุ 5 ปี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นชาย 20 คน และหญิง 20 คน (อายุเฉลี่ย 5 ปี 2 เดือน)
- ระดับอายุ 8 ปี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นชาย 20 คน และหญิง 20 คน (อายุเฉลี่ย 8 ปี 3 เดือน)
- ระดับอายุ 11 ปี จำนวน 40 คน แบ่งเป็นชาย 20 คน และหญิง 20 คน (อายุเฉลี่ย 11 ปี 3 เดือน)

ผลการวิจัย การวิเคราะห์ปัจจัย

ในงานวิจัยนี้ได้มีการออกแบบให้เป็นการวิจัยแบบเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มและเปรียบเทียบภายในกลุ่ม (Mixed Design) ทำการวิเคราะห์ 4 ครั้ง

ตารางที่ 1 ความแปรปรวนสองทางรูปแบบประสม ของคะแนนความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัย ในสถานการณ์ที่มีผลที่เกิดขึ้นเป็นบวก

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างกลุ่มอายุ	31.60	2	15.80	26.38*
ความคลาดเคลื่อน	70.06	117	.60	
ภายในกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างรูปแบบ แรงงูใจ	16.54	1	16.54	20.42*
ความสัมพันธ์ร่วม	19.20	2	9.60	11.85*
ความคลาดเคลื่อน	94.76	117	0.81	

* $p < .01$

ตารางที่ 2 ความแปรปรวนสองทางรูปแบบประสมของ คะแนนความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัย ในสถานการณ์ที่มีผลที่เกิดขึ้นเป็นลบ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างกลุ่มอายุ	31.30	2	15.65	22.26*
ความคลาดเคลื่อน	82.26	117	.70	
ภายในกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างรูปแบบ แรงงูใจ	55.10	1	55.10	56.18*
ความสัมพันธ์ร่วม	15.63	2	7.88	7.97*
ความคลาดเคลื่อน	114.76	117	.981	

* $p < .01$

ตารางที่ 3 ความแปรปรวนสองทางรูปแบบประสม ของคะแนนความสามารถในการทำนายพฤติกรรมชอบ ช่วยเหลือในสถานการณ์ที่มีผลที่เกิดขึ้นเป็นบวก

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างกลุ่มอายุ	13.06	2	6.53	7.98*
ความคลาดเคลื่อน	95.67	117	.82	
ภายในกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างรูปแบบ แรงงูใจ	72.60	1	72.60	75.85*
ความสัมพันธ์ร่วม	10.42	2	5.21	5.45*
ความคลาดเคลื่อน	111.97	117	.96	

* $p < .01$

ตารางที่ 4 ความแปรปรวนสองทางรูปแบบประสม ของคะแนนความสามารถในการทำนายพฤติกรรม ชอบช่วยเหลือในสถานการณ์ที่มีผลที่เกิดขึ้นเป็นลบ

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างกลุ่มอายุ	17.17	2	8.59	8.90*
ความคลาดเคลื่อน	112.89	117	.96	
ภายในกลุ่มตัวอย่าง				
ระหว่างรูปแบบ แรงงูใจ	.104	1	.104	.07
ความสัมพันธ์ร่วม	14.49	2	7.20	4.66
ความคลาดเคลื่อน	180.99	117	1.58	

* $p < .01$

สรุปผลที่ได้จากการวิเคราะห์

1. ในสถานการณ์ที่มีข้อมูลแรงงูใจและผลที่เกิดขึ้นสอดคล้องกัน เด็กอายุ 5 ปี 8 ปี และ 11 ปี มีความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัยของผู้อื่นไม่แตกต่างกัน

2. ในสถานการณ์ที่มีข้อมูลแรงงูใจและผลที่เกิดขึ้นขัดแย้งกัน เด็กอายุ 5 ปี มีความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัยของผู้อื่นน้อยกว่าเด็กอายุ 8 ปี และ 11 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. ในสถานการณ์ที่มีข้อมูลแรงงูใจและผลที่เกิดขึ้นสอดคล้องกัน เด็กอายุ 5 ปี 8 ปี และ 11 ปี มีความสามารถในการทำนายพฤติกรรมชอบช่วยเหลือของผู้อื่นไม่แตกต่างกัน

4. ในสถานการณ์ที่มีข้อมูลแรงงูใจและผลที่เกิดขึ้นขัดแย้งกัน เด็กอายุ 5 ปี มีความสามารถในการทำนายพฤติกรรมชอบช่วยเหลือของผู้อื่นน้อยกว่าเด็กอายุ 8 ปี และ 11 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การอภิปรายผล

ทั้งความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัยผู้อื่นและความสามารถในการทำนายพฤติกรรมชอบช่วยเหลือของผู้อื่นนั้น เมื่อข้อมูลแรงงูใจและผลที่เกิดขึ้นสอดคล้องกัน เด็กเล็กมีความสามารถไม่แตกต่างกับเด็กโต แต่หากว่าข้อมูลแรงงูใจและผลที่เกิดขึ้นขัดแย้งกัน เด็กเล็กไม่สามารถทำงานนี้ได้หรือทำได้ยากกว่า โดยความแตกต่างนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของกลุ่มแนวคิดของ Piaget ที่กล่าวว่า เมื่อมีการตัดสินใจทางจริยธรรม เด็กเล็กจะใช้ข้อมูลของผลที่เกิดขึ้นที่มองเห็นมากกว่าเด็กโต (Piaget, 1965; Bukatko & Daehler, 1995) และการที่เด็กอายุ 5 ปี มีความสามารถในการอนุมานลักษณะนิสัยของผู้อื่นโดยใช้ข้อมูลแรงงูใจน้อยกว่าเด็กอายุ 8 ปี และอายุ 11 ปี ส่วนเด็กอายุ 8 ปี และอายุ 11 ปี ไม่แตกต่างกัน ก็เป็นไปตามทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของพ็อดเจอร์

คือ เด็กในช่วงอายุ 4-7 ปี เป็นขั้นพัฒนาการใกล้เกิดความคิดรวบยอดอย่างใช้เหตุผล ระยะนี้เด็กก็ยังไม่สามารถที่จะใช้เหตุผลในการตัดสินใจได้ ความคิดความเข้าใจยังขึ้นอยู่กับสิ่งที่เขารับรู้หรือสิ่งที่เขามองเห็นขณะนั้น และเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 7-12 ปี อยู่ในขั้นพัฒนาการเกิดความคิดรวบยอดอย่างใช้เหตุผลเป็นรูปธรรม พัฒนาการทางสติปัญญาและความคิดเริ่มมีความสามารถในการสร้างกฎเกณฑ์ สามารถที่จะใช้ความคิดที่ซับซ้อนขึ้นได้

งานวิจัยครั้งนี้อาจกล่าวได้ว่า การที่เด็กเล็กไม่สามารถเข้าใจแรงจูงใจเป็นเพราะว่า แรงจูงใจเป็นสิ่งที่มองไม่เห็น แต่สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นสิ่งที่มองเห็นได้ เด็กเล็กยังไม่สามารถเข้าใจว่า แม่ผู้กระทำมีแรงจูงใจที่ดี แต่ผลที่เกิดขึ้นอาจจะไม่ดีก็ได้ และแม้ผู้กระทำมีแรงจูงใจที่ไม่ดี แต่ผลที่เกิดขึ้นอาจจะดีก็ได้ ดังนั้น ในขั้นแรกเด็กจะพิจารณาและตัดสินใจโดยดูจากผลที่เกิดขึ้นก่อน ต่อมาเด็กจะเริ่มพิจารณาแรงจูงใจที่สอดคล้องกับผลที่เกิดขึ้น และสุดท้ายเด็กจะพัฒนาถึงขั้นที่สามารถพิจารณาตัดสินใจแรงจูงใจที่ไม่สอดคล้องกับผลที่เกิดขึ้น โดยดูที่แรงจูงใจเป็นหลักได้ ซึ่งพัฒนาการของความเข้าใจแรงจูงใจนี้จะคล้ายคลึงกับพัฒนาการของความสามารถในการเข้าใจความตั้งใจของเด็กเล็กที่ว่า เมื่อสิ่งที่ปรารถนาและผลที่เกิดขึ้น ไม่ตรงกัน เช่น เมื่อจะพูดคำที่ทำให้ลิ้นพันกัน (Tongue Twister) อย่างเร็วให้ถูกต้องแต่กลับพูดผิด เด็กจะสรุปว่าเป็นการกระทำที่ไม่ตั้งใจ แต่ถ้าผลที่เกิดขึ้นเหมือนกันแต่ความปรารถนาไม่ชัดเจน เด็กจะสรุปว่าเป็นการกระทำที่ตั้งใจ

กล่าวโดยสรุปคือ ผลการวิจัยพบว่า เด็กที่มีอายุ 5 ปี เริ่มมีพัฒนาการความสามารถในการใช้ข้อมูลแรงจูงใจในการอนุมานลักษณะนิสัย และทำนายพฤติกรรมในอนาคตของผู้อื่น ซึ่งความสามารถนี้จะเพิ่มขึ้นตามระดับอายุ และเมื่อเริ่มต้นจะยังไม่ครบถ้วนสมบูรณ์แต่จะค่อยๆ พัฒนาเป็นขั้นๆ จนครบถ้วน ทั้งนี้ผู้ใหญ่ที่เกี่ยวข้องควรมีส่วนในการส่งเสริมพัฒนาการของเด็ก เช่น การพูดคุยสนทนากับเด็กในเรื่องที่เกี่ยวกับกระบวนการภายในจิตใจ และจริยธรรม ซึ่งเมื่อเด็กได้รับการส่งเสริมให้มีพัฒนาการความเข้าใจในเรื่องแรงจูงใจคือ การเข้าใจว่าบุคคลแสดงพฤติกรรมต่างๆ ด้วยแรงจูงใจที่แตกต่างกันได้ และในพฤติกรรมที่เหมือนกันก็อาจมีแรงจูงใจที่ต่างกันได้นอกจากนี้ ผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำของบุคคลไม่ได้เป็นสิ่งที่กำหนดว่าบุคคลนั้นเป็นคนอย่างไร แต่แรงจูงใจต่างหากที่เป็นสิ่งที่กำหนดเพราะเป็นไปได้ที่ผลของการกระทำที่ไม่ดีอาจเกิดขึ้นได้แม้บุคคลที่กระทำมีความตั้งใจดีและมีแรงจูงใจที่ดี ความเข้าใจดังกล่าวจะทำให้เด็กสามารถอนุมานลักษณะนิสัยของบุคคลได้อย่างถูกต้อง สามารถแยกแยะประเภทของบุคคลที่อยู่รอบข้างเขาได้เป็นอย่างดี มีความเข้าใจและเห็นอกเห็นใจผู้ที่ทำผิดพลาดโดยไม่เจตนา สามารถที่จะป้องกันตนเองจากบุคคลที่ทำความดีแต่มีแรงจูงใจที่ไม่ดีสามารถเลือกคบเพื่อนที่ดี และเมื่อเด็กสามารถใช้ข้อมูลแรงจูงใจอนุมานลักษณะนิสัยของผู้อื่นได้ รวมทั้งสามารถทำนายพฤติกรรมในอนาคตของผู้อื่น เด็กก็จะสามารถมีความคาดหวังที่ถูกต้องจากบุคคลรอบข้างได้ ซึ่งจากที่กล่าวมาทั้งหมดนั้น การที่เด็กมีพัฒนาการความสามารถในการเข้าใจผู้อื่นจะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางสังคมที่ดี รวมถึงพัฒนาการทางอารมณ์ที่ดีด้วย และทำให้เด็กดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

ปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของวัยรุ่นตอนต้นในกรุงเทพมหานคร

ประไพ ภาวะเกตุ รศ.ดร.พรรณทิพย์ ศิริวรรณนุศย์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ปัจจุบันปัญหายาเสพติดได้แพร่ระบาดอย่างกว้างขวาง จนกลายเป็นปัญหาร้ายแรงที่บั่นทอนเศรษฐกิจ ความสุขสงบในสังคม นอกจากนี้ยังเป็นปัญหาอุปสรรคในการพัฒนากำลังคน ผู้ติดยาเสพติดในปี 2545 ที่เข้ารับการบำบัดรักษามีถึงประมาณ 32,251 คน และส่วนใหญ่อายุต่ำกว่า 25 ปี นอกจากนี้ยังพบว่าสถิติอายุของผู้ติดยาเสพติดที่เข้ารับการรักษาในโรงพยาบาลมีอายุน้อยลงทุกที สถิติของผู้ที่รับการรักษาในโรงพยาบาลใหญ่ พบว่าเป็นเด็กวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-24 ปี (ภาวิณี อยู่ประเสริฐ, 2540; นันทา ชัยพิชิตพันธ์, 2541) จึงเห็นได้ว่าปัญหาการติดยาเสพติดของเยาวชนจะส่งผลกระทบต่อพัฒนาสังคมและชาติโดยรวมด้วย เยาวชนเหล่านี้จะเป็นกำลังของชาติในอนาคต นักจิตวิทยาและนักการศึกษาจึงให้ความสนใจที่จะศึกษาสาเหตุของการเสพยาเสพติดของเยาวชนเพื่อเป็นแนวทางป้องกันการติดยาเสพติดในระยะยาว โดยพยายามแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เป็นสาเหตุ ปรีชา วิหคโตและคณะ (2540) พบว่า สาเหตุการติดยาเสพติดถึงร้อยละ 90 มาจากปัญหาด้านจิตใจและปัญหาจากครอบครัว นอกจากนี้ สาเหตุอันดับรองมาคือ การถูกเพื่อนชักชวนและเด็กที่ติดยาเสพติดส่วนใหญ่เริ่มจากการสูบบุหรี่มาก่อน องค์การอนามัยโลกพบว่าประชากรเพศชายอายุ 15 ปีขึ้นไป ในประเทศที่กำลังพัฒนาสูบบุหรี่ถึง 1 ใน 2 ของประชากรกลุ่มอายุเดียวกัน และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ฉะนั้น การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับยาเสพติดจึงน่าจะเป็นคำตอบเบื้องต้นให้ค้นหาแนวทางในการป้องกันการติดยาเสพติดของเยาวชนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาปัจจัยคัดสรรที่สัมพันธ์กับการติดยาเสพติดของวัยรุ่นชายตอนต้นในกรุงเทพมหานคร

กลุ่มตัวอย่าง

1. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นติดยาเสพติด มีอายุ 13-15 ปี ในโรงพยาบาลที่บำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด ภาครัฐ กรุงเทพมหานคร ซึ่งประกอบด้วย 4 แห่ง ได้แก่ โรงพยาบาลนพรัตนราชธานี โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า โรงพยาบาลธัญญารักษ์ ศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด ลาดหลุมแก้ว รวมทั้งสิ้น 248 คน

2. กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนวัยรุ่น อายุ 13-15 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สาย

สามัญ ในโรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยเลือกสถานศึกษาที่มีรูปแบบการดำเนินงานโครงการโรงเรียนสีขาวที่ประสบผลสำเร็จ ได้แก่ โรงเรียนมัธยมวัดธาตุทอง โรงเรียนวัดนวลนรดิศ โรงเรียนเศรษฐบุตรบำเพ็ญ โรงเรียนสันติราษฎร์วิทยาลัย โรงเรียนสารวิทยา และโรงเรียนเทพศิลา รวมทั้งสิ้นจำนวน 250 คน

ตัวแปรในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ 13 ปัจจัยหลักคือ

- 1) ระดับการศึกษา
- 2) รายได้เฉลี่ยของครอบครัว
- 3) พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน
- 4) พ่อและแม่แยกกันอยู่
- 5) พ่อหรือแม่เสียชีวิต
- 6) พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของบุคคลในครอบครัว
- 7) พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเพื่อน
- 8) บุคลิกภาพ
- 9) การอบรมเลี้ยงดูแบบเอาใจใส่
- 10) การอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจควบคุม
- 11) การอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ
- 12) การอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย
- 13) การเห็นคุณค่าในตนเอง

2. ตัวแปรตาม การติดยาเสพติดของวัยรุ่น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มาตรวัดการอบรมเลี้ยงดูตามแนวคิดของ Baumrind (พัฒนาโดย คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปี 2543)

แบบวัดบุคลิกภาพ Extroversion/Introversion Inventory (1997) ของ Liora, (1997)

แบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเองของ Stanley Coopersmith (1984)

แบบสอบถามสถานภาพทั่วไป

วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ระยะก่อนทดลอง

ทดลองใช้และหาประสิทธิภาพของแบบสอบถามทั้ง 4 ชุด โดยนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติด ซึ่งมีอายุตั้งแต่ 13-15 ปี รวมทั้งสิ้น 90 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่ 13-15 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบางกะปิ จำนวน 60 คน ได้ค่าความแม่นยำและค่าความเชื่อถือได้ระดับก่อนข้างสูง

2. ระเบียบทดลอง

นำแบบสอบถามทั้ง 2 ชุด ซึ่งผ่านการทดลองใช้และได้หาประสิทธิภาพของเครื่องมือเป็นที่เรียบร้อยแล้วนั้น ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มวัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่ 13-15 ปี ในโรงพยาบาลทั้ง 3 แห่ง และศูนย์ฟื้นฟูสมรรถภาพผู้ติดยาเสพติด 1 แห่ง จำนวน 248 คน และกลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายที่มีอายุตั้งแต่ 13-15 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สายสามัญใน โรงเรียนสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ โดยเลือกสถานศึกษาที่มีรูปแบบการดำเนินงานโครงการโรงเรียนสีขาวที่ประสบผลสำเร็จ จำนวน 250 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ใช้สถิติร้อยละ (%) ค่ามัธยฐานเลขคณิต (M) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามสถานภาพทั่วไป มาตรการการอบรมเลี้ยงดูแบบวัดบุคลิกภาพและแบบวัดการเห็นคุณค่าในตนเอง

2. ในการศึกษาปัจจัยคัดสรรที่เกี่ยวข้องกับการติดยาเสพติดของวัยรุ่นในสถานบำบัด ผู้วิจัยใช้เทคนิคการวิเคราะห์การจำแนกกลุ่ม (Discriminant Analysis) โดยวิธีการวิเคราะห์แบบขั้นตอน (Stepwise) ใช้สถิติวิลคิส แลมดา (Wilks's Lambda) เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือกตัวแปรที่มีอยู่เข้ามาวิเคราะห์เป็นขั้นๆ โดยการเพิ่มตัวแปรครั้งละ 1 ตัว ตามลำดับความสำคัญของตัวแปร โดยการใช้โปรแกรม SPSS

ผลการวิจัย

จากตัวแปรที่นำมาศึกษาทั้งหมด 13 ตัวแปร มีตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดในโรงพยาบาล 4 ตัวแปร ได้แก่ ตัวแปรพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเพื่อน ตัวแปรระดับการศึกษา ตัวแปรการเห็นคุณค่าในตนเอง และตัวแปรพ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ซึ่งนำเสนอรายละเอียดของตัวแปร ที่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดและนักเรียนวัยรุ่นชาย โดยจำแนกตามปัจจัยหลักและปัจจัยย่อยได้ดังต่อไปนี้

1. พฤติกรรมการใช้ยาเสพติดของเพื่อน ($ci = 0.86$) พบว่ากลุ่มวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดในโรงพยาบาลและศูนย์ฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด มีเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดมากถึง 91.5% ในขณะที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายมีเพื่อนที่มีพฤติกรรมการใช้ยาเสพติดน้อยกว่า คือ มี 3.6%

2. ระดับการศึกษา ($ci = -0.42$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดในโรงพยาบาลและศูนย์ฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด มีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษา ในขณะที่กลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชายมีระดับการศึกษาโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 หรือสูงกว่า

3. การเห็นคุณค่าในตนเอง ($ci = -0.34$) พบว่า กลุ่มวัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดมีคะแนนการเห็นคุณค่าในตนเอง (Self-esteem) โดยเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มนักเรียนวัยรุ่นชาย

4. สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ พ่อและแม่อยู่ร่วมกัน ($ci = -0.16$) พบว่า วัยรุ่นชายที่ติดยาเสพติดมีพ่อและแม่อยู่ร่วมกันเพียง 41.1% ในขณะที่นักเรียนวัยรุ่นชายมีพ่อและแม่อยู่ร่วมกันถึง 83.2%

บทอภิปรายผล

ผลการวิจัยทำให้เห็นว่าสิ่งที่ตัวแปรการใช้ยาของเพื่อน ส่งผลต่อการติดยาเสพติด โรงเรียนจึงควรมีกิจกรรมที่เพื่อนช่วยเพื่อนให้ทำกิจกรรมที่ดีๆ ร่วมกันช่วยกันแก้ปัญหาการดำเนินชีวิต ช่วยกันระดมสมอง และช่วยกันสร้างสรรค์ผลงานที่ดีเพื่อจะได้เป็นแรงจูงใจให้เยาวชนหันมาคบแต่เพื่อนที่ดีและไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด นอกจากนี้ รัฐบาลควรเข้ามามีส่วนร่วมอย่างจริงจังในการให้มีความเสมอภาคในการรับการศึกษาของเยาวชนไทย โดยให้เยาวชนไทยได้มีสิทธิ์ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานอย่างน้อย 12 ปี เพราะปัจจุบันนี้ยังเห็นว่ายังมีเยาวชนที่ไม่ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานนี้จำนวนมากและการศึกษาเป็นปัจจัยหลักที่จะช่วยเด็กให้พ้นจากภัยของยาเสพติดได้ระดับหนึ่ง

ผลการวิจัยที่แสดงถึงปัจจัยการเห็นคุณค่าในตนเอง ส่งผลต่อการติดยาของลูก บิดามารดาควรช่วยกันสร้างกำลังใจให้บุตรหลานหรือตัดเตือนด้วยความเข้าใจ ไม่ตำหนิติเตียน และหากิจกรรมที่ช่วยทำให้เยาวชนได้รู้สึกว่าคุณค่าในตนเองมีคุณค่าในการทำสิ่งต่างๆ เมื่อบุตรหลานได้คะแนนการเรียนที่ดี หรือตั้งใจเรียนก็ควรช่วยกันสนับสนุน ชมเชย แต่หากบุตรหลานทำผิดพลาดก็ไม่ควรซ้ำเติม ควรช่วยกันให้กำลังใจเพื่อจะได้ให้เยาวชนเหล่านั้นรู้สึกตนเองมีคุณค่ามากขึ้น เยาวชนที่เห็นคุณค่าในตนเองจะมีภูมิคุ้มกันที่ดีในการต่อต้านยาเสพติด ส่วนปัจจัยตัวที่ 4 ที่ส่งผลคือ สถานภาพการสมรสของพ่อแม่ ในปัจจุบันนี้หน่วยงานของรัฐ ควรจัดโปรแกรมให้การศึกษา กับบิดามารดาในการสร้างความสุขในครอบครัว เพราะหากเยาวชนมีครอบครัวที่อบอุ่น บิดามารดาอยู่ด้วยกันจะเป็นแนวทางในการป้องกันความเสี่ยงต่อการติดยาเสพติดที่ดีที่สุด

ผลของอารมณ์ ความเกี่ยวข้องส่วนบุคคลและคุณภาพของข้อโต้แย้ง ต่อการตอบสนองต่อสารโน้มน้าวใจ

ก๊อททอง นนทรีวิระชัย

รศ. ดร. ชีระพร อุวรรณโณ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

เป็นเวลากว่า 5 ทศวรรษ ที่นักจิตวิทยาสังคมได้มี การศึกษาเรื่องการสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจและเจตคติ ของผู้รับสารอย่างเป็นระบบ ซึ่งแนวคิดที่ถือว่ามืบทบาท ต่อการศึกษาเจตคติที่มีต่อการโน้มน้าวใจในปัจจุบัน ได้แก่ รูปแบบความเป็นไปได้ของการขยายความเพื่อการ โน้มน้าวใจ (Elaboration Likelihood Model: ELM) (ชีระพร อุวรรณโณ, 2535; Petty & Cacioppo, 1981, 1986; Petty & Wegener, 1999) การศึกษาเรื่องอารมณ์ และการโน้มน้าวใจ งานวิจัยที่ถือได้ว่าเป็นต้นแบบ ได้แก่ งานวิจัย Bless, Bohner, Schwarz และ Strack (1990)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาถึงเจตคติของบุคคลว่า เมื่อได้รับสารที่ใช้ ในการโน้มน้าวใจเรื่อง “การจัดให้มีการสอบวัดความรู้ ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา” ผู้รับสารจะมีการ ตอบสนองต่อเนื้อหาของสารที่ใช้ในการโน้มน้าวใจและ มีเจตคติต่อสารที่โน้มน้าวใจอย่างไร

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้แบ่งออกเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่

1. ผู้ร่วมการทดลอง/กลุ่มตัวอย่างในขั้นตอน การศึกษาก่อนการทดลองและขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเรื่องของการเหนี่ยวนำให้ เกิดอารมณ์ 2 กลุ่ม ได้แก่

1) กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเรื่องของการ เหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางบวก จำนวน 30 คน

2) กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาเรื่องของการ เหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางลบ จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่างในการสร้างข้อโต้แย้ง จำนวน 60 คน

กลุ่มตัวอย่างในการคัดเลือกประเภทของข้อโต้แย้ง จำนวน 55 คน

กลุ่มตัวอย่างในการสร้างมาตรจำแนกความหมาย เพื่อใช้ในการวัดความคิดเห็นต่อการจัดให้มีการสอบวัด ความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา จำนวน 60 คน

2. ผู้ร่วมการทดลองในขั้นตอนการทดลอง ใช้ผู้ ร่วมการทดลอง ได้แก่ นิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 280 คน แบ่งเป็น 8 เงื่อนไข เงื่อนไขละ 35 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1. ตัวแปรอิสระ

1.1 อารมณ์

- อารมณ์ทางบวก

- อารมณ์ทางลบ

1.2 ความเกี่ยวข้องของผู้รับสาร

- ความเกี่ยวข้องสูง

- ความเกี่ยวข้องต่ำ

1.3 คุณภาพของข้อโต้แย้ง

- มีน้ำหนัก

- ไม่มีน้ำหนัก

2. ตัวแปรตาม

ตัวแปรตามในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจตคติของ ผู้รับสารที่ตอบสนองต่อสารที่ใช้ในการโน้มน้าวใจ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบไปด้วย

1. บทความข่าวและแบบสอบถามความรู้สึ

2. แบบสำรวจเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัด ความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การศึกษาก่อนการทดลอง

แบ่งการศึกษาเป็น 5 เรื่อง ได้แก่

การศึกษาก่อนที่ 1

การเหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางบวก ใช้ผู้ร่วมการ ทดลอง จำนวน 30 คน เพื่อศึกษาในเรื่องของการ เหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางบวก ตามมาด้วยการตอบ มาตรวัดความรู้สึ

การศึกษาก่อนที่ 2

การเหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางลบ ใช้ผู้ร่วมการ ทดลอง จำนวน 30 คน เพื่อศึกษาในเรื่องของการ เหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางลบ ตามมาด้วยการตอบมาตร วัดความรู้สึ

การศึกษาก่อนที่ 3

เก็บข้อมูลกับนิสิตระดับปริญญาตรีตามคณะต่างๆ ภายใตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน โดยให้ กลุ่มตัวอย่างเขียนบรรยายความรู้สึก จากมาตรวัด ปลายเปิดที่ถามว่า “ท่านเห็นว่า การจัดให้มีการสอบวัด ความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา มีผลอย่างไร บ้าง”

การศึกษาที่ 4

เก็บข้อมูลกับนิตีระดับปริญญาตรีตามคณะต่างๆ ภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยให้กลุ่มตัวอย่างอ่านข้อความสนับสนุนต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษาที่ใช้เป็นได้แข่งของสารที่ใช้โน้มน้าวใจ และคัดข้อความที่มีคะแนนเฉลี่ยในการให้คะแนนในการประเมินคุณภาพน้อยที่สุด จำนวน 8 ข้อ มาใช้เป็นข้อโต้แย้งที่ไม่มีน้ำหนัก โดยข้อโต้แย้งที่ผ่านการคัดเลือก จำนวน 16 ข้อ มาใช้ประกอบเป็นข้อโต้แย้งในสารโน้มน้าวใจ

การศึกษาที่ 5

เก็บข้อมูลกับนิตีระดับปริญญาตรีตามคณะต่างๆ

ภายในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 60 คน เพื่อประเมินมาตรฐานความหมายเพื่อใช้ในการวัดเจตคติที่ถามว่า “การจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา เป็นสิ่งที่.....” จำนวน 35 ข้อ เพื่อคัดเลือกข้อความที่ผ่านการวิเคราะห์ข้อกระทง เพื่อใช้เป็นมาตรฐานวัดเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา

2. ขั้นตอนการทดลอง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามเงื่อนไขของการวิจัยแบบ 2 (อารมณ์: ทางบวกหรือทางลบ) × 2 (ความเกี่ยวข้อง: สูงหรือต่ำ) × 2 (ข้อโต้แย้ง: มีน้ำหนักหรือไม่มีน้ำหนัก)

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบความแปรปรวนของคะแนนเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา ระหว่าง 2 (อารมณ์: ทางบวกหรือทางลบ) x 2 (ความเกี่ยวข้อง: สูงหรือต่ำ) x 2 (ข้อโต้แย้ง: มีน้ำหนักหรือไม่มีน้ำหนัก)

Source of Variation	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
อารมณ์	1,872.06	1	1,872.06	3.89	.05
ความเกี่ยวข้อง	1,355.20	1	1,355.20	2.82	.09
ข้อโต้แย้ง	3,542.91	1	3,542.91	7.37	.01
อารมณ์ × ความเกี่ยวข้อง	334.41	1	334.41	0.69	.41
อารมณ์ × ข้อโต้แย้ง	84.70	1	84.70	0.18	.68
ความเกี่ยวข้อง × ข้อโต้แย้ง	46.41	1	46.41	0.09	.76
อารมณ์ × ความเกี่ยวข้อง × ข้อโต้แย้ง	192.23	1	192.23	0.40	.53
ความคลาดเคลื่อน	130,711.94	2272	480.56		
รวม	138,139.87	2279			

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน 3 ทาง แสดงไว้ดังนี้

1. ผู้ร่วมการทดลองที่ได้รับข้อโต้แย้งที่มีน้ำหนัก มีคะแนนเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา ($M = 57.68, SD = 21.11$) สูงกว่าผู้ร่วมการทดลองที่ได้รับข้อโต้แย้งที่ไม่มีน้ำหนัก ($M = 50.56, SD = 22.25$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 [$F(1, 272) = 7.372$]

2. ผู้ร่วมการทดลองที่อยู่ในเงื่อนไขความเกี่ยวข้องสูง มีคะแนนเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา ($M = 51.92, SD = 24.07$) แตกต่างอย่างไม่มีนัยสำคัญกับผู้ร่วมการทดลองที่อยู่ในเงื่อนไขความเกี่ยวข้องต่ำ [$M = 56.32, SD = 20.12, F(1, 272) = 2.820, p = .094$]

3. ผู้ร่วมการทดลองที่อยู่ในเงื่อนไขอารมณ์ทางบวก มีคะแนนเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา ($M = 56.71, SD = 21.45$) สูงกว่าผู้ร่วมการทดลองที่อยู่ในเงื่อนไขอารมณ์ทางลบ ($M = 51.54, SD = 22.81$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 [$F(1, 272) = 3.896$]

การอภิปรายผล

อิทธิพลของอารมณ์

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า อิทธิพลหลักของอารมณ์ก่อนการนำเสนอสารเพื่อการโน้มน้าวใจทำให้บุคคลมีคะแนนเจตคติแตกต่างกัน โดยผู้ที่ได้รับการเหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางบวก มีคะแนนเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษายิ่งกว่าผู้ที่ได้รับการเหนี่ยวนำให้เกิดอารมณ์ทางลบ

อิทธิพลของข้อโต้แย้ง

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า อิทธิพลหลักของข้อโต้แย้งทำให้บุคคลมีคะแนนเจตคติแตกต่างกัน โดยผู้ที่ได้รับข้อโต้แย้งที่มีน้ำหนัก มีคะแนนเจตคติต่อการจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษายิ่งกว่าผู้ร่วมการทดลองที่ได้รับข้อโต้แย้งที่ไม่มีน้ำหนัก

อิทธิพลของความเกี่ยวข้อง

สำหรับงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า อิทธิพลหลักของความเกี่ยวข้องไม่ส่งผลต่อคะแนนเจตคติของผู้ร่วมการทดลอง โดยผู้ที่มีความเกี่ยวข้องสูงต่อสารที่ใช้ในการโน้มน้าวใจเรื่อง “การจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษา” มีคะแนนเจตคติต่อ

การจัดให้มีการสอบวัดความรู้ภาษาอังกฤษก่อนสำเร็จการศึกษาไม่แตกต่างจากผู้ที่มีความเกี่ยวข้องต่ำ ซึ่งให้เห็นว่า อิทธิพลหลักของความเกี่ยวข้อง อาจทำให้บุคคลมีเจตคติไม่แตกต่างแตกต่างกันได้ เช่น ในงานวิจัยของ Pierro, Mannetti, Kruglanski และ Keppeler (2004) ที่ได้ทดสอบเรื่องความเกี่ยวข้องอาจเป็นตัวล่ออิทธิพลของสิ่งชี้แนะ เมื่อบุคคลมีความเกี่ยวข้องสูง โดยใช้การบรรยายคุณสมบัติของโทรศัพท์เคลื่อนที่สองตราสินค้า พบว่าบุคคลที่มีความเกี่ยวข้องสูง หากมีการเพิ่มแรงจูงใจในการตัดสินใจต่อเนื้อหาสาร บุคคลจะชี้ข้อได้เปรียบเป็นสิ่งชี้แนะ ในการตัดสินใจเจตคติต่อสินค้า จึงทำให้ความเกี่ยวข้องไม่ส่งอิทธิพลต่อเจตคติ

ผลจากการวิจัยครั้งนี้ ได้ทำให้มุมมองเรื่องการสื่อสารเพื่อการโน้มน้าวใจ มีรูปแบบที่หลากหลายไปจากแนวคิด ได้แก่ เรื่องความเกี่ยวข้อง ที่ผลการวิจัยไม่สนับสนุนผลการทดสอบสมมติฐาน ในเรื่องประเภทข้อโต้แย้งต่อสารที่ใช้ในการโน้มน้าวใจเมื่ออยู่ภายใต้อิทธิพลของตัวแปรต้นอื่น จึงเป็นเหตุให้อิทธิพลของข้อโต้แย้งมีบทบาทในการโน้มน้าวใจที่ลดลง และเรื่องอารมณ์ก่อนการนำเสนอสาร ที่อารมณ์ทางบวกก่อนการนำเสนอสารมีประสิทธิภาพในการโน้มน้าวใจเมื่อรวมเอาอิทธิพลหลักตัวอื่นเข้าไป แต่ก็ไม่เป็นเช่นนี้เสมอไป เพราะเมื่อแยกการวิเคราะห์ห้อออกเป็นส่วนตัว ข้อโต้แย้งอิทธิพลหลักเรื่องอารมณ์กับความเกี่ยวข้อง กลับพบว่าอารมณ์ไม่สามารถส่งผลต่อคะแนนเจตคติ และอาจเป็นไปได้ด้วยว่า ในการวิจัยอื่น ผลของอารมณ์อาจมีผลในทางตรงข้ามกับงานวิจัยครั้งนี้ได้

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

ธีระพร อูวรรณ โณ. (2535). เจตคติ: การศึกษาตามแนว ทฤษฎีหลัก. กรุงเทพมหานคร: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (อัครสำเนา).

ภาษาอังกฤษ

- Bless, H., Bohner, G., Schwarz, N., & Strack, F. (1992). Mood and persuasion: A cognitive response analysis. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 16, 331-345.
- Petty, R. E., & Cacioppo, J. T. (1979). Issue-involvement can increase or decrease persuasion by enhancing message-relevant cognitive responses. *Journal of Personality and Social Psychology*, 37, 1915-1926.
- Petty, R. E., & Cacioppo, J. T. (1981). *Attitudes and persuasion: Classic and contemporary approaches*. Dubuque, IA: Wm. C. Brown.
- Petty, R. E., & Cacioppo, J. T. (1984). The effects of involvement on responses to argument quantity and quality: Central and peripheral routes to persuasion. *Journal of Personality and Social Psychology*, 46, 69-81.
- Petty, R. E., & Cacioppo, J. T. (1986). *Communication and persuasion: Central and peripheral routes to attitude change*. New York: Springer-Verlag.
- Petty, R. E. & Wegener, D. T. (1999). The elaboration likelihood model: Current status and controversies. In S. Chaiken & Y. Trope (Eds.), *Dual-process theories in social psychology* (pp. 41-72). New York: Guilford Press.
- Pierro, A., Mannetti, L., Kruglanski, A. W., & Sleeth-Kepper, D. (2004). Relevance override: On the reduced impact of "cues" under high-motivation conditions of persuasion studies. *Journal of Personality and Social Psychology*, 86, 251-264.

อิทธิพลของบุคลิกภาพ การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอารมณ์ ต่อการพยายามควบคุมอารมณ์

ศุภดี ภูวสานนท์

ผศ. ดร. ศักนาคต์ มณีศรี

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ในการอยู่ร่วมกันในสังคม คนต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นอยู่ตลอดเวลา อาจจะเป็นเพื่อน หรือคนแปลกหน้า ในการปฏิสัมพันธ์กันนั้นพฤติกรรมโต้ตอบของแต่ละฝ่ายมักมีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้องด้วยเสมอทั้งอารมณ์ทางบวก เช่น มีความสุข ดีใจ เป็นต้น และอารมณ์ทางลบ เช่น เศร้า โกรธ เป็นต้น ซึ่งอารมณ์ทางลบที่แสดงต่อกันสามารถทำลายความสัมพันธ์ของเราได้ ด้วยเหตุนี้ เราจึงควรพยายามควบคุมอารมณ์ของตนเอง เพื่อรักษาความสัมพันธ์ให้อยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างราบรื่น

ความสามารถในการพยายามควบคุมอารมณ์ของแต่ละคนมีความแตกต่างกันตามลักษณะบุคลิกภาพที่แตกต่างกัน ซึ่งบุคลิกภาพของคอนั้นสามารถแบ่งออกได้เป็นหลายๆ ลักษณะ โดยขึ้นอยู่กับว่าใครเป็นผู้ที่กำหนดและทำการศึกษาก็เกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ ส่วนแนวการศึกษาที่มีผู้ให้ความสนใจศึกษาเป็นอย่างมาก คือ การแบ่งบุคลิกภาพออกเป็น 5 มิติหรือองค์ประกอบ (Big Five) อันได้แก่ ความไม่มั่นคงทางอารมณ์ (Neuroticism) การแสดงออก (Extraversion) การเปิดรับประสบการณ์ (Openness to Experience) ความเป็นมิตร (Agreeableness) และความมีจิตสำนึก (Conscientiousness) (Costa & McCrae, 1992) ซึ่งบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรนั้นเป็นมิติที่เกี่ยวข้องกับการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และสัมพันธ์กับแรงจูงใจที่จะรักษาความสัมพันธ์ทางบวกกับผู้อื่น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อทดสอบว่าคนที่มีบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรสูงพยายามควบคุมอารมณ์มากกว่าคนที่บุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรต่ำหรือไม่
2. เพื่อทดสอบว่าคนที่ปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าพยายามควบคุมอารมณ์มากกว่าคนที่ปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนหรือไม่
3. เพื่อทดสอบว่าคนพยายามควบคุมอารมณ์ในสถานการณ์อารมณ์ทางลบมากกว่าในสถานการณ์อารมณ์ทางบวกหรือไม่

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 160 คน เป็นชาย 80 คน และหญิง 80 คน ผู้วิจัยสุ่มผู้ร่วมการทดลองทั้งหมดออกเป็น 8 กลุ่ม กลุ่มละ 20 คน ตามเงื่อนไขการทดลอง 8 เงื่อนไข โดยแต่ละกลุ่มมีผู้เข้าร่วมการทดลองเพศชาย 10 คน และเพศหญิง 10 คน

ตัวแปรในการวิจัย

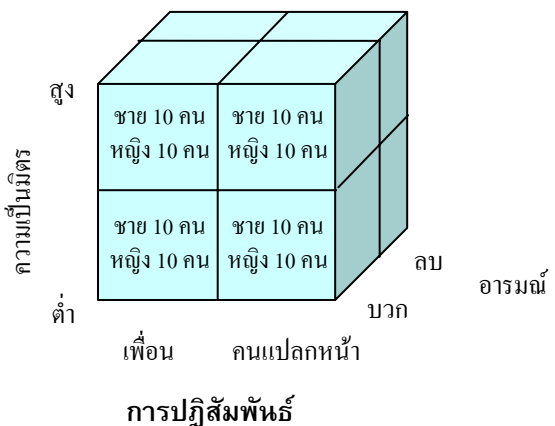
1. ตัวแปรอิสระ มี 3 ตัวแปร ได้แก่
 - 1.1 บุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตร แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับความเป็นมิตรสูง และระดับความเป็นมิตรต่ำ
 - 1.2 การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม แบ่งเป็น 2 สถานการณ์ คือ การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และการมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า
 - 1.3 อารมณ์ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ อารมณ์ทางบวก และอารมณ์ทางลบ
2. ตัวแปรตาม คือ การพยายามควบคุมอารมณ์

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรวัดบุคลิกภาพ
2. รูปภาพที่ใช้กระตุ้นอารมณ์
3. มาตรวัดการพยายามควบคุมอารมณ์

วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยนำมาตรวัดบุคลิกภาพไปใช้กับนิสิตระดับปริญญาตรี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 320 คน เป็นชาย 160 คน และหญิง 160 คน แล้วนำมาหาผู้ที่ได้คะแนนบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรอยู่ในช่วงคะแนนสูงกว่าร้อยละ 75 ของผู้ตอบและผู้ที่ได้คะแนนบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรอยู่ในช่วงคะแนนต่ำกว่าร้อยละ 25 ของผู้ตอบ ให้ได้จำนวนผู้ที่มีคะแนนตามเกณฑ์ จากนั้นนำมาสุ่มเข้ารับเงื่อนไขการทดลอง ดังภาพที่ 1

ภาพที่ 1 รูปแบบการทดลอง $2 \times 2 \times 2$
Between-subjects Factorial Design

ก่อนถึงวันที่จะมีการทดลอง ผู้วิจัยโทรศัพท์บอกผู้ร่วมการทดลองที่ได้รับเงื่อนไขในสถานการณ์การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ให้พาเพื่อนเพศเดียวกันมาด้วย 1 คนในวันที่ทำการทดลอง ส่วนในสถานการณ์ที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้านั้น ผู้วิจัยไม่ได้บอกอะไรในเรื่องนี้

เมื่อถึงวันทดลอง ผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองมาที่ห้องทดลองทีละ 1 คน แล้วอธิบายขั้นตอนการทดลองให้ฟังก่อนที่จะปล่อยให้ผู้อยู่ภายในห้องเพียงคนเดียวระหว่างทำการทดลอง ในการทดลองผู้วิจัยให้ผู้ร่วมการทดลองดู

ภาพเป็นเวลา 10 วินาที แล้วให้บรรยายภาพให้กับคนอื่นคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนหรือคนแปลกหน้าขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ได้รับ ที่นั่งฟังอยู่อีกด้านหนึ่งของกระจกทางเดียว โดยบุคคลนั้นจะได้ยินเสียงและมองเห็นผู้ร่วมการทดลองเพียงฝ่ายเดียว หลังจากผู้ร่วมการทดลองบรรยายภาพจนครบทั้ง 15 ภาพที่อาจเป็นภาพทางบวกหรือภาพทางลบแล้วแต่เงื่อนไขแล้ว จึงให้ทำมาตรวัดการพยายามควบคุมอารมณ์ จากนั้นผู้วิจัยกลับเข้ามาในห้องอีกครั้งเมื่อการทดลองเสร็จสิ้นแล้ว

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์ค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการพยายามควบคุมอารมณ์ โดยจำแนกตามบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตร การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอารมณ์ ปรากฏในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ค่ามัธยฐานเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการพยายามควบคุมอารมณ์ จำแนกตามบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตร การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอารมณ์ ($n = 160$)

บุคลิกภาพ	การมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน				การมีปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้า			
	อารมณ์ทางบวก		อารมณ์ทางลบ		อารมณ์ทางบวก		อารมณ์ทางลบ	
	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>M</i>	<i>SD</i>
ความเป็นมิตรสูง	28.45	3.17	31.00	3.39	36.95	2.76	41.15	2.06
ความเป็นมิตรต่ำ	18.20	2.95	21.75	3.19	27.55	3.41	29.80	3.07

ผู้วิจัยใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทาง (Three-way ANOVA) เพื่อทดสอบสมมติฐาน ผลการวิเคราะห์ปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนสามทางของคะแนนการพยายามควบคุมอารมณ์ ($n = 160$)

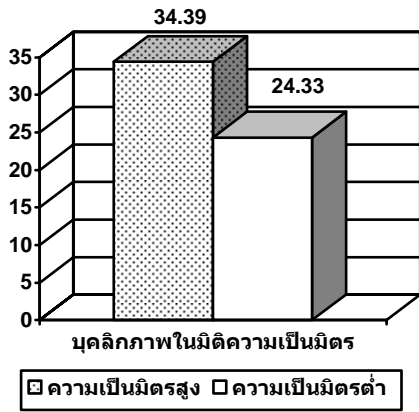
แหล่งความแปรปรวน	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
บุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตร (A)	1	4,050.16	4,050.16	441.68***
การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (B)	1	3,249.01	3,249.01	354.31***
อารมณ์ (C)	1	393.76	393.76	42.94***
A × B	1	3.91	3.91	0.43
A × C	1	2.26	2.26	0.25
B × C	1	0.31	0.31	0.03
A × B × C	1	21.76	21.76	2.37
ค่าความคลาดเคลื่อน	152	1,393.55	9.17	
รวม	159	9,114.72		

*** $p < .001$.

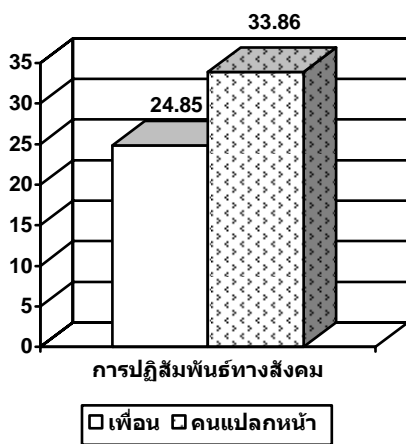
ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนในตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตร การปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และอารมณ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 2.37, ns$ ส่วนปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรและการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 0.43, ns$ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรและอารมณ์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 0.25, ns$ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างการ

ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและอารมณ์ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 0.03, ns$

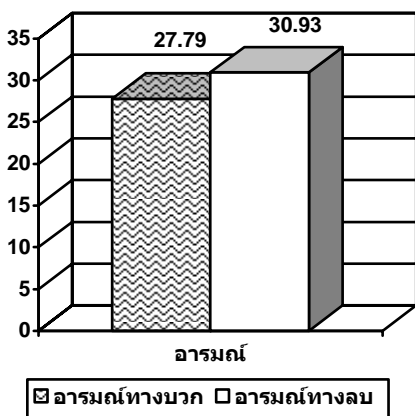
ผลหลัก (Main Effect) ของบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 441.68, p < .001$ ดังภาพที่ 2 ผลหลักของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 354.31, p < .001$ ดังภาพที่ 3 และผลหลักของอารมณ์มีนัยสำคัญทางสถิติ, $F(1, 152) = 42.94, p < .001$ ดังภาพที่ 4

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

การอภิปรายผล

จากลักษณะของคนที่มีบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรสูงที่ว่าเป็นผู้เห็นแก่ประโยชน์ของผู้อื่น มีความเห็นอกเห็นใจ และกระตือรือร้นอยากจะช่วยเหลือผู้อื่น ทำให้คนที่มิบุคลิกลักษณะเช่นนี้มักจะทำตัวเป็นมิตรและห่วงใยผู้อื่น ยิ่งถ้าหากต้องตกอยู่ในสถานการณ์ทางอารมณ์ด้วยแล้วนั้น บุคคลที่มีลักษณะนี้ยิ่งต้องพยายามระงับหรือควบคุมอารมณ์ของตนเองมากขึ้นด้วยเพื่อไม่ให้ส่งผลกระทบต่อคนอื่น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า คนที่มีบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรสูงใช้ความพยายามที่จะควบคุมอารมณ์ของตนเองมากกว่าคนที่มิลักษณะเช่นนี้ต่ำ ในสังคมจะสังเกตเห็นได้ว่าคนเราจะมีการแสดงออกทางอารมณ์แตกต่างกัน เมื่ออยู่กับบุคคลที่มีความสัมพันธ์แตกต่างกัน จึงเป็นไปได้ที่การมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดหรือผิวเผินส่งผลต่อกระบวนการทางอารมณ์ของบุคคล ดังนั้นคนที่มิปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าซึ่งไม่มีความใกล้ชิด จึงเกิดความพยายามในการควบคุมอารมณ์มากกว่าคนที่มิปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน

โดยทั่วไปคนเรามักควบคุมอารมณ์ทางลบมากกว่าอารมณ์ทางบวก ซึ่งเป็นไปตามบรรทัดฐานของสังคมที่มักไม่ค่อยยอมรับการแสดงอารมณ์ทางลบมากนัก สังคมยังให้ความสำคัญกับการรักษาสัมพันธภาพ ดังนั้นเราจึงรับเอามาตรฐานของการควบคุมอารมณ์ทางลบมาใช้เป็นแนวปฏิบัติในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

การทำงานวิจัยนี้ไม่พบปฏิสัมพันธ์ใดเลยระหว่างตัวแปรทั้งสามตัว แสดงว่าตัวแปรเหล่านี้มีอิทธิพลต่อการพยายามควบคุมอารมณ์แตกต่างกันอย่างเป็นอิสระต่อกัน กล่าวคือ คนที่มีบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรสูง ไม่ว่าจะมิปฏิสัมพันธ์กับใครหรืออยู่ในอารมณ์เช่นใด ก็พยายามควบคุมอารมณ์ของตนเองมากกว่าคนที่มิบุคลิกภาพในมิติความเป็นมิตรต่ำ หรือคนที่มิปฏิสัมพันธ์กับคนแปลกหน้าใช้ความพยายามในการควบคุมอารมณ์ของตนเองมากกว่าคนที่มิปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนไม่ว่าคนนั้นจะเป็นคนที่มีความเป็นมิตรมากน้อยเพียงใดก็ตาม หรือกำลังมีอารมณ์ใดอยู่ก็ตาม เช่นเดียวกับการที่คนพยายามควบคุมอารมณ์ทางลบมากกว่าควบคุมอารมณ์ทางบวก ไม่ว่าจะมีความเป็นมิตรมากน้อยแค่ไหนหรือต้องมิปฏิสัมพันธ์กับใครก็ตาม

รายการอ้างอิง

- Costa, P. T., Jr., & McCrae, R. R. (1992). *Revised NEO Personality Inventory (NEO PI-R) and NEO Five-Factor Inventory (NEO-FFI) professional manual*. Odessa, FL: Psychological Assessment Resources.

ความตั้งใจทางกายภาพและปรากฏการณ์ความคาดหวังสร้างความจริงใจ ในกลุ่มสนทนาต่างเพศผ่านอินเทอร์เน็ต

กณิศ ศิริินภากุล อาจารย์ จรุงกุล บุรพวงศ์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ในปัจจุบันการติดต่อสื่อสารระหว่างกันผ่านอินเทอร์เน็ตได้รับความนิยมเพิ่มมากขึ้น เกิดเป็นช่องทางหนึ่งที่ทำให้เราได้พบกับบุคคลที่ไม่เคยรู้จักมาก่อน เราเชื่อใจบุคคลแปลกหน้าที่เราติดต่อสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้เพียงไร ในตอนเริ่มต้นของความสัมพันธ์เนื่องจากทั้งสองฝ่ายต่างไม่มีข้อมูลของอีกฝ่ายมากนัก เราจึงมักสร้างความคาดหวังเกี่ยวกับลักษณะของอีกฝ่าย และแสวงหาข้อมูลหรือแสดงพฤติกรรมที่จะยืนยันความคาดหวังของเรา เช่นนี้ ในบางครั้งการรับรู้ของเรามักมีความผิดพลาด เรารับรู้ผู้อื่นอย่างที่เรายากให้เป็น มิใช่รับรู้ผู้อื่นอย่างที่เขาคือ ในครั้งแรกของการปฏิสัมพันธ์ ข้อมูลแรกสุดที่บุคคลรับรู้ได้ง่าย คือ ลักษณะทางกายภาพ เรามักมีภาพในความคิดที่เชื่อมโยงระหว่างลักษณะทางกายภาพกับบุคลิกภาพหรือพฤติกรรม เช่น เราเชื่อว่าคนที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจมักมีบุคลิกภาพน่าพึงปรารถนาด้านอื่นๆ ด้วย ในการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตนั้นบุคคลไม่มีโอกาสเห็นลักษณะทางกายภาพที่แท้จริงของอีกฝ่าย ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่าบุคคลจะมีความประทับใจต่อคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจหรือไม่ น่าดึงดูดใจแตกต่างกันอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการรับรู้และการแสดงออกของบุคคลต่อคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจและไม่ดึงดูดใจ ซึ่งอธิบายโดยปรากฏการณ์ความคาดหวังสร้างความจริง

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ที่ศึกษาการประเมินความประทับใจต่อคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่ผู้รับเชื่อว่ามีปรากฏกายที่น่าดึงดูดใจหรือไม่ดึงดูดใจ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตในระดับปริญญาบัณฑิตของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ:

ลักษณะทางกายภาพของคู่สนทนาหญิงที่เป็นเป้าหมายของการรับรู้

ตัวแปรตาม

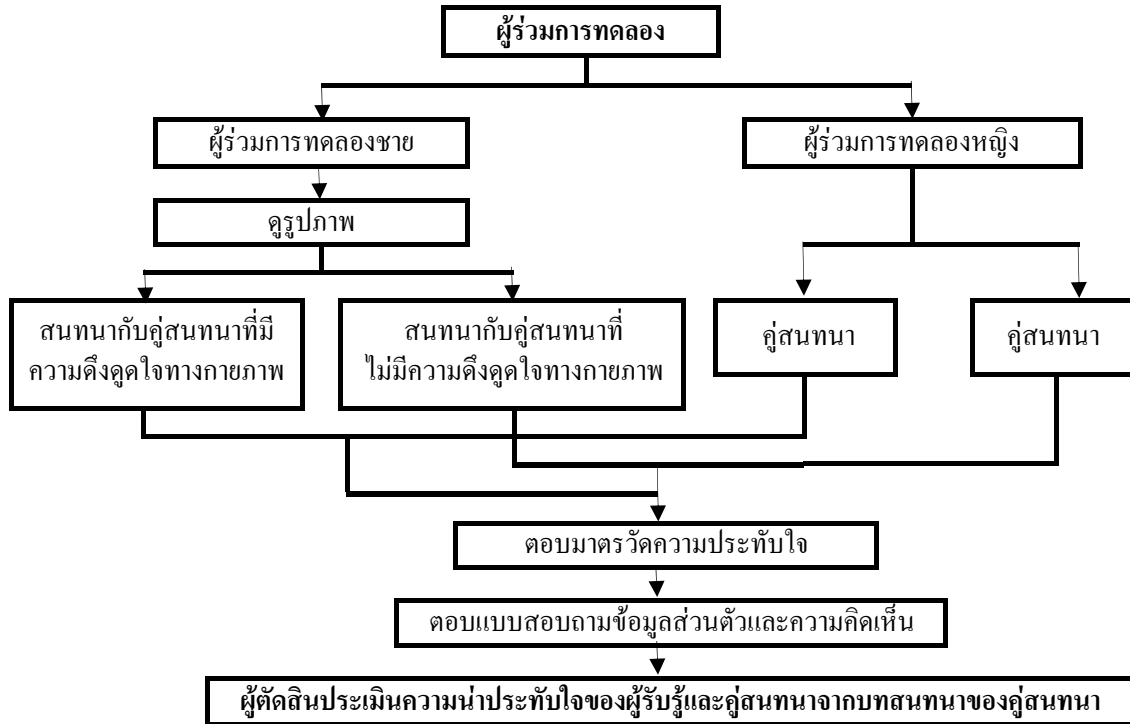
1. คะแนนความประทับใจต่อคู่สนทนาของผู้รับรู้
2. คะแนนความประทับใจของผู้รับรู้ของคู่สนทนา
3. ความพึงพอใจในการสนทนาของผู้รับรู้
4. ความพึงพอใจในการสนทนาของคู่สนทนา
5. ความต้องการของผู้รับรู้ที่จะทำความรู้จักคู่สนทนาต่อไปในอนาคต
6. ความต้องการของคู่สนทนาที่จะทำความรู้จักผู้รับรู้ต่อไปในอนาคต
7. คะแนนความประทับใจของผู้รับรู้ของผู้ตัดสิน
8. คะแนนความประทับใจต่อคู่สนทนาของผู้ตัดสิน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการทำวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการพัฒนามาตรวัดเพื่อใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนตัวและความคิดเห็นทั่วไป
2. รูปภาพของคู่สนทนา (หญิงที่เป็นเป้าหมายของการรับรู้) ที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจและไม่ดึงดูดใจ
3. มาตรวัดความประทับใจ
4. แบบสอบถามเกี่ยวกับการใช้อินเทอร์เน็ต

วิธีดำเนินการวิจัย

ผลการวิจัย

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบความแตกต่างของค่ามัธยฐานและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความประทับใจต่อคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตระหว่างผู้รับรู้อย่างที่รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพน่าดึงดูดใจกับผู้รับรู้อย่างที่รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพไม่น่าดึงดูดใจ ($n = 54$)

ประเภทของผู้รับรู้อย่าง	ความประทับใจต่อคู่สนทนาทางอินเทอร์เน็ต			t
	จำนวน (คน)	M	SD	
รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพน่าดึงดูดใจ	28	29.96	16.38	1.86*
รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพไม่น่าดึงดูดใจ	26	21.77	15.88	

* $p < .05$

การอภิปรายผล

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ที่รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพทางอินเทอร์เน็ตดีกับคู่สนทนาที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจมีความประทับใจต่อคู่สนทนามากกว่าผู้ที่รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพทางอินเทอร์เน็ตดีกับคู่สนทนาที่มีลักษณะทางกายภาพไม่น่าดึงดูดใจ ผลการวิจัยที่ปรากฏออกมาอาจอธิบายได้โดยอาศัยแนวคิดปรากฏการณ์ความคาดหวังสร้างความจริง (self-fulfilling prophecies) ปรากฏการณ์นี้เป็นกระบวนการที่บุคคลมีความคาดหวังบางอย่างเป็นสาเหตุให้แสดงออกในทางที่สอดคล้องกับความคาดหวังนั้น กล่าวคือ ผู้รับรู้อย่างที่ได้เห็นรูปภาพของคู่สนทนาหญิงที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจ มีความเชื่อว่า คู่สนทนาหญิงที่มีลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจมีทักษะทางสังคมที่ดีกว่าคู่สนทนาหญิงที่มีลักษณะทางกายภาพไม่น่าดึงดูดใจ โดยทั่วไปแล้วเรามักมีภาพในความคิดว่าผู้ที่หน้าตาดีมีคุณสมบัติอื่นๆ ที่น่าพึงปรารถนาด้วย เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้รับรู้อย่างจึงแสดงออกในทางที่นำมาซึ่งพฤติกรรมของคู่สนทนาที่ยืนยันความเชื่อของตน เช่น ความเป็นกันเอง นอกจากนี้การที่คู่สนทนาหญิงมี

ลักษณะทางกายภาพน่าดึงดูดใจอาจเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้รับรู้อย่างอยากทำความรู้จัก ผู้รับรู้อย่างจึงมีความพยายามในการสนทนาได้ตอบกันมากกว่าผู้ที่รับรู้ว่าคุณสมบัติทางกายภาพทางอินเทอร์เน็ตดีกับคู่สนทนาหญิงที่มีลักษณะทางกายภาพไม่น่าดึงดูดใจ นอกจากนี้ การทดลองนี้ไม่พบความแตกต่างในคะแนนความประทับใจของผู้รับรู้อย่างของคู่สนทนา คะแนนความพอใจในการสนทนา ตลอดจนความต้องการที่จะทำความรู้จักต่อไปในอนาคต ซึ่งอาจอธิบายได้ว่า เป็นเพราะระยะเวลาในการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่ได้จัดขึ้นนั้นไม่ยาวนานต่อเนื่องเพียงพอที่จะทำให้เกิดผลดังกล่าว อีกทั้งการบันทึกการสนทนาที่นำไปให้ผู้ตัดสิน ก็เป็นไปได้ยากไม่สามารถกระทำได้อย่างครบบริบูรณ์ จึงไม่พบความแตกต่างในการตัดสินการสนทนาของผู้ตัดสิน

โดยสรุปแล้ว ในสถานการณ์ที่เรามีการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นซึ่งไม่เคยรู้จักกันมาก่อน เรามักสร้างความคาดหวังเกี่ยวกับบุคคลนั้น และแสวงหาข้อมูลที่จะยืนยันความคาดหวังของเรา ทั้งที่ตามความเป็นจริงแล้วบุคคลนั้นอาจเป็นหรือไม่เป็นอย่างที่เราคิดก็ได้

รายงานการฝึกงานการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ณ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต

ภาควิชา ศึกษาศาสตร์

ผศ. ดร. กรรณิการ์ นลราชสุวัจน์

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แนวคิดและทฤษฎี

แนวคิดและทฤษฎีพื้นฐานที่นำมาใช้ในการฝึกงาน

1. แนวคิดของ คาร์ล อาร์ โรเจอร์ส (Carl R. Rogers) ตามทฤษฎีการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person-Centered Theory) ในการการปรึกษาแบบรายบุคคล (Individual Counseling) และการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจิตสัมพันธ์ (Encounter Group) ในโครงการกลุ่ม “เธอคือลมหายใจ”

2. แนวคิดของ เจมส์ พี ทรอตเซอร์ (James P. Trotter) ที่ใช้ทฤษฎีลำดับขั้นความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of Human Needs) ของ Maslow และแนวคิดเรื่องปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ที่อธิบายโดย The Johari Window ของ Joseph Luft และ Harry Ingham กลุ่มพัฒนาตน (Personal Growth Group) ในโครงการกลุ่ม “เกลียวสัมพันธ์”

3. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมของ Kelley C. ซึ่งเป็นโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสมและโปรแกรมฯ ที่ผู้นำมาใช้ในครั้งนี้ ได้นำมาจากโปรแกรมฯ ซึ่งคิดแปลงโดย นางสาวสุมาลี อุดมผล

วัตถุประสงค์ของการฝึกงาน

ส่วนของผู้ฝึกงาน

- เพื่อนำเอาความรู้ และทักษะการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่ได้ศึกษาในชั้นเรียน มาใช้ฝึกปฏิบัติในสถานที่จริงให้เกิดความชำนาญ
- เพื่อเรียนรู้การจัดการบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในสถาบันอุดมศึกษา

ส่วนของนักศึกษา

- เพื่อให้ นักศึกษารู้จัก เข้าใจตนเอง และเห็นคุณค่าในตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาศักยภาพที่มีอยู่
- เพื่อให้ นักศึกษาเข้าใจผู้อื่น และมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อบุคคลรอบข้าง
- เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเผชิญ และแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม
- เพื่อให้ นักศึกษาได้รู้ศักยภาพในตนและสามารถนำศักยภาพของตนมาใช้ประโยชน์ต่อตนเอง ต่อสถาบันการศึกษา และต่อสังคม

วิธีดำเนินการฝึกงาน

ระยะเวลาในการฝึกงาน

วันที่ 4 มิถุนายน พ.ศ. 2544 ถึง 31 ตุลาคม พ.ศ. 2544 รวมเวลาประมาณ 5 เดือน

กลุ่มตัวอย่าง

อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม แบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1.1 การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มจิตสัมพันธ์ โครงการกลุ่ม “เธอคือลมหายใจ” จำนวน 3 กลุ่ม รวมเวลา 26 ชั่วโมง 15 นาที มีสมาชิกเข้าร่วมประสบการณ์กลุ่มรวมทั้งสิ้น 25 คน

1.2 การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มพัฒนาตน โครงการกลุ่ม “เกลียวสัมพันธ์” จำนวน 7 กลุ่ม รวมเวลา 88 ชั่วโมง 30 นาที มีสมาชิกเข้าร่วมประสบการณ์กลุ่มรวมทั้งสิ้น 51 คน

1.3 โปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสม มีการดำเนินกลุ่มจำนวน 2 กลุ่ม รวมเวลา 49 ชั่วโมง 40 นาที มีสมาชิกเข้าร่วมประสบการณ์กลุ่มรวมทั้งสิ้น 14 คน

2. การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล มีผู้ใช้บริการที่สมัครใจเข้ารับการปรึกษาดด้วยตนเองรวม 3 ราย เป็น นักศึกษาจำนวน 2 ราย เจ้าหน้าที่จำนวน 1 ราย มีปัญหาที่มารับปรึกษาจำแนกได้ ดังนี้

- 1 ปัญหาด้านครอบครัว
- 2 ปัญหาด้านลักษณะนิสัย
- 3 ปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบประเมินผลการเข้ากลุ่ม (อุบล สาริฉะกร, 2526)
2. แบบรายงานตนเองจากประสบการณ์การเข้ากลุ่ม (นิรนาท แสนสา, 2532)

สรุปการเรียนรู้ของผู้ฝึกงาน

1. การเรียนรู้ในการพัฒนาตนเองในด้านวิชาชีพ
 - 1.1 ผู้ฝึกงานเกิดความรู้และเข้าใจในทักษะ และวิธีการในการดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล การดำเนินกลุ่มพัฒนาตน กลุ่มจิตสัมพันธ์ และโปรแกรมการฝึกพฤติกรรมกรรมการแสดงออกอย่างเหมาะสม
 - 1.2 ผู้ฝึกงานได้เรียนรู้การนำความรู้ทางวิชาการการปรึกษาเชิงจิตวิทยา มาใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการประยุกต์ใช้ต่อไปในสถานที่อื่นๆ ด้วย
2. การเรียนรู้เรื่องการพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตน
ผู้ฝึกงานพบว่า ตนเองเกิดการตระหนักรู้ในตนเองมากขึ้น ต่อภาวะที่เกิดขึ้นภายในจิตใจของตนเองในแต่ละขณะ ซึ่งเอื้ออำนวยให้ผู้ฝึกงานมีความเข้มแข็ง

และมั่นคงมากขึ้น มีความอ่อนนุ่มต่อตนเองและปรับตัวได้เพิ่มขึ้น ซึ่งส่งผลให้ผู้ฝึกงานสร้างสัมพันธภาพที่ดีกับผู้คนรอบข้างเป็นผู้ที่มีความอดทนมากขึ้น ที่เกิดจากการยอมรับความจริงในขณะปัจจุบันได้ มาจากความเข้าใจความเป็นจริงโดยไม่คาดหวังและพัฒนาจิตใจตนเองจนรู้สึกสงบ มีความยืดหยุ่นเพิ่มขึ้น ไม่คาดหวังหรือไม่วิตกกังวลจนเสียความสมดุลย์ในจิตใจ

3. การเรียนรู้เรื่องความเข้าใจโลกและชีวิต

ผู้ฝึกงานได้ตระหนักถึงพลังของบุคคล ที่มีความรักความผูกพันต่อกัน ได้รับประสบการณ์ที่แปลกใหม่ปรับตัวในสภาวะใหม่ ในสถานที่ใหม่ ทำให้ผู้ฝึกงานได้ฝึกตนในหลายๆ ด้าน เช่น ไม่คาดหวัง และกล้าที่จะเผชิญกับสิ่งต่างๆ ด้วยสติ และมีความยืดหยุ่นมากขึ้น ซึ่งช่วยให้ผู้ฝึกงานอยู่ในสังคมร่วมกับคนอื่นๆ ได้อย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อตนเอง

1.1 ผู้ฝึกงานควรพัฒนาตนให้มีบุคลิกภาพที่เหมาะสม ทั้งในการพูดคุยและการวางตัว ให้อยู่ในขอบเขต

1.2 ควรจัดสรรเวลา โดยการตารางเวลาของตนเองไว้อย่างชัดเจน ทั้งในส่วนของการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบรายบุคคล และส่วนของการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

2. ข้อเสนอแนะที่มีต่อสถานศึกษา

2.1 ควรจัดให้มีบริการการศึกษาเชิงจิตวิทยา เพื่อพัฒนาคุณภาพจิตใจของนักศึกษาอย่างเป็นระบบและมีความต่อเนื่อง

2.2 กระบวนการการศึกษาเชิงจิตวิทยา จำเป็นต้องใช้ห้องที่เฉพาะเป็นส่วนตัว สถานศึกษาจึงควรจัดให้มีห้องการศึกษาเชิงจิตวิทยาที่เหมาะสม

3. ข้อเสนอแนะที่มีต่อการฝึกงานในครั้งต่อไป

3.1 ควรขอความร่วมมือจากอาจารย์ในสถาบัน

3.2 ควรเตรียมความพร้อมของห้องและอุปกรณ์ต่างๆ ที่จะใช้ในการดำเนินกิจกรรมการศึกษาเชิงจิตวิทยารวมทั้งข้อมูลที่เป็นในการติดต่อประสานงานกับนักศึกษา

3.3 การบริหารเวลาในการจัดกลุ่ม ผู้ฝึกงานควรจัดกลุ่มที่มีระยะเวลาที่ห่างกันพอสมควรอาจจะประมาณสัปดาห์ละ 1 กลุ่ม เพื่อจะได้มีเวลาในการทบทวนตนเองให้เกิดประสิทธิภาพในการดำเนินกลุ่มครั้งต่อไป และไม่ให้ผู้นำกลุ่มเกิดความเหนื่อยล้าเกินไป

3.4 การจัดกลุ่มที่มีสมาชิกเป็นเพศเดียวกันทั้งหมด ทำให้ขาดการเกิดสภาพที่เป็นธรรมชาติโดยแท้จริง การขาดการแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้สึกของเพื่อนสมาชิกต่างเพศ ซึ่งอาจมีข้อจำกัดในการนำไปใช้ในชีวิตจริง ทั้งนี้ยกเว้นกลุ่มที่การดำเนินการมีเป้าหมายเฉพาะเจาะจง

รายงานการฝึกงานการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ณ ศูนย์การปรึกษาเชิงจิตวิทยาสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา

อดิสร จันทรสุธ

รศ. ดร. โสริษฐ์ โภธิแก้ว

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

การปรึกษาเชิงจิตวิทยาเป็นการประยุกต์ความรู้ความเข้าใจในวิชาจิตวิทยาเข้าให้บริการแก่เพื่อนมนุษย์ในแง่จิตใจ ซึ่งหมายรวมถึง ทักษะ คำนิยาม ความเชื่อ ความเข้าใจที่เรามีต่อตนเอง ผู้อื่น การงาน และครอบครัวของตน เพื่อสร้างให้จิตใจนั้นเป็นจิตใจที่ดี มีความสุข มีความเข้าใจโลกและชีวิต ดูแลรักษาสุขภาพของตนให้แข็งแรง สร้างความสัมพันธ์ที่มีคุณภาพกับผู้อื่นและธรรมชาติรอบตนได้อย่างกว้างขวางและลึกซึ้ง อันเป็นองค์ประกอบหลักที่สำคัญของการเป็นผู้มีสุขภาพที่ดีสมบูรณ์ การปรึกษาเชิงจิตวิทยาจึงเป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าในการพัฒนามนุษย์ให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ในด้านต่างๆ อย่างครบถ้วน

การศึกษาชั้นอุดมศึกษาถือว่าเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ทุกประเทศพยายามพัฒนาขึ้นเพื่อให้บุคลากรที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ เป็นประชากรที่มีคุณภาพในระดับสูง อันจะเป็นกำลังหลักในการพัฒนาประเทศต่อไป ปรัชญาและจุดมุ่งหมายของสถาบันอุดมศึกษาในปัจจุบันไม่ได้มุ่งเน้นแต่เพียงการพัฒนาบุคคลในแง่วิชาการหรือทักษะทางวิชาชีพเท่านั้น แต่ยังคำนึงถึงการพัฒนาคอข่ายรอบด้าน ทั้งในทางกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม และจิตใจ ซึ่งถือได้ว่าเป็นเป้าหมายสูงสุดของการศึกษา ทั้งนี้ จะเห็นได้ว่าเป้าหมายของการพัฒนานักศึกษาของสถาบันอุดมศึกษามีความสอดคล้องต่อเป้าหมายของการปรึกษาเชิงจิตวิทยา ซึ่งมุ่งเน้นการพัฒนาบุคคลอย่างรอบด้านเช่นเดียวกัน เพราะฉะนั้น จึงเป็นเรื่องที่สมควรอย่างยิ่งที่จะนำบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยามาใช้เป็นเครื่องมือที่มีคุณค่าสำหรับการพัฒนานักศึกษาเพื่อให้ไปสู่เป้าหมายสูงสุด คือ การเป็นบุคคลที่สมบูรณ์

ดังนั้น ผู้ฝึกงานจึงจัดทำโครงการการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลและรายกลุ่ม ซึ่งคาดว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา โดยเลือกหน่วยงานศูนย์การปรึกษาเชิงจิตวิทยา สถาบันราชภัฏสวนสุนันทาเป็นสถานที่สำหรับฝึกงาน เนื่องจากศูนย์ฯ ดังกล่าวมีความพร้อมทั้งในแง่บุคลากรที่มีความรู้ความสามารถในด้านจิตวิทยาการปรึกษา ซึ่งจะสามารถให้คำแนะนำต่อผู้ฝึกงานได้ และในแง่สถานที่ซึ่งมีความเหมาะสม เป็นสัดส่วน และเอื้ออำนวยต่อการพัฒนาของนักศึกษาที่มารับบริการได้เป็นอย่างดี สำหรับโครงการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาที่ผู้ฝึกงานจัดทำขึ้นนี้ มีเป้าหมายที่จะช่วยให้นักศึกษาได้ขยายทัศนคติในการมองโลกและ

ชีวิต เกิดการเรียนรู้และทำความเข้าใจตนเองได้อย่างลึกซึ้งแท้จริง เพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตได้อย่างสอดคล้องตามความเป็นจริง และสามารถทำหน้าที่ของตนทั้งในแง่ของการเป็นนักศึกษา และการเป็นมนุษย์ได้อย่างสมบูรณ์ตรงตามปรัชญาของสถาบันราชภัฏสวนสุนันทา

วัตถุประสงค์ของการฝึกงาน

1. เพื่อให้ผู้ฝึกงานได้ฝึกปฏิบัติทักษะการปรึกษาเชิงจิตวิทยาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่มในหน่วยงานสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษา
2. เพื่อให้ผู้ฝึกงานพัฒนารูปแบบการนำศิลปะมาใช้ในการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคลและรายกลุ่มได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด
3. เพื่อให้ให้นักศึกษาพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ได้อย่างเต็มที่ตามศักยภาพที่มีอยู่

ขั้นตอนการฝึกงาน

ขอบเขตการฝึกงาน

ผู้ฝึกงานจะปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนักจิตวิทยาการปรึกษาฝึกหัดด้วยการประจำที่ศูนย์การปรึกษาเชิงจิตวิทยา สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา และให้บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแก่นักศึกษา โดยแบ่งการให้บริการออกเป็น 3 ลักษณะคือ

1. โครงการการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคล (Individual Counseling)
2. โครงการกลุ่มจิตสัมพันธ์ (Encounter Group)
3. โครงการกลุ่มศิลปะบำบัดแนวบุคคลเป็นศูนย์กลาง (Person-Centered Art Therapy Group)

ลักษณะการปฏิบัติงาน

1. บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายบุคคล โดยอาศัยแนวคิดบุคคลเป็นศูนย์กลางของ Carl R. Rogers และแนวคิดศิลปะบำบัดแนวบุคคลเป็นศูนย์กลางของ Natalie Rogers ให้บริการแก่นักศึกษาของสถาบันราชภัฏสวนสุนันทาที่มีความต้องการจะรับบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยา โดยปฏิบัติงานที่ศูนย์การปรึกษาเชิงจิตวิทยา ตั้งแต่วันจันทร์-ศุกร์ ระหว่างเวลา 9.00-20.00 น. โดยมีผู้มาปรึกษาทั้งสิ้น 20 ราย รวมจำนวนครั้งที่ให้บริการ 31 ครั้ง (รวมเป็นเวลา 31 ชั่วโมง)

2. บริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยารายกลุ่ม ซึ่งในที่นี้แบ่งออกเป็น 2 โครงการ คือ

2.1 โครงการกลุ่มจิตสัมพันธ์ โดยอาศัยแนวคิดบุคคลเป็นศูนย์กลางของ Carl R. Rogers ให้บริการแก่นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ โปรแกรมนาฏศิลป์ จำนวน 2 กลุ่ม มีสมาชิกทั้งสิ้น 17 คน ระยะเวลากลุ่มละประมาณ 20 ชั่วโมง (รวมเป็นเวลา 40 ชั่วโมง)

2.2 โครงการกลุ่มศิลปะบำบัดแนวบุคคลเป็นศูนย์กลาง โดยอาศัยแนวคิดศิลปะบำบัดแนวบุคคลเป็นศูนย์กลางของ Natalie Rogers ให้บริการแก่นักศึกษาคณะมนุษยศาสตร์ โปรแกรมบรรณารักษศาสตร์และเทคโนโลยีสารสนเทศ และคณะครุศาสตร์ โปรแกรมภาษาไทย จำนวน 8 กลุ่ม มีสมาชิกทั้งสิ้น 65 คน ระยะเวลากลุ่มละประมาณ 20-24 ชั่วโมง (รวม 170 ชั่วโมง)

3. งานจัดเตรียมห้องและเอกสารที่เกี่ยวข้อง อาทิ แบบทดสอบเชิงจิตวิทยา เอกสารประชาสัมพันธ์งานบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยา เป็นต้น

4. งานบันทึกข้อมูล สัมภาษณ์ และประเมินผลจากผู้มาปรึกษา ตลอดจนสรุปผลการปฏิบัติงานทั้งหมดเพื่อนำไปเรียบเรียงและวิเคราะห์ถึงกระบวนการและผลลัพธ์ที่เกิดขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล

1. แบบประเมินผลการเข้ากลุ่มของสมาชิก จำนวน 7 ข้อ เป็นข้อคำถามปลายเปิด เกี่ยวกับสิ่งที่สมาชิกได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกลุ่ม ในด้านการเข้าใจตนเอง การเข้าใจผู้อื่น ความสัมพันธ์กับผู้อื่น การเผชิญและแก้ไขปัญหา ความรู้สึกที่เกิดขึ้น การนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

2. แบบประเมินความรู้สึกของสมาชิกที่มีต่อผู้นำกลุ่ม จำนวน 20 ข้อ เป็นแบบสอบถามลักษณะวิธีการนัยจำแนกของ Osgood (Osgood's Semantic Differential) เป็นแบบสอบถามเพื่อประเมินความรู้สึกที่สมาชิกมีต่อผู้นำกลุ่ม ประเมินสิ่งที่สมาชิกเกิดการพัฒนาขึ้นจากการร่วมประสบการณ์กลุ่ม ข้อคำถามเกี่ยวกับความรู้สึกของสมาชิกที่มีต่อผู้นำกลุ่มใน 4 ด้าน ได้แก่ การมีความสอดคล้องในปฏิสัมพันธ์กับสมาชิก (Congruence) การเข้าใจอย่างร่วมรู้สึกต่อสมาชิก (Empathy) การให้เกียรติและยอมรับสมาชิก (Acceptance) และการใช้ทักษะในการเอื้ออำนาจกลุ่ม (Skills)

3. แบบประเมินความจริงแท้ จำนวน 8 ข้อ ซึ่งสร้างจากนิยามความจริงแท้ ตามแนวคิดทฤษฎีสัมพันธ์ระหว่างบุคคลของ Carl R. Rogers, Robert R. Carkhuff และ Charles B. Traux และจากการสัมภาษณ์พระภิกษุในพุทธศาสนา รวม 9 รูป ที่ฝึกอานาปานสติอย่างต่อเนื่องจนถึงปัจจุบัน เป็นเวลานานกว่า 10 ปีขึ้นไป

การอภิปรายผลการฝึกงาน

1. สรุปผลส่วนผู้รับบริการ

ผู้ฝึกงานพบว่าภายหลังจากที่นักศึกษาได้เข้ารับบริการการปรึกษาเชิงจิตวิทยาทั้งรายบุคคลและรายกลุ่ม นักศึกษามีการเปลี่ยนแปลงตนเองหรือมีแนวโน้มที่จะพัฒนาตนเองไปในทางที่ดีขึ้น กล่าวคือ นักศึกษาเกิดความชัดเจนต่อความรู้สึกและความต้องการของตนเอง รวมทั้งตระหนักถึงภาวะความไม่สอดคล้องในตนเองที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างความคาดหวังกับประสบการณ์จริงที่เกิดขึ้น ซึ่งการยอมรับความจริงนี้ส่งผลให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเอง ค้นหาแนวทางในการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบต่อการกระทำตนเอง จนเกิดความเข้าใจต่อโลกและชีวิตมากขึ้น นำไปสู่ความสอดคล้องกลมกลืนกับสรรพสิ่งรอบๆ ตัว และมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่ความเป็นบุคคลผู้มีชีวิตที่เติมต่อไป

2. สรุปผลส่วนผู้ฝึกงาน

2.1 การเรียนรู้ในเรื่องการพัฒนาในแง่วิชาชีพ

2.1.1 ผู้ฝึกงานเกิดความรู้และความเข้าใจในแนวคิดบุคคลเป็นศูนย์กลางเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะในแง่คุณลักษณะ 3 ประการในการสร้างสัมพันธภาพการปรึกษาเชิงจิตวิทยา คือ ความจริงแท้ การยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข และการเข้าใจอย่างร่วมรู้สึก

2.1.2 ผู้ฝึกงานเกิดความรู้และความเข้าใจในการนำศิลปะมาประยุกต์ใช้ในงานการปรึกษาเชิงจิตวิทยาเพิ่มมากขึ้น ทั้งในแง่การเป็นเครื่องมือสำรวจภาวะความรู้สึกของผู้มาปรึกษา และการตระหนักถึงผลของการใช้ศิลปะที่มีต่อกระบวนการปรึกษาเชิงจิตวิทยา

2.1.3 ผู้ฝึกงานเกิดความรู้และความเข้าใจในทักษะและวิธีการในการดำเนินการปรึกษาเชิงจิตวิทยา รายบุคคลและรายกลุ่มในมิติต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ตลอดจนได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองในด้านอื่นๆ เพื่อส่งเสริมความพร้อมในการเป็นนักจิตวิทยาการปรึกษาที่ดีได้

2.2 การเรียนรู้ในเรื่องการพัฒนาในแง่ส่วนบุคคล

2.2.1 ผู้ฝึกงานได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาบุคลิกภาพส่วนตนในด้านต่างๆ เพื่อให้เอื้อต่อการเป็นนักจิตวิทยาการปรึกษาที่มีประสิทธิภาพ รวมทั้งมีแนวโน้มที่จะพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้มีชีวิตที่เติมต่อไป

2.2.2 ผู้ฝึกงานได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาสัมพันธภาพกับบุคคลใกล้ชิด โดยตระหนักถึงคุณค่าของความรัก ความเอื้ออาทร ความเอาใจใส่ และความรู้สึกลึกๆ จากบุคคลต่างๆ ผ่านประสบการณ์ของผู้มาปรึกษาและการเฝ้าสังเกตตนเอง

2.2.3 ผู้ฝึกงานได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาตนเองให้เป็นผู้มีความเจริญงอกงาม มีความเข้าใจในโลกและชีวิต มีความยืดหยุ่นและมีบุคลิกภาพที่สอดคล้องในตนเอง และสามารถดำรงอยู่กับสรรพสิ่งต่างๆ ได้อย่างกลมกลืนตามความเป็นจริงได้มากขึ้น

ความแตกต่างระหว่างเพศต่อค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาไทย ในมหาวิทยาลัยของรัฐ

อ.นัทรวิบูลย์ นาวเกียรติ
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ค่านิยมในการทำงานคือสิ่งที่บุคคลให้ความสำคัญและให้คุณค่าในการทำงาน บุคคลจะแสวงหาสิ่งต่างๆ ที่ให้ความสำคัญเหล่านี้ผ่านการทำงาน และพยายามอย่างยิ่งที่จะให้บรรลุและได้มาซึ่งปัจจัยเหล่านี้ ดังนั้น องค์การหรืองานที่สามารถสนองค่านิยมในการทำงานของบุคคลกรได้ย่อมสามารถรักษามูลค่าที่เป็นทรัพยากรที่ทรงคุณค่าขององค์การไว้ได้ นั่นคือองค์การหรืองานที่มีค่านิยมสอดคล้องกับค่านิยมของบุคคลกร ทั้งนี้ ทรัพยากรมนุษย์ที่มีศักยภาพในการทำงานกลุ่มหนึ่งก็คือ นิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาล ซึ่งเป็นผู้ที่มีความรู้ทักษะ ความสามารถและคุณสมบัติต่างๆ ที่เหมาะสมต่อการทำงาน ดังนั้น การศึกษาสำรวจค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะความแตกต่างระหว่างเพศในเรื่องค่านิยมในการทำงานเพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการบริหารจัดการทรัพยากรมนุษย์สำหรับองค์การในประเทศไทยจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากงานวิจัยที่ทำการสำรวจข้อมูลในด้านนี้ในประเทศไทยยังมีอยู่ไม่มากนัก ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาวิจัยในหัวข้อดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาล
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาหญิงและชายในมหาวิทยาลัยรัฐบาล

วิธีดำเนินการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นิสิตนักศึกษาชายมีค่านิยมในการทำงานแตกต่างจากนิสิตนักศึกษาหญิง

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาในมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่กำลังศึกษาในชั้นปีสุดท้ายในมหาวิทยาลัยรัฐบาล ได้แก่ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน 1,273 คน

วิธีดำเนินการ

การวิจัยเป็นการวิจัยแบบสำรวจ โดยมีขั้นตอนการเก็บข้อมูลแบบดังนี้

1. **ขั้นตอนเตรียมการสร้างเครื่องมือ:** นำแบบวัดค่านิยมในการทำงานของ Gomez-Mejia (1985) ที่ได้ผ่านการดัดแปลงจากงานวิทยานิพนธ์เรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนงานในผู้บริหารองค์การเอกชน (นัทรวิบูลย์ นาวเกียรติ, 2540) มาหาค่าความเที่ยง (Reliability) กับนักศึกษาปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ แล้วปรับปรุงเพื่อนำมาใช้ในงานวิจัย ทั้งนี้ได้ค่าความเที่ยงแบบอัลฟาของเครื่องมือทั้งหมดเท่ากับ 0.69 ($n=58$) โดยแบบสอบถามแบ่งข้อมูลออกเป็นสองส่วนคือ ส่วนแรกเป็นข้อกระทงคำถามที่เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ในส่วนที่สองเป็นแบบวัดค่านิยมในการทำงาน แบ่งเป็นค่านิยมในการทำงานภายใน 5 ข้อ และค่านิยมในการทำงานภายนอก 8 ข้อ มีมาตรวัดจาก 1 ถึง 5 โดย 1 หมายถึงไม่สำคัญ ส่วน 5 หมายถึงสำคัญที่สุด

2. **ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล:** ผู้วิจัยส่งหนังสือขอความร่วมมือและแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างเพื่อเก็บข้อมูล โดยใช้การเก็บข้อมูลตามวัตถุประสงค์การวิจัย (Purposive sampling) เพื่อให้ได้ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการ ทั้งนี้ได้แบ่งเก็บข้อมูลจากนิสิตนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัย แบ่งเป็นแห่งละ 500 คน โดยแบ่งเก็บนิสิตนักศึกษาชาย 250 คนและนิสิตนักศึกษาหญิง 250 คน

3. **การวิเคราะห์ข้อมูล:** สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล มีดังนี้

a. สถิติเชิงพรรณนา เช่น ร้อยละ ค่ามัธยเลขคณิต เป็นต้น เพื่อคำนวณข้อมูลของลักษณะประชากรและค่านิยมในการทำงาน

b. *t*-test สำหรับการทดสอบสมมติฐาน

ผลการวิจัย

1. จากข้อมูลในตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า นิสิตนักศึกษาชายและหญิงในมหาวิทยาลัยรัฐบาลมีค่านิยมในการทำงานไม่แตกต่างกัน ทั้งค่านิยมในการทำงานภายใน (Internal work values) ค่านิยมในการทำงานภายนอก (External work values)

ตารางที่ 1 แสดงข้อมูลแบ่งตามเพศของกลุ่มตัวอย่างนิสิตนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาวิทยาลัย	เพศ		รวม
	ชาย	หญิง	
จุฬาฯ	252	139	391
	64.5%	35.5%	100.0%
เกษตรฯ	196	215	411
	47.7%	52.3%	100.0%
ธรรมศาสตร์	176	325	501
	35.1%	64.9%	100.0%
รวม	624	679	1303
	47.9%	52.1%	100.0%

ตารางที่ 2 ความแตกต่างของค่านิยมในการทำงานระหว่างนิสิตนักศึกษาหญิงและชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ค่านิยมในการทำงาน	นิสิตนักศึกษาชาย (n = 624)		นิสิตนักศึกษาหญิง (n = 679)		t-test
	M	SD	M	SD	
ค่านิยมภายใน	19.52	2.71	19.49	2.68	.22
ค่านิยมภายนอก	29.56	4.64	30.02	4.21	-1.87
ค่านิยมรวม	49.08	6.25	49.50	5.95	-1.26

2. ลำดับค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาชาย (ตารางที่ 3) และนิสิตนักศึกษาหญิงจากในมหาวิทยาลัยราชภัฏ (ตารางที่ 4) แสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึงกันของทั้งสองเพศอย่างชัดเจน คือ ค่านิยมสูงสุด 2 อันดับแรกได้แก่ บรรยากาศในการทำงาน ความมั่นคงในงาน และอันดับสุดท้าย ได้แก่ ชื่อเสียงองค์กร

ตารางที่ 3 ลำดับค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาชายในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ลำดับ	ค่านิยมในการทำงาน	n	M	SD
1	ความมั่นคงในงาน	624	4.13	.88
2	บรรยากาศการทำงาน	623	4.09	.85
3	ปริมาณความรับผิดชอบ	624	4.06	.80
4	ความรู้สึกลึกถึงความสำเร็จ	624	4.05	.85
5	ค่าตอบแทนทั้งหมด	624	4.02	.87
6	โอกาสใช้ความสามารถ	624	3.99	.82
7	สภาพแวดล้อมในงาน	614	3.79	.94
8	งานท้าทาย	624	3.71	.94
9	อิสระในการทำงาน	624	3.70	.91
10	นโยบายองค์กร	624	3.58	.97
11	การจัดโครงสร้างองค์กร	621	3.56	.94
12	ความเอาใจใส่ของหัวหน้า	624	3.32	1.02
13	ชื่อเสียงองค์กร	624	3.16	1.01

ตารางที่ 4 ลำดับค่านิยมในการทำงานของนิสิตนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยราชภัฏ

ลำดับ	ค่านิยมในการทำงาน	n	M	SD
1	บรรยากาศการทำงาน	678	4.30	.79
2	ความมั่นคงในงาน	677	4.25	.81
3	ความรู้สึกลึกถึงความสำเร็จ	679	4.17	.81
4	ปริมาณความรับผิดชอบ	679	4.13	.84
5	ค่าตอบแทนทั้งหมด	679	4.08	.79
6	โอกาสใช้ความสามารถ	679	4.03	.77
7	สภาพแวดล้อมในงาน	668	3.81	.88
8	อิสระในการทำงาน	679	3.67	.83
9	นโยบายองค์กร	679	3.59	.89
10	การจัดโครงสร้างองค์กร	677	3.58	.87
11	งานท้าทาย	679	3.50	.94
12	ความเอาใจใส่ของหัวหน้า	678	3.29	1.01
13	ชื่อเสียงองค์กร	679	3.20	.92

การอภิปรายผล

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า นิสิตนักศึกษาชายและหญิงมีค่านิยมในการทำงานไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะในปัจจุบันเพศชายและหญิงมีบทบาท โอกาสในสังคมไม่ต่างกัน ผู้หญิงมีโอกาสเรียนรู้และแสวงหาสิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่าในชีวิตการทำงานได้มากขึ้น จึงส่งผลให้ค่านิยมในการทำงานของทั้งนิสิตนักศึกษาชายและหญิงไม่ต่างกัน

ผลของความไว้วางใจระหว่างบุคคล ความผูกใจมั่นต่อองค์กรและการรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

อิสระ พัฒนศึกษา ผศ. ดร. ชวินท์ ชัมมนันท์กุล

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

ความรู้เป็นสินทรัพย์ที่สำคัญที่สุดอย่างหนึ่งขององค์กร การจัดการความรู้ที่มีประสิทธิผลคือการทำงานที่เห็นคุณค่าของความรู้และเกิดพฤติกรรมปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร งานวิจัยนี้ศึกษาตัวแปรคัดสรร 3 ตัวแปรคือ ความไว้วางใจระหว่างบุคคล ความผูกใจมั่นต่อองค์กร และการรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกัน โดยนักวิชาการเป็นจำนวนมากเสนอว่าความไว้วางใจเป็นปัจจัยสำคัญต่อการปันความรู้ระหว่างกัน อย่างไรก็ตาม มีการศึกษาเชิงประจักษ์จำนวนน้อยมากที่ศึกษาผลของความไว้วางใจระหว่างบุคคลต่อการปันความรู้ระหว่างกัน และยังไม่มีการวิจัยเชิงประจักษ์ที่ศึกษาถึงผลของความผูกใจมั่นต่อองค์กรที่มีต่อการปันความรู้ระหว่างกัน นอกจากนี้ได้ปรับปรุงองค์ประกอบของตัวแปรการรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันจากงานของ Bock และ Kim (2002) เพื่อศึกษาผลที่มีต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร ซึ่งไม่พบการศึกษาวิจัยในประเทศไทยที่เกี่ยวข้องกับการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กรในเชิงจิตวิทยา นอกจากนี้การวัดพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความรู้เป็นความท้าทายใหม่ของการวิจัยทางจิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์กร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของความไว้วางใจระหว่างบุคคล ผลของความผูกใจมั่นต่อองค์กรและผลของการรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกัน ต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

วิธีดำเนินการวิจัย

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

- ตัวแปรต้น คือ ความไว้วางใจระหว่างบุคคล ความผูกใจมั่นต่อองค์กร การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกัน
- ตัวแปรตาม คือ การปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 ความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีผลทางบวกต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

สมมติฐานที่ 2 ความผูกใจมั่นต่อองค์กรมีผลทางบวกต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

สมมติฐานที่ 3 การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันมีผลทางบวกต่อการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กร

ประชากร

ประชากรที่ครั้งนี้มุ่งเน้นในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่พนักงานขององค์กรที่มีลักษณะพฤติกรรมการทำงานแบบอาศัยความรู้ในการทำงาน โดยลักษณะของงานทำให้พนักงานมีการปันความรู้ระหว่างกัน

กลุ่มตัวอย่าง

พนักงานวิเคราะห์สินค้าของธนาคารพาณิชย์แห่งหนึ่งในเขตกรุงเทพมหานคร รวม 259 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรการปันความรู้ระหว่างกันในองค์กรซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่ 1 การปันความรู้ Explicit ระหว่างกัน (การปันความรู้ที่อยู่ในรูปแบบลายลักษณ์อักษร และการปันความรู้โดยการสื่อสารด้วยภาษาพูด)

องค์ประกอบที่ 2 การปันความรู้ Tacit ระหว่างกัน (การปันความรู้ระหว่างกันในปฏิสัมพันธ์อย่างไม่เป็นทางการในที่ทำงาน และการปันความรู้ในสัมพันธภาพการสอนงานและการฝึกหัดงาน)

2. มาตรการความไว้วางใจระหว่างบุคคล ปรับปรุงเพิ่มเติมจากมาตรวัดของ Cook และ Wall (1980)

องค์ประกอบที่ 1 ความเชื่อมั่นในเจตนาของบุคคลอื่น

องค์ประกอบที่ 2 ความมั่นใจในความสามารถของบุคคลอื่น

3. มาตรการความผูกใจมั่นต่อองค์กร ปรับปรุงเพิ่มเติมจากมาตรวัดของ Meyer, Allen และ Smith (1993)

องค์ประกอบที่ 1 ความผูกใจมั่นต่อองค์กรด้านความรู้

องค์ประกอบที่ 2 ความผูกใจมั่นต่อองค์กรด้านความต่อเนื่อง

องค์ประกอบที่ 3 ความผูกใจมั่นต่อองค์กรด้านบรรทัดฐาน

4. มาตรการการรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกัน ผู้วิจัยสร้างขึ้นตามแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบที่ 1 การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันด้านผลประโยชน์ส่วนบุคคล

องค์ประกอบที่ 2 การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันด้านสัมพันธภาพ

องค์ประกอบที่ 3 การรับรู้คุณค่าของการปันความรู้ระหว่างกันด้านการเอื้อประโยชน์

การสร้างเครื่องมือวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ของมาตรวัดโดยผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำมาตรวจวัดไปทดลองใช้กับพนักงานจำนวน 50 คนที่มีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง แล้วคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างข้อกระทงแต่ละข้อกับคะแนนรวมของข้ออื่นในมาตรวัด (CITC) จากนั้นตัดข้อที่ไม่ผ่านเกณฑ์แล้วคำนวณค่า CITC อีกครั้งหนึ่ง ซึ่งค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรวัดทั้งสี่ฉบับเท่ากับ 0.83, 0.83, 0.86 และ 0.85 ตามลำดับ

ผลการวิจัย การวิเคราะห์ข้อมูล

ทดสอบสมมติฐาน ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันและวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่ายเพื่ออธิบายการส่งผลของตัวแปรอิสระต่อตัวแปรตาม

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ย (*M*) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*SD*) และสหสัมพันธ์ของตัวแปรที่ศึกษา (*n* = 259)

ตัวแปร	<i>M</i>	<i>SD</i>	ตัวแปร			
			1	2	3	4
1.ความไว้วางใจระหว่างบุคคล	3.62 ¹	0.45	(0.83)			
2.ความผูกใจมั่นต่อองค์กร	3.47 ²	0.45	0.11*	(0.86)		
3.การรับรู้คุณค่าของการเป็นความรู้ระหว่างกัน	3.60 ³	0.49	0.57**	0.20**	(0.85)	
4.การเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร	3.58 ⁴	0.54	0.61**	0.18*	0.55**	(0.83)

p* < .05, *p* < .01, () คือค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของมาตรวัด

ตารางที่ 2 การวิเคราะห์ถดถอยอย่างง่ายทำนายผลของตัวแปรอิสระต่อการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร (*n* = 259)

ตัวแปร	β	<i>t</i>	<i>R</i>	<i>R</i> ²	<i>F</i>
ความไว้วางใจระหว่างบุคคล	.61***	12.22	.61**	.37	150.57***
ความผูกใจมั่นต่อองค์กร	.18**	3.01	.18**	.03	9.03**
- ความผูกใจมั่นทางความรู้สึกต่อองค์กร	.19**	3.05	.19**	.04	9.32**
- ความผูกใจมั่นทางความต่อเนื่องต่อองค์กร	.06**	2.16	.06**	.00	7.04**
- ความผูกใจมั่นทางบรรทัดฐานต่อองค์กร	.17**	2.83	.17**	.030	8.00**
การรับรู้คุณค่าของการเป็นความรู้ระหว่างกัน	.56***	10.67	.55**	.31	113.91***
- ด้านผลประโยชน์ส่วนบุคคล	.39***	6.86	.39**	.16	47.12***
- ด้านสัมพันธภาพ	.44***	7.90	.44**	.20	62.37***
- ด้านการเอื้อประโยชน์	.44***	7.76	.44**	.19	60.25***

p* < .01, *p* < .001

ความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีผลทางบวกต่อการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร ($\beta = .61, p < .001$) มีความสัมพันธ์กับการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรปานกลาง ($R = .61, p < .01$) และสามารถอธิบายการผันแปรของการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรได้ร้อยละ 37 ($R^2 = .37$)

ความผูกใจมั่นต่อองค์กร มีผลทางบวกต่อการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร ($\beta = .18, p < .01$) มีความสัมพันธ์กับการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรในระดับต่ำ ($R = .18, p < .01$) และสามารถอธิบายการผันแปรของการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรได้ร้อยละ 3 ($R^2 = .03$)

การรับรู้คุณค่าของการเป็นความรู้ระหว่างกัน มีผลทางบวกต่อการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร ($\beta = .56, p < .001$) มีความสัมพันธ์กับการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรปานกลางค่อนข้างสูง ($R = .55, p < .01$) และสามารถอธิบายการผันแปรของการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรได้ร้อยละ 31 ($R^2 = .31$)

การอภิปรายผล

1. ความไว้วางใจระหว่างบุคคลมีผลทางบวกต่อการเป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร เมื่อพนักงานมีความไว้วางใจระหว่างบุคคลจะมีแนวโน้มที่จะเป็นความรู้ที่เกี่ยวข้องกับงานของตนผู้เพื่อนร่วมงาน

2. ความผูกใจมั่นต่อองค์กรมีผลทางบวกต่อการ
ป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร ซึ่งอธิบายได้ว่าเมื่อ
พนักงานมีความผูกใจมั่นต่อองค์กรจะส่งผลให้พนักงาน
ป็นความรู้ของตนเองสู่เพื่อนร่วมงาน และความผูกใจมั่น
ทางความรู้สึกต่อองค์กรมีผลทางบวกต่อการป็นความรู้
ระหว่างกันในองค์กรในระดับสูงสุด ซึ่งเป็นความรู้สึก
ของพนักงานที่ต้องการทำงานเพื่อองค์กรและทำงาน
ให้กับองค์กรเพราะเกิดจากความต้องการส่วนบุคคล
รองลงมาคือความผูกใจมั่นทางบรรทัดฐานต่อองค์กรซึ่ง
พนักงานมีความรู้สึกต่อองค์กรและทำงานให้กับ
องค์กรเพราะรู้สึกว่าเป็นพันธะที่ต้องทำตามหน้าที่ ทั้งนี้
ความผูกใจมั่นทางความต่อเนื่องต่อองค์กรมีผลทางบวก
ต่อการป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรในระดับต่ำที่สุด
อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างความผูกใจมั่น
ต่อองค์กรมีผลทางบวกต่อการป็นความรู้ระหว่างกันใน
องค์กรในระดับต่ำ และไม่พบงานวิจัยที่ระบุแน่ชัดว่า
ความผูกใจมั่นต่อองค์กรมีบทบาทเป็นตัวแปรประเภท
ใดที่ส่งผลต่อการป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร ผู้วิจัย
จึงทดสอบการเป็นตัวแปรกำกับของความผูกใจมั่นต่อ
องค์กรในความสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจระหว่าง
บุคคลกับการป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร และ
ระหว่างการเรียนรู้คุณค่าของการป็นความรู้ระหว่างกันกับ
การป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร โดยใช้การวิเคราะห์
ถดถอยพหุเชิงซ้อน พบว่าปฏิสัมพันธ์ระหว่างความ
ไว้วางใจระหว่างบุคคลกับความผูกใจมั่นต่อองค์กร
ร่วมกันส่งผลต่อการอธิบายความผันแปรของการป็น
ความรู้ระหว่างกัน ในองค์กรได้ร้อยละ 40 ค่า
สัมประสิทธิ์การกำหนดเปลี่ยนแปลงเพิ่มมากขึ้น
ความสามารถในการอธิบายความผันแปรของการป็น
ความรู้ระหว่างกันในองค์กรเพิ่มขึ้นร้อยละ 1.2 ทำนอง
เดียวกับปฏิสัมพันธ์ระหว่างความไว้วางใจระหว่างบุคคล
กับความผูกใจมั่นต่อองค์กรร่วมกันส่งผลต่อการอธิบาย
ความผันแปรของการป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กรได้
ร้อยละ 33 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ค่าสัมประสิทธิ์การ
กำหนดเปลี่ยนแปลงเพิ่มมากขึ้น ความสามารถในการ
อธิบายความผันแปรของการป็นความรู้ระหว่างกันใน
องค์กรเพิ่มขึ้นร้อยละ 2 ดังนั้น ความผูกใจมั่นต่อ
องค์กรจึงเป็นตัวแปรกำกับในความสัมพันธ์ดังกล่าว

3. การรับรู้คุณค่าของการป็นความรู้ระหว่างกันมี
ผลทางบวกต่อการป็นความรู้ระหว่างกันในองค์กร
งานวิจัยนี้ปรับมาจากงานวิจัยของ Bock และ Kim (2002)
ซึ่งศึกษาผลของการคาดหวังรางวัล การคาดหวังสัมพันธ-
ภาพ และการคาดหวังการเอื้อประโยชน์ที่ส่งผลต่อ
ทัศนคติในการป็นความรู้ ผลการวิจัยที่สอดคล้องกับ
งานวิจัยดังกล่าวคือ องค์ประกอบแรกคือผลของการรับรู้
คุณค่าด้านสัมพันธภาพต่อการป็นความรู้ระหว่างกัน
เป็นไปในทิศทางเดียวกับการคาดหวังสัมพันธภาพต่อ
ทัศนคติในการป็นความรู้ อธิบายได้ว่าพนักงานที่คิดว่
การป็นความรู้ระหว่างกันเป็นการขยายสัมพันธภาพและ
ความแนบแน่นระหว่างสมาชิกขององค์กรจะมีแนวโน้มที่จะ
ป็นความรู้ของตนแก่เพื่อนร่วมงาน โดยมีพื้นฐานมาจากการ
คาดหวังการแลกเปลี่ยนในรูปแบบของสัมพันธภาพที่
เพื่อนร่วมงานมิให้แก่ตนเอง ทำนองเดียวกับ
องค์ประกอบที่สองคือ ผลของการรับรู้คุณค่าด้านการเอื้อ
ประโยชน์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในด้านผลของการ
คาดหวังการเอื้อประโยชน์ต่อทัศนคติในการป็นความรู้
ระหว่างกัน โดยพบว่าพนักงานที่มีการรับรู้ความสามารถ
ของตนเองในการพัฒนาผลการดำเนินงานขององค์กร
ได้ด้วยการป็นความรู้ของตนเองจะมีแนวโน้มที่จะป็น
ความรู้ให้กับเพื่อนร่วมงาน อย่างไรก็ตามผลการวิจัยที่ไม่
สอดคล้องกับงานวิจัยดังกล่าว คือการรับรู้คุณค่าด้าน
ประโยชน์ส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วยสิ่งจูงใจภายนอก
และสิ่งจูงใจภายใน (ความพึงพอใจส่วนบุคคล การได้รับ
การยอมรับชื่นชม ผลประโยชน์ส่วนบุคคล รางวัลจาก
องค์กร) มีผลทางบวกต่อพฤติกรรมกรป็นความรู้
ระหว่างกัน ในขณะที่ Bock และ Kim พบว่าการคาดหวัง
รางวัลที่เป็นสิ่งจูงใจภายนอกเพียงอย่างเดียว (เงินรางวัล
การเลื่อนขั้นตำแหน่ง โอกาสในการศึกษาต่อ) มีผลใน
ทิศทางลบต่อทัศนคติในการป็นความรู้

การเปรียบเทียบผลของการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา กับ โดย คณะกรรมการต่อการรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การ

สุรียวัชรณ สรงสระแก้ว ผศ. ดร. ชวินท์ ชัมมนันท์กุล

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบการรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การระหว่างพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาและพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการ พร้อมทั้งศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานที่ต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

1. การรับรู้ความเป็นธรรมของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการสูงกว่าการรับรู้ความเป็นธรรมของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา
2. พฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการสูงกว่าพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา
3. พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการมีความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การในทางบวกในระดับที่สูงกว่าพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา

ประชากร

ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่ พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาและพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการ

กลุ่มตัวอย่าง

พนักงานระดับปฏิบัติการในสายงานการผลิตที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาของบริษัทแปรรูปอาหารขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง จำนวน 60 คน และพนักงานระดับปฏิบัติการในสายงานการผลิตที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการของบริษัทบรรจุผักผลไม้เพื่อการส่งออกขนาดเล็กแห่งหนึ่ง จำนวน 65 คน

ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. ตัวแปรต้น คือ การประเมินการปฏิบัติงาน 2 ลักษณะ ได้แก่ การประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาและการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการ
2. ตัวแปรตาม คือ การรับรู้ความเป็นธรรมต่อการประเมินการปฏิบัติงานและพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรการวัดการรับรู้ความเป็นธรรม

เป็นมาตรที่วัดการรับรู้ความเป็นธรรมของพนักงานระดับปฏิบัติการที่มีต่อการประเมินการปฏิบัติงาน โดยผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับการรับรู้ความเป็นธรรมและนำมาปรับปรุงสร้างเป็นข้อคำถามให้มีความสอดคล้องกับประเด็นที่ศึกษา คือ การรับรู้ความเป็นธรรมต่อการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาและการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคเท่ากับ .84 และ .91 ตามลำดับ

2. มาตรการวัดพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การ

ปรับปรุงและสร้างข้อคำถามเพิ่มเติมจากมาตรวัดของ Podsakoff และคณะ (1990), Smith และคณะ (1983) ในแต่ละข้อคำถาม ผู้บังคับบัญชาหรือหัวหน้างานจะประเมินพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การของพนักงานว่ามีความถี่ในการปฏิบัติพฤติกรรมระดับใดจากมาตรประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ คะแนนของพฤติกรรมการเป็นสมาชิกขององค์การของพนักงานแต่ละคนมาจากผลรวมของคะแนนพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์การทั้ง 5 ลักษณะ ได้แก่ พฤติกรรมให้ความช่วยเหลือ พฤติกรรมคำนึงถึงผู้อื่น พฤติกรรมมีน้ำใจเป็นนักกีฬา พฤติกรรมสำนึกในหน้าที่ พฤติกรรมให้ความร่วมมือ มาตรวัดฉบับนี้มีค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาคเท่ากับ .93

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยการรับรู้ความเป็นธรรมระหว่างพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการและพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาพบว่าค่ามัธยฐานของคะแนนทั้งสองกลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ตารางที่ 1)

ตารางที่ 1 ค่ามัธยฐานเลขคณิต (*M*) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*SD*) ของคะแนนการรับรู้ความเป็นธรรมและผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ด้วยวิธี *t*-test

พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดย	การรับรู้ความเป็นธรรมของพนักงาน		<i>t</i>
	<i>M</i>	<i>SD</i>	
ประเมินโดยคณะกรรมการ (<i>n</i> = 65)	3.91	0.49	.00**
ประเมินโดยผู้บังคับบัญชา (<i>n</i> = 60)	3.10	0.80	

* $p < .05$, ** $p < .01$

2. เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กร พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการและพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา พบว่ามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01 ($t = 4.65$) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ค่ามัธยฐานเลขคณิต (*M*) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (*SD*) ของคะแนนพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กร และผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม ด้วยวิธี *t*-test

พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดย	พฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กร		<i>t</i>
	<i>M</i>	<i>SD</i>	
ประเมินโดยคณะกรรมการ (<i>n</i> = 65)	3.91	0.61	4.65**
ประเมินโดยผู้บังคับบัญชา (<i>n</i> = 60)	3.37	0.69	

* $p < .05$, ** $p < .01$

3. เมื่อพิจารณาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรม และพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กรของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการ พบว่าการรับรู้ความเป็นธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กรอย่างมีนัยสำคัญ ($r = .25, p < .05$) ส่วนในพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา พบว่าการรับรู้ความเป็นธรรมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กรอย่างมีนัยสำคัญเช่นเดียวกัน ($r = .37, p < .01$)

ตารางที่ 3 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรม และพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กร และผลการทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างด้วยวิธี *z*-test

พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดย	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมกับพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กร	แปลงเป็นคะแนนฟิชเชอร์ซี	<i>z</i>
คณะกรรมการ (<i>n</i> = 65)	0.25*	0.26	-0.72
ผู้บังคับบัญชา (<i>n</i> = 60)	0.37**	0.39	

* $p < .05$, ** $p < .01$

4. เมื่อทดสอบความแตกต่างของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมกับพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กรของพนักงานทั้งสองกลุ่ม โดยการแปลงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เป็นคะแนนฟิชเชอร์ซี (Fisher-*z*) และทดสอบความมีนัยสำคัญ ด้วย *z*-test พบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมกับพฤติกรรมกรเป็นสมาชิกขององค์กรในกลุ่มพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการ และกลุ่มพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาไม่แตกต่างกัน ($z = 0.72$)

การอภิปรายผล

การศึกษานี้ทำการเปรียบเทียบระหว่างพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยมีจำนวนผู้ประเมินแตกต่างกัน คือประเมินโดยผู้บังคับบัญชาโดยตรงและประเมินโดยคณะกรรมการ ซึ่งเมื่อนำคะแนนการรับรู้ความเป็นธรรมของพนักงานทั้งสองบริษัทมา

เปรียบเทียบกัน พบว่าพนักงานในบริษัทที่ประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการรับรู้ความเป็นธรรมในการประเมินการปฏิบัติงานในระดับที่สูงกว่า ($p < .01$) อาจกล่าวได้ว่าการประเมินโดยคณะกรรมการมีผู้ร่วมพิจารณาหลายคนและมาจากกระตักการทำงานที่หลากหลายน่าจะช่วยให้ข้อมูลในการพิจารณาพนักงานมีความละเอียดยิ่งขึ้น รวมทั้งอคติที่อาจเกิดขึ้นจากการตัดสินใจของบุคคลเพียงคนเดียวน่าจะลดบทบาทลง ดังนั้น พนักงานที่ได้รับการประเมินโดยคณะกรรมการจึงรับรู้การประเมินโดยวิธีนี้ว่ามีความเป็นธรรม ส่วนการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชา ผู้ประเมินมีเพียงบุคคลคนเดียว การใช้อคติในการประเมินรวมถึงปัญหาในการประเมินอื่นๆ มีแนวโน้มที่จะเกิดขึ้นได้ง่ายกว่า ดังนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยคณะกรรมการ พนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาจึงรับรู้ต่อการประเมินการปฏิบัติงานว่ามีความเป็นธรรมใน

ระดับที่น้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตาม ผลที่ปรากฏยังคงแสดงให้เห็นว่าพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยผู้บังคับบัญชาที่รู้ว่าการประเมินมีความเป็นธรรมบ้าง ($M = 3.10$) แต่เมื่อเปรียบเทียบกับพนักงานที่อยู่ในระบบของการประเมินที่มีผู้ประเมินหลายคน พบว่าพนักงานที่รู้ว่าการมีผู้ประเมินหลายคนจะนำไปสู่ความเป็นธรรมในระดับสูงกว่า ($M = 3.91$) สำหรับพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงาน โดยคณะกรรมการ ผลการวิจัยพบว่าอยู่ในระดับที่สูงกว่าพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรของพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงาน โดยผู้บังคับบัญชา จากแนวคิดการแลกเปลี่ยนทางสังคม (Social Exchange) พฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรจัดว่าเป็นพฤติกรรมหนึ่งที่พนักงานจะกระทำเพื่อเป็นการตอบแทนองค์กร (Organ, 1990, as cited in Colquitt et al., 2001) ซึ่งในงานวิจัยนี้การประเมินการปฏิบัติงานเป็นเสมือนสิ่งที้องค์กรกระทำต่อพนักงาน และพนักงานสามารถแสดงพฤติกรรมที่เป็น

สมาชิกขององค์กรเพื่อตอบแทนต่อสิ่งที่้องค์กรปฏิบัติ จึงมีแนวโน้มว่าพนักงานที่รับรู้ความเป็นธรรมต่อการประเมินการปฏิบัติงานสูง การแสดงพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรย่อมจะมีสูงเช่นเดียวกัน เมื่อทำการศึกษาระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรทั้งในกลุ่มพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงาน โดยผู้บังคับบัญชาและกลุ่มพนักงานที่ได้รับการประเมินการปฏิบัติงาน โดยคณะกรรมการ พบว่ามีความสัมพันธ์กันในทางบวก และยังพบว่าความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความเป็นธรรมและพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรที่เกิดขึ้นในพนักงานทั้งสองกลุ่มก็ไม่มีแตกต่างกัน นั่นคือเมื่อพนักงานที่รับรู้ว่าการประเมินการปฏิบัติงานมีความเป็นธรรมสูงก็จะแสดงพฤติกรรมที่เป็นสมาชิกขององค์กรสูงเช่นเดียวกัน ไม่ว่าพนักงานจะได้รับการประเมินการปฏิบัติงานโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลก็ตาม

ผลของความต้องการส่วนบุคคลและเพศที่มีต่อการเลือกลักษณะองค์การ ที่ต้องการร่วมงานด้วย

นนท์นที พิชยะกุล

ศ. ดร. ชัยพร วิชาวุธ

คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทนำ

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาการเลือกลักษณะองค์การที่ต้องการและผลของลักษณะความต้องการส่วนบุคคลและเพศต่อการเลือกลักษณะองค์การที่ต้องการทำงานด้วย เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาและปรับปรุงลักษณะองค์การให้เป็นที่สนใจของบุคคลที่มีลักษณะตรงตามที่ต้องการต้องการ ให้ตัดสินใจมาสมัครงานกับองค์การให้มากที่สุด เพื่อให้้องค์การได้มีโอกาสคัดเลือกผู้สมัครงานที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานและองค์การอย่างแท้จริง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาลักษณะการเลือกองค์การที่ต้องการทำงานด้วยในภาพรวมของกลุ่มตัวอย่าง
2. เพื่อศึกษาผลของลักษณะความต้องการส่วนบุคคลที่มีต่อการเลือกลักษณะองค์การที่กลุ่มตัวอย่างต้องการทำงานด้วย
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการเลือกองค์การที่ต้องการทำงานด้วยในกลุ่มตัวอย่างชายและหญิง
4. เพื่อศึกษาการเลือกองค์การที่ต้องการทำงานด้วยของกลุ่มตัวอย่างชายและหญิงที่มีความต้องการส่วนบุคคลแต่ละด้านระดับเดียวกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชั้นปีที่ 4 ระดับปริญญาบัณฑิต จากคณะต่างๆ จำนวน 216 คน เป็นชาย 81 คน (37.5%) และหญิง 135 คน (62.5%) ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 21-23 ปี (74.5%) และมีประสบการณ์ทำงานระหว่าง 1-3 เดือน (55.1%)

ตัวแปรในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

1. ลักษณะองค์การ
 - 1.1 ความเหลื่อมล้ำของอำนาจ (Power Distance)
 - 1.2 การหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอน (Uncertainty Avoidance)
 - 1.3 ปึงเจกนิยม-กลุ่มนิยม (Individualism-Collectivism)
 - 1.4 ความเป็นชาย-ความเป็นหญิง (Masculinity-Femininity)
2. ลักษณะความต้องการส่วนบุคคล
 - 2.1 ความต้องการประสบความสำเร็จ (Need for Achievement)

2.2 ความต้องการไม่ตรีสัมพันธ์ (Need for Affiliation)

2.3 ความต้องการอำนาจ (Need for Power)

3. เพศ

ตัวแปรตาม คือ ความต้องการทำงานในองค์การ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสำรวจเกี่ยวกับลักษณะความต้องการส่วนบุคคลและลักษณะองค์การที่ต้องการร่วมงานด้วย แบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะทั่วไปของผู้ตอบแบบสำรวจ ได้แก่ เพศ อายุ ประสบการณ์ทำงาน และคณะที่กำลังศึกษาอยู่

ส่วนที่ 2 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะความต้องการส่วนบุคคลตามทฤษฎีของ McClelland (1985) มีลักษณะเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือก เป็นมาตรารวมการประมาณค่าแบบ Likert Scale

ส่วนที่ 3 เป็นข้อคำถามเกี่ยวกับลักษณะองค์การที่ผู้ตอบแบบสำรวจต้องการร่วมงานด้วย มีลักษณะเป็นข้อกระทงที่มีคำตอบให้เลือก เป็นมาตรารวมการประมาณค่าแบบ Likert Scale ประกอบด้วยข้อกระทงที่ใช้วัดมิติทางวัฒนธรรมของ Hofstede (1991) 4 มิติ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ กระทำโดยให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 280 คนตอบแบบสำรวจ ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ คุณลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง ลักษณะความต้องการส่วนบุคคลตามทฤษฎีของ McClelland (1985) และลักษณะวัฒนธรรมองค์การที่กลุ่มตัวอย่างต้องการร่วมงานด้วย จำแนกตามลักษณะวัฒนธรรมองค์การของ Hofstede (1991)

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างต้องการเป็นอย่างยิ่งที่จะทำงานในองค์การที่มีลักษณะกลุ่มนิยม มีความเหลื่อมล้ำของอำนาจต่ำ และมีความเป็นหญิง รองลงมาได้แก่ องค์การที่มีความเป็นชาย และมีการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนต่ำ ผู้ศึกษาเป็นกลางที่จะทำงานในองค์การที่มีการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนสูง และมีลักษณะปัจเจกนิยม แต่ไม่ต้องการเป็นอย่างยิ่งที่จะทำงานในองค์การที่มีความเหลื่อมล้ำของอำนาจสูง

ความต้องการส่วนบุคคลมีผลต่อการเลือกลักษณะองค์การที่ต้องการร่วมงานด้วย โดยพบว่า

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการประสบความสำเร็จสูงและกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการประสบความสำเร็จต่ำ พบว่า ลักษณะองค์การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการประสบความสำเร็จสูงต้องการทำงานด้วยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการประสบความสำเร็จต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) คือ องค์การที่มีความเหลื่อมล้ำของอำนาจต่ำ ($M_s = 6.23, 5.86, t_{.05 (199,46)} = 3.01$) มีความเป็นหญิง ($M_s = 6.18, 5.88, t_{.05 (214)} = 2.43$) และมีความเป็นชาย ($M_s = 5.65, 5.02, t_{.05 (214)} = 4.77$)

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธสูงและกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธต่ำ พบว่า ลักษณะองค์การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธสูงต้องการทำงานด้วยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) คือ องค์การที่มีลักษณะกลุ่มนิยม ($M_s = 6.31, 6.00, t_{.05 (214)} = 2.43$) มีความเหลื่อมล้ำของอำนาจต่ำ ($M_s = 6.30, 5.80, t_{.05 (194,52)} = 4.14$) มีความเป็นชาย ($M_s = 6.23, 5.85, t_{.05 (203,66)} = 2.11$) และมีความเป็นหญิง ($M_s = 5.57, 5.13, t_{.05 (214)} = 3.26$)

เมื่อเปรียบเทียบกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอำนาจสูงและกลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอำนาจต่ำ พบว่า ลักษณะองค์การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอำนาจสูงต้องการทำงานด้วยมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอำนาจต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < .05$) คือ องค์การที่มีลักษณะปัจเจกนิยม ($M_s = 3.55, 3.23, t_{.05 (205)} = 2.30$) และมีความเหลื่อมล้ำของอำนาจสูง ($M_s = 2.07, 1.65, t_{.05 (181,08)} = 2.96$) แต่ลักษณะองค์การที่กลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอำนาจสูงมีความต้องการทำงานด้วยน้อยกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีความต้องการอำนาจต่ำ คือ องค์การที่มีลักษณะกลุ่มนิยม ($M_s = 6.00, 6.30, t_{.05 (205)} = -2.16$)

กลุ่มตัวอย่างชายและหญิงแสดงความต้องการทำงานในองค์การที่มีลักษณะต่างๆ ไม่แตกต่างกัน ยกเว้นองค์การที่มีลักษณะการหลีกเลี่ยงความไม่แน่นอนต่ำ ($M_s = 4.80, 5.12, t_{.05 (214)} = -2.21$) โดยกลุ่มตัวอย่างชายรู้สึกเป็นกลางแต่กลุ่มตัวอย่างหญิงต้องการ

กลุ่มตัวอย่างชายและหญิงที่มีลักษณะความต้องการส่วนบุคคลแต่ละด้าน (n-Ach, n-Aff และ n-Power) ระดับเดียวกัน มีแนวโน้มจะเลือกองค์การที่ต้องการทำงานด้วยไม่แตกต่างกัน

การอภิปรายผล

เมื่อทำการเปรียบเทียบความต้องการทำงานในองค์การที่มีลักษณะต่างๆ พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ต้องการทำงานในองค์การที่มีลักษณะต่างๆ แตกต่างกัน ตามประสบการณ์ในอดีต ความคิดและคาดหวังว่าองค์การลักษณะนั้นๆ น่าจะเหมาะสมกับตนเอง

ลักษณะความต้องการส่วนบุคคลมีผลต่อการเลือกลักษณะองค์การที่ต้องการทำงานด้วย เนื่องจากการทำงานที่บุคคลจะเลือกทำงานที่ใด นั้นเป็นเพราะเห็นว่าองค์การนั้นสามารถตอบสนองความต้องการของตนได้และสอดคล้องกับลักษณะส่วนบุคคลของตนได้ (Bretz et al.,

1989; Cable & Judge, 1994; Murray, 1938; Turban & Keon, 1993; Turban et al., 2001) หรือเมื่อเห็นว่าลักษณะองค์การที่เป็นอยู่ไม่เป็นการขัดขวางการตอบสนองความต้องการของตนเอง หรือไม่ขัดแย้งกับตัวคนที่เป็นอยู่มากเกินไป อย่างไรก็ตามจากข้อจำกัดของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 ยังไม่เคยได้ทำงานในองค์การจริงๆ จึงอาจจะไม่ทราบถึงผลกระทบขององค์การลักษณะต่างๆ ที่มีต่อการทำงาน และการใช้ชีวิตในที่ทำงานเป็นอย่างดี การตอบแบบสำรวจจึงเป็นการตอบตามความรู้สึกในขณะนั้น ดังนั้นในผลการวิจัยจึงอาจพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่แม้จะมีลักษณะความต้องการส่วนบุคคลแตกต่างกัน แต่ก็มีความต้องการทำงานในองค์การบางลักษณะไม่แตกต่างกัน

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ชายและหญิงที่มีความต้องการส่วนบุคคลแต่ละด้านในระดับเดียวกัน มีแนวโน้มในการเลือกองค์การที่ต้องการทำงานด้วยไม่แตกต่างกัน ที่เป็นเช่นนี้อาจมีสาเหตุจากหลายประการได้แก่

1. จากข้อสรุปของ Maccoby และ Jacklin (1974) ที่ว่า ในการทำงานใดๆ ทั้งชายและหญิงต่างก็ต้องการให้ทำงานสำเร็จลุล่วง และต้องการการยอมรับและมีอำนาจเหนือผู้อื่นเช่นเดียวกัน แต่ให้ความสนใจไปในประเด็นที่แตกต่างกัน ผู้ชายให้ความสำคัญกับตัวงานและผลของงาน แต่ผู้หญิงให้ความสำคัญกับการได้เป็นที่ยอมรับทางสังคม เช่นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า ผู้ชายมีความต้องการประสบความสำเร็จสูงกว่าผู้หญิง แต่ผู้หญิงมีความต้องการไม่ตรีสัมพันธสูงกว่าผู้ชาย ดังนั้นจึงน่าจะกล่าวได้ว่า ในผู้หญิงที่มีความต้องการประสบความสำเร็จสูงจัดว่ามีลักษณะของผู้ชายอยู่มาก และในทางกลับกันผู้ชายที่มีความต้องการไม่ตรีสัมพันธสูงก็มีลักษณะของผู้หญิงอยู่มากด้วย เมื่อเป็นดังนี้แล้ว ชายและหญิงที่มีความต้องการประสบความสำเร็จ และความต้องการไม่ตรีสัมพันธสูง จึงมีลักษณะที่สังคมคาดหวังไม่แตกต่างกัน

2. ปัจจุบันผู้หญิงออกมาทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับผู้ชาย และประสบความสำเร็จในหน้าที่การทำงาน มีตำแหน่งใหญ่โต ทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศมากมาย ที่เป็นแบบอย่างให้ผู้หญิงอื่นต้องการจะเป็นเช่นนั้นบ้าง จึงทำให้ความเหลื่อมล้ำของบทบาททางสังคมของชายและหญิงลดน้อยลง

3. กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นนิสิตชั้นปีที่ 4 ซึ่งกำลังจะสำเร็จการศึกษา ย่อมมีความต้องการทำงานและประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ส่งผลให้ความเหลื่อมล้ำของบทบาททางสังคมของชายและหญิงลดน้อยลง

4. ประเทศไทยมีลักษณะทางวัฒนธรรมที่มีความเป็นหญิง (Femininity) ชายและหญิงจึงมีบทบาททางสังคมไม่แตกต่างกันนัก (Hofstede, 1991)

คณะกรรมการดำเนินงาน

ศูนย์วิจัยวิทยาศาสตร์จิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก

1. คณบดี	ที่ปรึกษา
2. อาจารย์ ดร. กุลยา เดชอิทธิรัตน์	ประธานกรรมการ
3. รองศาสตราจารย์ ดร. โสรัช โปธิแก้ว	กรรมการ
4. รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร	กรรมการ
5. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ	กรรมการ
6. อาจารย์ ฌัฐสุดา เต้พันธ์	กรรมการ
7. อาจารย์ สุกลักษณ์ ลวดลาย	กรรมการ
8. นางแสงเพ็ญ ไพสิฐวิโรจน์	เลขานุการ

คณะกรรมการจัดงานประชุม

การเสนอผลงานวิจัยจิตวิทยาตะวันออก-ตะวันตก

1. คณบดีคณะจิตวิทยา	ที่ปรึกษา
2. รองศาสตราจารย์ ดร. พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์	ที่ปรึกษา
3. อาจารย์ ดร. กุลยา เดชอิทธิรัตน์	ประธานกรรมการ
4. รองศาสตราจารย์ ดร. โสรัช โปธิแก้ว	กรรมการ
5. รองศาสตราจารย์ ประไพพรรณ ภูมิวุฒิสาร	กรรมการ
6. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ	กรรมการ
7. อาจารย์ ฌัฐสุดา เต้พันธ์	กรรมการ
8. อาจารย์ สุกลักษณ์ ลวดลาย	กรรมการ
9. นางแสงเพ็ญ ไพสิฐวิโรจน์	เลขานุการ
10. นางสาวลลิต์ สีนอากร	ผู้ช่วยเลขานุการ
11. นางสาวเวณิกา บวรสิน	ผู้ช่วยเลขานุการ
12. นางประสพพร พนมกรเจริญ	ผู้ช่วยเลขานุการ
13. นางกรกนก ชุติมาโชติ	ผู้ช่วยเลขานุการ
14. นางนภาพร รัมมะฉัตร	ผู้ช่วยเลขานุการ
15. นายสุรศักดิ์ บัวคำ	ผู้ช่วยเลขานุการ
16. นายโกศล สังขนิษฐ์	ผู้ช่วยเลขานุการ
17. นายประเสริฐ สดสายทอง	ผู้ช่วยเลขานุการ
18. นายสมศักดิ์ จันทร์นาค	ผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการจัดทำหนังสือการประชุมวิชาการครั้งที่ 4

1. คณบดี	ที่ปรึกษา
2. อาจารย์ ดร. กุศลา เดชอิทธิรัตน์	ประธานกรรมการ
3. รองศาสตราจารย์ ดร. เพ็ญพิไล ฤทธาคนานนท์	กรรมการ
4. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พรรณระพี สุทธิวรรณ	กรรมการ
5. นางสาวอังศรา ประเสริฐสิน	กรรมการ
6. นางแสงเพ็ญ ไพสิฐวิโรจน์	กรรมการและเลขานุการ